

**பாசு
விபரங்கள்
சென்று கண்டத்தகள்
1998**

துறைமுனியர் - தலைவர்கள்

பாரிசு பெற்ற சிறுகதைகள்

துரைவி - தினகரன் இணைந்து
நடத்திய 15 சிறுகதைகளின் தொகுப்பு

துரைவி
85, இரத்தினஜோதி சுரணவனமுத்து மாவத்தை,
கொழும்பு - 13.
தொலைபேசி : 331596.

Title :

PARISUPETTRA SIRUKATHAIKAL 1998
(Prize Winning Short Stories 1998)

Published :

Durai Visvanathan

20A/9, Gopala Krishna St.,
T. Nagar, Chennai - 17.

Edition :

December 1998

Copyright:

Publisher

Size : Crown 1/8

Printing Points : 11

Pages : 312

Subject :

Short Stories

Printing :

Unie Arts (Pvt.) Ltd.

Tel.: 330195

Price : 150/-

எனது பெற்றோர்களான

**திருமிகு துரைசாமி ரெட்டியார்
திருவாட்டி சிவகாமி அம்மாள்**

நூபகாந்தமாக...

பொந்தாக்கம்

பக்கம்

என் னுரை	I
ஓரு குறிப்பு - ராஜஸ்ரீகாந்தன்	VII
முன் னுரை - தெளிவத்தை ஜோசப்	X
 1. நெல் லீக் கனிமலை	
- ஸீ. எல். எம். மன்குர்	0 1
 2. நிலைமை கொஞ்சம் உயரும் போது...	
- மு. சிவலிங்கம்	2 5
 3. கிராம தீபாவளிக்குத் தனது தோட்டத்திற்கு வருகின்றான்	
- பெருமான் வடிவேல்	4 6
 4. சுங்கான் மீன்	
- எம். என். அமரனுல்லா	7 1
 5. ஓரு கல்லறையைத் தேடி	
- மல்லிகை சி.குமார்	9 3
 6. சொந்த மண்ணின் அந்தியர்	
- இரா. சட்கோபன்	115

7.	தமிழுச் சாதி	
	- பெ. ஆறுமுகம் (மலரண்பன்)	127
8.	சாமேளம்	
	- சிவயோகமலர் ஜியக்குமார்	149
9.	கடவுளின் வாரிசுகள்	
	- கே. கேவிந்தராஜ்	169
10.	ஒரு துண்டும் நானுாறு ரூபாவும்	
	- ஏ. ஆர். அப்துல் ஹமீட்	189
11.	மனித நிழல்கள்	
	- கே. விஜயன்	203
12.	கிருளின் ஓலங்கள் . . .	
	- சாகுல்ஹமீது நீஃமத்துல்லாவுற்	216
13.	அன்தா	
	- சி. கணக்குரீயம்	236
14.	கிருட் டு	
	- அல் அஸ்ரமத்	258
15.	கல்கொண்ட வாழ்வு	
	- இ. யனர்த்தன்	277

உ

ஓம்

என்னுரை

ஜம்பதுகருக்கு முன்பிருந்தே நான் ஓர் இலக்கிய வாசகன். நிறையவே எல்லாவகை நூல்களையும் வாசிக்கும் பழக்கமுடையவன். வள்ளலார் இராமலிங்க சுவாமிகள், இராமகிருஷ்ணர், விவேகானந்தர், கீதாசிரியர் கண்ணன் என்று ஆன்மீக நூல்களையும் அப்துற் றஹிம் போன்றவர்களின் சுயமுன்னேற்ற நூல்களையும் வள்ளுவர், கம்பர், இளங்கோ அடிகள், பாரதி முதல் கல்கி, புதுமைப்பித்தன், மு. வ., விந்தன், ஜெயகாந்தன் என்று நாற்றுக்கணக்கான இலக்கிய ஆசிரியர்களின் நூல்களையும் விடாமல் வாசிக்கும் பழக்கம் கொண்டவன். என்னால் முடிந்தவரையில் நூல்களை வாங்கியும் சில நேரங்களில் இரவல் பெற்றும் வாசித்துப் பழக்கப்பட்டவன்.

இந்த வாசிப்புப் பழக்கமே புத்தகம், எழுத்து, இலக்கியம், எழுத்தாளன் என்னும் நினைவு என்னுள் சிறுகச் சிறுக ஊற்றிறுக்கக் காரணமாய் அமைந்திருக்கவேண்டும். அந்த என்ன ஊற்றே மெதுவாக வளர்ந்து இலக்கிய ஆர்வமாக உருவாகி இருக்கவேண்டும் என என்னுகிறேன். ஆன்மீக நூல்களின் வாசிப்பே என்னை இறைபக்தி கொண்டவனாக நமக்கும் அப்பாற்பட்ட நம்மையும் மீறிய ஒரு சக்தியே நம்மை வழி நடத்துகிறது என்று நம்புகிறவனாக என்னை ஆக்கியிருக்கிறது. வாழ்க்கையில் வெற்றி, வாழ்வைத்துவங்கு, சுபிட்சமாய் வாழ்க, கவலைப்படாதே போன்ற அப்துற் றஹிம் அவர்களின் சுயமுன்னேற்ற நூல்கள் என்னுடைய வாழ்வைதிட்டமிட்டு அமைத்துக் கொள்ள உறுதுணையாக, வழிகாட்டும் ஒனிவிளாக்காக இருந்தன என்றால் அது மிகைப்படச் சொல்வதல்ல என்பது உறுதி.

1983ல் பேரிழப்பிற்கு உள்ளான பின்பும் மனம் சோர்ந்துவிடாமல், கவலைப்படாதே! எழுந்து நில்! என்று உற்சாகத்தை

எனக்கு வழங்கிய வஸ்லமை இந்த நால்களுக்கு உண்டு என்பது என்னணம்.

நான் ஒன்றும் பெரிய செல்வந்தன் இல்லை. இருந்தும் இருநாறு ரூபா சம்பளகாரனாகத் தொழில் பார்த்தபோதே இருபது ரூபாயை சேமிக்கும் மனப்பக்குவழும் அதற்கான செயல்திட்டங்களும் கொண்டிருந்தவன், அந்த செயல்தான் இந்தளவிற்காவது என்னை உயர்த்தியிருக்கிறது, பிறருக்கு உதவும் என்னைத்தையும் ஏற்படுத்தி இருக்கிறது என்று என்னுகிறேன். குறைவாகவே எனக்கு செல்வத்தைக் கொடுத்திருந்தாலும் நிறைவான மனத்தினையும் இலக்கிய ஆர்வத்தினையும் கொடுத்து என்னைச் செயல்பட வைக்கும் இறைவனுக்கே எல்லாப் புகழும் உரியது.

வாழ்க்கையை நல்லமுறையில் அமைத்துக் கொள்ள நால்கள் எந்த அளவுக்கு உதவ முடியும் என்பதற்கு நானே உதாரணமாகி விட்டதினால் நல்ல நால்கள் பால் ஒரு மதிப்பும் அவைகளை ஆக்கித்தரும் எழுத்தாளர்கள் மேல் ஒரு மரியாதையும் என்னுள் வளர்ந்தன ! இந்த மதிப்பும் மரியாதையுமே பிறகு நட்பாகி ஈழத்து எழுத்தாளர்களுடனான ஒரு நெருக்கத்தை ஏற்படுத்தியது.

எத்தனையோ முரண்பாடுகள் பலவீனங்கள் ஆகியவற்றிற்கு மத்தியிலும் எல்லா நல்ல எழுத்தாளர்களையும் நேசிக்கப் பழகிக் கொண்டேன். அவர்களுடைய நால்களை அவர்களுக்கு உதவும் வகையில் அவர்களிடமே பெற்றுக் கொள்வேன்.

மல்லிகை ஆசிரியர் திரு. டொமினிக் ஜீவா அவர்கள் கடந்த இருபத்தைந்து ஆண்டுகளாக என்னுடன் நேசமாகப் பழகிவருகிறவர். என்னை, என் செயல்களை நன்கு தெரிந்தவர். கொழும்பு வரும்போது எல்லாம் நாங்கள் மிக நெருக்கமாகப் பழகுவோம்.

ஜீவா இந்த முறை கொழும்பு வந்த பிறகு யாழ் செஸ்ஸ வாய்ப்பில்லாமல் இங்கேயே தங்கி 'மல்லிகை பந்தல்' மூலம் பல புத்தங்களை வெளியிட்டுக் கொண்டிருந்தார். அதனால் தினசரி நாங்கள் சந்தித்து கொள்வோம். ஒருநாள் பேசிக் கொண்டிருக்கும்போது "நீங்கள் இலக்கிய நூல்களை ஆர்வமுடன் வாசிக்கின்றீர்கள், மதிக்கின்றீர்கள். எழுத்தாளர்களைக் கணம் பண்ணுகின்றீர்கள், புத்தகங்களைப் பணம் கொடுத்து வாங்கி அவர்களை ஊக்குவிக்கின்றீர்கள். எல்லாம் சரி, ஆனால், எதிர்காலச் சந்ததியினர் இலக்கியத்தை நேசித்த இப்படி ஒரு மனிதர் இருந்தார் என்பதை உணர்வதற்காக, பேசுவதற்கான செயல்கள் ஏதாவது செய்யவேண்டாமா?" என்ற கேள்வியையும்; "ஒரு பதிப்பகம் உருவாக்கி இலக்கிய நூல்களை வெளியிடுங்கள்" என்று ஒரு பதிலையும் கூறிச் சென்றார். பிறகு ஒருநாள் "துரைவி பதிப்பகம்" என்ற பெயரை எழுதிக் கொண்டு வந்து கொடுத்து, இதுதான் உங்கள் பதிப்பகத்தின் பெயர் என்றார். என்ன செய்வது? எப்படி செயல்படுவது? என்று எண்ணினேன்.

நான் மலையகத்தில் நுவலெலியா, கண்டி, மாத்தளை என்று வாழ்ந்தவன். தற்போது கொழும்பு, மாத்தளை என்று வாழ்பவன்.

மலையக எழுத்தாளர்களுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்து நூல்கள் வெளியிட எண்ணினேன். அந்த எண்ணத்தை உற்சாகமாக வரவேற்று மலையக நூல்கள் இங்கு ஒன்று அங்கு ஒன்று என்று நூல்கள் வெளிவந்தாலும் சான்ற ஏற முழும் சறுக்கும் நிலைதான். ஆகவே துரைவி பதிப்பகத்தின் மூலம் மலையக ஆக்கங்களுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்து நூல்கள் வெளியிடுங்கள் என்று கூறி ஊக்குவித்தார் ஜீவா அவர்கள்.

மலையகத்தில் எழுதிக் கொண்டிருக்கும் நூற்றுக்கணக்கான எழுத்தாளர்களின் சிறுகதைகளை தொகுத்து நூல் வெளியிட-

என்னினேன். அப்போதுதான் “இதோ நானிருக்கிறேன்” என்று இருகரம் நீட்டி, எழுந்து வந்தவர் நாடற்ந்த நல்ல எழுத்தாளரும் மலைநாட்டு எழுத்தாளர் மன்றத்தின் தலைவரும் கலாபூஷண விருது பெற்றவருமான திரு. தெளிவத்தை ஜோசப் அவர்கள்.

அவரின் அசுர உழைப்பு எனக்கு நல்ல பயனைத் தந்தது. 88 எழுத்தாளர்களின் சிறுகதைகளை இரண்டு புத்தகமாக வெளியீட்டு மகிழ்ந்தோம்.

துரைவி பதிப்பகத்தின் வெற்றிக்கு திரு. டொமினிக் ஜீவா, திரு. தெளிவத்தை ஜோசப், இருவருடைய ஒத்துழைப்பும் கிடைத்ததற்கு மகிழ்கிறேன். இன்று மட்டுமல்ல என்றுமே இவ்விருவருக்கும் நன்றியுடையவனாக இருக்க முயற்சிப்பேன்.

இது உறுதி.

மலையகச் சிறுகதைகள், உழைக்கப் பிறந்தவர்கள், பாலாயி, மலையகம் வளர்த்த தமிழ், சக்தீ பாலஜயா கவிதைகள் என்று ஐந்து நால்களை ஒரு ஆண்டிற்குள் வெளியீட்டு வெளியீட்டு விழாக்கள் நடத்தியபோது பத்திரிகை, வாளனாலி, தொலைக்காட்சி போன்ற விவகுஜன ஊடகங்கள் ஏகமனதாகப் பாராட்டி ஊக்கமளித்துக் கொண்டிருந்த குழந்தையில், தனியாக மலையகத்துக்கு மட்டுமென்றில்லாது, பொதுவான ஈழத்திலிக்கியத்துக்கும் எழுத்தாளர்களுக்கும் ஊக்கமும் உற்சாகமுமளிக்கும் விதத்தில் ஏதாவது ஒரு இலக்கிய முயற்சி செய்யவேண்டும் என்னும் என்னும் எழுந்தது.

என்னை ஆக்குவித்த எனது அன்னை தந்தையருக்கு இலக்கிய ரீதியாக நினைவில் நிற்கும் வண்ணம் ஏதாவது செய்யவேண்டும் என்ற என்னை நீண்ட நாட்களாகவே என் மனதில் உறைந்திருந்தது.

இந்த இரண்டு எண்ணங்களின் இணைவே, துரைவி, தினகரன் அகில இலங்கைச் சிறுகதைப் போட்டி. இந்த எண்ணத்தை எனக்கு நெருக்கமான இலக்கிய நண்பர்களுடன் கலந்தாலோசித்தேன்.

மகிழ்வுடன் உற்சாகமாக ஒத்துழைப்பதாக உறுதியளித்தார்கள்.

திருவாளர்கள் தெளிவத்தை ஜோசப், பொமினிக் ஜீவா, தினகரன் ஆசிரியர் ராஜஸ்ரீகாந்தன், செ. யோகநாதன், திக்குவஸ்லை கமால் ஆகியோர் இப்போட்டியின் வெற்றிக்காக மிகவும் ஒத்துழைத்தார்கள்.

எழுத்தாளர்களை ஊக்குவிக்கும் பொருட்டுப் பரிசுத் தொகையைக் கூட்டினேன். கூடுதலான எழுத்தாளர்களை எனது பெற்றோர் நினைவாகக் கொரவிக்கவேண்டும் என்ற எண்ணம் மேலோங்கியதால் முதல் மூன்று பரிசை ஆறுபேருக்கும் ஆறுதல் பரிசை ஒன்பது பேருக்குமாகப் பதினைந்து எழுத்தாளர்களுக்கும் பரிசு கொடுத்து கொரவிக்கத் தீர்மானித்துக் கொண்டேன். இந்தச் சிறுகதைப் போட்டிக்கான கலை ஒத்துழைப்பையும் நல்கிய தினகரன் பிரதம ஆசிரியர் திரு. ராஜஸ்ரீகாந்தனுக்கும், தினகரன் ஆசிரியர் குழுவினருக்கும் குறிப்பாக திரு. அருள் சத்தியநாதன், திரு. மு. கனகராஜன் ஆகியோருக்கும் நன்றி கூறக் கடமைப்பட்டுள்ளேன்.

தினகரன் ஆசிரியரும், பிரபல எழுத்தாளர்கள் செ. யோகநாதன், திக்குவஸ்லை கமால், தெளிவத்தை ஜோசப் ஆகியோர் நடுவர்களாக இருந்து வெகு சிறப்பாகவே பரிசுக்கான சிறுகதைகளைத் தெரிவு செய்து தந்தார்கள். அவர்கள் அனைவருக்கும் எனது உளம் நிறைந்த நன்றிகள்.

துரைவியின் நால் வெளியீட்டின் பின் மனதாலும், வாக்காலும், செயலாலும், எனது முயற்சிகளுக்கு ஊக்கம் தந்தவரான

முன்னெநாள் கலாசார இராஜாங்க அமைச்சரும், இன்றைய கொழும்பு பாரானுமன்ற உறுப்பினருமான திரு. பி. பி. தேவராஜ் அவர்கள் என்றும் என் மதிப்பிற்குரியவர்; நன்றிக்குரியவர்.

துரைவியின் தோற்றம் முதற்கொண்டே ஊக்கமும், உற்சாகமும், தந்து ஒத்துழைத்த தினகரன், தினக்குரல், வீரகேசரி, நவமணி பத்திரிகைகளுக்கும், இலங்கை வாணைாலிக்கும், திரு. பி. முத்தையா அவர்களுக்கும், எப். எம். கலைஞரிக்கும், திரு. தில்லைநாதன் அவர்களுக்கும், குரியன் எப். எம். திருவாளார்கள் நடராஜசிவம் - வீரகேசரி விஜயன் ஆகியோருக்கும், ரூபவாஹினி தமிழ்ச் சேவைப் பணிப்பாளர் திரு. எஸ். வன்னியகுலம் மற்றும் எம். என். ராஜா ஆகியோருக்கும் சுயாதீனத் தொலைக்காட்சி திரு. வரதராஜனுக்கும், பலவித செயற்பாடுகளுடன் ஒத்துழைக்கும் திருவாளர் செ. கணேசலிங்கன், கோவிந்தராஜ், கண்டி மக்கள் கலை இலக்கிய ஒன்றியத் தலைவர் இரா. ஆ. இராமன் ஆகியோருக்கும் இந்த போட்டி வெற்றிபெற அதில் பங்கேற்ற அனைத்து எழுத்தாளர்களுக்கும் எனது உளம் நிறைந்த நன்றியை தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

பரிசு பெற்ற எழுத்தாளர்களுக்கு என் இதயம் நிறைந்த வாழ்த்துக்கள்.

நாலின் முகப்பை அழகுற அமைத்துத்தந்த ஓலீயர் மணியன் செல்வன் அவர்களுக்கும் இந்த நாலை குறுகிய காலத்தில் அழகுடன் அச்சியற்றித் தந்த ‘யனி ஆர்ட்ஸ்’ நிறுவனத்தின் அதிபர் திரு. விமலேந்திரன் அவர்களுக்கும் அதில் சேவை செய்யும் அனைவருக்கும் எனது மனமார்ந்த நன்றிகள்.

பரிசுச் சிறுகதைத் தொகுப்பிற்கு ஒரு குறிப்பு

இநுபதாம் நூற்றாண்டின் இனையற்ற மக்கள் இலக்கிய வடிவமாகச் சிறுகதை இலக்கியம் திகழுகின்றது. ஆங்கிலத்தில் ஐஞ்சித்த சிறுகதை வடிவத்தை வ. வே. சு. ஐயர் தமிழகக்குக் கூட்டு வந்தார். தமிழ் மன்னில் சிறுகதை வேர்பிடித்து விருட்சமாக வளர்ந்தது.

சிறுகதைப் போதிமரக் கிளையை இலங்கையர்கோன், க. தி. சம்பந்தன், சி. வைத்தியலிங்கம், சி. வி. வேலுப்பிள்ளை ஆகிய நால்வர்கள் இலங்கைக்குக் கொண்டு வந்து நாட்டினார்கள். சிறுகதை, நமது நாட்டிலும் ஆழ வேருங்றி அகலக் கிளை பரப்பி விசாலித்தது.

இலங்கையில் முற்போக்கு அணியினரால் முன் வைக்கப்பட்ட தேசிய இலக்கியக் கோட்பாட்டை முன்னிடுத்துச் செல்வதில் கைலாசபதி காலத்துக் ‘தினகரன்’ பெரும்பங்கு வகித்தது. எனைய பத்திரிகைகளும் சஞ்சிகைகளும் இதனை மேலும் செழுமைப்படுத்தின. இந்த ஆரோக்கியமான இலக்கியச் செல்லிந்தியின் விளைவாகப் பெரும்பாலான ஈழத்துச் சிறுகதைகளும் ஏனைய இலக்கியப் படைப்புகளும் சமூகப் பிரச்சினைகளைக் கருப்பொருளாகக் கொண்டு எழுதப்படுகின்றன.

மானுட மேம்பாட்டிற்கான கோட்பாடுகளை, இலட்சியங்களை அடிச்சரடாக்கிகொண்டு படைக்கப்படும் இலக்கியங்கள் சாதாரண பொழுதுபோக்குப் படைப்புகளைவிட வீரியமிக்கவையாகவும் சமூகப் பயன்பாடுமிக்கவையாகவும் திகழுகின்றன.

1983 கறுப்பு ஜமலையின் பின்னர் பெருமளவிலான ஈழத் தமிழர்களின் புலம்பெயர்வின் பின்னர் தமிழ்ச் சிறுகதைகளின் பரிமாணம் மேலும் வித்தாரமடைந்தது; படைப்பாளிகளின் பார்வை மேலும் விரிவடைகிறது. இவற்றின் கூட்டுமொத்த விளைவாகப் படைப்புகளின் புலங்கள் உலக வியாபிதம் பெற்றன. ‘பனையும் பனியும்’ என்ற தொகுப்பு இதற்கு உத்த சான்று.

படைப்பாளிகளை ஊக்குவிப்பதற்கும் இலைமறை காயாகவிருக்கும் படைப்பாளிகளை இனங்கண்டு வெளிக் கொணர்வதற்கும் தரமிக்க புதிய படைப்பாளிகளை இனங்கண்டறிவதற்கும் தேசிய ரீதியில் இலக்கியப் பிரசவங்களை மறுபதிப்புச் செய்வதற்கும் நாடனாவிய இலக்கியப் போட்டிகள் வழிவகை செய்கின்றன. *

இந்த வகையில் அகில இலங்கைச் சிறுகதைப் போட்டியான்றை நடாத்துவதற்கு இலக்கியப் புரவலர் துரை விஸ்வநாதன் அவர்கள் முன் வந்தார். தனது பெற்றேர்களான அமர்கள் துரைசாமி ரெட்டியார், சிவகாமி அம்மாள் நினைவாகத் துரைவி பதிப்பகம் தீனகரனுடன் இணைந்து 1998 ஜூன் மாதத்தில் இப் போட்டியை ஏற்பாடு செய்தது. இப் போட்டிக்கான மொத்தப் பணப்பரிசாக ஒரு லட்சத்து ஓராயிரம் ரூபாவைத் தந்துதவினார் புரவலர் துரை விஸ்வநாதன் அவர்கள். இப்போட்டியில் பரிசு பெற்ற சிறுகதைகள் யாவற்றையும் தொகுத்து தனது செலவிலேயே அச்சிட்டுத் தந்துள்ளார். இந்த மாமனிதரின் இலக்கியத் தொண்டு என்றென்றும் பேசப்படும். இவருடைய பெயர் தமிழிலக்கிய வரலாற்றில் பதிவு செய்யப்படும்.

இப்போட்டியில் ஈழத்தின் புகழ்பூத்த படைப்பாளிகள், புதிய படைப்பாளிகள் பல நூற்றுக்கணக்கான படைப்புகளை அனுப்பி வைத்துப் பேரார்வத்துடன் கலந்து கொண்டார்கள். இவற்றுள் மிகப்

பெரும்பாலானவை சமூகப் பிரக்ஞங்களையே, மானுட நேயத்தை வெளிப்படுத்துவனவாக அமைந்திருந்தன. பல சிறுகதைகள் போர்க்காலச் சூழலை, யுத்த அவசலங்களை, அகதி வாழ்வின் அனர்த்தங்களைப் புலப்படுத்தி சமாதானத்தின் அவசியப்பாட்டை, நிலையான அமைதியின் தேவைப்பாட்டை வலியுறுத்தி நிற்கின்றன.

இப்போட்டியில் பேரார்வத்துடன் பங்குகொண்ட சகல படைப்பாளிகளுக்கும் நன்றி தெரிவிப்பதில் மகிழ்வடைகிறோம். பரிக் பிபற்ற படைப்பாளிகளைப் பாராட்டுவதில் இறும்பூதம்துகிறோம்.

நாட்டாவிய இச்சிறுகதைப் போட்டியை வெற்றிகரமாக நடாத்தி முடிப்பதற்கு ஆரம்பமுதல் இறுதிவரை அயராது ஆலோசனைகளையும் ஒத்துழைப்பையும் வழங்கிய முத்த படைப்பாளிகள் டொமினிக் ஜீவா, தெளிவத்தை ஜோசப் உட்பட ஏனைய யாவருக்கும் நன்றி கூறுகிறோம்.

ஈழத்துச் சிறுகதை இலக்கியம் புதியதொரு கட்டத்திற்கு நகர்த்தப்பட்டுள்ளதென்பதற்கு இப் பரிசுக் கதைகளின் தொகுப்பு உறுதியான ஒரு சான்று.

வேக் ஹவஸ்,
பி. எ. ஆர். விஜயவர்தனா மாவத்தை
கொழும்பு - 10.

ராஜ ஸ்ரீகாந்தன்,
பிரதான ஆசிரியர் - தீனகரன்

1998 டிசம்பர்.

முன்னுரை

1997 ன் ஆரம்பத்தில் இலங்கையின் நால் வெளியீட்டுத் துறைக்குள் ஒரு புயலிலனப் புதுந்து புதுமைகள் பல செய்து காட்டிய துறைவி பதிப்பக நிறுவனம் அகில இலங்கைக்கிளிகள் நடத்திய சிறுகதைப் போட்டியில் பரிசு பெற்ற சிறுகதைகளின் தொகுப்பு இது.

1997 பிப்ரவரியில் இருந்து 1998 டிசம்பர் உள்ளிட்ட ஒரு இரண்டே ஆண்டு கால இடைவெளிக்குள் இந்தப் ‘பரிசுபெற்றக் கதைகள்’ நாலுடன் ஒன்பது நால்களை வெளியீட்டுக் காட்டிய சாதனையை ஒரு இலக்கியப் புதுமை என்று கூறாமல்வேறு என்னவென்று கூறுவது!

ஒரு எழுச்சிக்கும் ஈர்ப்புக்கும் புதுமைகளும் நடக்கத்தான் வேண்டும்!

‘ஜந்து சிறிய மீன்களும் இரண்டு துண்டு ரொட்டியும் தான் இருக்கிறது. திரண்டிருக்கும் ஜனமோ ஜயாயிரத்துக்கும் மேல் எப்படி என்று மலைத்து நின்ற சிஷ்யர்களிடம் இயேசு கூறினார் “கொடுக்கத் தொடங்குங்கள்” சிஷ்யர்களோ மீண்டும் தயங்கினார்கள். “கொடுக்கத் தொடங்குங்கள்” என்ற ஆக்ஞானியைத் தொடர்ந்து மடமட வென்று பகிரத் தொடங்கினார்கள். பகிர்ந்து கொண்டே இருந்தார்கள்! அந்த ஜந்து மீனும் இரண்டு ரொட்டியும் முடியவே இல்லை....’

இது இயேசுபிரான் செய்த புதுமைகளில் ஒன்று.

மக்களுக்கு அவர்பால் உண்டான ஈர்ப்புக்கும் வெள்ளிமன அவருடன் சென்ற எழுச்சிக்கும் இப்புதுமைகளும் காரணமாகின்றன.

இதன் மூலம் இயேசு எதை உணர்த்துகிறார்! ‘என்னிடம் இவ்வளவு தானே இருக்கிறது! இது எனக்கே போதாதே! என்று ஏன்

என்னுகின்றாய். கொடு அது தானே வளரத்தொடங்கிவிடும்' என்பதைத்தான் !

உன்னிடம் இரண்டு மேலங்கிகள் இருந்தால் ஒன்றை இல்லாதவனுக்குக் கொடுத்துவிடு என்று கூறியவராயிற்றே அவர்.

'நான் ஒன்றும் பெரிய லட்சம்பிரபு அல்ல' என்று கூறும் துரைவியின் இந்த இலக்கியச் செயற்பாடுகள் இலக்கியப் புதுமைகள்தான்.

தன்னுடைய பெற்றோர்களான காலஞ்சிசன்ற திரு. துரைசாமிரெட்டியார் திருமதி சிவகாமி அம்மாள் ஆகியோரின் நினைவாக இந்தச் சிறுகதைப் போட்டியை தினகரநுட்டன் இனைந்து நடத்தி இருக்கின்றார் துரைவி பதிப்பக அதிபர் திரு துரை விஸ்வநாதன் அவர்கள்.

அகில இலங்கை ரீதியில் எழுத்தாளர்களை ஊக்குவிக்க வேண்டும் என்னும் தன்னுடைய தளராத ஆவலை இந்தச் சிறுகதைப் போட்டி மூலமாகவும் நிறைவேற்றியுள்ளதை பாராட்டுக்குரியது.

தான் முதலிடும் பணம் எந்தவிதமான, எத்தனை வீதமான லாபங்களுடன் மீளவரும் என்னும் எண்ணம், எதிர்பார்ப்பு ஏதும் இன்றி 'இலக்கியத்துக்காக, எழுத்துக்காக, இதையாவது செய்ய முடிந்ததே' என்று உவகையுறும் அந்த மனப்பக்குவத்திற்கும் பணமிற்குமே இந்தப் பாராட்டுக்கள்.

இதுவரை இலங்கையில் ஒரு இலக்கியப் போட்டிகளை இவ்வளவு பெரிய தொகையினைப் பரிசாக யாரும் வழங்கியதில்லை. இந்தக் கூடுதலான எழுத்தாளர்களுக்கு ஒரே போட்டியில் பரிசு கொடுத்துப் பாராட்டியதுமில்லை.

பதினெந்து தமிழ்ப் படைப்பாளிகளுக்கு ஒரு ஸ்த்து ஓராயிரம் ரூபாய் பரிசு என்பது ஒரு வரலாற்று முக்கியத்துவம் பெறும் செய்தி.

இலக்கியத்தைப் பொறுத்தவரை பரிசு என்பதும் பணம் என்பதும், ஒரு தர நிர்ணயமே அல்லதான் என்றாலும் பணப்பரிசு என்பதுவும் மிக அத்தியாவசியமான ஒரு மனிதத் தேவையே.

"Money is like a sixth sense without which you cannot make use of the other five" என்றிரழுதுகின்றார். W. Somerset Maugham,

மனிதனின் ஐந்தறிவைச் சரியாகச் செயலாற்றப் பண்ணும் ஆறாவது அறிவாகத் திகழ்கிறது பணம்" என்றிரழுதுகின்றார்அவர்.

அதுதான் பணத்தின் மகிழம். முக்கியத்துவம் எல்லாம்.

முதல் பரிசு ஒருவருக்கு பதினெண்டாயிரம் ரூபாய். இரண்டாவது பரிசு இருவருக்கு இருபதாயிரம் ரூபாய். மூன்றாவது பரிசு மூவருக்கு இருபத்தோராயிரம் ரூபாய். ஆறுதல் பரிசு ஒன்பது பேருக்கு நாற்பத்தையாயிரம் ரூபாய் என்பது கேட்பதற்கே மகிழ்வாக இருக்கிறது.

பரிசும் கொடுத்து பரிசளிப்பு விழாவின்போதே பரிசுக் கதைகளையும் தொகுத்து நாலாக்கி பரிசு பெற்ற எழுத்தாளர்களிடம் கையளிப்பதென்பது ஒரு இலக்கியப் புதுமையேதான்.

ஒரு சிறுகதைப் போட்டியின் பரிசுக் கதைகள் நாலாக்கப்படுவது என்பது ஒன்றும் புதிய செய்தி அல்லதான்.

சமூத்துப் பரிசுக் கதைகள் என்னும் தொகுதி 1963ல் தமிழ் எழுத்தாளர் மன்றத்தினரால் வெளியிடப்பட்டது. சமூத்திலும்

எழுத்துக்காகத் தமிழகத்திலும் நடத்தப்பட்ட வெவ்வேறு போட்டிகளில் பரிசு பெற்ற ஒன்பது கதைகள் இதில் தொகுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. 1960வரையிலான போட்டிக் கதைகள் இவை.

இலக்கிய ரசிகர் குழு 1962ல் அமரர் இளங்கீரனின் மரகதம் மூலம் அறிவிக்கப்பட்ட சிறுகதைப் போட்டியில் பரிசு பெற்ற ஒன்பது கதைகள் போட்டிக்கதைகள் என்றும் பெயருடன் 1966ல் “அரசு” வெளியீட்டினரால் வெளியிடப்பட்டது.

1963ல் இருந்து 1970 வரை மலைநாட்டு எழுத்தாளர் மன்றம் வீரகேசரியுடன் இணைந்து நடத்திய நான்கு மலையகச் சிறுகதைப் போட்டிகளில் பரிசு பெற்ற பதினொரு கதைகள் ‘கதைக்கனிகள்’ என்றும் பெயரில் 1971ல் வெளியிடப்பட்டது.

1993ல் கலைஞரி முத்தையா பிள்ளை நினைவுச் சிறுகதைப் போட்டியில் பரிசு பெற்ற சிறுகதைகள் ‘மலையக் பரிசுக் கதைகள்’ என்றும் பெயரில் மு. நித்தியானந்தன் அவர்களால் 1994ல் நூலாக்கப்பட்டது.

குழல் பத்திரிகையாளர் சங்கம் நடத்திய சிறுகதைப் போட்டியின் கதைகள் “சிரிபாலபுற மாத்தியா” என்றும் பெயரில் வெளிவந்துள்ளது.

இவை தலைவர்கள் தனிப்பட்ட போட்டிகளில் அல்லாமல் பத்திரிகைகளில் வெளிவந்த சிறுகதைகளை காலாண்டிற்கொரு தடவை என்று பரிசீலித்துப் பரிசு வழங்கும் தமிழ்க் கதைஞர் வட்டம், தகவம் பரிசுக் கதைகள் என்று இரண்டு தொகுதிகளை வெளியிட்டிருக்கிறது.

போட்டி நடந்து முடிந்து குறைந்த பட்சம் ஒராண்டு கழிந்த மின்பே இவைகள் நூலாக வெளிவந்துள்ளன. ஆனால் இந்த துரைவி-

தனகரன் சிறுகதைப் போட்டியில் பரிசு பெற்ற கதைகள் மட்டுமே போட்டி முடிந்த ஒரே மாதத்தில் நாலாக்கப்பட்டு பரிசனிப்பு விழாவின் போதே எழுத்தாளர்களிடம் கையளிக்கப்படுகின்றது.

துரைவியின் சாதனைக்கு இதுவும் எடுத்துக் காட்டு.

எழுத்தாளர்களை ஊக்கப்படுத்தவும், புதுப் புது எழுத்தாளர்களைக் கண்டு பிடிக்கவுமே இது போன்ற சிறுகதைப் போட்டிகள் நடாத்தப்படுகின்றன.

தமிழில், சிறுகதைப் போட்டிகளுக்கு ஒரு நீண்ட வரலாறு உண்டு.

1933 ஜெவரியில், அன்றைய பத்திரிகை உலகின் தனிக்காட்டு ராஜாவின கொடி கட்டிப் பறந்த ஆனந்த விகடன் ஒரு சிறுகதைப் போட்டியை நடத்தியது. அதுவே தமிழின் முதல் சிறுகதைப் போட்டி.

எஸ். எஸ். வாசன் : கல்கி, டி.கே.சி உட்பட ஜெவர், கதைகளைத் தேர்வு செய்யும் நடவர்கள். பரிசு ரூ. 100/- அந்த முப்பதுகளில் நாறு ரூபாய் என்பது பெரிய தொகைதான்.

பெற்றவர் (1933) இறுதிக்குள் கதைகள் வர வேண்டும் என்பது நிபந்தனைகளின் ஒன்று. பரிசு பெற்ற ஒரே சிறுகதை மே மாதம் அறிவிக்கப்பட்டு ஆனந்தவிகடனில் வெளியாகியது. எம். ஜே. இராமலிங்கம் என்பவரின் ‘ஊமைச்சி காதல்’ பரிசு பெற்றிருந்தது. இவர் தான் மின்னர் “நாலி” என்ற பெயரில் எழுதிப் பிரசித்தம் பெற்றவர். ஆனந்தவிகடன் ஆசிரியர் குழுவில் இணைந்து பணியாற்றும் வாய்ப்பும் பெற்றவர்.

அதன் பிறகும் 1937: 1939: என்று தொடர்ந்து சிறுகதைப் போட்டிகளை ஆனந்தவிகடன் நடத்தியது. இரண்டாவது போட்டியில்

6 கதைகளுக்குத் தலை 100/- ரூபாயும் மூன்றாவது போட்டியில் முதற்பரிசு 100/- ரூபாயும் இரண்டாவது பரிசு நான்கு கதைகளுக்கு 4.25/- என்றும் வழங்கப்பட்டது. மூன்றாவது போட்டியின் இரண்டாவது பரிசுகளில் ஒன்றை வீரகேசரியின் முன்னெந்தாள் ஆசிரியர் லோகு என்னும் லோகநாதன் பெற்றிருந்தார். கதையின் பெயர் “நமுவி விழுவானேன்”.

1933ல் ஆனந்த விகடன் பிள்ளையார் சுழியிட்ட சிறுகதைப்போட்டியிலிருந்து இந்த 1998ன் துரைவி-தினகரன் சிறுகதைப் போட்டி வரை இதற்கு ஒரு நீண்ட சர்த்திரம் இருக்கிறது.

இலங்கையில் அகில இலங்கை ரீதியிலும் பிரதேச ரீதியிலும் சிறுகதைப் போட்டிகள் நடத்தப்படுகின்றன.

அறுபதுகளில் நடத்தப்பட்ட மலையகச் சிறுகதைப் போட்டிகளே மலையக எழுத்தாளர்களை ஈழத்து இலக்கிய அரங்கிற்கு அறிமுகம் செய்து வைத்தன. அந்த வகையிலும் இலைமறை காய்களாக இருக்கும் படைப்பாளிகளை அரங்கத்துக்குக் கொண்டு வரும் ஒரு அரிய பணியினை இச்சிறுகதைப் போட்டிகளே செய்து வருகின்றன.

பத்திரிகைக்காரர்கள் பிரபலமானவர்களையும் எழுதிப் பெயர் பெற்றவர்களையுமே தயங்காமல் பிரசுரிப்பதுண்டு. நம்மி இருப்புமுண்டு. புதியவர்களுடைய படைப்புக்களை படித்துப் பார்த்து, பரிசீலித்து, தரமறிந்து பிரசுரிக்கச் செய்வதற்கான அவகாசமோ, கட்டாயமோ பத்திரிகை ஆசிரியர்களுக்கு இருப்பதில்லை. எழுதியவரின் பெயரைப் பார்த்து “இந்தாப்பா இதைப் போடு” என்னும் ரீதியிலேயே இயங்கும் நிர்ப்பந்தம் வழக்கமாகி விடுகிறது.

ஒரு புதியவரின் எழுத்துக்கு அதைத்தாங்கி வரும் பத்திரிகையும் ஒரு பிரபலஸ்தரின் படைப்புக்கு அந்த எழுத்தாளருமே

ஜவாப்தாரி ஆகிலிடுகிற நிலைமைகளும் பத்திரிகைக்காரர்கள் பிரபல எழுத்தாளர்களையே நம்பியிருக்கும் நிலைக்கு ஒரு முக்கிய காரணியாகும். ஆகவே புதியவர்கள் அறிமுகமாவது வெகு ஆழுர்வமாகவே இருக்கும்.

சிறுகதைப் போட்டிகளைப் பொறுத்தவரையின் வந்திருக்கும் சகல கதைகளையும், எழுதியது யார் என்னும் பெயர் குறுக்கீடு இல்லாமல் வாசித்துப் பார்க்க வேண்டிய ஒரு கட்டாயம், அதற்கான காலநேர அவகாசம் ஆகியவை முன் நிறுத்தப்படுகின்றன. ஆகவே புதிய எழுத்தாளர்கள் அறிமுகமாவது இது போன்ற போட்டிகள் மூலமே சாத்தியப்படுகின்றது.

முதல் பரிசுக் கதையை விட இரண்டாவது கதை நன்றாக இருக்கிறதே ! அதற்குக் கொடுத்திருக்கலாமே முதற் பரிசை; இந்தக் கதைக்குப்போயா இத்தனைப் பெரிய தொகையை தூக்கிக் கொடுத்திருக்கிறார்கள் என்பது போன்ற கருத்துக்களும்; ஏன் பரிசு பெற்றது அதன் சிறப்பம் சம் என்ன என்பது போன்ற விமர்சனங்களும், இரண்டு படைப்புக்களின் ஒப்பு நோக்கல்களும் இது போன்ற போட்டிக் கதைகளுக்கே கிடைக்கின்றன.

போட்டியில் பரிசு பெற்று ஒரு கதை பிரசுரமாவதற்கும், வெறுமனே பத்திரிகைக்கு அனுப்பப்பட்டு பிரசுரமாவதற்கும் முக்கிய வேறுபாடு இருக்கிறது.

போட்டிக்கதை பற்றி நாலு பேர் கருத்துச் சொல்வார்கள், பரிசு பெற்ற கதைகள் என்று விமர்சனம் எழுதுவார்கள் நடவர்களின் தெரிவு சரியில்லை என்று கண்டனக் கணைகள் தொடுப்பார்கள். தன்னுடைய கதைக்குப் பரிசு கிடைக்காத ஆத்திரத்தை பரிசு பெற்ற கதைகள் மேல் காட்டுவார்கள். எப்படி இருப்பினும் கதைகள் பற்றிய விமர்சனங்கள் வரும்; கருத்துக்கள் எழும். அதுவே எழுத்தாளனுக்கு உந்து சக்தியாகவும் அமையும்.

வெறுமனே பத்திரிகையில் வரும் கதைகள் பத்தோடு பதினான்று என்ற ரீதியில் கிணற்றில் போட்ட கல் போல் கிடந்து விடும்.

இந்தப் பரிசுக் கதைகளிலும் மு. சிவலிங்கம், வடிவேலன்; மஸ்லிகை சி. குமார், சட்கோபன்; மலரன்பன், கே. விஜயன்; நிலைமத், அஸ்துஸாமத், கே. கோவிந்தராஜ் போன்ற நன்கு அறிமுகமான எழுத்தாளர்களும், ஸீ. எஸ். எம். மன்குர், அமரானுல்லா, அப்துல் ஹமீட், கணக்குரீயம், சிவயோகமலர், யனார்த்தன் போன்ற கூடுதல் அறிமுகமில்லாத புதியவர்களும் இருப்பதைக் காணமுடிகிறது.

முதல் வாசிப்பின் போதே என்னைப் பொதும் கவர்ந்தது நெல்லிக்கனமிலை.

எழுத்தாளர் யார் என்று தெரியாத நியையிலும் அடுத்தடுத்த வாசிப்பின் போதும் என்னை இந்தக் கதை வெகுவாகப் பாதித்தது.

நீர்வளமும் பசுமையும், பறவைகளின் இன்னொலியுமாக இருந்த மண் காய்ந்து கருகிப் போய் மொட்டை மொட்டையான மரங்களுடன் காட்டாந் தரையாக...

தறைக்கண்ணி வெடிகளும்; குண்டுகளும், வெஷல்களுமாக, தீப்பற்றி ஏற்ந்து பசுமையையும் பசுமையையும், வளத்தையும் இழந்து கொண்டிருக்கும் நமது இந்த மண்ணையும் மறுபடி வளம் கொழிக்கும் மண்ணாக ஆக்கமுடியும் என்றும் ஒரு நம்பிக்கையை அதற்கான வஸ்லமையைக் காட்டும் இந்தப் படைப்பு எனக்கு வெகுவாகப் பிடித்திருந்தது.

எஞ்சினியருக்குப் பைத்தியம் என்று கேலி பேச நம்மிடையேயும் ஆட்கள் உண்டுதான் !

அருமையான படைப்பு இந்த நெல்லிக்கனி மிலை.

நெல்லிக்கனிமலை தந்த மன்குரும், சுங்கான் மீன் தந்த அமானுஸ்லாவும் போட்டிகளுக்கு மட்டுமே எழுதுவதை இனிமேல் விட்டு விடவேண்டும்.

இதில் உள்ள அத்தனை கதைகளும் தனக்கிண தனித்தனிச் சிறப்புக்கள் கொண்டவை என்பதில் ஜயமில்லை.

சிறுகதைத் தொகுப்புக்களும், சிறுகதை பற்றிய ஆய்வுகளும், சிறுகதை வரலாற்று நல்களும் ஆயிரக்கணக்கில் இன்று வெளிவருகின்றன. ஆனாலும் சிறுகதை என்றால் என்ன, அது எப்படி இருக்க வேண்டும், எப்படி எழுதப்பட வேண்டும்; ஒரு நல்ல சிறுகதைக்கான வரைவிலக்கணம் என்ன என்பது போன்ற தீர்க்கமான முடிவுகள் எதுவுமில்லை. ஒரு நல்ல சிறுகதையே சிறுகதைக்கான இலக்கணமாக இன்றும் திகழ்கிறது.

சிறுகதைத்துறை ஒரு வளரும் துறை. இதன் ஆழமான வேரூன்றலில்தான் இதனுடைய வானெட்டும் வளர்ச்சியும் தங்கியிருக்கிறது.

இந்த வேரூன்றலுக்கும், வளர்வுக்கும், முனைப்பாகத் தேவைப்படுவது அதனைக் கையாளும் படைப்பாளிகளின் புதிய சிந்தனைகள்; மொழியியல் அறிவு, நடைச்சிறப்பு போன்றவைகளே. ஆற்றல் மிகு எழுத்தாளர்கள் நம் மத்தியில் தோன்றிக் கொண்டே இருக்கின்றனர் என்பது உறுதிப் படுத்தப்பட்டே வந்திருக்கிறது.

இதோ பரிசு பெற்ற சிறுகதைகள் உங்கள் கரங்களில் ! வாசியுங்கள் சிந்தியுங்கள். கருத்துக்களை எழுதுங்கள்.

என்றும் அன்புடன்,
தெளிவத்தை ஜோசப்.

35.N.H.S.
Hekitta,
Wattala.
15.12.1998

துரைவி – தினகரன் அகில இலங்கை
‘சிறுகதைப் போட்டி 1998 – இறுதித் தேர்வு

நடுவர்கள் : தீக்குவல்லை கமால், செ. யோகநாதன்,
தெனிவத்தை ஜோசப் ஆகியோருடன் துரைவி.

ஸ்ரீ. எல். எம். மன்குர்

எழுபதுகளின் பிற்காலில் இலக்கியப் பிரவேசம் செய்த காசிம் லெவ்வை முகம்மது மன்குர் ஒரு பயிற்றப்பட்ட ஆசிரியர். ஹந்தெஸ்ஸ அல்மணார் ம. ம. வித்தியாலத்தில் தற்போது ஆசிரியராகப் பணியாற்றும் இவர் அதே பாடசாலையின் பழைய மாணவராவார்.

பலாலி ஆசிரிய பயிற்சிக் கல்லூரியில் பயிற்சி பெற்ற காலத்தில் (1977) தமிழ் மன்றம் நடத்திய சிறுகதைப் போட்டியில் முதற்பரிசு பெற்றதன் மூலம் சிறுகதைத்துறைக்குள் நுழைந்தவர் இவர். “விழவு யாருக்கு” என்னும் அச்சிறுகதை சிந்தாமணியில் பிரசரம் பெற்றது. ‘ஏனொய இலக்கியத்துறைகளிலும் ஆர்வம் இருந்த போதிலும் சிறுகதைத் துறையில் உயர்வடையவேண்டுமென்ற நோக்கிலேயே அயராது உழைத்து வருகின்றேன்’ என்று கூறும் மன்குர் சிறுகதைக்காக நிறைய பரிசுகளும் பாராட்டுக்கூடும் பெற்றுள்ளார்.

1991ல் தேசிய இலக்கிய விபூ தொடர்பாக கலாசார அலுவல்கள் தினைக்களம் அகில இலங்கை ரீதியில் நடத்திய சிறுகதைப் போட்டியில் சிறுப்புப்பரிசு பெற்ற இவருடைய சிறுகதை “சிறுகதைகள் 90” என்னும் தொகுப்பு நூலில் இடம் பெற்றுள்ளது.

1997ல் சர்வதேச ஆசிரிய தினத்தை முன்னிட்டு கல்வி உயர்கல்வி அமைச்சர் நடத்திய அகில இலங்கை சிறுகதைப் போட்டியில் இரண்டாம் பரிசும் 1998ல் கலாசார அலுவல்கள் தினைக்களம் நடத்திய அகில இலங்கை சிறுகதைப் போட்டியில் முதற் பரிசும் பெற்றுள்ளார்.

இதுவரை ஏறத்தாழ ஒரு பத்துக் கதைகள் வரை எழுதியுள்ள இவர் 1951ல் கண்டி மாவட்டத்தைச் சேர்ந்த கெற்றக்கும்புற என்னும் கிராமத்தில் பிறந்தவர். இவருடைய தந்தை அமரர் காலிம் லெவ்வை ஒரு கட்டிடக் கலைஞர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

முதற் பரிசுக் கதை

நெல்லீக் கனிமலை

எஸ். எல். எம். மண்குர்

தூயைப் பிரிந்திருந்த குழந்தை திரும்பி வந்து அவளைத் தழுவிக் கொள்ளும்போது ஏற்படுகின்ற இன்பமும் ஒன்றுதான், நீண்ட நாட்களாகச் சொந்த நாட்டைப் பிரிந்திருந்தவன் சொந்த மண்ணில் காலடியெடுத்து வைக்கும்போது ஏற்படுகின்ற உணர்வும் ஒன்றுதான்.

கடந்த பத்து வருடங்களாக ஈராக் நாட்டில் தொழில் புரிந்து கொண்டிருந்த என்னை, பிரிட்சிஷ் எயார்வே விமானமொன்று சொந்த மண்ணில் இறக்கி விட்டபோது, ஏற்பட்ட அந்த இனம் புரியாத இன்பப் பரிதவிப்பை என்னவென்று சொல்வது !

இந்த மண்ணைப் பார்த்தபோது, மரஞ்செடி கொடிகளைப் பார்த்தபோது, மலைகளையும் காடுகளையும் களனிகளையும் பார்த்தபோது, நீர்ப் பெருக்குகளைப் பார்த்த போது, பறவைகளையும் பூக்களையும் பார்த்த போது, மேகம் கவிழ்ந்து சரம்சரமாக மழைத்துளிகள் மண்ணில் விழுந்து துள்ளுவதைப் பார்த்தபோது ஏற்பட்ட நிறைவை வார்த்தைகளில் வடித்துவிட முடியாது.

மலை நாட்டில், அதுவும் மகாவலி கங்கை துள்ளிக் குதித்தோடுகின்ற மண்ணில், எழில் கொஞ்சம் நெல்லிக்கனி மலை கிராமத்தில் பிறந்து வளர்ந்து கல்வி கற்று இரிகேஷன் என்ஜினியராகத் தொழில் செய்து கொண்டிருந்த நான், ஈராக் நாட்டின் பாலைவெளியில் பத்து வருடங்கள் கண்ஸ்ட்ரக்ஷன் என்ஜினியராகத் தொழில் புரிந்திருக்கின்றேன்; மூன்று மாத லீவோடு மீண்டும் திரும்பிப் போகப் போகின்றேன்.

�ராக் நாடு எனக்குப் பிடித்து விட்டது. ஈராக் மக்களின் பண்பாடுகள் பிடித்துப்போய் விட்டன. டைகிரீஸ் நதி எனக்குப் பிடித்து விட்டது. சொந்த மண்ணிலும் அம்மண்ணின் நீர் வளங்களிலும் அந்நாட்டு மக்கள் கொண்டிருக்கின்ற ஆசையும் ஆர்வமும் பெருமையும் என்னை வெகுவாகக் கவர்ந்து விட்டன.... ஆனாலும் பத்து வருடங்களாக இரைச்சல் மிகுந்த இயந்திரங்களுக்கு மத்தியில் இன்னொரு இயந்திரமாக வாழ்ந்த அந்த வாழ்க்கை மட்டும் வெறுத்துவிட்டது. புகையும் தூகும் நிறைந்த அந்த நாக வாழ்க்கை வெறுத்து விட்டது.

டைகிரீஸ் நதியை கர்குக் என்னுமிடத்தில் இன்னொரு சிறு நதியாகப் பிரித்தெடுத்து, காய்ந்து உலர்ந்து போன பாலைவனப் பிரதேசமொன்றினுடாகத் திசை திருப்பி வளம் கொழிக்கும் பூமியாக மாற்றியமைக்கும் நோக்கில் உருவான நீர்ப்பாசனத் திட்டமே 'சதாம் இரிகேஷன் ப்ரொஜெக்ட்'.

மிகப் பெரிய இவ்வபிவிருத்தித் திட்டம் பகுதி பகுதியாகப் பிரிக்கப்பட்டு வெவ்வேறு பெரிய கம்பெனிகளிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டிருந்த வேளை, பிரான்ஸ் நாட்டின் சொக்ரியா கம்பெனி பத்து வருட ஒப்பந்தத்தில் என்னைக் கண்ஸ்ட்ரக்ஷன் என்ஜினியராக வரவழைத்துக் கொண்டது. பிலோனிய நாகரீகத்தை முங்கிய பழக்கப்பெரும் பூமி மீண்டும் புத்துயிர் பெறப்போகின்ற பாரிய திட்டம். உலகத்தின் முதலாவது விவசாயக்

கிராமமாகக் கருதப்படுகின்ற ஜூர்மூ பிரதேசமும் இதற்குள் அடங்குகின்றது என்பது இன்னொரு விசேஷமாகும்.

பூமியின் மீது நீரைப் பாய்ச்சும் நோக்கில் மட்டும் எனது உத்தியோகம் அமைந்திருக்கவில்லை. பூமியின் இதயத் துடிப்போடு எனது ஆத்மா பிணைக்கப்பட்டிருந்தது என்றால் மிகையாகாது. பூமித்தாயின் அடிமடியில் எல்லையில்லாமல் பரந்து நெளிந்து செல்கின்ற பாறை முதுகுகளில் நீர் ஊர்ந்து வந்து ஊற்றுக் கண்களாகச் சரந்து இயற்கையின் உயிர்த் துடிப்போடு பூமியில் பொங்கிப் பெருக வேண்டுமென்பது திட்டத்தின் அடிப்படை நோக்கமாக இருந்தது. எப்படியோ ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டுகளாக வெய்யிலில் வெந்து கருகிக் கொண்டிருந்த பாலைவுனத்து மணல் மேடொன்றை, தானியமும் பழமும் கரும்பும் விளைகின்ற பசுந்தரையாகவும், பறவைகள் பாடித்திரிகின்ற வளம் மிக்க இளம் சோலைகளாகவும் ஆக்கிக் கண்குளிரக் கண்ட பின்னர் நாடு திரும்பியிருக்கின்றேன்.

மூன்று மாத லீவைக் கிராமத்தில் கழிக்க வேண்டுமென்பது எனது திட்டம். நகரத்தின் நெரிசலில் அலைக்கழிந்து தூசையும் புகையையும் கவாசித்து வாழ்கின்ற செயற்கை வாழ்க்கையைக் கொஞ்சம் ஒதுக்கிவிட்டு, மனவியையும் அழைத்துக்கொண்டு கிராமத்துக்குப் போய்விடவேண்டும். வாலிப்பனாகும் வரை ஒடியாடித் திரிந்து வளர்ந்த நெல்லிக்கனிமலைக்கே போய் விடவேண்டும்.

பறவைகளோடு - அணில்களோடு - பூக்களோடு - தளிர்களோடு இணைந்து கொள்ள வேண்டும். சேற்றிலும் மணலிலும் பசுந்தரைகளிலும் வெறுங்காலோடு நடந்து திரியவேண்டும். பீலியில் பொங்கிப் பாயும் நீரில் குளிக்க வேண்டும். தெளிந்த நீரோடையில் மீன்களுடன் சேர்ந்து நீந்திக் குளிய வேண்டும். மரங்களிலே பழுத்துக் கனிந்து தொங்குகின்ற

பலாப்பழங்களைச் சுவைக்க வேண்டும். பளிங்கு போன்ற கிணற்று நீரையள்ளி வயிறு முட்டக் குடிக்கவேண்டும். பசுந்தென்றால் கொண்டு வந்து தருகின்ற தூய்மையான குளிர்ச்சியான காற்றை நெஞ்சு நிறையச் சுவாசிக்க வேண்டும்.... ஓ.... எவ்வளவு ஆசைகள் !

பன்னிரண்டு வருடங்களுக்கு முன்னர் இறந்து விட்டார் எனது முத்த சகோதரர். பெயர் போன விவசாயி; இயற்கையிலேயே அவர் ஒரு மண்ணியல் நிபுணர். இப்பொழுது கிராமத்தில் வாழ்ந்து கொண்டிருப்பது அவருடைய மனைவியும் ஒரே மகன் நஸ்ரும் மட்டுமே. உடன் பிறந்த சகோதரி போல பாச்த்தைப் பொழிகின்ற அந்த அன்னையை ஒருமுறை பார்க்க வேண்டும். நஸ்ரைப் பார்க்க ஆசையாக இருக்கின்றது; பெரிய வாலிபனாக வளர்ந்திருப்பான்.

அவசர வேலைகள் சிலவற்றை முடிப்பதற்காக நீர்ப்பாசனத் திணைக்களத்தின் தலைமைக் காரியாலயம் சென்று திரும்பும் வழியில், இப்போதைக்கு இரண்டு நாட்கள் தங்கிச் செல்லும் நோக்கில் கிராமத்தை நோக்கி வாகனத்தைச் செலுத்துகின்றேன்.

கிராமத்துக்குச் செல்லும் பாதையில் திரும்பி வாகனத்தைச் செலுத்திக்கொண்டிருக்கும் போதேயே.....ஒரு சிறிய அதிர்ச்சி..... கிராமம் பழைய அழைக இழந்து விட்டதா?

கடுமையான வெய்யிலாக இருக்கின்றது. பாதி இறந்து போன பழைய பலாமரத்தடியில் காரை நிறுத்தி விட்டுப் பாதையிலிறங்கிக் கொள்கின்றேன்.

ஆவல் பொங்கல் சுற்றிலும் பார்வையைச் செலுத்துகின்றேன். பிரமை பிழுத்தவன் போலத் திகைத்து நிற்கின்றேன். எனது கண்கள் ஆவலோடு தேடுகின்ற அந்தப் பக்கமைக்கு என்ன நடந்து விட்டது? காலை

முதல் மாலை வரை ஓயாது ஒலித்துக் கொண்டேயிருக்கும் பறவைகளின் இன்னிசை எங்கே போய் விட்டது? வானத்தை முட்டுமொவுக்கு ஒங்கி உயர்ந்து வளர்ந்து மூடியிருந்த மரஞ்செசடி கொடிகளுக்கு என்ன நடந்து விட்டது? கற்பாறைகள் மீது ஊர்ந்து நெளிந்து துள்ளிப் பாய்ந்து சோவென்ற இரைச்சலோடு ஒடிக் கொண்டேயிருக்கும் நீரோட்டத்தின் ஓலி ஏன் காதுகளில் கேட்கவில்லை? நான் உண்மையில் எனது சொந்தக் கிராமாகிய நெல்லிக்கனிமலைக்குத்தான் வந்திருக்கின்றேனா அல்லது இன்னொரு பாலைவனத்துக்குத்தான் போய்ச் சேர்ந்து விட்டேனா?

மேற்குத் திசையில் வானளாவ உயர்ந்து நிற்கின்ற மலைத்தொடர் முதல் கீழே வயல் நிலங்கள் வரை கூர்ந்து அவதானிக்கின்றேன். வருடம் முழுவதும் ஈரம் பிழிந்து கொண்டிருக்கும் இந்தக் கருந்தரை, மாஞ்செடி கொடிகளால் போர்த்தப்பட்டிருந்த வளம் மிகுந்த மண், இன்று கரடு முரடான வெறும் பொட்டல் வெளியாகிவிட்டதே! இங்கு வீசுகின்ற காற்றுக்கூட நெருப்பையல்லவா அள்ளி வீசுகின்றது!

மனதில் உற்சாகமிழுந்தவனாக, அவசரமாக வீட்டை நோக்கி நடக்கின்றேன். முற்றம் வரை ஒடிவந்து, கண்களில் கண்ணோர் மல்க, அண்புடன் வரவேற்று நிற்கும் அண்ணியைக் கண்கள் நிறையக் கண்டு கொள்கின்றேன். நான் சின்னவனாக இருந்தபோது எனக்குத் தாயாக மாறி என்மீது பாசத்தைப் பொழிந்த கருணை வடிவம்.

உம்மாவுக்குப் பக்கத்தில் நின்றவாறு கண்கொட்டாமல் என்னைப் பார்த்துக்கொண்டு நிற்கின்ற வாலிபனின் கண்ணங்களிரண்டையும் கைகளிலேந்திக் கொள்கின்றேன். உயர்ந்த தோற்றம்; அகன்ற நெற்றி; சுருட்டைத் தலைமயிர்; தகப்பனையே உரித்து வைத்திருக்கின்றான். ஒரேயொரு வித்தியாசம்.... மெழுகு பூசியது போல மொழுமொழுவென்று பக்கமையான மேனி தகப்பனுக்கு. காய்ந்து வரண்டு போயிருக்கின்றான்

இவன். நாகபாம்பு தீண்டியவனின் உதடு போல நீலம் பாய்ச்சிய உதடுகள். கண்களில் வெளிச்சமில்லை; ஊத்தை நிறக் கண்கள். சிகரட்டின் நஞ்சு முகத்தை இப்படிச் சீரழித்து வைத்திருக்கின்றது.

“நஸீர்...”

“சித்தப்பா.....”

“உஷணம் தாங்க முடியல்ல!”

உடைகளை மாற்றியபின்னர் கதிரைகளிரண்டை எடுத்து முற்றத்தில் வைத்துக் கொள்கின்றேன். தடல்புதலாகப் பகல் உணவு தயாரிக்கும் வேலையில் இறங்கி விட்டார்கள் அண்ணி.

நஸீரையும் கதிரையிலமர்ந்து கொள்ளச் செய்து ஆதிமுதல் அந்தம் வரை எல்லாக் கதைகளையும் ஆராய்ந்து கிரகித்துக் கொண்டதோடு, நஸீரின் கரைக்டரையும் புரிந்து கொள்ள முயல்கின்றேன். ஒரு நாளைக்கு பத்துப் பதினெண்ந்து சிகரட் ஊதித் தள்ளுகின்ற, உடைகளுக்கு மட்டுமே முக்கியத்துவம் கொடுக்கின்ற, இன்றுவரை இந்த மண்ணுக்குப் பாரமாகத் திகழ்கின்ற நவநாகரீக வாலிபன் நஸீர். இவன் தகப்பன் மட்டும் உயிரோடிருந்திருந்தால் இவனொரு மேதையாகவே ஆகியிருப்பான்.

சுமார் முப்பத்தைந்து வருடங்களுக்கு முன்னர்.... நான் சின்னஞ்சிறியவனாக இருந்தபோது..... மழை சோவென்று இரைந்து கொண்டேயிருக்கும். நானும் அண்ணனும் யன்னலில் ஏறி நின்றவாறு, யன்னல் கம்பியைப் பிடித்துக் கொண்டு, மழையின் அழகை, மரங்கள் ஆடி ஆடி அசைகின்ற கோலத்தை, சோவென்று மழை ஓயாமல் ஒலிக்கின்ற இசையை ரசித்துக் கொண்டிருப்போம். முற்றத்து வெள்ளத்தில் சூரையின் நீர்த்துளிகள் குபுக் குபுக்கென்று விழுகின்ற அழகைப் பார்த்து கொண்டேயிருப்போம்.

மழை கொட்டோவென்று கொட்டுகின்ற போது, சட்டையை எடுத்தெறிந்துவிட்டு முற்றத்தில் பாய்ந்து மணிக்கணக்கில் விளையாடி மகிழ்ந்த நாட்கள் நினைவுக்கு வருகின்றன. மாமரத்தில் நிற்கும் அணில் பிள்ளைகளைக் கெஞ்சிக் கேட்டுப் பாட்டுப்பாடுக் கணிந்த கணியை அணில் பறித்துத் தரும்வரை காத்திருந்து கடித்துச் சுவைத்த சுவை இன்றும் நாவில் ஊறி நிற்கின்றது.

பனிக்கட்டிபோலக் குளிர்கின்ற கல்லுப் பீலியில் அண்ணன் என்னைக் குளிப்பாட்டி அழைத்து வந்த நாட்கள் ஞாபகத்துக்கு வருகின்றன. பூக்களின் அழகை ரசிக்கவும் மீன்களின் விளையாட்டைக் கண்டு களிக்கவும் பறவைகளின் அழகை ரசிக்கவும் கற்றுத் தந்த அண்ணனின் பக்குவத்தைப் பார்க்க வேண்டும். சின்னத் தாவரங்களை, பூச்செடிகளை அண்ணன் பேணிப் பாதுகாக்கும் அழகே அழகு. அணில்களோடு, மீன்களோடு, முயல்களோடு, கிளிகளோடு அண்ணனுக்கிருந்த ஆசையைப் பார்க்கவேண்டும். ஓடைக் கரையில் தூத்துக் குலுங்கியிருக்கும் அட்டைக்காய்ச் செடிகளில், முற்றிய காய்களைப் பறித்து விரல்களுக்கிடையில் வைத்து நகக்கினால் வெடுக்கென்று வெடித்து விதைகள் சிதறிவிடும். வெடித்து விரிந்த காய்களைத் தோடுகள் போல எனது காதுகளில் மாட்டுவிட்டு அழகு பார்க்கும் பக்குவத்தைப் பார்க்கவேண்டும்.

“நஸீர்....”

“என்ன சித்தப்பா?”

“இந்த ஏரியாவுல மழை கொறஞ்சிருச்சு... காடுகள் அழிச்சிட்டாங்க... பறவைகள் குருவிகள் கொறஞ்சு போச்சு...”

“ஓம் சித்தப்பா. மரமெல்லாம் வெட்டிடுறாங்க. கோடை காலத்துல காடுகளுக்கு நெருப்பு வச்சிடுறாங்க. எப்பவாவது மழை பெய்யும். அடுத்த நாளே பூமி காஞ்சி போயிடும்”.

பகல் உணவுக்குப் பிறகு நஸ்ரையும் கூட்டுக் கொண்டு தோட்டங்களைச் சுற்றிப் பார்க்கவாரம்பிக்கின்றேன். பள்ளத்திலிறங்கிப் பாதி இறந்து போன பழைய மருத மரத்தடியில் நின்றவாறு முழுப் பிரதேசத்தையும் பார்க்க முயல்கின்றேன். பச்சைப் பசேலென்று அடர்ந்து மூடிக் கொண்டிருந்த மரஞ்செடி கொடிகளும் காடுகளும் அழிந்து விட்டனவே! ஓயாமல் பறந்து திரிந்து கொண்டேயிருந்த நூற்றுக்கணக்கான பறவையினங்களுக்கு என்ன நடந்து விட்டது? எங்குப் பார்த்தாலும் எத்தனை வகைப் பூக்கள் பூத்துக் குலுங்கியிருக்கும், ஒன்றைக் கூடக் காணவில்லையே !

எங்குப் பார்த்தாலும் மானாக் காடுகள்; முட்புதர்கள்; பரட்டை வெளிகள். என்ன நடந்து விட்டது இந்த பூமிக்கு ? வளம் கொழித்த பூமி தரிசாகிவிட்டதே !

முட்புதர்களை விலக்கிக்கொண்டு, பழைய கற்படியைத் தேடிக் கண்டு பிடித்து, கிணற்றடிக்குச் சென்று கிணற்றை எட்டுப் பார்க்கின்றேன்..... கிணற்றின் அடியில் புற்கள் முளைத்திருக்கின்றன. குஞ்சுக்கால பாறைகளால் மட்டுமே கட்டி வைக்கப்பட்டுள்ள தாத்தா காலத்துக் கிணறு. கோடை காலத்தில் கூட நீர் நிரம்பி வழிந்தோடிக் கொண்டேயிருக்குமே, அப்படிப்பட்ட கிணற்றில் ஒரு சொட்டுத் தங்களோ?

களத்துக்கு மேலாக இருக்கின்ற கற்பாறை மீது ஏறி நின்று, கள்ளங்குக் கெட்டிய தூரம்வரை பரந்து விரிந்து கிடக்கின்ற

வயல்வெளியை அவதானிக்கின்றேன். இந்த வயல்வெளிகள் நெற்பயிரைக் கண்டு எத்தனை வருடங்களாகி விட்டனவோ !

“நஸீர்... ந்த நெல் வயல்...”

“அது வந்து... சித்தப்பா..... தண்ணி இல்லயே !”

நெல் வயலில் இறங்கி மெதுவாக நடந்து பார்க்கின்றேன். அந்த நாட்களில் இந்த வயல் வெளிகளில் நாங்கள் எவ்வளவு மீன் பிடித்திருக்கின்றோம் ! மாடுகள் வயலில் உழும் போது மாட்டின் முக்கால் வாசி உடம்பு சேற்றில் புதைந்து விடும். இன்று காய்ந்து வறண்டு உருக்குத் துண்டு போல ஆகிவிட்டதே ! பச்சைப் பசேலென்ற வயல் வெளியில் பஞ்சுப் பொதிகள் போலக் கொக்குக் கூட்டம் வட்ட மடித்துப் பறந்து வரும்போது என்ன அழகு! நீர் நிறைந்த வயல்களில் நெற்செடிகளுக்கிடையில் ஓடித்திரிகின்ற மீன் குஞ்சுகள் எல்லாமே அழிந்து போய் விட்டனவே !

ஆழமான வெறுப்பும் கசப்பும் மனதில் நிறைந்து கொள்கின்றன. இந்த ஊரை விட்டே ஓடிவிட்டால் போதுமென்று அடிமனது சொல்கின்றது. மலைச் சரிவையொட்டி அமைந்திருக்கின்ற வயலை நோக்கி அமைதியாக நடக்கின்றேன். எத்தனையோ நாட்களுக்கு முன்னர் ஓடையினடியில் கொஞ்சம் நீர் ஓடிய அடையாளம் மட்டும் தெரிகின்றது. அந்த நாட்களில் ஊர் வாலிபர்களுக்கு இந்த ஓடையில் நீந்திக் குளிப்பதுதான் பொழுது போக்கு. பளிங்கு போன்று நீர் வருடம் முழுவதும் வற்றாமல் ஓடிக் கொண்டேயிருக்கும். ஆழமான நீரினடியில் பொன்மணல் தெளிவாகத் தெரியும்.

பற்றைகளை விலக்கியவாறு கல்லுப் பீவியைத் தேடிக்கொண்டு செல்கின்றோம். சோவென்ற இரைச்சலோடு பனிக்கட்டி போல கட்டுக்கடங்காமல் பொங்கிப் பாய்ந்து கொண்டிருந்த கல்லுப் பீவிகூடக் காய்ந்து வறண்டு மொட்டையாகிவிட்டதைப் பார்க்கின்ற போது மனம் திக்கென்று அடித்துக் கொள்கின்றது.

“நஸீர்.... இது மிக மோசமான அறிகுறியாச்சே....”

“சித்தப்பா.....”

இது சாதாரண ஊற்றல்ல. இது பூமியின் மேல் மட்டத்து ஊற்றல்ல. மண்ணில் அதிக ஆழத்திலிருக்கும் பாறை இடுக்குகளில் தேங்கி நின்று பிரவாகிக்கின்ற ஊற்று.... அதனால் இது ஆபத்தான அறிகுறியாச்சே.

கடந்த வருடம் ஜெர்மனியில் பெற்றிருந்த விசேடப் பயிற்சி எனது பொறியியல் மூளையில் மெல்ல உறைக்கவாரம்பிக்கின்றது. யாரோ ஒருவர் ஒங்கிப் பிடியிலடித்தது போன்ற ஒரு பிரமை. ‘இது நான் பிறந்த மண். தானியமும் பழமும் குடிநீரும் தந்து என்னை உருவாக்கிய மண். எனது கண்களுக்கு முன்னாலேயே அழிந்து போகவிடுவதா ?’

நஸீரை அழைத்துக் கொண்டு வடக்கு எல்லையிலிருக்கின்ற பெரிய கல்லை நோக்கி வேகமாக நடக்கின்றேன். அந்த நாட்களில் களிப்பாக்கு, கராம்பு, சாதிக்காய், மிளகு உலர்த்துவதற்கு இந்தக் கல்லைத்தான் பயன்படுத்தினோம். இந்தப் பாறைமீது ஏறிநின்று பார்த்தால் முழுப்பிரதேசத்தையும் ஒரே பார்வையில் பார்த்துவிடலாம்.

கற்பாறையின் உச்சியிலமர்ந்தவாறு சுற்றிலும் பார்வையை ஒட்டுகின்றேன். நடு வயிறு உப்பிய மலைப் பாம்பு போல வடக்கு தெற்காக அமைந்திருக்கும் நீளமான மலைத்தொடர்; மலைத்தொடரின் அடியில்

அலையலையாகப் பாந்து செல்கின்ற மேட்டுநிலங்கள்; அழகான இரண்டு பெரிய குன்றுகள்; குன்றுகளுக்குத் தெற்கே ஆரம்பித்துப் பாந்து விரிந்து அமைந்திருக்கின்ற கணவாய். கணவாய் முழுவதுமே நெல் வயல்களாக ஆக்கப்பட்டுள்ளன.

நீர்வளமும் நிலவளமும் குறைவின்றியிருந்ததனால் எமது மூதாதையர் இங்கு வந்து குடியேறியிருக்கின்றார்கள். ஆனால் இன்று.... பாலைவனம்.

“நஸீர்.....”

“சித்தப்பா.....”

“நான் இனிமேல் உயிருள்ளவரை எந்த நாட்டுக்கும் போகவே மாட்டேன். நூறு இருநூறு வருஷங்களுக்கு முந்தி இந்தப் பூமி எப்படியிருந்ததோ அதே மாதிரி மாத்துவேன், இது ஒரு சவால்”

2

மூன்று வருடங்கள் கழிந்து விட்டன.

இல்லை.... மூன்று யுகங்கள் கழிந்து விட்டன.

வெறுமனே நான் கம்பெனியிலிருந்து விலகப் போவதாக அறிவிக்காமல், எனது புதிய திட்டத்தின் விரிவான நோக்கங்களையும் அதன் முக்கியத்துவத்தையும் எடுத்துக் கூறி, அது சம்பந்தப்பட்ட படங்களையும் அனுப்பியிருந்ததால், எனது விலகலைக் கம்பெனி

மகிழ்ச்சியுடன் ஏற்றுக் கொண்டது மட்டுமல்ல நிபுணர்கள் குழுவொன்றை அனுப்பப் போவதாகவும் எழுதியிருந்தது.

வைற்றோ ஜியோலோஜிகல் வரைபடத்தை ஆதாரமாகக் கொண்டு, இப்பிரதேசத்தின் அடித்தளப் பாறைகளை ஆராய்ந்து பார்த்தபோது, முதல் நம்பிக்கை உதயமாகிவிட்டது. இந்தப் பூமி என்றுமே வற்றி உலர்ந்து போகக் கூடிய பூமியல்லவென்பதுவும், மனிதர்களின் கவனயீனத்தாலும் அறியாமையினாலும் இது பாலவனமாகிக் கொண்டிருக்கின்றது என்பதுவும் தெளிவாகியன.

மரங்களும் காடுகளும் அழிந்துவிட்டன. மண்ணோ நீரைத் தேக்கி வைக்கக் கூடிய இயல்பை இழந்து விட்டது. வெய்யில் நேரடியாகவும் முழுமையாகவும் தரையைத் தாக்கத் தொடங்கி விட்டது. எவ்வளவு பெரிய மழை பெய்தாலும் முற்றாகவே மழைநீர் தரை மேல்மட்டத்தில் வடிந்தோடிவிடுகின்றது. கூடவே மண்ணையும் பாறைத் துண்டுகளையும் அள்ளிக் கொண்டு சென்று விடுகின்றது. இயற்கை வழங்கிய ஊற்றின் செழுமையைத் தரை என்றோ இழந்து விட்டது.

மூன்று மாதங்கள் இரவு பகலாக ஆராய்ந்து என்னென்ன திட்டங்களை நிறைவேற்றப் போகின்றோம் என்பதைத் தெளிவாகக் கண்டறிந்து செயலிலிறங்கிய நாட்களில், யாரோ ஒரு வாலிபன் கூட்டுறவுக் கடைச்சுவரில் அழகான தமிழில் ‘எழுதியிருந்தான் ‘எனஜினியருக்குப் பைத்தியம்’ என்று.

எந்த நிமிடத்தில் நஸீர் அந்த வசனத்தை வாசித்தானோ அந்த நிமிடத்திலிருந்து அவன் எனது நிழலாகவே ஆகிவிட்டான். நஸீர் என்ற செயல்வீரன் எனக்குக் கிடைத்திருக்காவிட்டால், எனது நோக்கங்களைப்

புரிந்து கொண்டு, எனது மனைவி தன்னையும் முழுமையாகவே எனது முயற்சிகளில் அர்ப்பணிக்காதிருந்திருந்தால் என்றைக்கோ நான் விரக்தியுற்றுப் பின் வாங்கியிருப்பேன்.

மூன்று வருடங்களுக்கு முன்னர்.... மழை பெய்து கொண்டிருந்த ஒரு நாளில், நஸ்ரையும் அழைத்துக் கொண்டு மலைச்சாவில் கீழ் நோக்கி நடந்து சென்று, பிரதேசத்தில் சேகரமாகும் நீரில் பெரும்பகுதி ஒடையில் விழுகின்ற இடத்தில் நின்றிருந்தேன். நேரம் செல்லச் செல்ல நீரின் விசை அதிகரித்து வேகமும் அதிகரித்த போது, எவ்வளவு பெரிய மண் தொகுதியையும் பாறைத்துண்டுகளையும் அள்ளிக் கொண்டு வருகின்றது என்பதை நேரடியாகக் காட்டிக் கொடுத்தபோது மூக்கில் விரலை வைக்கின்றான் நஸர். அந்த மழை வேளையில் தான் நான் எனது திட்டங்களையும் நோக்கங்களையும் முழுமையாகவே தெளிவாகவே நஸரிடம் கூறினேன்.

நூற்று இருபது ஏக்கார் நிலத்தில் மொத்தமாகப் பன்னிரண்டாயிரம் பெருமரங்கள் நடப்போவதாகவும், முழுப்பிரதேசத்தினதும் மழை நீரை எமக்குத் தேவையான விதத்தில் தரைக்கீழ்ப் பாறைகளுக்கேற்ப, கீழ்நோக்கி, படிப்படியாக மிகக் குறைந்த வேகத்தில் அனுப்பப் போவதாகவும், முடிந்தவரை நீரை மண்ணுடலில் உறிஞ்சவைக்கப் போவதாகவும் தாவரக்கழிவுகளாலேயே மண்ணின் வளத்தைப் பேணப் போவதாகவும் கூறியிருந்தேன்.

சரியாக மூன்று வருடங்களுக்குப் பிறகு - எனது கணிப்பீடுகள் சரியாக இருந்தால் சரியாக மூன்று வருடத்தில் கல்லுப் பீலியில் ஒரு சொட்டு நீர் விழப்போகின்றது எனவும், கிணற்றில் நீர் கரக்கப் போகின்றது எனவும், ஒடையில் உண்மையான நீரூற்றுக் கசியப் போகின்றது எனவும், மலைச்சாவு தனது ஈரத்தை வயல்வெளியில் செலுத்தப் போகின்றது

எனவும், பறவைகளும் விலங்குகளும் மீண்டும் இந்தப் பிரதேசத்தில் வந்து வாழுப் போகின்றன எனவும் கூறியிருந்தேன். கடந்த மூன்று வருடங்களும், அந்த இலக்கை அடைவதற்காக நாங்கள் தாண்டி வந்த பாதையிருக்கின்றதே..... அப்பப்பா !

நாற்று மேடையில் யானைக் கொய்யாக் கண்றுகளுக்குப் பூவாளியால் நீரூற்றிக்கொண்டிருந்தவன் நஸீர், பாதையோரத்தில் என்னைக் கண்டதும் ஓடோடு வருகின்றான்.

“சித்தப்பா..... பேப்பர்ஸ் வந்திருக்கு செய்தி!”

“என்னது, செய்தி வந்திருக்கா?....”

சென்ற வாரம் பாடசாலையின் கேட்போர் கூடத்தில் நடத்திய கருத்தரங்கு பற்றிய செய்தி படங்களுடன் வெளி வந்திருக்கின்றது. எமது திட்டத்தின் முதற்கட்ட வெற்றிகளை நேரடியாகக் காட்டி நோக்கங்களைத் தெளிவுபடுத்துவதோடு, நாடு முழுவதும் விழிப்புணர்ச்சியை உண்டாக்க வேண்டுமென்ற நோக்கில் கருத்தரங்கை ஏற்பாடு செய்திருந்தோம்.

பிரான்ஸ் நாட்டு விஞ்ஞானிகள் நால்வரும் கருத்தரங்கில் கலந்து கொண்டார்கள். பொரெஸ்ட் டிபார்ட் மென்ட் அதிகாரிகளும் ஓ. ஐ. ஏ. பணிப்பாளர்களும் ஊர் மக்களும் கலந்துரையாடலில் கலந்து கொண்டார்கள்.

தலைமை உரையின்போது, முப்பது வருடங்களுக்கு இப்பிரதேசம் இருந்த நிலையைத் தெளிவாக எடுத்து விளக்கினேன். அன்றிருந்த நீர் வளத்தையும் மண் வளத்தையும் தெளிவாக எடுத்துக் காட்டினேன். அன்று மரங்கெடி கொடிகள் எந்த அளவுக்கு வளர்ந்து மண்ணைக் காத்தன

என்பதை விளக்கினேன். மழையின் அளவையும் காற்றின் சுகத்தையும் ஞாபகப்படுத்தினேன். வருடம் முழுவதும் சரிவுகள் தோறும் நீர் பிழிந்து கொண்டேயிருந்ததை ஞாபகமுட்டினேன். ஓடை நிறையப் பனிக்கட்டி நீர் ஓடிக் கொண்டேயிருந்ததை நினைவுட்டினேன். அந்த நாட்களில் கிருமி நாசினியென்பதே என்னவென்று தெரியாமல் நெல்லும் மரக்கறிகளும் கீரகளும் பழங்களும் சாப்பிட்டதை நினைவுட்டுகின்றேன். இத்தகைய வளங்களையிழுந்ததனால் உடல்வளமும் மனவளமும் எந்த அளவுக்குப் பாதிக்கப்பட்டு விட்டது என்பதை உதாரணங்களோடு நிருபித்துக் காட்டுகின்றேன்.

கலந்துரையாடலின் நடுவில் ஈராக் நாட்டின் பாலை வனமொன்று எவ்வாறு பசஞ்சோலையாகி, கரும்பும் தானியமும் பழமும் கீரையும் விளைகின்ற களனியாகின்றது என்பதை சினிமாப்படம் மூலம் விளக்குகின்றார்கள் பிரான்ஸ் நாட்டு நிபுணர்கள்.

கருத்தரங்கின் இறுதியில் அனைவரையும் தோட்டங்கள் தோறும் அழைத்துச் சென்று, திட்டத்தின் ஒவ்வொரு அம்சத்தையும் தெளிவாகக் காட்டிக் கொடுக்கின்றோம். இருபத்தாறு வகை மரங்களைத் தெரிந்தெடுத்து, மொத்தம் பன்னிரண்டாயிரம் மரங்கள் நடப்பட்டு, அவை ஒங்கி வளர்ந்து பூமியைக் காத்துக் கொண்டிருப்பதோடு, இன்னும் இருபத்தைந்து வருடங்களுக்குத் தேவையான நீரை இப்பொழுதே பிடித்து வைத்துக் கொண்டிருக்கின்றன என்பதை நிருபித்துக் காட்டியபோது அனைவரும் மூக்கில் விரலை வைக்கின்றனர். எந்தக் காலத்திலும் எந்தப் பயிருமே நட முடியாது என ஒதுக்கி வைத்திருந்த மேடொன்றில் மட்டும் அறுநாறு நல்லின யானைக்கொய்யா மரங்கள் பூத்துக் காய்க்கத் தொடங்கிவிட்டதைக் கண்டு அனைவரும் ஆச்சரியமடைகின்றார்கள்.

மழை பெய்யும்போது கிடைக்கும் நீரின் பெரும் பகுதி பூமியிலேயே கிரகிக்கப்படுவதோடு மேலதிக நீர் மிகக் குறைந்த வேகத்தோடு தெளிந்த

நீராக ஓடையில் சேர்கின்ற அதிசயத்தைக் கேட்டு அனைவரும் வியக்கின்றார்கள். தரையில் விழுகின்ற ஒரு இலையாவது எரிக்கப்படுவதில்லையெனவும், இலைகள் முதலில் மண்ணுக்குக் கவசமாக ஆகி, பின்னர் பசளையாக மாறுகின்ற இயற்கைச் சமநிலைப்படுத்தலைக் கண்டு ஆச்சரியப்படுகின்றார்கள்.

வானத்திலிருந்து விழும் ஒவ்வொரு மழைத்துளியும் மாத்திலிருந்து விழும் ஒவ்வொரு இலையும் ஒவ்வொரு மண் துணிக்கையும் எங்கள் பரிபாலனத்தில் இருக்கும் பாங்கையும் அவற்றின் மீது நாங்கள் மேற் கொண்டிருக்கும் உழைப்பின் ஆழத்தையும் கண்டு மெய்சிலிர்த்துப் போகின்றார்கள் அதிகாரிகள்.

குழலின் வெப்ப நிலை குறைந்துள்ளதையும், இங்கு இல்லாதிருந்த செடிகொடிகள் இங்கு வந்து வளரத் தொடங்கியுள்ளதையும், பறவைகளும் விலங்குகளும் இந்தப் பகுதியை நோக்கி இடம் பெயர்ந்து கொண்டிருப்பதையும் நீருபித்துக் காட்டுகின்றேன்.

பூமியில் ஒரு அங்குலம் மண் படை உருவாவதற்கு நாங்கள் நாறு வருடங்கள் உழைக்க வேண்டுமென்பதைப் பரிசோதனை மூலம் விளக்கிக் காட்டுகின்றேன். குறைந்தது இருபத்தைந்து வீதமாவது தாவரக்கழிவுகள் மண்ணில் சேர்ந்தால் மட்டுமே தாவரங்கள் மண்ணில் வாழலாம் என்பதைப் பரிசோதனை மூலம் நீருபித்துக் காட்டுகின்றேன். எல்லாவற்றையும் விட இங்கு நாங்கள் செய்துள்ள எந்த வேலையுமே நவீன கண்டு பிடிப்புக்கள்ல, இவை எங்கள் முதாதையர் பின் பற்றிய வழிமுறைகள் என்பதைப் பிரான்ஸ் விஞ்ஞானிகளுக்குப் படிப்படியாக நீருபித்துக் காட்டியபோது வியப்பில் நிலை குலைந்து போகின்றார்கள்.

இறுதியாகக் கல்லுப் பீவியைப் பார்ப்பதற்காகச் செல்கின்றோம். படிகளிலிறங்கிப் பீவியை நெருங்குகின்றோம். என்ன ஆச்சரியம்!..... எனது கண்களையே நம்பமுடியவில்லை. மகிழ்ச்சியில் நெஞ்சே வெடித்து விடும் போலிருக்கின்றது..... கல்லுப் பீவியில் சொட்டுச் சொட்டாக நீர் வடிந்து கொண்டிருக்கின்றது!

நஸ்ரின் கைகளைப் பிடித்து இழுத்து நெஞ்சோடு சேர்த்து இறுக்கமாக அணைத்துக் கொள்கின்றேன். என்னை மறந்தவனாகக் கத்துகின்றேன்..... “இனிமேல் தோல்வியே கிடையாது..... இனிமேல் தோல்வியே கிடையாது”

மகிழ்ச்சி ஆரவாரம் செய்கின்றார்கள் ஊர் வாலிபர்கள். பார்க்கின்றேன்..... கூர்ந்து அவதானிக்கின்றேன். கண் கொட்டாமல் பார்த்துக் கொண்டேயிருக்கின்றேன். மனம் இறைவனைப் புகழ்கின்றது.... கைகளை விரித்துப் பிடித்துக் கையில் நீரைச் சேர்த்து ஆவலோடு பருகுகின்றேன். கண் களில் ஆனந்தக் கண்ணோர் பெருகுகின்றது. அனைவரும் எங்களைச் சூழ்ந்துகொண்டு பாராட்டுகின்றார்கள். வாழ்த்துத் தெரிவிக்கின்றார்கள்.

பத்திரிகையில் வெளியாகியிருக்கின்ற செய்திகளை மீண்டும் மீண்டும் வாசிக்கின்றேன். ‘நெல்லிக்கனிமலை கிராமத்தில் ஒரு வழிகாட்டி’ என்ற தலைப்பில் செய்தி வெளியாகியிருக்கின்றது. மூன்று வருடங்களுக்கு முன்னர் என்ஜினியருக்குப் பைத்தியம் என்று எழுதியிருந்த கூட்டுறவுக் கடைச் சுவரில் இன்று ‘என்ஜினியர் மாமா நீட்டுமி வாழ்க’ என்று எழுதப்பட்டுள்ளது என்று கூறிச் செய்தியை முடித்திருக்கின்றார் நிருபர்.

3

காரை மரத்தடியில் நிறுத்திவிட்டுப் பாதையிலிறங்கிக் கொள்கின்றேன். பதினெட்டு நாட்களுக்குப் பிறகு ஊருக்கு வந்திருக்கின்றேன். பொரெஸ் டிபார்ட்மெண்ட் ஏற்பாடு செய்திருந்த முன்று முக்கிய கருத்தரங்குளில் கலந்து கொண்ட பின்னர் வந்திருக்கின்றேன். மணிப்புறாவுக்கென்று வாங்கிய கவிதைப் புத்தகத்தையும் கையிலெலுத்தவாறு காரிலிருந்து எனது மனைவியும் இறங்குகின்றார். “பூமி சிரிக்கிறது பூக்கள் வடிவில்” கவிதைப் புத்தகத்தின் பெயர்.

ஆண் குயிலொன்று தன் காதலியைத் தேடி சோகத்தோடு பாடுகின்ற இனிய பாடலொன்று காற்றில் அலையலையாக மிதந்து வந்து கொண்டிருக்கின்றது. வசந்தம் வர முன்னரேயே குயில்கள் வந்து சேர்ந்து விட்டன.

பாதையோரம் வரை சென்று ஒரே பார்வையில் பிரதேசம் மழுவதையும் அள்ளிப் பருக முயல்கின்றேன். ஒரு சின்ன இடைவெளிகூட இல்லாமல் அடர்ந்து ஒங்கி வளர்ந்து விட்ட பச்சைப் பசேலென்ற மரங்கள் கண்களைக் குளிரவைக்கின்றன. மிக அதிகமான வருமானங்களைக் கொண்டு வரக்கூடிய பெருமரங்களும், மா, பலா, தோடை, வாழை, கொய்யாவென்று ஏராளமான பழமரங்களும் உருவாக்கப்பட்டு விட்டன. ஐந்து வருடங்களில் இத்தனைப் பெரிய மாற்றங்கள் நிகழுமென நான் கூடக் கற்பனை செய்திருக்கவில்லை. ஐந்து வருடங்களா.... ஐந்து யுகங்கள்!

‘என்ஜினியர் மாமா நீடுழி வாழ்க. இந்த மண்ணுள்ளவரை தங்கள் நாமம் வாழும்’. கூட்டுறவுக் கடைச்சுவரில் எழுதியிருக்கும் வசனங்களை ஆராய்ந்து கொண்டிருக்கின்ற மனைவியை அழைத்துக் கொண்டு வீட்டை நோக்கி நடக்கின்றேன்.

“மண்ணுள்ள வரை தங்கள் நாமம் வாழும்”

“..... மண்ணும் நீரும் வளியும் வளமடையும் போது மனிதர்களின் உள்ளம் வளமடையும்”.

வீட்டுக் கதவை மெதுவாகத் தட்டுகின்றேன். எதிர்பார்த்திருந்த அண்ணி ஒடி வந்து கதவைத் திறந்து முகம் மலர வரவேற்கின்றார்கள். ஐந்து வருடங்களுக்கு முன்னர் கண்ட அண்ணியின் வாடிச் சோர்ந்த முகம் ஞாபகம் வருகின்றது. இன்று..... சிரிக்கும் போது முகம் பூவாக மலர்கின்றது.

வாழைப்பழம், மாம்பழம், பப்பாசிப்பழம், பலாப்பழமென்று ஸ்டூல் நிறையப் பரப்பி வைத்திருக்கின்றார்கள். இரண்டு கோப்பை நிறையப் பசும்பால். கித்துல் கருப்பட்டியும் பயறும் சேர்த்துப் பாற்சோறு சமைத்திருக்கின்றார்கள். வயிறாறச் சாப்பிடுகின்றோம். நஸ்ரும் மணிப்புறாவும் வயல் நடுகைக்குப் போயிருக்கின்றார்களாம்.

மனைவியையும் அழைத்துக் கொண்டு வயல்வெளியை நோக்கி ஓடுகின்றேன். அதோ வயல் வெளி... உழுது சேறாக்கப்பட்டு மட்டமாக்கப்பட்ட நெல் வயல்கள் ... ஆகா.... இந்தக் காட்சியைக் காணத்தானே ஐந்து வருடங்கள் மாடாக உழைத்திருக்கின்றோம்!

“மாமா வந்தாச்சுடா !

“மாமா வந்தாச்சு டோவ் !.....”

இரண்டு மூன்று சிறுவர்கள் கத்திக்கொண்டோடுவது தெரிகின்றது. ஒரு பெரிய பெண்கள் கூட்டம்..... நாற்று நடுகின்றார்கள். வயல் வெளியை வட்டமடித்துப் பறக்கின்ற கொக்குக் கூட்டங்கள். பெண்கள் வரிசை வரிசையாக..... அதோ பெண்களுக்கு மத்தியில் மணிப்புறா.

“மணிப்புறா... வந்துட்டேன்!”

“மாமா! வந்துட்டங்களா மாமா!”

வந்த வேகத்திலேயே செருப்புக்களை உதறிவிட்டு வயலுக்குள் குதிக்கின்றேன். சின்னப் பிள்ளையாக மாறிச் சேற்று சேற்றுக்குள் சதக் சதக்கென்று நடக்கும் போது, ஆகா என்ன ஆனந்தம்! ஆசையில் மண்ணையே வெடித்துவிடும் போலிருக்கின்றது.

தூரத்தில் வேலை செய்துகொண்டிருந்த நஸீர், மண்வெட்டியை ஏறிந்து விட்டு ஒடி வருகின்றான். நஸீரைத் தொடர்ந்து மணிப்புறாவும் வருகின்றாள்.

பொல்லாதவள்... மிக ஆழமான இயற்கை அழகு ரசிகை. கவிதையென்றால் உயிர். அவளே ஒரு கவிஞர் பரம்பரை. இயற்கை எழிலைக் கவிதையாக வடிப்பாள். எனக்கு இவள் மகளாக வாய்க்கவில்லையே என்று மனைவியிடம் அடிக்கடி கூறுவேன். அகம்பாவம் தெரியாது; பறவைகளில் அவள் மணிப்புறா. அரபியில் அவள் பெயருக்குப் பொருள் மணிப்புறா. பெற்ற பிள்ளைபோல உரிமையோடு பழகுவாள்; வெள்ளை உள்ளாம். இந்த இளவரசனுக்கு

எற்றவீளைத் தேடிக் கண்டு பிடிக்க எவ்வளவு சிரயப்பட்டிருக்கின்றேன்!

புகைப்பவனைக் கண்டால் யாராயிருந்தாலும் திட்டுவாள். நீ புகை... நீ செத்துப்போ... ஆனால் இந்த வளி மண்டலத்தில் ஒரு துளி புகையை விடாதே. ஏனெனில் வளிமண்டலம் எங்களுக்குச் சொந்தம் என்று கூறுவாள்.

நெல் நாற்றுக்களைக் கை நிறைய அள்ளி முகத்தோடு அணைத்து மூச்சை நன்கு இழுத்து ஆழமாக மணந்து பார்க்கின்றேன்.... ஆகா... இந்த அற்புதமான மணத்தை ஜம்பது வருடங்களுக்கு முன்னர் நான் அனுபவித்திருக்கின்றேனே !

தன்னை மறந்தவளாகக் கலகலவென்று சிரிக்கின்ற மணிப்புறாவுடன் நஸ்ரும் சேர்ந்து கொள்கின்றான். மணிப்புறாவின் சந்தணக் கண்ணத்தில் சேற்றுத் துளிகள்.

“மாமா நாங்க வந்துட்டோம் !”

“மாமோவ ! நாங்கல்லாம் வந்துட்டோம்”

குரல் வந்த திசையில் திரும்பிப் பார்க்கின்றேன். ஏழேட்டுச் சிறுவர்கள் உடம்பில் சட்டை கூட இல்லாமல் வரம்பில் வரிசையாக ஓடி வருகின்றார்கள். வந்த வேகத்திலேயே டொல்பின் மீன்கள் போலத் தங்களைத் தாங்களே ஓடை நீருக்குள் எறிந்து கொள்கின்றார்கள். இவர்கள் நஸ்ரின் யங் பாமர்ஸ் கிளப் மெம்பர்கள்.

“வாங்க மாமா நீச்சலடிப்போம்!”

முழங்காலளவு நிறைந்தோடுகின்ற, முத்து முத்தான நீரின் அழகைக் கண்டு ஒருகணம் வியந்து நிற்கின்றேன். பழைய நினைவுகள் நாம்பு நார்களைப் பிளந்து கொண்டு பீரிட்டுப் பாய்கின்றன. நானும் அண்ணனும் அந்த நாட்களில்.... இதே ஒடைக்குள்... ஆவலை அடக்க முடியவில்லை.... இதோ குதிக்கின்றேன். கை தட்டி ஆரவாரம் செய்கின்ற சின்ன மனிதர்களோடு சேர்ந்து மேலும் கீழுமாக நீந்துகின்றேன்; நீந்திக் கொண்டேயிருக்கின்றேன்.

“மவன் கல்லுப் பீலி எப்பிடியிருக்கு?”

“குப்பர் மாமா!, குப்பர் !”

“போலாமா?”

“வாங்க மாமா !”

தலை தெறிக்க ஓடுகின்ற வாண்டுகளுக்குப் பின்னால் நானும் ஓடுகின்றேன். பீலி கொள்ளாமல் பொங்கிப் பிரவாகித்து, முத்துப்பரல்கள் போலச் சிதறுகின்ற நீர் இதழ்களுக்குள் விழுந்து தெறிக்கின்ற சின்ன மனிதர்களுக்குள் ஒருவனாக ஆகிக் கொள்கின்றேன்.

மு. சிவலிங்கம்

அறுபதுகளின் மலையக விழிப்புணர்வு தந்த அருமையானதொரு படைப்பாளி இவர்.

கவிதை, நாடகம், மொழிபெயர்ப்பு, நடைச்சித்திரம், சிறுகதை, கேலிச்சித்திரம் என்று பலதுறைகளில் ஈடுபாடுகொண்டு எழுதி வந்தாலும், நகைச்சுவை இழையோடும் இவருடைய சிறுகதைகளே இவருக்கு ஒரு இலக்கிய அந்தஸ்தைக் கொடுத்துள்ளன.

மாத்தளை கார்த்திகேகவின் குறிஞ்சி வெளியிட்டின் மூலம் 1991ல் வெளிவந்த மலைகளின் மக்கள் என்னும் சிறுகதைத் தொகுதி இவருடைய படைப்பாற்றலை நிறுபித்தது.

அந்த ஆண்டுக்கான இலங்கை சாகித்திய விருதினையும் சுதந்திர இலக்கிய விருதினையும் மலைகளின் மக்கள் என்னும் தன்னுடைய நாலுக்காகப் பெற்றுக் கொண்டவர் இவர்.

இவருடைய சிறுகதைகள் நிறையவே பரிசுகளும் பாராட்டுக்களும் பெற்றுள்ளன. தமிழகப் பத்திரிகைகள் இவருடைய சிறுகதைகளை மறுபிரசரம் செய்துள்ளன.

வீரகேசரி பத்திரிகையில் பணியாற்றத் தொடங்கி, பள்ளிக்கூட ஆசிரியர், அலுவலக உத்தியோகத்தர், தொழிற்சங்க ஊழியர், அமைச்சரின் இணைப்பதிகாரி என பல்வேறு துறைகளில் தொழில் அனுபவம் பெற்று மலையக மக்கள் முன்னணியின் ஸ்தாபகரில் ஒருவரும் அந்த ஸ்தாபனத்தின் செயலாளர் நாயகமாகவும் திரு. மு. சிவலிங்கம் இருக்கின்றார். பல்கேளியா நாட்டில் ஜோர்ஜ் திமித்ரோவ் (Dimitrov) சர்வகலாசாலையில் ஓராண்டு காலம் தொழிலாளர் கல்வி பயின்று வந்தவர்.

தேயிலையுடன் தேயிலையாகத் தேய்ந்து போய்க் கொண்டிருக்கும் ஒரு சமூகத்தின் விடிவிற்காக தன்னுடைய எழுத்தையும் ஆற்றல்களையும் பயன்படுத்தி வரும் ஒரு மலையக எழுத்தாளர்.

சி. வி. வேலுப்பிள்ளை அவர்களின் Born to Labour சித்திரங்களை மொழிபெயர்த்து வெளியிடும் பணியிலும் ஈடுபட்டுமைத்து வருகின்றார்.

இரண்டாவது பரிசுக் கதை

நிலைமை கொஞ்சம் உயரும் போது...

மு. சிவலிங்கம்

சுப்பையாக் கங்காணி ஆரம்பத்தில் சில்லறைக் கங்காணியாகத்தான் இருந்தார். சில்லறைக் கங்காணி என்றால் 'ஒருவேலை' என்ற பொறுப்புக் கிடையாது. இன்றைக்குப் புல்லு வெட்டுக்காடு..... நாளைக்குக் காணு வெட்டுக் காடு நாளான்றைக்கு முள்ளுக்குத்துக்காடு.... இப்படி மாறி மாறிக் கொண்டேயிருக்கும்.

சுப்பையாக் கங்காணியின் வேலைத் திறமையை அந்தத் தோட்டத்தில் புகழ்ந்து பேசாதவர்கள் யாருமே கிடையாது. தோட்டத்துரை, கண்டக்டர், கணக்கப்பிள்ளை, டெமேக்கர், கிளாக்கர், தொழிலாளர்கள் என்று தொழிலால் இணைந்த பலரும் அவரைப் பாராட்டாதவர்கள் யாருமில்லை.

சுப்பையாக் கங்காணிக்குக் கவ்வாத்துக் கங்காணியாகப் புரமோசன் கிடைத்தது. ஒரு தேயிலைத் தோட்டத்தில் உயிர் நாடியான வேலை கவ்வாத்து வேலையாகும். தேயிலை.... பிறவியில் மர இனத்தைச் சேர்ந்தது. கொய்யாமரம், தோடம்மரம் மாதிரி வளரக் கூடியது. அதன் பயனை அடைவதற்குத் தேயிலையைக் கண்டு பிடித்தவர்கள் அதை மூன்றடி உயர்த்துக்கு மேல் வளர விடாமல், ஜந்து வருசத்துக்கு ஒரு முறை கவ்வாத்து வெட்டி, செடி இனமாக்கி விட்டார்கள்!

ஏதோ ஒரு பக்கத்தில் வளர்ச்சி தடைப்படும் போது இன்னொரு பக்கத்தில் உயர்ச்சிழுடை போடுகிறது. இந்தத் தத்துவம் தேயிலையோடு தேய்ந்து போகும் தொழிலாளர்களின் சீவியத்திலும் பிரதிபலிக்கிறது!

கவ்வாத்துக் காட்டு வேலையைப் போல சுப்பையாக் கங்காணி கொழுந்துக்காட்டு வேலை நுணுக்கங்களிலும் விற்பன்னராகத் திகழ்ந்தார். தேயிலை விவசாயத்தில் அனுபவ ரீதியாகப் பாண்டித்தியம் பெற்ற இவரிடமிருந்து இன்றைக்குத் துரையாகி, நீர்வாகியாகி, ஆராய்ச்சியாளராகி, கம்பெனி நிறுவனராகி உயர்வின் உச்சத்துக்கே போய் ஆயிரக் கணக்கில் சம்பளம் வாங்கும் பெரிய மனிதர்களெல்லாம் இவரிடம் வேலை படித்தவர்கள்தான். அவர்கள் எழுதிய ஆய்வுப் புத்தகங்களிலெல்லாம் சுப்பையாக் கங்காணியின் பெயரும் சில இடங்களில் சில வரிகளாகத் தென்படும்.

இதை எங்கே சுப்பையாக் கங்காணி அறிந்திருப்பார்? அவருக்கு அதனால் என்ன கைம்மாறுதான் கிடைத்தது...? கவ்வாத்துக் கங்காணி சுப்பையா நேற்று ராத்திரி, நடுச்சாமம்

பண்ணிரண்டு மணிக்குக் காலமாகிய செய்தி மறுநாள் காலையில் தான் தெரிந்தது. பழைய காலத்தில் மாதிரி இப்போதெல்லாம் 'சாமத்தப்பு' அடிப்பதில்லை.

என்றைக்கு, “வயசு போச்சு பெண்ணுக்கு எழுது” என்று தோட்ட நிர்வாகம் கடிதம் கொடுத்ததோ.... அன்றைக்கே அவரது உடலும் ஆவியும் ஒடுங்கிப் போயின.

அவர் சொந்த வாழ்க்கையில் ஒரு மாமனிதர்... கொள்கைவாதி. “கஞ்சி குடிச்சாவது புள்ளைகள் படிக்க வைக்கனும்... இனி ஒரு ஜென்மத்தில் தோட்டத்துக் கூலி வாழ்க்கையில் புள்ளைகள் ஈடுபடுத்தக் கூடாது!” என்று வைராக்கியம் வைத்தவர். அவர் கங்காணி என்று அதிகாரப் பெயரைச் சூட்டிக் கொண்டிருந்தாலும் தொழிலாளருக்கும் அவருக்கும் சம சம்பளம்தான்... ஏதோ மேலதிகமாக ‘எக்ஸ்ட்ரா ரேட்’ என்று நாளொன்றுக்கு ஒரு ரூபாய் ஐம்பது சதம் கிடைக்கும்.... அவ்வளவுதான்!.

அந்த வருமானத்தில் இரண்டு பையன்களையும், இரண்டு பெண்களையும் படிக்க வைக்கமுயன்றார்.

முத்த மகன் கிருஷ்ணன் நன்றாகப்படிப்பான். “கங்காணி ஒங்கட மகன நல்லா படிக்க வைக்கறது நான், மேக்கர், இல்லாட்டிப் போனா கிளாக் வேலை உதவி செய்யறது...” என்று பல துரைமார்கள் கங்காணிக்கு உதவி செய்ய முன்வந்தார்கள்.

“சுடுகாட்டுக்குப் போனாலும் போவேன், தோட்டக் காட்டு வேலை எனக்கு வேணாம்!” என்று கிருஷ்ணன் பிடிவாதமாக இருந்து விட்டான்.

கங்காணியின் மனதுக்குள் வேர்விட்ட இலட்சியப் பூங்கொடி, உடல் பூராவும் படர்ந்து, பூத்துக் குலுங்கியது. மகன்மார்கள் படிச்சு, கீழேக்கர், கிளாக்கர்ன்னு வரனும்.... மத்தவங்க மாதிரி பங்களா வீட்டுல வாழுனும்... வீட்டச் சுத்தி பூந்தோட்டம், மாட்டுப்பட்டி, கோழிப்பண்ணை, மரக்கறித் தோட்டம், ஆட்டுப்பட்டின்னு மாசம்.... பத்து பதினெஞ்சுசாயிரத்துக்கு மேல சம்பாரிக்கணும்... பொம்பள புள்ளைக ரெண்டும் கீச்சர் வேல செய்யனும்.... அதுக விருப்பத்துக்கு மாப்பிள்ள தேடிக்கிட்டு புதுசா ஒரு வாழ்க்கைய அமைச்சக்கணும்.... நானும் அவனும் தோட்டத்த விட்டு ஒதுங்கி... ஒரு காணித் துண்டு வாங்கி.... மத்த சனங்க மாதிரி சொந்த வீடு கட்டிக்கிட்டு வாழுனும்”, என்ற வேட்கையும் ஒருவித வெறியும் அவர் மனதுக்குள் ஆழப் புதைந்திருந்தன. இந்த ஆசைகளெல்லாம் நிறை வேறுவதற்கு மூத்த மகன் கிருஷ்ணனை முதலாவது உருவாக்க வேண்டும் என்று நினைத்தார். “மூத்தவன் தலை எடுத்திட்டா போதும்... அப்பறம் குடும்பம் தலை எடுத்திரும்! தம்பி தங்கச்சிமார்கள் ஆளாக்கிற பொறுப்பு... அவன் பொறுப்பு!” இப்படி நிலைமைக்கேற்ற நினைப்பும்... நினைப்புக்கேற்ற செயலிலும் இறங்கத் தொடங்கினார்.

தோட்டப்புற வாழ்க்கையமைப்பில்... இருநூறு வருசமாகியும் உழைப்புக்கேற்ற ஊதியம் வாங்காத ஒரு தொழிலாளி, தனது துயரந்தோய்ந்த வாழ்க்கையில் போராடுக் கொண்டு ஒரு புதிய சமூக மாறுதலைத் தேட முயற்சிப்பது... எவ்வளவு பெரிய காரியமாகும்....? அது

நிறை வேறிவிட்டால் கின்னஸ் புத்தகத்துக்குரிய சாதனையாகி விடாதா...?

கிருஷ்ணன் இன்று கொழும்பிலே ஒரு அக்கவுண்டன். அவன் அக்கவுண்டன் ஆகி என்ன பிரயோஜனம்...? எந்த லட்சியத்துக்காக அவனை சுப்பையாக் கங்காணி உருவாக்கினாரோ... அந்த லட்சியம் குட்டிச் சுவராய்ப் போய் விட்டதே! அவர் தன் மூச்சை இவ்வளவு சீக்கிரமாக முடித்துக் கொண்டதற்குக் கிருஷ்ணனே காரணமாகும்.

“என்னைக்கு கொழும்பில் பொம்பளை எடுத்தானோ அன்னைக்கே அவனுக்கு கருமாதியும் முடிஞ்சுபோச்சு”, என்று ‘பெரியவங்க’ இரண்டு பேரும் மனமொடிந்து புலம்பும் போது.... அந்த வேதனையில் எவ்வளவு ஏமாற்றமும் – விரக்தியும் வியாபித்திருந்தன..?

சின்னத்தம்பி, கணேசன் எட்டாம் வகுப்போடு புத்தகத்தை மூடினான். அந்த இளங்குருத்து குடும்பத்தைச் சுமப்பதற்கு, தோட்டத் தொழிலாளியாகி மண்வெட்டியையும் கொழுந்துக் கூட்டையையும் சுமந்தது.....

அன்றிலிருந்து இன்றுவரை கணேசன்தான் குடும்பத்தைச் சுமக்கிறான்: இரண்டு அக்காமார்களின் கல்யாணத்தை முடித்து வைத்து, அம்மா அப்பா நோய் நொடிகளுக்கும் துணை நின்று சொந்த பந்தங்களின் வாடி வழக்கங்கள் - சடங்கு சம்பிரதாயங்கள் எல்லாவற்றுக்கும் முகம் கொடுத்து வருகின்றான்.

கிருஷ்ணன் மாத்தளையிலிருந்து கொழும்புக்குப் ‘புலம் பெயர்ந்தவன்’ மட்டுமல்ல... உறவுகளிடமிருந்தும் ஒளிந்து - மறைந்து இதயத்தாலும் புலம் பெயர்ந்து விட்டவன். அந்தக் கிருஷ்ணன் கிறிஸ்தோப்பராக மதம் மாறி, கொழும்புக்காரணாகி, தமிழன் என்று கூடத் தன்னை இனங்காட்டிக் கொள்ள விரும்பாமல் உடலிலும் மனதிலும் ‘பெயின்ட்’ பூசிக் கொண்டு, சமுகத்தில் பதுங்கி வாழும் ஒரு செயற்கைப் பிரஜை!

“பாவிப்பயல் ! மொச்சி மொச்சின்னு மொலப்பால உறிஞ்சின நாயி...! தாய்க்காரிக்கு இன்னய வரைக்கும் பால்க்காசு கட்டாத கடங்காரன்!” என்று ஊரில் கிடைத்த பட்டங்களையெல்லாம் சூட்டிக் கொண்டவன்!

தகப்பன் செத்துப் போன தந்தி கிடைத்ததும் கிருஷ்ணன் பதறிப் போனான். “புறப்படு ரோஹி!” என்று மனைவியை அவசரப்படுத்தினான். “நானும் வரஞ்ஞமா? பிள்ளைகளா.... தனியா விட்டிட்டு வீட்டுல சாமான்க நெறைய இருக்கு இது களவு போற ஏரியா... நல்லா யோசிச்சுப் பாருங்க! இப்போ கிளைமேட்டும் சரியில்ல.... மழையும் குளிருமாயிருக்கும்...” அவள் தயங்கினாள்.

தன் தந்தை இறந்த செய்தி கேட்டுக் கொஞ்சங் கூட அலட்டிக் கொள்ளாதவள்... எவ்வளவு அலட்சியமாக வரமுடியாது என்று பதிலும் சொல்கிறாள்...! அவனுக்கு வாழ்க்கை அவளோடு இன்னும் உண்மையாகவில்லை!

தனது உடுப்புக்களை அள்ளி அவசர அவசரமாக டிரவலிங் பேக்கில் தினித்தான். பிரஷ், ஷேவிங் செட்டை எடுப்பதற்கு பாத்ரமுக்கு ஓடினான்.

ரோஷியின் அண்ணனும் அம்மாக்காரியும் அவளிடம் குசுகுக்த்தனர்.

பேக்கை தூக்கிக் கொண்டு அவன் மாமியிடம் பயணம் சொல்ல வந்த போது, “நானும் புறப்பட்டுட்டேன்... வீட்ட அம்மாவும் அண்ணனும் பாத்துக்கு வாங்க...” என்று அசுடு வழிய அவன் பின்னால் நடந்தாள்.

மாத்தளைக்கு இன்டர்சிட்டி பஸ் ஓடியது. ஏ.சி. யும் கிடையாது..... மண்ணும் கிடையாது.! அதிலேயும் நின்று கொண்டுதான் பயணஞ் செய்கிறார்கள்! இருவருக்கும் ‘மடக்கு சீட்’ தான் கிடைத்தது..... இடுப்பு வலியெடுக்க மாத்தளை வந்து இறங்கினார்கள்.

மாத்தளையிலிருந்து பிட்டகந்தை வழியாகப் போகும் தம்பலகம, கந்த நுவரா பஸ்வண்டிகள் எல்லாமே லொட் லொட்டைதான். கந்த நுவரா சந்தியிலிருந்து செம்புகவத்தைத் தோட்டத்துக்கு உச்சிமலை ஏற வேண்டும்.

“அமெர் சுப்பையா அவர்கட்கு கன்னீர் அஞ்சளி !

இரப்பு – 1930 – பிரப்பு 1998”

தோட்டத் தொழிலாளர், தாங்கள் கற்றனவு கல்வியைக்காட்டி ஒரு வெள்ளை பொலித்தீன் பதாகையைத் தோட்டத்து முகப்புப் பாதையில் கட்டியிருந்தார்கள்.

ஆட்டோ வீட்டருகே வந்து நின்றது. கொழும்பண்ணாவைக் கண்டதும் தங்கச்சி இரண்டு பேரும் ஓடிப்போய்க் கட்டிப்பிடித்துக் கதறி அழுதார்கள். அண்ணியையும் கட்டிப் பிடித்து “ஜேயோ அண்ணி ! எங்க அப்பா போயிட்டாரே.... இனி யார் நாங்க அப்பான்னு கூப்புடுவோம் ?” என்று அலறினார்கள். அவர்கள் கட்டிப்பிடித்த பிடி தளரவில்லை. பரிதாபமாக நெருக்கப்பட்ட கொழும்புக்காரர்களை ஒருவர் ஓடிவந்து விடுவித்தார்.

தன்னைக் கட்டிப்பிடித்து அழுததை ரோஷி அசூசையாக நினைத்தாள்.... “தங்கச்சி ரெண்டு பேரும் பத்திக்குச்சி... மாதிரி கருகிப்போயி இருக்காங்களே.... எல்லாம் நான் படிக்கிறதுக்காக தேயிலைக் காட்டுல உழன்று... மழுங்கி காக தேடிக் குடுத்த தியாகிகள்” என்று கிருஷ்ணனின் மனச்சாட்சிக்குக் கொஞ்சங்கூட எட்டவில்லை.

என்னா கொழும்புத் தம்பி! பேரப்புள்ளைகள் கூட்டிக்கிட்டு வறங்கியோ ... ? சுப்பையாவுக்கு நெய்ப்பந்தம் புடிக்கிறதுக்கு.... முத்த மவன்லூட்டு புள்ளைக் காலனையா...? அப்போ.... வாடகைக்கா.... பேரப்புள்ளைகள் வாங்குறது....?” என்று மரணவீட்டில் ஒரு பெரிய ஏவுகணை விட்டது. அந்த ஏவுகணை அங்கே ஒரு பெரிய பிரச்சினையையே உருவாக்கிக் கொண்டிருந்தது.

ரோஷி வந்ததும் சேலையை மாற்றிக் கொண்டு ஒரு புது ஜாதி துபாய் ஹவுஸ் கோட்டோடு நின்றாள். மரண வீட்டில் எல்லோருடைய

பார்வையிலும் எடுப்பாகத் தெரியும் கொழும்பம்மாவை “அண்ணி அண்ணி” என்று வளைய வளையக் கிருஷ்ணன் தங்கைகள் சுற்றி வருவதை அவன் விரும்பவில்லை. அவனுக்கு அது எரிச்சலாகவிருந்தது. ரோஷியை விட இளாமையில் பத்து வயது குறைவான அவர்கள், அவளைவிடப் பத்து வயது முதுமையாகத் தெரிந்தார்கள். கடும்மழை – பெருங்குளிர் கடும் வெய்யில் என்ற இயற்கையின் வன்மத்தோடு சவால் புரிந்து உழைக்கும் அவர்களது கொள்ளை அழகெல்லாம் கொள்ளை போயிருந்தன....

“ஏ தம்பி கிட்டுணா ! எப்பிடியிருக்கே? போன மூனாம் மாசம்.. வெஙாப்பன்... பாக்க வந்தப்போ.. நா... மவவூட்டுக்கு விருந்தாட போயிருந்தேன்.... என்னடாப்பா.. இப்பிடி போயிட்டே....?... கன்னங்கின்னமெல்லாம் ஒடுக்கு வழுந்து.. கண்ணு முழியெல்லாம் உள்ளுக்குப் போயி.... ரொம்ப வெளுத்துப் போயி இருக்கே...? நோயில கீபில கெடந்தியாப்பா...?” என்று இன்னொரு பெரிசு கிருஷ்ணனை சுகம் விசாரித்தது !

கால்சட்டை கழன்று விழுந்த உணர்வில் நின்ற கிருஷ்ணனை இன்னுமொரு பழகு விசாரிக்க வந்தது....

“தோட்டக்காடு மாதிரி வருங்களா... டவுன் காடு...? கொழும்புல எந்த நேரம் குண்டு வெடிக்குமுன்னு யாருக்கு தெரியும்? அங்க வாழ்றது.. “வாச்சான் போச்சான்” தானுங்க...!” என்றது.

“சொகமா இருக்கீங்களா சேர்?” என்று ஒரு ஒல்லி மனிதன் நாணிக் கோணிக் கிருஷ்ணனைக் கேட்டான். அவன் கிருஷ்ணனோடு தோட்டப் பாடசாலையில் ஐந்தாம் வகுப்புப் படித்த நடேசன்... கிருஷ்ணனை விட முக்கா கிழவனாக இருந்தான்...!

நேரம் இரவு எழு மணி -

ரோஷி வருத்தமாகவே நின்றாள்... கிருஷ்ணன் என்ற கிறிஸ்தோப்பரைக் 'கிட்டுணா' என்று ஒரு கெழட்டுப்பயல் சொன்னது அவனுக்கு வெட்கமாகவிருந்தது.

கிருஷ்ணன் தமிழிடம் போய் ஆயிரம் ரூபாவை நீட்டினான். "செலவுக்கு வச்சிக்க தமிடி!" என்றான். பின்னால் ரோஷி ஓடிவந்து "காக சூட குடுக்கத்தான் இருந்தோம். எங்களுக்கும் கஷ்டம்... பிள்ளைகளுக்கு அடிக்கடி சுகமில்லாம் போவது... எனக்கும் சின்ன ஒப்பரேசன்", என்று அப்பட்டமான பொய்யைக் கிருஷ்ணன் முன்னாலேயே சொன்னாள்.

தமிப் கணேசன் அண்ணனிடம் காசைத் திருப்பிக் கொடுத்தான். "அண்ணே.... எனக்கு செலவு ஒன்னும் கெடையாது ! தோட்டத்துல மரணசங்கம் மூவாயிரம் கொடுத்தாங்க.... மத்த செலவுக்கு என்கிட்ட காக இருந்திச்சு... இப்போ வேற செலவு ஒன்னும் கெடையாது!" என்றான்.

கிருஷ்ணனுக்கு மானப்பிரச்சினையாகவிருந்தது. அம்மா கையில் காசைக் கொடுத்தான். "சின்னத்தமிடிக் கிட்ட குடு ! எனக்கு வாணாம்.... ஒங்காகு..!" என்று காரமாகச் சொல்லிவிட்டாள் அவனும். "கொழும்பில அக்கவுண்டர் வேல பாக்குறவரு... ஆயிரம் ரூபாவ.... தூக்கிக்கிட்டு வாராரு!... சின்னச்சாதி நாயி.... இந்த காலத்துல ஆயிரம் ரூபா பல்லு குத்த ஒதுவுமா..?" என்று மனத்துக்குள் வெடித்து வந்த வார்த்தைகளை அழுக்கிக் கொண்டாள்.

கொழும்பு மருமகளுக்கு 'எரிவு' ஏற்பட்டது. கல்யாண வீடாக இருந்தால் ... இந்நேரம் தாலி கட்டுவதற்கு முன்னே புருசனை இழுத்துக் கொண்டு ஓடியிருப்பாள்.... சாவு வீடாப் போச்ச !....

கிருஷ்ணன் ஆயிரம் ரூபாவைப் பலவந்தமாக சின்னத்தம்பியின் சேப்பில் திணித்தான். வாங்காவிட்டாலும் அண்ணன் வருத்தப்படுவார்... அப்பாவின் மரணச் செலவுக்கு அண்ண னுடைய பங்கும் இருக்க வேண்டுமென்ற எண்ணத்தில் கணேசன் அந்தக்காசை வாங்கிக் கொண்டான். ரோஷி ‘கிறிஸ்தோப்பரிடம்’ ஒடுவந்து குசுகுசுத்தாள்... “இன்னம் ஒரு ஆயிரம் குடுத்தீங்களா ?” என்றாள். கிருஷ்ணன் பல்லைக் கடித்தான்.

அவன் சேப்பில் இன்னும் நாலாயிரம் இருந்தது. ஆனால் கொடுக்க மனம் வரவில்லை. “இன்னும் தாய்க்கு செய்ய வேண்டியிருக்குத்தானே?” என்று தாயையும் அடுத்த லிஸ்டில் வைத்து ஆறுதலடைந்தான்.

❖❖❖

நேரம்

இரவு எட்டு மணி.

“அவன் வருவாளா....? – என்

உடைந்து போன நெஞ்சை

ஒட்ட வைக்க... அவன் வருவாளா...?

ஆ.... ஆ.... ஆ....”

மரண வீட்டில் டோலக் இசையோடு பாட்டு போய்க் கொண்டிருக்கிறது... “சாவு வீட்டுல இப்பிடியெல்லாம் பாட்டு படிக்கலாமா?” கிருஷ்ணன் கோபமாக ஒருவரிடம் கேட்டு விட்டான். அவருக்கும் கோபம் வந்து விட்டது. “தம்பி! தோட்டத்துல சாவு நடந்திட்டா.... பொழுயன்மாருங்க வந்து இப்பிடி... சாமம் காக்கிறது வழக்கம்... நீங்க ஏதும் ‘ஹைபையா’ பேசிப்புட்டா..... போச்சி ! பொண்த்தப் போட்டிட்டு எல்லாருமா

போயிருவாங்க.... அப்புறம் சொந்தக்காரனுங்க மட்டுந்தான் தூக்கனும்...” என்றார். கிருஷ்ணன் முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டான்.

இளவட்டங்களின் மியூசிக் டோலக் சத்தத்தோடு ஏறிக் கொண்டிருந்தது.

குளிர்.

கிருஷ்ணன் மெதுவாக அந்த இடத்தை விட்டு நழுவிப் போய்... கிளாஸ் மேட் நடேசனைக் கூப்பிட்டான்.

“போத்தல் ஒன்னு ஒகணைஸ் பண்ணுறீங்களா ?” மெதுவாகக் கேட்டான்.

“நல்லது வாங்கனுமுன்னா கொஞ்சம்.... தூரம் போகனும்... மத்ததுன்னா லயலயமா இருக்கு”

“மத்ததுன்னா?”

“கசிப்பு!”

“நல்லது வாங்குவோம்... ரெண்டு ஓல்ட் அரக்.. ரெண்டு பக்கட் கோல்ட்லீப்... வாங்கி ஒங்க வீட்டுல வச்சிட்டு கூப்பிடுங்க...”

“கருமாதிக்கும் சேர்... வருவீங்கதானே...?” என்று நடேசன் ஆவலோடு கேட்டுக்கொண்டு குதிரையாய்ப் பறந்தான். அடுத்து ‘கெழவி’

போயிட்டாலும் இப்படி... இன்னொரு சான்ஸ் கிடைக்கும் என்ற நம்பிக்கையில் மாண்குடியாய்த் திரும்பி வந்தான்.

நடேசன் லீட்டில் போத்தல் உடைபட்டது... கொச்சிக்காய் நறுக்கிப் போட்டு நாட்டுக் கோழி முட்டையில் நடேசன் சம்சாரம் ஒம்லட் போட்டிருந்தான்.... நல்ல பைட்ஸ்...

ஒரு ரவுண்ட் முடிந்து மறு ரவுண்டில் கிருஷ்ணன் யோசித்தான். அவன் பிறந்து வளர்ந்த சூழல் அவன் மனதைத் தட்டி எழுப்பியது. “கொழும்பில் மாட்டாம.... தோட்டத்திலேயே ஒருத்தியைத் தொட்டிருந்தா... ஒன்னா மன்னா கெடந்து சொந்த பந்தமுன்னு எவ்வளவு நெருக்கமா வாழலாம்? வித்தியாசமான கணவன் மனைவி உறவு சுட்ட மண்ணு மாதிரி ஒட்டவே ஒட்டாது !... வெறும் செக்ஸ் வாழ்க்கையோட சரி....” சில சந்தர்ப்பங்களில் சாராயத்தின் துணையோடும் மனச்சாட்சியோடு பேசலாம்!

நடேசனும் கிருஷ்ணனும் பதமானார்கள்.

“எந்தம்பி.. குடிப்பானா...?”

“ஜேயோ சேர் பாவம் கணேசு..! வாயில் வைக்கமாட்டான் ! நீங்க அம்போன்னு தோட்டத்த மறந்திட்டு கொழும்புப்பக்கம் போன பொறுகு குடும்பத்த அவன் ஒருத்தன்தான் சொமக்குறான்... அக்காமாருக கல்யாணத்த அந்தச் சின்னப்பயதான் செஞ்சி வச்சான்... ஒங்க அப்பாவுக்கு கைக்காக டக்டருக்கிட்ட கொஞ்சப் பணமா.... கொறைஞ்சப் பணமா செலவழிச்சான்...? தோட்டத்துல நடக்கிற கல்யாணக்காட்சி, சாவு சடங்கு, நல்லது கெட்டதுன்னு அவன்தான் மொகம் குடுக்கணும்.. கடைசி

காலத்துல ஒங்கப்பா... ஒங்க மேல உசரையே வச்சிருந்தாரு! கொழும்பு மகனப் பாக்கணும் பேரப்புள்ளைகள் பாக்கணுமுன்னு ஆசப்பட்டாரு... நீங்கதான் ரொம்ப ரோங்கா நடந்துக்கிட்டைங்க! நீங்க கொழும்பில உத்தியோகம் பாக்குறேன்னு கால் சட்டைய மாட்டுக்கிட்டு ஒவ்வொரு சாவுக்கு மட்டும் வந்திட்டுப் போனா போதுமா...? தாய் தகப்பன கவனிக்க வாணாமா..? குடும்ப சங்கதிகள்... கலந்துக்க வாணாமா...? ஒங்க தமிக்கு ஒத்தி செய்ய வாணாமா...? அவனும் குடும்பஸ்தன். அவனுக்கும் பொண்டாட்டி.. புள்ள கெடையாதா? நீங்க ஒங்கப்பாவ கொழும்பு ஆஸ்பத்திரியில வச்சிப் பாத்திருந்தா.... அவரு இன்னம் இருவது வருசத்துக்கு சாகமாட்டாரு....!”

“நடேசு ! நீ ரொம்ப கதைக்கிறே!” போத்தலை தரையில் தட்டி நடேசன் வயிற்றில் ‘இறக்கி’ விடலாமா ?’ என்று கிருஷ்ணன் நினைத்தான்.

“சொறி சேர்! நான் கொஞ்சம் போட்டுட்டா.... மெசின்கன் மாதிரி படபடன்னு பேசிக்கிட்டே இருப்பேன்...” நடேசன் தயங்கினான். கிருஷ்ணனுக்கு ‘ஒல்ட் அரக்கை’ விட.. நடேசன் பேசியது... மூட்டைக் கொச்சிக்காய் மாதிரி நெஞ்சை எரித்தது....”

நடேசன் கிருஷ்ணனைச் சாந்தப்படுத்தினான். “போன வருசம் ஒங்க மாமன் செத்ததுக்கு வந்தீங்களே... ஞாபகம் இருக்கா...? அப்போ ஒங்க மூத்த மகன கூட்டுக்கிட்டு வந்தீங்களே.. ஞாபகம்.. இருக்கா..? அப்போ.. ஒங்க மூத்தவரு... ஒங்க அம்மாவ... ‘யென்டி’ன்னுட்டாரு! ஒங்கம்மாவுக்கு கோவம் பொத்துக்கிட்டு வந்திருச்சி ! “என்டியில்ல.. குண்டியில்லடா! நானு ஒங்கப்பன பெத்தவ ! “அப்பாயி”ன்னு கூப்புடு !

ன்று அதடிச்சி!... இருந்தவங்க... எல்லாரும் சிரிச்சிட்டாங்க.. நீங்க அடிக்கடி “வரப்போக” இருந்தா இப்பிடி நடக்குமா ?” என்று கிளாஸ் நிறைய ஊற்றி வெற்றுப் போத்தலைக் கீழே வைத்தான்.

கிருஷ்ணனின் பாடு... “சாராயத்தைக் கொடுத்து பூராயத்தைக் கேளு!” என்ற கதையாகிவிட்டது.

வீட்டுக்குள்ளேயே இருந்தா “என்னமும் நெனைச்சுக்குவாங்க” என்று நிதானமாக வெளியே வந்து மரணவீட்டில்... அப்பாவை ஒருமுறை பார்த்தான். பெறுமதியான பெட்டி.. பெட்டியைச் சுற்றி ஓட்டமெட்டிக் பல்ப் வண்ண வண்ணமாக அணைந்தனைந்து எரிந்தது... கணேசன் தோட்டத்திலும் சுற்று வட்டாரத்திலும் பல தரப்பினரோடு பழகி வருபவன் என்பதை அங்கு வரிசையாக வைத்திருந்த மலர் வளையங்கள் எடுத்துக்காட்டின...

“பெட்டி மூவாயிரத்து ஐந்நாறுக்கு வாங்கினேன்... கலர் பல்ப் பொடியன்மாருங்க போட்டாங்க... கரண்ட் அஞ்சி நாளைக்கு கணக்கின் வாங்கியிருக்கேன்.... ஒருநாளைக்கு அம்பது ரூவா... நிர்வாகத்துக்கு கட்டணும்!! எலக்டிரிக் போர்டுக்கு பத்துலட்சம் காசு கட்டியிருக்கோம்.. அடுத்த வருசம் லயத்துக்கு கரண்ட் கெடைச்சிரும்!!” என்று கணேசன் அண்ணனிடம் கொஞ்சம் கதைத்தான். “கிராமத்தானுங்களுக்கு சம்மா கரண்டு குடுக்குரானுங்க... நாங்க காசு கட்டணும்.. ஒரே நாடு... ஒரே மக்கள் !.. யாருக்கிட்டப் போயி இந்தக் கதைய சொல்றது?” என்று பக்கத்தில் நின்ற ஒருவர் அரசியல் பேசினார். அதில் உண்மையும் கொடுமையும் இருந்தன...

“ஆனந்தம்... வந்ததடி ஆனந்தி....
உண்ணாலே....!”

“பொடியன்மாருங்களுக்கு பாண் குடுத்தாச்சா?” என்று கணேசன் வேகமாக அடுத்த வீட்டில் நுழைந்தான்...

தோட்டங்களில் மரணம் சம்பவித்தால் பின்ததை ஆடிப்பாடுச் சுமந்து, சந்தோசமாகக் காடு சேர்க்கின்றார்கள்... மரணத்தை மகிழ்ச்சியோடு வாவேற்கும் அவர்களின் வாழ்க்கை...வாழுங் காலத்தில் துயரந்தோய்ந்து கழிகின்றது.... அவர்களது பிரச்சினைகள் யாவும் அவர்களது சாவிலேதான் தீர்க்கப்படுகின்றன. அந்த வகைத் தீர்விலேதான் அவர்கள் மகிழ்ச்சிகாணுகின்றார்கள்...

❖❖❖

— விடிந்தது. காலை பத்து மணிக்குத்தான் நல்ல நேரம்....

“அந்திக்கு ராகுகாலம்... அட்டமி... நவமி எல்லாம் இருக்கு... நாளைக்கு வெள்ளி.. அடுத்த நாளு..... சனி.... இன்னைக்கே எடுத்திரணும்... என்னா செய்ய...? சுப்பையா கங்காணி தம்பி கண்ணையா இன்னும் வரல்ல... குடுத்து வச்சது... அவ்வளவுதான்... சும்மா குழிமேட்ட வந்து பாக்கட்டும்.. பெட்டிய வெளிய எடுங்க...!” என்று ஒருவர் பொரிந்து தள்ளினார்.

“வண்ணான் பரியாரி வந்தாச்சா?”

“எல்லாம் ரெடி!”

பெட்டியை வெளியே எடுத்து வைத்தார்கள். ஏகப்பட்ட அபிப்பிராயப் பேதங்கள்... அறிவுரைகள்.. சலசலப்புகள்.. இவைகளுக்கு மத்தியில் காரியங்கள் நடந்தன. நீர்மாலை எடுத்து வந்தார்கள். பாபர் நெய்ப்பந்தங்களைப் பொருத்தினார். “பேரப்புள்ளைக...! பேரப்புள்ளைக?” கணேசனுடைய இரண்டு பிள்ளைகள் மட்டும் வந்து நின்றன. “கிட்ணன் தம்பி புள்ளைகள் கூட்டுக்கிட்டு வரல்லீயா...?” டோபி தாத்தா கேட்டார். “பெத்த தகப்பன் சாவுக்கு பேரப்புள்ளைகள் கூட்டுக்கிட்டு வந்து காட்டாத மவனும் ஒரு மவனா...?” இன்னுமொரு ஏவுகணை எங்கிருந்தோ வந்து விழுந்தது.

பாபர் சத்தம் போட்டார..... “சீதேவி வாங்குறது யாரு? சின்ன மருமகளா.....? பெரிய மருமகளா...?”

“பெரிய மருமக இருக்கிறப்போ..... சின்ன மருமக எப்பிடி வாங்க முடியும்?”

“ எவண்டா சொல்றது.....? கெழவாடு கழிஞ்சிக்கிட்டு கெடக்குறப்போ பெரிய மருமவளா.... வந்து தொடைச்சா....? சின்ன மருமவ கையில் சீதேவியக் குடு!” ஒரு பயங்கரத்தண்ணி சத்தம் போட்டது.

பலதானியம் கலந்த சாணியிருண்டையைப் பிரேதத்தின் கைகளில் பதித்து, மருமகள் தன் முதுகுப்புறம் கைகளை ஏந்தி வாங்க வேண்டும். அருவருப்படைந்த ரோவி கூட்டத்துக்குள்ளிருந்து மெதுவாக நழுவினாள். ரோவி கையில் சீதேவி கொடுப்பதைக் கிறிஸ்தோப்பர் என்ற கிருஷ்ணனும் விரும்பவில்லை.....

சின்ன மருமகள் சீதேவி வாங்கினாள்.

“எவண்டா பெட்டி மேலே சாயிறது...? தள்ளி நில்லு! தள்ளி நில்லு!”

பெட்டியை முடினார்கள். ஓங்காரமான ஓலங்கள் கூக்குரல்கள்..... பட்டாசு... சங்கு... சேங்கண்டி.....

தீச்சட்டியோடு ஊர்வலம் நகர்ந்தது.

கடு காடு

“கெழவாடிக்குக் கொழும்புக்காரருதான் கொள்ளி வைக்கணும்! அவருதான் மொட்டை அடிக்கணும்.... அவருதான் முத்த மவன்!”

“பாவம் அவரு.... கொழும்பில இருக்கிறவரு மொட்டையடிச்சிக்கிட்டு இங்கிருந்து போவலாமா....?”

“கொழும்பில இருந்தா என்னா...? வண்டன்ல இருந்தா...என்னா? அப்பனுக்கு புள்ள அவருதானே...?”

“பரவாயில்ல, பொறங்கையில செரச்சிக்கிட்டு வடுவோம்!”

“அது முடியாது! அவரு மொட்டை அடிச்சே ஆகணும்.... இந்தப் பழனி ஒரு தரம் சொன்னா..... ஏழுநாறுதரம் சொன்ன மாதிரி!”

“ஆமா... ஆமா....! இந்தப் பழனி சொல்றான்.... அத பாபர் செய்றான்!” சாராயத்தில் நனைந்த கூட்டம் சரமாரியாகப் பொழிந்துகொண்டிருந்தது.

மறுபுறத்தில் சிலர் உருக்கமாகக் கதைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

“சுப்பையா கங்காணிக்கு கடைசி வரைக்கும் பெரிய மகன் மேலே மனவருத்தம் இருந்திச்சி. நல்லா செலவழிச்சிப் படிக்க வச்சாரு..... குடும்பத்த ஒசத்தி விடுவாருன்னு என்னி ஏமாந்து போனாரு.... நம்ம சமூகத்தில் நல்லா படிச்சி... தலையெடுக்கிறவங்கலெல்லாம் அந்த சமூகத்தை விட்டு நழுவி..... ஒதுங்கி போயிடுறாங்க.... அவுங்க வழிவந்த குடும்பமும் சமூகமும் அப்பிடியே குப்புற கெடக்குது.... மத்த சமூகத்தப் பாருங்க! எவ்வளவு வேகமா வளருது.....!

நமக்கு மட்டும் ஏன் இந்த தூரதிஸ்டம்?”

கடைசியில் கணேசனுக்குத்தான் மொட்டை அடித்தார்கள். கங்காணியின் மூக்குக் கண்ணாடியை... கைக் கடிகாரத்தை, மோதிரத்தை எல்லாம் கழற்றினார்கள்.

“சொர்க்கம் சேர்! கைலாசம் சேர்!! சிதம்பரம் அருணாசலம் சேர்!!” என்று பாபர் ஓதினார்....

“சுப்பையா கங்காணி கடைசி வரைக்கும் எந்தப் பயலுக்கும் ‘சேர்’ போட்டதே கெடையாது....! அதுனால் நீ அவருக்கு நெறைய ‘சேர்’ போடு” என்றான் ஓருவன்.

நல்லடக்கம் நடந்தது.

சுடுகாட்டுக்குச் சென்று திரும்பி வந்தவர்களுக்குச் சலுப்புச் சோறு ஆக்கியவர்கள் பரிமாறினார்கள்....

கிருஷ்ணனும் ரோஷியும் கொழும்புக்குப் போக அவசரப்பட்டார்கள். தமில் அந்த அவசரத்திலும் அண்ணனுக்கு, மரக்கறி, பூக்கள் ரூ, கொய்யாக்காய், பட்டர் புருட், சவுசவுக்காய்... கோசாக்கீரை, தேயிலைத்தூள் எல்லாம் பார்சல் பண்ணி வைத்தான். அவர்கள் கையில் கிடைத்ததையெல்லாம் பாசத்தின் அர்ப்பணமாக வழங்குவதில் எத்துணை ஆத்மாவின் ரகசியங்கள் பொதிந்துள்ளன...?

அவசரப்பட்டுக் கொண்டிருக்கும் அவர்கள் அருகே அம்மாவும் தங்கச்சிமார்களும் பரிவோடு வந்து நின்றார்கள்.

“கருமாதிக்கு ஜயர்கிட்ட தேதி பாத்து லெட்டர் எழுதுறோம்..... அப்போ புள்ளைகளையெல்லாம் கூட்டிக்கிட்டு வாங்கண்ணே!” என்றான் கணேசன்.

“இனி எங்க.... இவனுக வரப் போறானுக...? அடுத்து கெழவி சாவுக்குத்தான்....!” நடேசன் மெதுவாக முனுமுனுத்தது கிருஷ்ணன் காதில் விழுந்தது.....

மாத்தளை பெ. வாய்த் வேலன்

மாத்தளையில் நோர்த் மாத்தளை தோட்டத்தைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்ட இவர் ஒரு கலைப்பட்டதாரி. ஆசிரியராகப் பணியாற்றியவர். தற்போது இந்து சமய கலாசார அலுவல்கள் திணைக்களத்தில் கலாசார அதிகாரியாகப் பணியாற்றுகின்றார்.

எழுபதுகளில் எழுத்துலகப் பிரவேசம் செய்த வடிலேவன் தனது பஸ்துறை எழுத்துக்களால் மலையக இலக்கியத்தினை செழுமைப்படுத்தி வருகின்றவர்.

நாடகம், சிறுகதை உள்ளிட்ட துறைகளில் பல பரிசில்கள் பெற்றவர். தமிழகச் சஞ்சிகைகளிலும் இவருடைய சிறுகதைகள் வெளிவந்துள்ளன. மறுபிரசரம் பெற்றுள்ளன. ஆங்கிலம், சிங்களம் ஆகிய மொழிகளில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளன.

மலையக நாட்டார் வழக்காற்றியல் துறையில் ஆய்வுகள் மேற்கொண்டு மலையகப் பாரம்பரியக்கலைகள் பற்றிய ஒரு நூலினை முதன் முதலில் வெளியிட்ட பெருமைக்குரியவர்.

மலையகத் திருத்தலங்கள், கலாசாரம் பற்றி இவர் எழுதிய ‘மலையகத்தில் மாரியம்மன் வழிபாடும் வரலாறும்’ என்னும் நூல் அருங்கெந்திவிழா பரிசீலனைப் பெற்றது.

மலையக இலக்கியத்தில் இவரது ஆளுமையையும் பண்டப்பாற்றலையும் வெளிப்படுத்தும் வல்லமை கொண்ட இவருடைய சிறுகதைகளின் தொகுதி ஓன்று இதுவரை வெளிவராதது மிகவும் கவலைக்குரியதே.

‘வல்லமை தாராயோ’ என்னும் சிறுகதைத் தொகுதி சீக்கிரமே வெளிவரவிருக்கிறது என்று மாத்தளை வடிவேலன் அறியத்தரும் செய்தி ஒரு இலக்கிய மகிழ்வினைத் தருகின்றது.

இரண்டாவது பரிசுக் கதை - 2

கிராம தீபாவளிக்குத் தனது தோட்டத்தற்கு வருகின்றான்

பெருமாள் வடிவேல்

விடிந்து வெகு நேரமாகியும், அசதியினால் படுக்கையிலேயே சுருண்டு கிடந்தான் இராமு. இரவு நடுச்சாமத்திற்குப் பின்னரும், நீண்ட நேரமாகக் கண்விழித்து சீமேந்துப் பைகளை வெட்டி “பேக்” ஓட்டினான். தீபாவளி சீசன். நாலைந்து கடைகளின் படிவாசல் ஏறி இறங்கினாலே போதும் ! பேக்குகளைக் கடரயேற்றிவிடலாம். பேக்குகளில் கிடைக்கும் பணம் றாம் ரெண்டிற்குச் சரி.

“பஜாரில்” உள்ள அறிமுகம் போதும். என்றாலும் “போச்சஸ்சிற்கு முந்திக் கொள்” என்பதற்கொப்ப, முந்திக் கொண்டு கடைகடையாகப் போட்டாக வேண்டும். வீட்டுக்கு வீடு வாசற்படி உண்டோ இல்லையோ எல்லா வீட்டிலும் பேக் ஓட்டப்படுறது. வாசற்படி இருந்தால் என்ன? இல்லாவிட்டால் என்ன? வயிற்றைக் கழுவ ஏதோ வருமானம்

கிடைக்கின்றதே ! இதில் வேறு எங்கும் ஏகமாய் வியாபித்து இருக்கும் பொலிதீன் அசுரனின் போட்டி வேறு.

பகல் பிடவைக்கடை வேலை முடிந்து ரூமிற்குத் திரும்பி வரும்போதே இரவு மணி ஒன்பதைத் தாண்டி விட்டது. பகலெல்லாம் கால்கள் கடுக்க, நின்ற நிலையிலேயே வேலை. தூக்கக் கலக்கம்..... மயக்கம் போலத் தலை சுற்றுகின்றது. கண்கள் எரிகின்றன. ஓட்டிய பேக்குகள் காய்ந்தும் காயாத நிலையில் இன்னமும் எண்ணி அடுக்கிக் கட்டப்படாத நிலையில் றாம் எங்கும் பரந்து கிடக்கின்றன.

இன்று ஞாயிற்றுக்கிழமை. ஓய்வுநாள்..... ம..... ஓய்வு..... களைப்பு தூக்கம்..... தூக்கம்.. களைப்பு என்று சுகத்தைப் பெரிதாக நினைத்துக் கொள்ள முடியுமா?

பொழுது போகின்றதே. இன்றைய ஒரு பொழுதுதானே பாக்கி ! இன்னும் எத்தனையோ வேலைகள் பாக்கி. மீதியுள்ள சகலத்தையும் செஞ்சிறநுமே என்ற கரிசனையும், அப்பாடா ஒரு வருஷத்திற்குப் பிறகு தோட்டத்து மண்ணை மிதிக்கப் போரோமே என்ற உள்ளக் கிணுகிணுப்பும் மேலிட, “முருகா..... முருகா” என்று உச்சரித்துப் பிராத்தித்தபடியே நெட்டி முறித்துப் படுக்கையை விட்டு எழுந்த போது, கீழே மேடும் பள்ளமுமான தரையில் அடுக்கிய “பக்கீஸ்” பெட்டிப் படுக்கை, கட.....கட.... சட..... சடவென ஆவர்த்தனம் செய்து கொள்கின்றது.

“பக்கீஸ்” பெட்டிப் பலகைகளுக்கு மேலே அடுக்கிய “காட்போட்” பெட்டி அட்டைகளின் மீது விரித்துப் படுத்திருந்த சாரத்தை உதறிக் கொடிக் கயிற்றில் எறிந்துவிட்டுக் குத்துக்கால்களை மடித்து, குந்தி

முழுந்தாள்களில் நாடியைப் புதைத்து அழுத்தி முன்னும் பின்னுமாகத் தலையை ஆட்டியவாறு மீண்டும் இராம எண்ணங்களில் மூழ்கி.....

காலை வெயில் தலைநகரின் வானுயர்ந்த மாளிகைகளுக்குத் திருஷ்டிப் பரிகாரமாக அமைந்துள்ள இந்தச் சேரிக் குடிசைகளின் அகுசையைக் கண்டு ஒதுங்காமல் எதுவித வசதியுமே இல்லையே என ஒதுங்கிவிடாது தேர்தல் காலத்து அரசியல்வாதியைப் போல் ஆதரவுடன் உள்ளே ஒளிவெள்ளத்தைப் பாய்ச்சிக் கொண்டிருந்தது.

பழைய பக்கப் பலகைகள், கழித்து ஒதுக்கிய ‘ஹாட்போட்’ துண்டுகள் என்பன தடுப்புச் சுவர்களாகவும், தார்ப் பீப்பாய்களினதும், துருப்பிழித்த தகரடப்பாக்களினதும், வெட்டுத் தகரங்களினதும் கூட்டுத் தயாரிப்பில் உருவான அந்தக் காம்பிராவின் சூரையில் செங்குத்தாக விழும் காலைக் கதிர்கள் தரையில் “டூரிங் சினிமா” சிலைடுகளைப் போட்டுக் கொண்டிருந்தன.

காலை வெயில் குடேற.... குடேற...., இந்த “நவகம்பு” பகுதிகளின் சுகாதாரத்திற்கு, இலக்கணம் வகுத்து; மூச்செடுக்க முடியாத அதன் மேதாவிலாசத்திற்கும், மகிழைக்கும் ரிஷி மூலமாய் அமைந்து,அதன் பெருமைகளையும் சிறப்புகளையும் சதா எடுத்தியம்பிக் கொண்டு, விட்டேனா பார்..... என்று ஓப்புறவாடிப் பக்கத்திலுள்ள “கிராண்பாஸ்” பகுதித் தோட்டங்களையும் அரவணைத்துக் கொண்டு ஓடும் சாக்கடைக் கால்வாய்; அழுகிய கழிவுப் பொருள்களையும், பலராக எண்ணெண்யக் கழிவுகளையும் நிரந்தரமாகவே தன் செறிக்காத மலைப் பாம்பு வயிற்றில் பதுக்கி அடக்கிக் கொண்டு, சலனமற்று..... ஊறுகொட பகுதியின் ஊத்தைக் குப்பை சூளங்களையும் முன்வயிற்றுப் பகுதிக்குள் கபளிகரம்

செய்து கொசுக்களின் தாயகம் இதுதான் என்று கட்டியம் கூறி நிற்கும் அப்பகுதியின் இளங்காலைப் பொழுதில்ர.....

ஒரு கணம்ர.....

அழுகிய பூண்டுகளினதும் சல்வீனியாவினதும் கலப்புவாடை கலந்த சேற்றின் மணம் வயிற்றைக் குமட்டும் படியாக வீச.....

நெடிகளில்ர.....

அது மாறிவிடப் பாதாள சாக்கடையைத் திறந்து விட்டது போலப் புழு புழுத்த அழுக்குகளின் நெடி மூக்கைத் துளைக்க.....

பின்ர..... காற்று இழையோடு மெதுவாக வீச, கரும்புகை, தூசு என்பன நிரவி வர..... அழுக்கு நீரின் மணம் மெல்லத் தவழ்ந்து உறவாடு வர.....

தலையைச் சுற்றிக் கண்கள் இருண்டு மயக்கமடையச் செய்யும் காற்றுடன் நிரந்தரமாகச் சங்கமமாகிப் பவனி வரும் கந்தவாடை பரிணமிக்க.....

இயற்கையையே மாற்றிவிட்ட அசாதாரணச் சூழல்ர.....

இவையொன்றுமே இராமுவின் சிந்தையைத் தடைப்படுத்தவில்லை! அவன் பிரச்சினை அவனுக்கு!

கொழும்பிற்கு வந்து இந்தப் பகுதியில் வாழுத் தலைப்பட்டபோது, இவைகளினால் இவன் பட்ட துன்பங்கள்; வேதனைகள்.

உடம்பு இங்கிருந்தாலும் நினைவுகளில் தோட்டத்துக் காற்றை உள்வாங்கிக் கொள்வான். இப்போது எல்லாம் பழக்கப்பட்டாகி விட்டது. நல்லது கெட்டது என்பதெல்லாம் பழக்கதோஷம் தானோ! “ரூம்..... ரூம்” என்று தேடியலைந்து இது கிடைத்தபோது, சூழல் இவனை விரட்டி ஒடச் செய்தது. தோட்டம் சொர்க்கமாக அழைத்தது. வாழ்க்கையென்பது அழுகு மட்டுமா? எத்தனை அசிங்கங்கள் என்றாலும்,..... அதன்பின்னே பணம் பசையாக ஒட்டிக் கொண்டு வாழ்க்கையை நிர்ணயிக்கும் போது ஒடிவிட முடியுமா? தினம் தினம் அகதியாகக் குவியும் நேரத்தில் இந்தப் பகுதியில் இந்த ‘ரூம்’ கிடைத்ததே பெரும் பாக்கியம்! இதனைக் கைப்பற்றியதே சாதனை தான்.

உழைப்பிற்கேற்ற ஊதியீடு இல்லை. அடிப்படைத் தேவைகளைக் கூட நிறைவேற்றிக் கொள்ள முடியாத சம்பளம். எப்படி வசதியான வாடகை வீடு எடுப்பது? நினைத்துப் பார்க்கக் கூடாது.

சதா இரைச்சலும் ஆரவாரமும் பரபரப்புமிக்க இந்தச் சூழல் அவனை வாட்டி எடுக்க.....

மெல்ல....மெல்ல..... பூப்புவாக முகில்களைக் கடைந்து மலைப்பனிகளை நுகர்ந்து தேயிலை மலைகளில் தவழ்ந்து..... இளந்தளிர்களைக் கோதி, ‘சுவுக்கு’ மரக்கிளைகளில் ஊஞ்சல் கட்டி ஆடி, ‘கொன்னைக்’ கவனைகளில் ‘சீசோ’ ஆடி, சதா இற்றுப்போன அந்த ஸயத்துத் தகரங்களோடு இரகசியம் பேசிக் “கிச்சுகிச்சு” மூட்டும் பொல்லாத ஆடுக் காற்று.....

தேயிலை ஸ்டோருக்குப் பக்கத்தில் போகும்போதே வரும் வாட்டம் போட்ட கொழுந்தின் வாடை.....

தேயிலை பக்டரிக்குப் பக்கத்தில் போகாமல் வெளியே சுற்றி வந்தாலே அடுப்பிலிருந்து அரைத்த தேயிலையைக் காய்ச்சும்போது, காற்றாடுக் கொண்டு வரும் இளம் சூடான பச்சையும் வறுவலும் கலந்த நறுமணம்.....

மண்ணைக் கொத்தி, புரட்டி, பாத்தி பிடித்து தவறனையில் கன்றுகளை நாட்டி, பூவாளியில் தலைசீவி விடுவதுபோல தண்ணீர் ஊற்றும் போது மண் கரைய, கரையும் மண்ணைக் காலில் சரி செய்தபடியே..... தேயிலைக் கன்றுகளை நனைய விடும்போது எட்டி நின்றாலே வந்து சூழும் மண்ணின் வாசனை.

மண்வாசனையோடு பக்கத்துக் காணியிலிருந்து சிலிர்த்தோடும் நீரின் குளிர்மையும் சேரும் போது..... இளமையை ஊஞ்சலாட்ட இதும் இதமான.... சுகம்.....

அவன் மசியவில்லை.

தோட்டத்தில் வேலைக்காகப்பட்ட கஷ்டங்கள்..... இருண்ட நாட்களாகக் கழிந்த கடைசிக் காலப்பகுதி..... ஏமாற்றங்கள்..... புரட்டுக்கள்..... அம்மம்மா எத்தனைத் துயரம் !

இப்போதும் தான் முகம் கொடுக்க வேண்டிய பிரச்சினைகள், சவால்கள்..... அவன் மனதில் வைத்த வெராக்கியத்தின் முன்னே, இந்தக் கிழுகிழுப்புகள் சுகங்கள் அத்தனையும் எடுப்பாமல் ஓடி..... ஓடி..... தூரவே ஓடி ஒதுங்கி மறைந்தும் போய் விட்டன.

வேலை... தேவை,... ஒரு வேலை. அது கிடைத்து விட்டது. ஊதியம்....?பணம்.... பணம் ஒன்றுதான் அவன் முன்னே பூதாகாரமாக நிற்கும் பிரச்சினைகளுக்கான ஒரே சஞ்சீவி.

தீர்ந்ததும் தீராததுமாகத் தன் முன்னே....தான் முகம் கொடுக்கவேண்டிய தனது குடும்பம் எதிர் நோக்கியுள்ள பயங்கரமான..... எப்படித் தீரும் என்று தெரியாத.....

“மீதித்தோட்டமும் ‘கொலனியாகப் போகின்றது. இனிப் பேச்க வார்த்தையில் பலனில்லை....’” போராட்டம் ஒன்றுதான் வழி. வெட்டு, கொத்து” என்ற ஆக்ஞங்களுக்கு அடிபணிந்து, அதனைத் தாரக மந்திரமாக ஏற்று, உணர்வோடு போராடி, கண்டி வைத்தியசாலையிலும் பின்னர் ரஜவீதி ரிமாண்டிலுமாக இருக்கும் தோட்டத்தைச் சேர்ந்த பத்துப் பேரில் நாலாவது எதிரியாகக் குற்றப்பத்திரிகை கொடுக்கப்பட்டுப் பிணையின்றிக் கடந்த இரண்டு வருடமாகத் தண்டனையை எதிர்பார்த்தபடி இருக்கும் அப்பா முத்துசாமி.

காலமெல்லாம் தோட்டத்திற்காகவே உழைத்து விட்டு, முதுமையில் எதுவிதக் கொடுப்பனவுகளுமே இன்றி, பாரிசுவாதத்தில் வீட்டில் படுத்த படுக்கையிலேயே கிடக்கும் தாத்தா சிவனாண்டி.

உழைப்பு ஒன்றைத் தவிர, வேறொன்றையுமே அறியாத அம்மா எட்டுக்காம்பிரா லயத்து, தொங்க வீட்டு அலமேலு.

சுப்ரீம் கோட்டிலிருக்கும் அப்பாவின் வழக்கைப் பேசுவதா தன்னுடைய உயர்கல்வியைத் தொடருவதா என்ற போராட்டத்தின்

இறுதியில் படிப்பிற்கு முற்றுப் புள்ளி வைத்துவிட்டு, தையல் வேலை தேடிக் கொண்டிருக்கும் மூத்த சகோதரி பத்மா.

குடும்பத்தில் ஒருத்தரேனும் படித்து ஒரு ‘செச்சர்’ ஆகிவிட வேண்டுமென்ற இராமுவின் கனவை நனவாக்க, ‘இமிடேஷன்’ கம்மலோடு விடாப்பிடியாக, பக்கத்து நகரிலுள்ள கல்லூரிக்குச் செல்லும் இளையவள் ஜெயா.

தோட்டத்திலும் வேலை இல்லை, இனியும் ஊர்ப்பகுதியில் வேலை கிடைக்காது, அண்ணன் ஒரு ஆள் உழைத்தால் போதாதென்று, நாலாம் குறுக்குத் தெருவிற்கு மூடை சுமக்க வந்துவிட்டதம்பி இராக.

துள்ளித் திரிந்த தோட்டம், “பாடசாலை வேண்டும்”, “ஆசிரியர் வேண்டும்” என்றெல்லாம் நடத்திய போராட்டங்கள், கோட்டை கட்டிய மலையகக் கனவுகள் எல்லாமே, இப்போது தூரத்து உறவுகளாக விளங்க.....,

கொழும்பு அவனது உறவாகிவிட்டது.

முதலில் தீபாவளித் திருநாளைக்குத் தோட்டத்திற்குப் போகாமல், பணத்தை மட்டு அனுப்பி வைப்பது என்றுதான் தம்பியும் இராமுவும் கூட்டாக முடிவு செய்தார்கள். பின்னர், அவனது அம்மா சொல்லச் சொல்ல பத்மா எழுதிய நேர்முக வர்ணனையான கடிதம் அவனது முடிவை மாற்றும்படி ஆக்கிவிட்டது!

“வீட்டிலேயும் அப்பா இல்லாத நேரத்தில் தாத்தா இன்றைக்கோ றாளைக் கோன்னு மகனைப் பார்க்கோணும், போன்களை

பார்க்கோனும்' வாய்புலம்பியபடி....." தாத்தா மேட்டு லயத்திலிருந்து வரும் போதே "விசுக்கோத்துப்" பொட்டலத்தோடு வந்து "பேராண்டி" என்று எத்தனைப் பாசத்தோடு நீட்டுவார் ! முறுக்கிவிடப்பட்ட மீசை; காதுல சிவப்புக்கல் கடுக்கண்கள்.

சிவனாண்டி என்றால் அந்தத் தோட்டத்தில் மட்டுமல்ல, அந்தத் தோட்டப்பகுதியே பெருமையாகப் பேசும். தோட்டத்தில் "அருச்சனன் தபசு" நடக்கும். இராமுவுக்கு அப்போது விபரம் தெரியும். இராச கைக்குழந்தை. சிவனாண்டிதான் "அருச்சனன்" வேஷம் கட்டுவார். அருச்சனன் என்றால் அருச்சனன்தான். அப்பாடா..... தோட்டமே வியந்து பேசும். "பாசுபதம்" பெற அருச்சனன் செல்லும் போது, "மோகினிப் பெண்" வந்து தடுப்பாள். அப்போது சிவனாண்டி பாடியாடுவார். "அடியே மோகினிப் பெண்ணே, நான் ஈசனை நோக்கி, இமயம் வரை செல்கின்றேன். பரமனை நோக்கிப் பாசுபதம் வாங்குப் போகின்றேன். என் பாதையில் குறுக்கிடாதே !" வசனம் பேசும்போது சிவனாண்டியின் அழகில்..... எடுப்பில் மயங்காத தோட்டத்துப் பெண்களே இல்லை. வீராசாமியின் எடுப்பான நடை..... துள்ளல்..... வில்லெலடுத்துப் பன்றியுடன் சண்டை செய்ய..... ஒரு தடவை உயிரான பன்றியே இடையில் ஓடிவர..... தோட்டத்து பக்திப் பரவசத்தின் உச்ச நிலை..... இப்போதும் கிழுக்கள் பெருமையுடன் நினைவு கூர.....

அருச்சனன் தவக்காட்சியில் அறுபது அடிக் கம்பத்தில் அநாயசமாக ஏறிநின்று, குடத்தைக் கொளுத்துகையிலும், நாவிலும் எரிய விட்டு, கருடப்பட்சி பறந்து வந்து வட்டமிட..... தோட்டமே குழநின்று அரோகரா..... அரோகராக் கோஷமிட..... தவத்தை முடித்துக் கம்பத்திலிருந்து படிக்கொரு பாடலாகப் பாடியிறங்கி வர, இடுப்பில் கட்டிய கச்சை மணிகள் குலுங்கிக் குலுங்கி..... கிண்கிணி நாதம் எழுப்ப

முழுச்சனமுமே முண்டியடித்துக் கொண்டு, “நான் முந்தி நீ முந்தி” என்று விபூதி வாங்கிப் பூச.....

அது ஒரு காலம். இப்போது சிவனாண்டித் தாத்தா எழுந்து நடக்கமுடியாத நிலையில், ஆசையோடு பேத்தி கொடுக்கும் ஒரு வாய்க் கஞ்சி கூடத் தொண்டைக்கும் கீழ் இறங்காமல் வாய்வழியே திரும்பி விட.....

தாத்தா இன்றோ நாளையோ என்றிருக்கும் போது எப்படிப் போகாமல் விடுவது? தீபாவளியும் கூட.....

எனவேதான் தமிழையும் அழைத்துக் கொண்டு நாளை செல்வது என்ற முடிவு எடுத்தான். வீட்டிற்கு வாங்கிய பொருள்கள் மூட்டையினுள் கொலுவிருக்கின்றன.

சிக்கனமாக வாழ்ந்து சேமித்த பணம், சீட்டுப் பணம் என்பன பெட்டியில் பவுத்திரமாக.....

விடியற்காலையிலேயே பஸ் எடுத்தால், பத்து மணிக்கெல்லாம் மாத்தளை டவுனுக்குப் போய் விடலாம். பின்னர் வேணோ,..... பஸ்சோ எடுத்து..... ஒரு மணித்தியாலத்திலே தோட்டங்களுக்குப் பிரியும் தாம்பரவள்ளி சந்தியில் இறங்கிவிடலாம். வாழ்க்கை என்ற கதையின் அத்தியாயங்களைப் பிரிப்பதே போன்ற வடக்கே மலைகளை நீவிக் கொண்டு, “ராஜபாட்டை” யென விரியும் அந்தத் தார்ப்பாதையில் ஒரு ஆலமரத்து நாற்சந்தி.

பல தோட்டத்து சாம்ராஜ்யங்களை இலைத்து நின்ற சந்தி. சந்தியில் ஒரு பெரிய ஆலமரம்.

சந்தியில் இன்று பல கடைகள் முளைத்து விட்டபோதும் “சந்திக்கடை” என்ற பழும் பெருமையைத் தக்க வைத்துக் கொண்டிருக்கும் சந்திக்கடை.

முன்பு இந்தச் சந்தியிலிருந்தே தோட்டங்கள் வியாபித்திருந்தன. நாற்புறமும் தேயிலை, இறப்பர், கொக்கோ, மிளகு என்று பயிர்கள்; டிவிசன் டிவிசன்களாகத் தோட்டம் விரிந்து கிடந்தது.

இப்போது நாலாயிரத்திற்கும் அதிகமான ஏக்கர் நிலப்பரப்பில் பேருக்கு ஒரு இருநூறு ஏக்கர் தேயிலை. அதுவும் பழைய மலை. மூடிய “ஸ்டோர்”, எலும்பும் தோலுமாக! இடையிடையே ஐம்பது ஏக்கருக்கும் குறைவான குட்டித் தோட்டங்கள். செக்ரோல் கிடையாது. கைக்காகச் சம்பளம். ■

கூலியின்றி வாழ எழுபத்தேழிலும், எண்பத்து மூன்றிலுமாகப் பல தடவைகள் அக்கினிப் பிரவேசம் செய்து தப்பிய கிழிட்டு லயங்கள் பல இடைக்கிடையே. இவைகளில் வவுனியா, கிளிநொச்சி என்று அடைக்கலம் சென்றும் செல்லாமலும், பயந்து அஞ்சியும் அஞ்சாமலும் வாழ்ந்து வரும் பல குடும்பங்கள் வேறு வழி இன்றி ...

ஒரு காலத்தில் தாய் இல்லாத பிள்ளையும் பிழைக்கும் என்று பெயரொடுத்த தோட்டம் தான் தாம்பரவள்ளி! இப்போது தாயோடு பிள்ளை கலங்கித் தவிக்கும் காலத்தில், தேயிலை வளர்ந்து செழித்த இடத்தில் கவலை வளர்ந்து.... வாட்ட.....

அம்மா கடிதத்தை முடிக்கும் போது மறக்காமல் குறிப்பிட்டு எழுதியிருந்தாள். “வருவதென்றால் இரவில் வரவேண்டாம்.

நேரத்துடனேயே புறப்பட்டு வரவும்". சென்ற பொங்கலுக்கு, கொழும்பிலிருந்து இரவு தோட்டத்திற்கு வந்த இளைஞர்களான சங்கரையும் கோபாலுவையும் கொலனியைக் கடந்து வரும்போது, சிகிரெட் கேட்டு வழிமறித்ததில் ஏற்பட்ட கலாட்டா. பின்னர், "ஸயத்திற்குப் 'புலி' வந்திரிச்சன்னு....." ஸயம் ஸயமா..... தோட்டந்தோட்டமா..... சல்லடை போட்டுத் தேடும் வரை நிலைமை மோசமாகி விட்டது.

இப்போது ஸயத்தில் செத்த வீடு என்றாலும், "சீட்டுக் கட்டு" டன் அழையா விருந்தாளியாக வந்து, "பூர்வா" குது சீட்டாட்டத்தில் இறங்கும் கும்பல்கள்.

ஆலமரத்துச் சந்தியில் இறங்கினால், "ஜில்" என்று குளிர் காற்று வீசும். சந்திக்கு வடக்குப் புறமாக, "அம்மன் கோயில்" கடைகளைத் தாண்டி நடந்தால், தோட்டத்தில் புனர்ஜென்மம் எடுத்திருக்கும் கொலனிகள், பிறவித் தொடராய் நீண்டு கிடக்கும் செம்மண் பாதையும் நீண்டு செல்லும்.

செம்மண் பாதை சென்றடையும் மலையடி வாரத்தில், ஒரு 'கான்' சிலிரத்து ஓடுகின்றது. கானுக்கு இரு புறமும், சூரியகாந்திப் பூக்கள். கானைத் தாண்டனால் பல இன மரங்கள். சூட்டாகப் பினைந்து வளர்ந்து..... "வாஸ்ராசா" கோயில். வாஸ்ராசா கோயில் முடக்கிற்கு மேற்கே பாட மாத்தி. பாட மாத்திக்கு மேலே சரிவில் மாடசாமிக் கோயில். அதற்கப்பால் பாதையில் ஒரு மென் வளைவு. பூக்கத்திலிருக்கும் குன்றில் எலும்பும் தோலுமாக நிற்கும் தோட்டத்துப் பழைய ஸ்டோர். ஸ்டோர் முடக்கிற்கு மேலே "காமன் பொட்டல்". காமன் பொட்டலுக்குச் சமாந்தரமாகப் "பீலிக்கரை"., பீலிக்கரையில் இருந்து அண்ணாந்து

பார்த்தால் மேகம் குழந்து கிடக்கும் “சிந்தாக்கட்டி” மலை. சிந்தாக்கட்டி மலையின் குழந்தைகளாகச் சிறியதும் பெரியதுமான முடிச்சு மலைகள்.

குன்றுகளின் மடியில் தோட்டச் சிறைகளின் பூட்டறைகளாக, எதிரும்புதிருமாக அமைந்த பழைய வயன்கள். வயத்திற்கும் காமன் பொட்டலுக்கும் ஒரு கூப்பிடு தூரம்தான். மாசிமகத்தில் மூன்றாம் பிறையில் “கம்பம்” நட, “காமன் கூத்து” ஆரம்பமாகும். முழுத் தோட்டத்து சனங்களுமே, சமயச் சடங்கில் ஈடுபடுவர். வயன்கள் விழாக்கோலம் பூண்டுவிடும்.

காம தகனத்தன்று முன்பு “ஆலமரத்துச் சந்தி”யில் இருந்துதான் “இந்திர லோக தூதுவனை” ஒத்த தப்பு அடித்து “யாருக்கடா தூதா, நீ ஒலை கொண்டு வாராய்! இந்திர லோகத்துத் தூதா, நீ இமைப் பொழுதில் சொல்லு.....” என்று புஜங்களில் கட்டிய பந்தங்கள் கொழுந்து விட்டு எரிய, கைகளில் ஜூவாலையிடும் பந்தங்கள் கழல ஆடிவரச் செய்வார்கள்.

இப்போது அந்தியாகி விட்டால், தோட்டத்தவர்கள் சந்திப்பக்கமே போகமுடியாத நிலை.

ஏத்தரோட்டு வாகைமர முடக்கில் இருந்துதான், அரோகரா “வீரபத்திரரை”, அழைத்து வருவார்கள்.

இப்போது ஏத்தரோட்டு வாகை மரமுடக்கில், புதிதாக ஒரு “பார்” முளைத்துள்ளது. வம்புச் சண்டைக்குப் பெயர் பெற்ற இடம். நமக்கு ஏன் வீண்சண்டை எனத் தோட்டத்தவர் போவது கிடையாது.

ரதிமதன் வில்லெடுத்து ஆடிவந்து திரும்பும் இடம் “தொரப்பீல்”. தோட்டத்திற்கு தொரப்பீலி டாங்கியிலிருந்து தான் குடிப்பதற்குத்

தண்ணீர் வரும் . சில்லென்று குளிர்ந்த நீர். இப்போது தொரப்பீலி, தெருப்பீலியாகக் கிடக்கின்றது.

சிறகறுந்த சடாயுவாகக் கிடக்கும் தோட்டத்தின் அம்சங்கள் இவை.

இந்தச் சிறகறுப்பில், இருநூறு ஏக்கரைக் காப்பாற்றி விட்ட, இராமுவின் தந்தை தண்டனையை எதிர்பார்த்தபடி கண்டி ரிமாண்டில்! வழக்கு சுப்ரீம் கோட்டில்! தவணை பல ஒடப் பணம் தண்ணீராகக் கரைகின்றது.

ஆரம்பத்தில், “குத்திவிட்டு வா! வெட்டிவிட்டு வா! நாங்கள் இருக்கின்றோம்”, என்றவர்கள், “தியாகம் செய்யாமல் முடியுமா? காசை எடு!..... பணத்தைக் கொண்டு வா!..... நகைகளைக் கழுட்டி ஈடு வை” என்றார்கள்.

ஒன்னப்புத்தட்டும் வட்டிக்கடை ஏறிவிட்டது. பணத்தைப் பார்த்தால் ஆகுமா? அப்பாவை வெளியே எடுத்தாக வேண்டுமே!

தேர்தல் வந்தது. பிரதிநிதி, தேர்தலில் நின்றார். “இந்த வெற்றியோடு எல்லாம் சரி” என்றார். “அப்பாவையும் வெளியே கொண்டாந்திரலாம். உன்னையும் என்னோட்டே வச்சிருவேன். நீ தான் என் பொடிகாட்”. இராமு மயங்கிப் போனான்.

தோட்டம் தோட்டமாக ஏறி இறங்கி வாக்கு வேட்டை. ஊர்வலங்கள், கோழங்கள், கல்லடி பொல்லடிகள். பம்பரமாகச் சுழன்று, உயிரைப் பணயம் வைத்து, இராமு, இராசு நண்பர்களெல்லாம் அரசியல் வேலை செய்தார்கள்.

இரவு பகலாக ஓய்வு ஒழிச்சலின்றி!.....

தேர்தலில் பிரதிநிதி வெற்றி பெற்றார்.

தியாகி முத்துசாமியின் தனயன்கள் ‘சின்ன உங்கா’, ‘பெரிய உங்கா, வான் ராமுவும், ராகவும் பிரதிநிதியின் மெய்க்காப்பாளராக நின்று, வெற்றிக்கணியைப் பறித்தனர்.

சத்தியப்பிரமாணம் எடுத்துக்கொண்டு, புதிய காரில் ஊர் வந்த பிரதிநிதியை மகிழ்ச்சியில் கட்டித் தமுவ இராமு நெருங்கியபோது, ஆனால் கட்சி எம்.பி.யான் அவரைத் தொடவிடாது, “சோதனை போட வேண்டும். தள்ளி நில்” என்று தடுத்தான், கூட வந்த “கபட்டி கமிஸ்” அணிந்த மெய்க்காப்பாளன். அவன் கூபிலிருந்த “வாக்கி டோக்கி” சமிக்ஞை வேறு பயம் காட்டியது.

இராமுவிற்கு அவமானமாகப் போய்விட்டது. நாட்கள் விரைந்து ஓடிக்கொண்டிருந்தன. மந்திரியாகிவிட்ட பிரதிநிதியைப் பல தடவைகள் சந்தித்தும் இராமுவால் வேலை பெற முடியவில்லை. இப்போது அவரைச் சந்திப்பதே ஒரு வேலை தேடுவது போலக் கஷ்டமாகிவிட்டது.

‘இனி அவரை நம்புவதால் பிரயோசனம் இல்லை’ என்று முடிவெடுத்த ராமு, தனக்கிருந்த கொஞ்ச அறிமுகங்களோடு கொழும்பு வந்து விட்டான்.

இராமுவிற்குப் புடவைக் கடையில் வேலை கிடைத்தது. வெல்லம்பிட்டியிலிருந்த ஒருவர் சிபாரிசில் ஊறு கொட பகுதியில் இருக்கும் இந்த றுாம் கிடைத்தது. பின்னர் தம்பி இராகவையும் அழைத்துக் கொண்டான்.

முதலில் இராகவுக்குப் “பெட்டா”வில் பேமண்டில் நினக்கூலிக்குத் தட்டுப்போடும் வேலை கிடைத்தது. சாப்பாட்டிற்கே வருவாய் போதவில்லை. கூலியை அதிகரித்துத் தரும்படி கேட்க, “ஜட்டா” இல்லாதவனுக்கு பஜாரில் வேலை கொடுத்ததே பெரிக்” என்று பெருமை பேசினார்கள்.

“பத்தாது பார்த்துக் கொடுங்க” என்று நயந்து போன்போது, “நன்னத்தாரி பலயாங்” என்று நாலுபடி மேலே போய் விரட்டி விட்டார்கள்.

இராமுவிடம் கேட்காமலே நாலாம் குறுக்குத் தெருவில் நாட்டாமை வேலைக்குச் சேர்ந்து விட்டான் இராக.

தம்பி நாட்டாமை வேலைக்குச் சேர்ந்ததினால் இராமு அதிகக் கவலைப்பட்டான்.

இருவருடைய உழைப்பும் சேர, அப்பாவின் வழக்கிற்குப் போக சீட்டும் கட்ட முடிந்தது. அம்மாவிற்கும் மாதம் தவறாமல் பணம் போய்க் கொண்டிருந்தது.

இடையில், அடையாள அட்டை இல்லாதபடியால், இராக பிடிப்பட்டு, ஒருவாரம் பொலிஸ் நிலையத்திற்கு விருந்தாளியாகப் போய் வந்தான். இராகவை வெளியே எடுக்க ரூபா இரண்டாயிரத்திற்கு மேல் போய்விட்டது. இரண்டாயிரம் செலவோடு இராகவை மீட்டெடுத்ததே பெரிய காரியம்தான். இராகவோடு பிடிப்பட்ட பக்கத்துத் தோட்டத்துக் கணபதி, இன்னமும் நாலாம் மாடி விசாரணையில்!

வழுமைபோலவே “அப்பாவி மலையக இளைஞர்களைக் கைது செய்யாதே” என்று பிரதிநிதி தன் படத்தோடு அறிக்கை விட்டிருந்தார்.

அதே நாளிதழிலின் மற்றைய பக்கத்தில் அவர் வெளிநாடு செல்லும் செய்தியும் வெளியாகி இருந்தது.

இன்னும் கொஞ்சம் பணம் சேர்க்க வேண்டும், தோட்டத்திற்கு இப்போதைக்கு போவதில்லை என்று நினைத்திருந்த வேளையில் “தீபாவளிக்குக் கட்டாயம் வரும்படி” எழுதிய அம்மாவின் கடிதம் வந்தது.

அம்மாவிற்கு ஒரு சேலை சட்டை.....

தாத்தாவிற்கு ஒரு வேட்டி..... சால்வை சட்டை....

செத்துப் போன பாட்டிக்குப் படைப்பு போட சிவப்பு நிறத்தில் ஒரு சாரி.

அப்பாவுக்குக் கமிகு..... சாரம்..... திரும்பி வந்து உடுத்திக் கொள்வார்தானே என்ற நம்பிக்கையில்.

தங்கைமார்களுக்கு அவ்வப்போது இருவரும் பேமண்டில் கண்டு வாங்கிய மணிச்சாமான்களுடன் ஆசை ஆசையாக வாங்கி வைத்த உடுதுணி வகைகள்.

மறக்காமல் அடிக்கடி தொங்கலயத்திலிருந்து, “பேராண்டி வந்துட்டானா ?....” என்று வாஞ்சையுடன் விசாரிப்பதோடு, “நான்தான் தொப்புள் கொடி வெட்டினேன். பேராண்டி இந்தக் கட்டையை ஆடிப்பாடி..... கோடி போட்டு தூக்கி புதைச்சிறு” என்று நம்பிக்கையோடு வேண்டிக் கொள்ளும் ஆராயி பாட்டி தவறாமல் தீபாவளிக்கு வருவாள். அவளுக்கு ஒரு நூல் சேலை!

“கொட்டகொல்” தொட்டிச்சி அம்மனுக்கு பூஜைக்கு ஒரு பட்டு!

எல்லாமே ரோடி.

பாக்கித் தங்கச்சி பத்மாவிற்கு ஒரு தங்கச் செயின் ஆடர் கொடுத்துவிட்டு அடிக்கடி போய் வருகின்றான் இராகு.

இராகு கூறினான், “அண்ணா நீங்க எல்லாம் ரெடி பண்ணுங்க..... நான் ஒரு எலச்சீட்டு போட்டிருக்கேன். அதை இன்னைக்கு எப்படியும் பேசி எடுத்துக்கிட்டு, வசதியிருந்தா அந்திக்கு இல்லாட்டி இரவு வந்திடுறேன். அப்படியும் இல்லாட்டி காலையில ஆறுமணி கெல்லாம் நடக்கோட வந்திடுவேன். காலையில உடனே புறப்பட்டிறலாம்.”

தம்பி வருவதற்கு முன்னர் ஓட்டிய பேக்குகளைக் கடைகளில் போட்டு விட்டு, இரவு அவனை எதிர்பார்த்தபடி, தூங்கிப் போனான் இராமு.

அன்று இரவு இராகு வரவில்லை. எப்போது விடியும்.....?...? நடுநிசி கடந்து இரவு விடியத் துயில் எழுகின்றது.

திக்கெங்கும் பெரும் இரைச்சல்.... பேரிரைச்சல்..... கூச்சல்கள்..... ஆரவாரம்....

திடுக்குற்று எழுந்தான் இராமு.

என்ன நடந்தது..... ஏது நடந்தது என்ற தவிப்பு.....

வீசியடிக்கும் வெப்பக் காற்று !

அனல் ஜாவாலை..... தகிக்கும் தீச் சுவாலை.

வீசும் அனல் காற்றின் வெப்பம். திசையெங்கும் பரவ.....

மக்களின் அவலக் கூக்குரல்.

துப்பாக்கி வேட்டுக்களின் தீவிர ஓசை. திக்கெங்கும் பதறி, சிதறி ஒடும் மக்கள் சுட்டம்.

குழந்தைகள்..... பொக்கிழங்களோடு அல்லோலகல்லோலப்பட்டு, இங்குமங்குமாக..... செய்வதறியாது உயிரைக் கையில் பிடித்துக் கொண்டு....

“கொலன்னாவ தெல்டாங்கியட்ட கினிதியலா.....”

“போம்ப காலா” தீயோடு போட்டியிட்டு பரவும் செய்திகள்.

“நம்ம பகுதிக்கு நெருப்பு வராது சேரிக் குடிசைவாசிகள் முனுமுனுக்கின்றனர்.

தூரத்தே தரைக்கும் வானுக்குமாகத் தீச்சுவாலை..... டும்....டும்.. துப்பாக்கிகள் உயிர் பெற்று முழங்குகின்றன. பகுதியே யுத்த பூமியாகப் பரிணமிக்க.....

எங்கும் ஓரே களேபரம்.

விடிந்து விட்டது.....

விளைந்த அனர்த்தம் புரிந்தும் புரியாத நிலை..... பிரமாண்டமான எண்ணெய்க் குதங்கள் பற்றி எரிந்து கொண்டே இருக்க, கரும்புகை விண்ணை மறைத்து நிற்கின்றது. தீயின் கோர நாக்குகள் நாலா திக்கிலும் பரவ.....

கலக்கம..... பதற்றம.....

என்ன செய்வது.....?...?

சுற்றி வளைத்த காவல், வேலி போட்டு நிற்கின்றது.
வேட்டுச் சத்தங்கள் தொடர்ந்து கொண்டே உள்ளன.

போன தம்பி இன்னமும் திரும்பி வரவில்லை. தீபாவளிக்கு
இட்டுக்குப் போக வேண்டும். முருகா!..... தம்பிக்கு என்ன நடந்ததோ.....!

இராமு கலங்கி நிற்கின்றான்.....

சேரி மக்கள் பொறி கலங்கித் தெருவில் நிற்கின்றனர். இனக்
~~து~~ ரோதுமான வசைகள் வானளாவிக் கேட்கின்றன.

சற்று நேரத்திற்குள்,...

எது நடக்குமோ, என்ன நடக்குமோ என்ற பீதியில், வதந்திகள்
பூரவு, மக்கள் நாலாபக்கமும் சிதறி ஓட, யார் யார் எங்கே எப்படிச் சிதறிப்
பற்றி ஒடினார்களோ.....; திசை மாறிப் போனவர்கள் யார்? எங்கோ
தெறியவில்லை. உயிரைப் பிடித்துக் கொண்டு, எங்கெல்லாமோ போய்ச்
டிரு.....

பெரும் கூச்சல்கள்..... ஆரவாரங்கள்..... ஆக்ரோஷமான
விரவுகள்..... நெருங்கி வர.....

நாம் ஒரு குற்றமும் செய்யவில்லையே..... எங்கே போவது..... எல்லா
வழிகளிலும்

மிகவும் அண்மையில் அடித்து நொறுக்கி அவலக் குரல்கள்..... ஒலங்கள்.....

பணத்தைச் சரி எடுத்துக் கொண்டு.....பொருள்களோடு வீட்டைப் பூட்டி விட்டு, மெதுவாக ஓடி..... எப்படியும் போய்விடலாம். இராமு உள்ளே நுழைந்து தீபாவளிக்காக வாங்கிக் கட்டிய பொருள்களின் மூட்டையே ஒரு புறமாக வைத்துவிட்டுப் பெட்டியைத் திறந்து பணத்தை எடுத்து மடியில் மறைவாக வைத்தபோது.....

“ஹா.... காப்பாங்..... மரப்பாங்.... கினி தியாபங்..... கினி தியாபங்.....” சேரியை அடித்து நொறுக்கிக் கொண்டு வந்த கும்பல் இவனுடைய ரூமையும் நெருங்கிக் கதவை உடைத்து....,

“மரப்பாங்..... ஆ..... வரேங்.....”

அடித்து நொறுக்கி ஒவ்வொரு வீடாகச் சோதனை செய்து கொண்டு,

அறியாத முகங்கள்..... இரத்த வெறியுடன் கும்பல் கும்பலாக, பயங்கர வாள்கள்.... இரும்புக் கம்பிகள்.... வெட்டரிவாள்கள் கம்புகள் சுகிதம்....அடித்து நொறுக்கி..... வெட்டி.....,

அவலக்குரல்கள்..... அழகையொலிகள்..... கேட்பாரில்லையா....?

பூமிக்கும் வானத்துக்குமாகக் களிந்து கொண்டு இருக்கும் தீயைப் பற்றியே எங்கும் பேச்க..... வேடுக்கை பார்க்கும் கூட்டம் வேறு....!

அடிப்போரினதும் வெட்டுப்பட்டோரினதும் அவலக குரல்கள்.....

இராமுவின் றாம் கதவை அடித்து நொறுக்கி, உள்ளே பாயும் போது,

“நா.....நா.... நான்....” நடுங்கும் கைகள் அடையாள அட்டையை நீட்ட,
“தெமலது.....” ஆவேசக் குரல்கள்.....

“நம.....?...”, “ராமு..... கொட்டகல தோட்டம்.... தோட்டம்....” சொல்லி
முடிக்கவில்லை.

“கொட்டகல தோட்டம்?....?.....”

“கொட்டகல..... கொட்டிது.....”

குரல்கள் கோரஸாக ஒலிக்க....

“காப்பாங்... காப்பாங்.... மரப்பாங்.....”

எத்தனை வாள் வெட்டுகள், எத்தனை இரும்பாக்கள், உடம்பில்
எங்கெங்கெல்லாம் விழுந்தனவென்று தெரியாது. இராமு..... தலை
பிளந்து, கண்கள் பிதுங்கி, கழுத்து முறிந்து.... இரத்தம் பீரிட.... “ஐயோ !
அம்மா....” குரல் வெளியே வரவில்லை.

நிலத்தில் சரிந்தான்.

“சுத்த கரப்பான்....” தேனீயாய்த் தம்பியும் தானும் சேர்த்த
பணத்தை மழியிலிருந்து உருவி எடுப்பதையோ, ஆசையோடு தீபாவளிக்கு

வாங்கிய பண்டங்கள் , பொருள்களைச் சூறையாடச் செல்வதையோ தடுக்க முடியாது நிலத்தில் சரிந்தான்.

அடி, வெட்டு, குத்து.... இவைகளில் எது இராமுவின் உயிரைப் பறித்ததோ....தெரியாது.

பிரியும் இராமுவின் உயிரைத் தடுத்து, அரவணனத்துக் கொள்வது போல அடித்து நொறுக்கப்பட்ட அந்தப் பழைய காம்பிரா தகர்ந்து தரையோடு அவன் மீது வீழ்ந்து போர்த்துக் கொள்கின்றது.

வீணர் கும்பல்.... கைவரிசை காட்டி மறைய.... நிலைமை கட்டுக்கடங்கிட.... நேற்று மாலை குறித்த நேரத்தில், தங்கைக்கு ஆடர் செய்த நகை கிடைக்காத படியினாலும், காலையில் கட்டுக் கடங்காத காடைத்தனம், வீதித் தடை என்பவற்றினாலும் றாமிற்கு வந்து அண்ணனைப் பார்க்க முடியாத இராசு, மறுநாள் வந்து கேள்விக் கணனகளுக்கும், பலத்த விசாரணைகளுக்கும் பின்னர், அண்ணன் இராமுவின் பிரேதத்தைப் பெற்றுக் கொண்டான்.

தீபாவளித் திருநாள்.....

பட்டாசு வெடிகள் வெடிக்க.....

வானவெடிகள் மத்தாப்புகள் வெடித்துச் சிதற,

புத்தாடைகள் அணிந்து....

பட்சணங்கள் தின்பண்டங்கள்.....

கோயிலில் பூசை நடைபெற....

உற்றார் உறவினர் வந்து குதூகலிக்க.....

தீபாவளித் திருநாள்..... இருள் நீங்கி ஒளி பிறந்த திருநாள்.....

ஆலமாத்துச் சந்தி..... ஜில்லென்று குளிர்காற்று வீசும் தோட்டம். வால்ராசா கோயில். வால்ராசா கோயிலுக்கு மேற்கே பாடமாத்தி. பாடமாத்திக்கு மேலே சரிவில் மாடசாமிக் கோயில். அதற்கப்பால் பாதையில் ஒரு மென்வளைவு. பக்கத்திலிருக்கும் குன்றில் எலும்பும் தோலுமாக நிற்கும் தோட்டத்தின் பழைய ஸ்டோர். ஸ்டோர் முடக்கில் காமன் பொட்டல். காமன் பொட்டலுக்குச் சமாந்தரமாகப் பீவிக் கரையைச் சுற்றி, எதிரும் புதிருமாக அமைந்த லயன்கள். லயன்களின் நடுவே, எட்டுக் காம்பிரா லயம். எட்டுக் காம்பிரா லயத்தின் தொங்க வீட்டை நோக்கி, கொழும்பிலிருந்து இராமுவின் பிரேதத்தைச் சுமந்து வந்த வண்டி, சிலுசிலுவென்று ஒடும் தண்ணீர்க் கானைத்தாண்டி; இருபுறமும் மண்டிக் கிடக்கும் குரியகாந்திப் பூக்களின் அஞ்சலியை ஏற்றுக் கொண்டு.... அந்தச் செம்மண் பாதையில் வண்டியின் முன் சீட்டில் அமர்ந்து, லயத்திற்குச் செல்லும் வழியை இராக காட்டிக் கொண்டுவர, இராமுவின் பிரேதவண்டி ஊர்ந்து வர.....

லயத்துக் கோடியிலிருந்தே, தூரத்தே மகனின் பிரேதம் வருவதைக் கண்ட தாய், “நான் தேடிய ராசாவே....” என்று பெரிதாக ஓப்பாரி வைத்துக் கொண்டு..... வாயிலும் வயிற்றிலுமாக அடித்துக் கொண்டு கதறி அழு.....

கூடவே தங்கைகள்..... கதறி அழு....அழு.....

ஒரு தோட்டத்து இளைஞன் தீபாவளிக்குத் தனது தோட்டத்திற்கு வருகின்றான்.

எம். என். அமானுல்லா

முதூரைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்ட இவர் ஒரு விஞ்ஞான ஆசிரியர்.

கடந்த 25 வருடங்களாக விஞ்ஞான ஆசிரியராகப் பணி புரிகின்றார். அறுபதுகளில் ஜெயகாந்தனின் ஆனந்த விகடன் முத்திரைக் கதைகளில் பெரிதும் ஈர்க்கப்பட்டு பின்னர் தி. ஜானகிராமன், கி.ராஜநாராயணன் போன்றவர்களின் படைப்புக்களைத் தேடிப் படித்து எழுதும் ஆர்வம் பெற்றேன் என்று கூறும் இவர் மாணவனாக இருந்தபோதே சிறுகதைகள் எழுதத் தொடங்கியவர்.

கிழக்கு மாகாண மண்ணின் மணத்தை இலங்கைச் சிறுகதைகள் மூலம் பரப்பிய மூத்த படைப்பாளி வ. அ. இராசரத்தினம் உலக இலக்கியங்களை ஆர்வத்துடன் வாசித்தாலும் தான் எழுதுவதற்கு தன் சொந்த ஊரையே பின்னணியாகக் கொள்வதாகக் கூறும் பெருமை தன்னையும் வெகுவாகக் கவர்ந்ததாகக் கூறுகின்றார் அமானுல்லா.

மாணவப் பருத்திலேயே எழுத ஆரம்பித்தாலும் பிறகு எழுதுவதையே விட்டு விட்ட இவர் 1996ஆம் ஆண்டு ஆசிரியர் தினத்தை முன்னிட்டு கல்வி அமைச்சு நடத்திய அகில இலங்கை சிறுகதைப் போட்டிக்கு எழுதியதன் மூலம் மறுபடியும் எழுத ஆரம்பித்தார். அந்தப் போட்டியில் இரண்டாம் பரிசு பெற்றுக் கொண்ட உற்சாகம் இவரை சிறுகதைத் துறையில் ஆர்வமாக ஈடுபட வைத்துள்ளது. 1997லும் 98லும் இலங்கை கலாசாரத் தினைக்களம் சாகித்திய விழாவினை முன்னிட்டு நடத்திய சிறுகதைப்போட்டிகளில் தொடர்ந்து முதற்பரிசினையும் 1998ஆம் ஆண்டு நீதி இன விவகார நல்லினைக்க அமைச்சு நடத்திய சிறுகதைப் போட்டியில் மூன்றாம் பரிசினையும் இந்தத் துறைவி - தினகரன் அகில இலங்கை சிறுகதைப் போட்டியிலும் தன்னுடைய 'சுங்கான் மீன்' சிறுகதைக்காக மூன்றாம் பரிசினையும் பெற்றுள்ளார்.

முதூரின் மண்ணை வெகு யதார்த்தமாகச் சித்தரிக்கும் பண்பு இவருடைய சிறுகதைகளின் சிறப்பு.

முன்றாவது பரிசுக் கதை - 1

சாங்கான் மீன்

எம். என். அமானுல்லா

இம்முறை ஏகத்துக்கு நல்ல வெளச்சல். சரியான நேரத்துக்கு தண்ணி விட்டவங்கள். வெளிக்காரர் எல்லாம் உரிய நாளுக்குள்ள விதைச்சி பயிர் ஏத்திப் போட்டாங்கள். பீஜ் வெவன்தான். சின்ன நெல். லொறிக்காரண்ட நல்ல வெலபோகும். வயல் முழுக்க நெல் பரப்பி விட்டாப்போல நல்ல வெளச்சல். அஞ்ச வருசத்துக்கு ஒருமொற இப்படி வெளியுமென்டு எங்க வாப்பா சொல்ற....

வெதச்ச பருவத்துல குண்டுப்பள்ளங்கள்... சில்லுத்தாரா முளையில கிண்டிப் போட்டுது. அதுக்குப் புதுசா நாத்து வாங்கி நட்டது. முத்த நாத்து என்டதால மத்ததோட சராசரியா விளங்கிட்டுது.

வெள்ளாம வெட்டவும் ஆள் ஒழுங்கு பண்ணியாச்சு. நேத்து அல்லிக்காட்டுகாரர் வந்து அடியறுத்துப்போட்டுப் போட்டாங்கள். நாந்தான் சொன்னனான், நாள் பாத்து புதன்கெழும் வெட்டுவெம் எண்டு.

சாப்பாடுங்கொடுத்து ஏக்கருக்கு மூவாயிரம் கேட்டாங்கள். ஒருவழியா இரண்டரைக்குச் சம்மதிச்சாங்கள்.

அல்லிக்காட்டுக்காரர்ல் ஒரு வசதி பாருங்க. சொன்னமாதிரி வேல செய்வாங்க. ஒரு பறிகதிர் விடமாட்டாங்க. ஒருநாள் வெட்டு, அடுத்த நாள் கட்டு. அசருக்குப் பாங்குச் சத்தங் கேட்க முந்தியே சூடு வெச்க மேஞ்சி வெளிக்கிட்டுவாங்கள். அப்புறம் மானாவாரியா மழை கொட்டுனாலும் சரி, ஒரு சொட்டுத்தண்ணி சூட்டுக்குள்ள போகாது.

ஆனா, இப்ப அவங்கட வரத்துக் கொஞ்சம் கொறச்சல். குழப்பத்துல சனங்கள் அங்கிங்க செதறிப் போட்டுது. இளக்களெல்லாம் வெளிநாட்டுக்குப் போட்டுதுகள். வரக்குள்ள சண்கிளாகம் ட்ரவுசருமா வருதுகள். வந்தா இந்தக் கதிரறுப்பு வேலைகளை எட்டிப் பார்க்கப் போதுகளா?....

போனவாட்டி இப்படித்தான் ஒரு கூட்டம் வந்து அருவி வெட்டுனாங்க. மதியக்கறிக்கு சாவான் புச்சவாறன் என்டு, அதுக்குள்ள ஒரு வெடல பொறப்பட்டுது. ஒரு ஓமல் நெறையச் சாவான். கூடவே இடது கையையும் உயத்திக் கொண்டு வந்தது. சுங்கான் கொட்டிப் போட்டுதெண்டு... கொடிய விசம் பாருங்க. சுங்கான் முள்ளடிச்சா வேதனையில தலையால பொறி பறக்கிறமாதிரி இருக்கும். அதுக்குப் பொறவு நான் இந்த மடுவடிக்கு யாரையும் விடற்றில்லை. அந்த வெடலப் பையன் பொறவு வெள்ளாமெ வெட்டுக்கும் வாற்றில்ல. கை ஏலாமப் போச்சு.... இப்ப கடையில நிக்கானாம்.

அப்பெல்லாம் எங்க வாப்பா சொல்லுவா. பனங்கப்பி, பச்சப்பெருமாள், சீனட்டி என்டுதான் வேதக்கிற. எண்ணே, பசளை

கெட்டையாது. ஏக்கருக்கு நாலு அவணம், அஞ்சு அவணம் எண்டுதான் வெளாயும். அது போதும். செலவும் சுருக்கந்தானே. ஆனா, சுத்தமான நெல்லு. இப்ப மாதிரி எண்ணென்றிசம் ஒண்டுங் கெட்யாது. அவிச்சுப் போட்டு சோறாக்கினா ரெண்டு நாளக்கிம் அப்படியே இருக்கும் - பழுதாகாது. காலெயில, வேதத்தீவுத் தயிரையும் விட்டுப் பினாஞ்சி சுருப்பட்டி வெச்சுச் சாப்பிட்டா மதியம் வரை நிக்கும்...

என்ன சொல்ல வந்தனான் ?

கங்கான் மீனப்பத்தி, வெட்டுக்காலத்தில் வாப்பா வலையத் தூக்கிடுவாங்க. அரை இஞ்சிக்கண் வலை. பாக்கு வெட்டுற நேரத்துக்குல்ல ஒரு பறி நெறைய வீசிப் போடலாம். கங்கான்தான். கிளாத்தி தடியில் பரண்போட்டு நெருப்புக் கருவாடாக் காய்ச்சி வெச்சிக் கொண்டா, வேறே கறியே வேணாம். ஒரு கருவாட்டெச் சுட்டு வெச்சா ஒரு குழல் புட்டெட உருட்டிக் கொண்டு போகும்.

இந்த ரெண்டேக்கார் வயலும் வாப்பா தந்ததுதான். பூர்வீகச் சொத்து. கால் ஏக்கர்ல தப்பாம சீன்ட்டி வெதச்சிப் போடுவன், சாப்பாட்டுக்கு. எண்ணென்ய, பசளை காட்டுறதில்ல. அஞ்சு மூடைக்குக் குறையாம வெலஞ்சி போடும். ஆறு மாசத்திற்கு எனக்கும் பெண்சாதிக்கும் ஒரே மகள்தான் அவக்கும் செல்லாவாத்தியாக்காணும். அடுத்த வெள்ளாம வெட்டும் வரைக்கும் வேற அரிசி தேவப்படாது. இப்ப மருமகன் வந்துட்டார். மகள்தான் தன்னோட படிச்சவன் எண்டு கூட்டி வந்தா. நோஞ்சான் புள்ள. ஒரு அகப்பச் சோறு சாப்பிடாது.

எனக்கு விருப்பமில்ல....

புள்ள அழுகுது. நான் மனசெக் கல்லாக்கிக்கிட்டன். எங்கட பரம்பரையிலேயே இல்லாத வழக்கம். எங்க வாப்பா சொல்லுவாங்க, சொல்லுக் கேளாத புள்ளகளை சுங்கான் கருவாட்டோட போட்டுத் தீ மிதிக்கணுமின்னு. நா அப்படி யெல்லாஞ் செய்யயில்ல. வீட்டுப்பக்கம் வரப்படாதென்டுட்டன். நிகாஹ் முடிக்க நான்தானே வலிகாரன். நான் போகல்ல. என்ற தம்பிக்காரன் போனான். கலியாணம் முடிஞ்சுது. தம்பிட வீட்லதான் கொஞ்சநாள் குடி இருந்தாங்க. மருமகனுக்குத் தொழில் இல்ல. எப்பவும் புத்தகமும் கையுமா இருக்கிறது. பொழுப்புக்கு வழி தெரியல்ல. தம்பிட வீட்ல இருந்து எப்படிக் காலம் போகும்? தம்பியும் வசதியானவனா? இல்லியே.....

மருமகன் வயல் வேலெக்குப் புறப்பட்டார். மாடடிப்பு, பெருமிதி, வெதெப்பு என்டு போய் வந்தார். பாதிநாள் வேலெ செய்வார். மத்தநாள்ல உடல்நோ எண்டு படுப்பாராம். எண்ட பெண்டாட்டிதான் அறிஞ்சுவந்து சொல்லுவா நான் ஒண்டுஞ் சொல்றதில்ல... சும்மா கேட்டுக்குவன்.

இரு நாள் வாய்க்கால் துப்பரவுவேல எண்டு போயிருக்கார். ஆனாக்குப் புதுப்பழக்கம். குண்டுமடுவ நிரப்ப கனத்தப் புட்டிய வெட்டிப் போட்டிருக்கார். கையெ விட்டு மண்ணெணத் துலாவி பரப்பி இருக்கார். இவருக்குத் தெரியல்ல. அப்பாவி மனுசன். சுங்கான் நல்லா அடிச்சுப் போட்டுது. உள்ளங்கையில ஏறுன முள்ளு புறங்கையால வெளில வந்துட்டுது. வலி தாங்கேலாம அழுதிருக்கார். கை ஓடி வீங்கிப் போச்சு. நெருப்பாக் காச்சல். கண்ணெணல்லாம் சிவந்து உயிர் உணத்தி இல்லாமக் கெடந்து தவிச்சிருக்கார்.

பெண்சாதி வந்து அழுது புரண்டா. புளியந்தீவு ஆசுபத்திரிக்குக் கொண்டு போனாத்தான் ஆளை ஒருமாதிரி சுகப்படுத்தி எடுக்கலாம்

என்டு முக்குச் சிந்தினா. இனசனமெல்லாம் என்னென் ஒரு மாதிரிப் பாத்துது.

நான் அசையல்ல....

இத்தனைக்கும் மக ஒருவாட்டி வந்து 'வாப்பா மன்னிச்சுக் கொள்ளுங்க.... அவரை சுகப்படுத்தித் தாங்கோ' என்டு கேக்க அவக்கு மனம் வரல்ல. எப்படி மனம் வரும்? வாப்பாட மகள்லவா?.....

பெஞ்சாதியும் எண்ட தம்பியுமா புளியந்தீவுக்குக் கொண்டு போனாங்க. தாவளத்துப் பொணையலா ரெண்டு மாடு வச்சிருந்தன். கொம்பும் நெறமுமா ஒன்றையொண்டு பாத்தாப்போல... என்னெக் கேக்கல.... பெஞ்சாதியே வித்து காசாக்கி வெத்திலப் பொட்டிக்குள்ள வெச்சிட்டுப் போயிட்டா. நான் ஒன்டுஞ் சொல்லல்ல....

முன்று கெழுமையாச்சி.... அவங்க வரயில்ல. மாடுக கட்டியிருந்த கொட்டிலையே பாத்து பெருமுச்ச விட்டுக் கொண்டிருந்தன். போன சிறுபோக அறுவடையில் மிஞ்சன நெல்ல, தாவளத்துக்காரருக்கு அளந்து கொடுத்துப் போட்டு வாங்குன பிஞ்சுக்க காளைகள் அதுகள். இந்த மாரி வெள்ளாமைக்கு - ஆண்டவன் முகம் பாத்தா - ஒரு வண்டில் வாங்கி பூட்டிப் பாக்கலாம் என்டு ஆசையோடு இருந்தன். அதுக்குள்ள இந்த கங்கான்மீன் பிரச்சினை. மாடுஞ் சரி... அவ வரட்டும்... யாரெக் கேட்டு இந்த மாடுகள் வித்தாயென்டு ஒருபிடி பிடிக்கிறன். சொல்லுக் கேக்காத பிள்ளையள வெச்சிருக்கிறதெ விட கனம்புட்டிய வெட்டி ஏறியறாப்போல, உறவெ வெட்டி எறிஞ்சிடனும்.

படலை கிரீச்சிட்டது.

அவதான்... மனுசி.

“ஓரு மாதிரியா வந்து சேந்துட்டோமுங்க. மகளை மச்சான்ட வீட்டல் விட்டுட்டு வாறன். இந்த நாளை சாப்பாட்டுக்கு என்னை செஞ்சீங்க ?...”

நான் ஒன்டுஞ் சொல்லயில்ல. சுருட்டு நுணியில் தீயை மறச்சிக் கொண்டு நிக்கும் சாம்பலெத் தட்டிலிட்டு கெண்த்தடிப்பக்கம் போயிட்டன்.

அவக்குப் பொசுக்கென்டு கண்ணுல தண்ணி.

நான் இதுக்கெல்லாம் கலங்க மாட்டன். இவ என்ட மாமாட மகள். வாப்பாட தங்கச்சி மகள். வாப்பா அடிக்கடி சொல்லுவாங்க.... தன்ட உம்மாவெ உரிச்சிவெச்சுப் பொறந்த மாதிரி என்டு.....

நாந் தனியா இருக்கேக்குள் யோசிச்சுப் பாக்குறது. என்ட உம்மாட உம்மா எப்படியொரு முகத்தோட இருந்திருப்பாங்க?.... என்ட மகள்ர மகனுக்கு எப்படி ஒரு முகம் இரிக்கும்?... என்னாட்டமே இருக்குமா?... அவக்குப் பொறக்குற புள்ளட முகம் எப்படி இருக்கும்? எங்கட பரம்பரைக்கே ஒரு முகம் இரிக்குமா? என்ட பேரப் புள்ளட புள்ளயிட முகத்தையும் ஒருதரம் பாத்துட்டு சாகணும் என்டு எனக்குள் ஒரு மெல்லிசா ஆசே. ஆனா நாங் கொடுத்து வெக்கல. எனக்குப் பொறவு பொறந்த என்ட தம்பிக்கும் ஒரு வாரிசு பொறக்கல. எனக்குப் பொறந்ததும் யாரண்யோ கூட்டிக்கிட்டு கலியாணம் செஞ்சிக்கிட்டு, சுங்கான் மீன் கடிக்கு வைத்தியம் செஞ்சிக்கிட்டு... சே.

மருமகனுக்கு மறுபடியும் வேலவெட்டி இல்ல.

நம்மட மனுசி ஒருநா பக்கத்துல உக்காந்துக்கிட்டு வெத்தல மாச்சி தந்தா.

“புளியந்தீவு ஆசுபத்திரிக்குப் போன, வைத்தியம் பாத்து திரும்பி வந்த, தாவளத்து மாடு ரெண்டுஞ்சரி. எவ்வளவுக்கு வித்தா, என்ன செஞ்சா, எவ்வளவு மிச்சம் என்டு நீங்களும் கேக்கல... நானும் சொல்லல....”

எதுக்கோ அத்திவாரம் இடுவது புரிஞ்சு போச்சு..... வாயில இருந்த வெத்திலய துப்பிப்போட்டு, முழுத்துண்டால வாயெத் துடைச்சிக்கொண்டன்.

“தாயும் மகனுமா நாடகமாடினது போதும். இப்ப சொல்லவந்தத சொல்லு”

அவக்குத் தொண்டை கட்டிக் கொண்டது. தொண்டைக்குள் கொழுக்கட்டை பொறுத்தவள் போல நகங்கிய குரவில் சொன்னாள் :

“எல்லாஞ் செலவழிஞ்சது போக இப்ப எண்ட கையில ஆயிரம் ரூபா இரிக்கி. நீங்க என்ன சொல்லுவீங்களோ தெரியாது...”

கையில கெடச்ச மண்கட்டியே எடுத்து மடாரெண்டு படலைக்கு எறிஞ்சன். படலையின் கீழ்ப்பலகைத் துண்டு பெயர்ந்து விழுந்தது.... அவ்வளவு ஆத்திரம்...

“சொல்லித் தொலை”

“மகளர் கையில குடுப்பமா என்டு பாத்தன். மருமகனுக்கும் தொழிலில்ல.... அதோட.....”

“அதோடு?.....”

“மகள் மசக்கையா இருக்கிறா..... மூன்று மாசம்....” - அவசரம் அவசரமா சொல்லிவிட்டு, நான் ஏதும் ஏசப்போறனோ என்ட பயத்தில் அவ எழும்பிப் போயிட்டா.

மக கார்ப்பிணியா ?.... இன்னம் ஏழு மாசத்துல எனக்கொரு பேரப்புள்ள பொறக்கப் போவதா? முகம் எப்படி இருக்கும்? எங்க வாப்பாவின் முகமா? அல்லது வாப்பாட உம்மாவெப்போலயா? உம்மாட வாப்பாவெப் போலயா?..... என்ட தோள்ல கெடந்து, பிஞ்சு வெரல மூக்குக்குள்ள உட்டு கிச்குகிச்சு மூட்டு.....

எனக்கு மேலெல்லாம் சிலுக்குது.

சரியா நடுச்சாமத்துல போய், தம்பியின் ஊட்டுக்கதவெத் தட்டி எழுப்பி, மகளெயும் மருமகனையும் எழுப்பிக் கொண்டு ஊட்ட வந்து படலெயத் தொறந்தப்போ..... பெண்சாதி விக்கித்துப் போய் நிக்கிறா.

“தம்பி நடந்ததெ மறந்திடுங்கோ... என்னோடு இனி ஊட்டோடேயே இருங்க. வேலெக்கெல்லாம் போகணும் என்டில்ல. வேலெ கெடைக்கிறப்ப பாப்பம். எங்கிட்ட என்ட வாப்பாட சொத்து ரெண்டேக்கர் வயல் இருக்கி. நல்லா வெளையும். அதுவே நமக்குப் போதும். என்ட மருமவன் கூலி வேலெக்குப் போகவும் வேணாம். சுங்கான் குத்தவும் வேணாம்”.

என்ட பெண்சாதி கு நடக்குறதெல்லாம் கனாக்கண்ட மாதிரி..... பேதலிச்சுப் போயிட்டா. கொஞ்ச நேரந்தான். பொறவென்ன?... நடுச்சாமம் என்டும் பாக்காமெ நீத்துப் பெட்டியே வெச்சுப் புட்டவிச்சு

சொளவில் பரப்பி விட்டா. அல்லிக்காட்டில் இருந்து கொண்டு வந்த வரால்மீன் கருவாடு கெடந்த. அதேச்சுடு வெச்சா. மாங்காய் போட்டு ஒரு சொதி. அண்டைக்குத்தான் எங்கட ஊட்ல மொதல் கல்யாணச் சாப்பாடு நடந்தது.

அதுக்குப் பொறவு என்னென்ன வெல்லாமோ நடந்திரிச்சிப் பாருந்கோ. என்ட மகளே ஒரு புள்ள மாதிரித்தான்... அவக்கும் ஒரு புள்ளயா? ... அவ வவுத்த சரிச்சு சரிச்சு நடக்கைக்குள்ள எனக்குப் புதுமையா இரிக்கும். என்ட மனுசி கும்மா இருப்பாளா? ... மாவடு எண்ணென்புட்டு, புடி கொழுக்கட்டை, புளிப்பக்கோடா, முந்திரி அடை எண்டெல்லாம் எண்ணென்னவோ செஞ்சி குடுப்பா.

ஒன்பதாம் மாசம் அலியாரப் பணியாரம் சுட்டு குவிச்சா. ரெண்டு பணியாரம் வெச்சு, அதோட் ரெண்டு வெத்திலை வெச்சி, மஞ்சள் சந்தனமெல்லாம் பூசி, பச்சரிசி அரக்கொத்து வெச்சி, இனசனத்துக்கெல்லாம் குடுத்தா, வவுத்துச்சொம் லேசாக் கழண்டிரனும் எண்டு நேத்திக்கடனும் வெச்சா.....

மருமகன் ஒண்ணுமே பேச்சில்ல. தடிச்சு கண்ணாடிக்குள்ளால் எல்லாத்தையும் பார்த்துக்கொண்டு, கணாக்கண்டு கொண்டிருந்தார். நாங்க, அவரே மனம் நோகாமப் பாத்துக்கிட்டம்.

இருநாள் செக்கல் பட்ட நேரத்துல புள்ளக்கி வவுறு நோவு கண்டிச்சு. மருமகப் புள்ள என்ட முகத்தைப் பதறிப் போய்ப் பாத்தாரு. அவ 'என்னங்க?' -எண்டு தவிச்சா. நான் கணங்கல்ல. நாளெட்டுல மூத்த கண்ணாட வூட்டெப் போயிட்டன். எங்க உம்மாட வயசு. அவதான் இங்க எல்லாருக்கும் பெரசவம் பாக்குறது. பொறந்த புள்ளட மொகத்தைப்

பார்த்து யார்சாடெ என்டு சொல்லுவா. பொருத்தமா பேரும் வெச்சுக் கொடுப்பா. மசக்கெ எண்டவுடனே அவனே, நாள் குறிச்சு, மருந்து தொவச்சி, வேர்த்தண்ணிக்கு சாமான் லிஸ்ட் சொல்லி..... நான் போன நேரம் அவ வெளிக்கிட்டே இருந்தா..... ஓட்டமும் நடையுமா அவவ துாக்கி வராத கொறையா கொண்டாந்திட்டன்.

கொழுந்தை பொறந்து 'வீஸ்' என்டு கத்தியபோது எனக்கு உள்ளங்கால்லூல ஐஸ் கட்டிய வெச்ச மாதிரி சில்லிட்டது. அப்பவே புள்ளட முகத்தைப் பார்க்க முடியுமா என்டு பாத்தன். மனுசி விடல்ல. பெண் புள்ளயாம். அவ்வளவுதான் சொன்னா. என்னால் மனசெக் கட்டுப்படுத்த முடியல்ல. யார் முகவாட்டம் இருக்கும்? எங்கட உம்மாட முகம்?

முத்த கண்ணா வெளிய வந்தா.

"எல்லாம் உண்ட உம்மமா போல..... அழகெண்டா அழகுதான். வட்டமா முகம். செம்புக்கலர்ல முத்திரை நிறம்..... போய்ப்பாரு..... அதுக்குள்ள என்னென உட்டுட்டு வா".

எனக்கு மனசெல்லாம் பாலாச் சந்தோசம். எண்ட உம்மாட உம்மாவைப் போலவே பேத்தியா? நான் அவவக் கண்டதில்லை. பேத்தியெக் காணப்போறன். எண்ட வம்ச முகத்தைக் காணப் போறன்.

மருமகன் சர்க்கரை வாங்கி வந்தார். பக்கத்துக்கெல்லாம் குடுத்தார். நாஞ் சப்பிடல்ல. தம்பிட ஊட்ட வெசவெலம் சொல்லிப் போட்டு வந்தன். தம்பிக்கும் சேத்தல்லவா அவ பேத்தியாப் பொறந்திருக்கிறா.....

தம்பிக்கு ஏகச் சந்தோசம். தன்றை பட்டியிலயிருந்த முனு கண்றுக்கு பேத்திட குறியச்சுட்டுப் போட்டான். நாப்பதன்னிக்கு ரெண்டு

கைக்கும் முறுக்குக்காப்பு பண்ணிப் போட்டான். நானும், சாப்பிட்டுக்கெண்டு வெச்சிருந்த சீனட்டி நெல்லில் நாலு மூடிய வித்துப் போட்டு காசை மருமகன்ட கையில் திணிச்சன். அவர் மெல்லிசா சிங்கப்பூர்ச் செயினொன்டு வாங்கிப் போட்டார்.

மனுசி இதுக்குள்ள ஒரு சாக்கு நெல்லை அவிச்சுக் குத்தி, இல்லாததுக்கெல்லாம் வீடு வீடாக் குடுத்து அனுப்பினா.

ஊடு சந்தோசமாத்தான் இருந்தது.

முனு மாசம் முடிஞ்சி மூத்த கன்னா வந்து புள்ளக்கி முடி இறக்கணும் என்டு சொல்லிக் கொண்டிருந்தப்பதான் எல்லோருக்கும் அது வெளங்கிச்சு. பேத்திட முகம் சந்தோசமா இல்ல. கண்ணே மூடி மூடி வெட்டிச்சு. வாயெல்லாம் எச்சிலா வழியத் தொடங்கிச்சு... கைவெரலயெல்லாம் திறந்து திறந்து மூடிச்சு..... புள்ள கொணங்கிச்சு என்டாங்க.

நான் பதறிப் போனன். என்னவிட என்ட மனுசி கிழிச்ச நாராத் துவண்டு போன மாதிரி படுத்த படுக்கையாயிட்டா. மூத்த கன்னாதான் மருந்து மாமெல்லாம் செஞ்சா.

மருமகப் புள்ள பேதவிச்சுப் போனார். ஒருத்தரோடையும் பேச்சில்ல. கண்ணாடிய மட்டும் உயத்திப் பாத்து தலை குனிஞ்சதோட சரி. அடுத்தநாள் சுபகுநேரம் பேத்தி இறந்திட்டுது.....

மக பிலாக்கணம் வெச்ச அழுதா. மனுசி மயக்கம் போட்டே விழுந்திட்டா. மருமகப்புள்ள வழிந்த கண்ணோட மூலைல் கெடந்த உரல்ல குந்திட்டாரு. ஊடே செத்திட்டுது.....

மூத்த கண்ணாதான் காரியமெலாம் பாத்து முடிச்சா. என்ட உம்மீம்மாட முகம் சரியான துரிசனம் குடுக்காமெ மண்ணுக்குள்ள புதைஞ்சி போச்சு.....யா அல்லாஹ்.....

கொஞ்ச நாளா ஊடு தெசை மாறிப் போச்சு. ஆனோட ஆள் பேச்சில்ல. ஆகுமாதென்டு சாப்பாடில்ல. மொகம் மாத்து செஞ்சு ஆக்கள் மாதிரி - வேத்து வேத்து ஆக்கள் மாதிரி.... மகதான் அழுதமுது தீப்பா.... காலெ என்டில்ல.... மாலெ என்டில்ல.... கண்ணால தண்ணி வடிஞ்ச சீர்தான்... அவ அழுவறப்ப, அந்தப் பிஞ்சுப் பேத்தியின் முகம் எனக்கு ஞாபகம் வரும்... பேத்தியின் முகமா ? உம்மீம்மாவின் முகமா ? ஒருநாள் மகள் அழி, மனுசி அழி.... துக்கம் தாளாம நான்.... என்ன செய்றன் என்டு தெரியாம வாசல்ல நின்ட மாதுளிம்மரத்தை வெட்டி வீழ்த்த....மருமகன் விசம்பிக் கொண்டு உள்ளே செல்ல... வாசலில் மூத்த கண்ணா !

“என்னடா மன, உன்ட வேலெ ? ஊர் உலகத்தில இது நடக்காததா?.... எந்த ஊட்ல மெளத்து நடக்கல்ல ?..... சொல்லு பாப்பம். உன்ற வாப்பாட வாப்பாவும் இப்படித்தான். கோவக்காரர். மனசில ஆத்திரம் வந்தா என்ன செய்றன் என்றில்ல. அழிச்சி முடிச்சிடுவார். ஒரு குட்டுப் பொலியையே நெருப்பு வெச்சவர் அவர். அவர் மாதிரிதான் நீயும் வந்திக்கா போல... அதுகள் ஆறுதல் படுத்தறதெ விட்டுப்போட்டு....”

என்னால அழுவறதைத் தவிர ஓன்டும் செய்ய முடியல்ல.

எல்லாமே பழசாய்ப் போட்டுது. மகள் தேறிச் சாப்பிட நாலு மாதம் ஆயிட்டுது. மனுசிட முகம் இன்னமும் சோகப்பட்ட மாதிரி விடியாமத்தான் இரிக்கி. மருமகப்பிள்ளாயும் பேதலிச்சு - மாரி மூசாப்பு மாதிரி முகமெல்லாம் இருண்டு போய்..... அவரெச் சரிக்கட்டி எடுக்கறதுதான் பெரிய விசயமாப் போச்சது.

பூர்வீகச் சொத்து ரெண்டு ஏக்கரையும் மாடடிக்கிறது, கங்கலவு தண்ணி கட்டுறது, புல் புடுங்கறது, எண்ணேய் அடிக்கிறது எண்டு நான் ஒரு மாதிரி தேறிட்டன். என்டாலும் என்ட பேத்திடமுகத்தை நெஞ்சுக்குள் கொண்டு வந்து, அதில் உம்மமாட முகத்தை தேடுற பழக்கம் எனக்கு அப்பப்போ ஏற்பட்டுக்கிட்டே இருந்திச்சு.

இந்த முறை வயல் வெதப்பு எல்லாம் முடிஞ்சு கங்கலவு தண்ணி கட்டி ஏகத்துக்கு சில்லிட்ட மாதிரி பயிரக் கண்டபோதுான் எனக்குக் கொஞ்சம் ஆறுதலாக இருந்தது. வாழைக்குட்டி கணக்கா பருத்த அடித்தண்டோட வெள்ளாம குட்டி வெடிச்சு நிமிர்ந்தப்போ நான் வயலோடேயே ஐக்கியப்பட்டுப் போனன். இந்த முறை வயல் வெளஞ்சிட்டதெண்டால் தாவளத்திலிருந்து ஒரு பொணையல் நாம்பன் வாங்கி விடத்தான் வேண்டும்..... கொஞ்சம் காசு பெரட்டி மகளே கண்டி ஆகபத்திரிக்கு கூட்டிப் போய் காட்டனும்.

ஒரு நாள், வெளக்கு வெக்கிற நேரம். புள்ள காலடியில குந்திட்டாள். தாய்க்காரி, அப்பதான் விழுந்து கிடந்த குழகம் பாக்கெ, பாக்கு வெட்டியில குடுத்து ரெண்டாப் பெளந்து கொண்டிருந்தா.

“புள்ள, தம்பி எங்கம்மா ?”

“அவரைப் பத்தித்தான் வாப்பா உங்களோடகொஞ்சம் பேசனும்னு இரிக்கன். அவருக்கும் புள்ள மௌத்தாகின கவலை. தொழிலுமில்ல. மனுசன் பேதலிச்சுத் திரியறார். யாரோட்டும் அவ்வளவாப் பேச்சில்ல. சாப்பாடுங் குறைவு. வெளிநாட்டுக்குப் போப்பறன் எண்டு சொல்றார்”

“போயிட்டு வரச் சொல்லனம்மா”

“அதான் வாப்பா, ஏஜென்சிக்காரன் எண்பதினாயிரம் கேக்கிறான். ஏயாப்போட்டல் வேலையாம். பத்தாம் சம்பளம். காசு இருந்தா ஒரு மாசத்துல போகலாமென்கிறானாம்”

“பணத்துக்கு என்னம்மா செய்யிறது ?..... நமக்கிட்ட இருக்கிறது எல்லாம் இந்த ரெண்டு ஏக்கர் வயல் ஒண்ணுதான். அதே முழுசா வித்தாக் கூட நாப்பதுதான் தேறும். மிச்சக்காக்கு என்னம்மா செய்யிறது ?..... வேறே ஏஜென்சியைப் பாக்கச் சொல்லம்மா.”

“பாக்கலாம்பா..... ஆனா..... வேலை கஸ்டம். கூலி வேலை. இவர் செய்யக்கூடிய ஆளா இல்ல. அதாலதான் இதே யோசிச்ச”

மகனுக்குக் கண் கலங்கத் தொடங்கிட்டுது. என்கிட்ட ஒரு பழக்கம். யாரும் பொம்பிளைகள் அழுதா, பாத்துக் கொண்டு இருக்க மாட்டன் ! நேரா போடியார்ட்ட போனன். மகன் வெளிநாட்டிலிருந்து ரீவி, டெக்கோட வந்த சந்தோசத்துல நல்ல குசால்ல இருந்தார். வெளிநாட்டுச் சுவிங்கம் எல்லாம் தந்தார்.

குருவித்தீவில இருந்து வந்த நெத்துத் தேங்காய் ஒரு பக்கம், தேத்தாத் துறையிலிருந்து பிடுங்கி வந்து அடையைப் போட்டிருக்கிற கறுத்த கொழும்பான் மறுபக்கம். நெல்லும் அரிசியுமாய் இருந்த சனங்களும் இரைச்சல் முடிய போடியார் கேட்டார்:

“சொல்லு”

“மருமகப் பிள்ளை வெளிநாட்டுக்குப் போகப் போறாராம்”

“சொல்லு”

“எண்பதினாயிரம் மூவா எஜென்சிக்காரன் கேக்கிறான். வேறே தொழிலும் ஒன்றும் தோதில்ல. அவரை அனுப்பலாம் எண்டு பாக்குறன்.”

“அ சால்லிமுடி”

“நீங்க கொஞ்சம் பெரிய மனக பண்ணி பணத்தெ புரட்ட வழி சொல்லனும்”

“என்ன செய்யனும் ?”

“வயல் ரெண்டேக்கரையும் பினை வெச்சிட்டு எண்பதினாயிரம் பணம் வேணும். ஒரு வருசத்தில திருப்பிடறன்”

“இங்க பார். நீ நல்ல நாணயஸ்தன். ஒரு நாளும் நீ மத்தவங்ககிட்ட கை நீட்டினதில்ல. நல்ல கமக்காரன். உனக்கு உதவி செய்யத்தான் வேணும். இப்ப எண்ட மகன்ட வெளிநாட்டுக்காக கொஞ்சம் இருக்கு. அவன் கொண்டுவெந்த காக்கு ஏதாச்சும் நிரந்தரமா சொத்து வாங்குற யோசனையோட இரிக்கான். இந்த நேரம் பணம் இல்ல எண்டு சொன்னாலும் அது பொய். அதுல எனக்கு விருப்பம் இல்ல. நான் சொல்றபடி செய்றியா?”

“சொல்லுங்க”

“வயல், பினையெல்லாம் வேணாம். உன்னை நான் நம்பறன். உனக்குத் தேவையான எண்பதினாயிரத்தையும் இப்ப தாறன். இந்தப்

போகத்தில் வெள்ளாமெ வெட்டி நாப்பது தந்திடு. மிச்ச நாப்பதும் மாசம் பத்து பத்தா தந்து முடிச்சிடு என்ன?"

மனசுகுக்குள் கணக்குப் போட்டுப் பாத்தன். அவர் சொல்றது சரி மாதிரிதான் பட்டுது. இந்த வெட்டுக்கு நாப்பதையும் அடுத்த வெட்டுக்குள்ள நாப்பதையும் கட்டிடலாம் போலத் தெரிஞ்சது. அதுக்குள்ள மருமகன் அனுப்பற பணத்தையும் மாறிக்கட்டி முடிச்சிடலாம் போலத் தெரிஞ்சது.

"என்ன யோசிச்சிரே?"

"ஓண்டுமில்ல. அப்படியே செஞ்சிடலாம். நீங்க செய்யிற உதவிக்கு நான் நன்றி சொல்லனும்"

அடுத்த நாளே பாஸ்போட் எடுக்கவென மருமகன் பஸ் ஏறி கொழும்புக்குப் போனார்.

புதன்கிழமை வெள்ளாம வெட்டுக்கு தோதா ஒரு கட்டு வெல்லங்கம்பு நார் வாங்கி ஓடையில ஊறப் போட்டுடு, குருவிக்காவலுக்கெண்டு வயலிலேயே தங்கிட்டன். ராவையில மூல வயலுக்கால கட்டக்காலனும் போட்டு அழிக்கிறது.. இந்தக் கெழும் பூரா வயலோடதான் காலம் கழியறது.

புதன்கிழமை வெள்ளாம வெட்டினா, வியாளக்கிழமை கட்டு, வெள்ளிக்கிழமை ஜாம்ஆத் தொழுகைக்குப் பொறவு சூடு நிறுத்தினா ரெண்டு நாளையோட களத்து வேலே எல்லாம் முடிஞ்சி கரப்பட்டிடலாம்.

மருமகப்புள்ள கொழும்புக்குப் போனார். எல்லாம் சரியாம். இன்னொரு கெழுமையாள பிளைட்டாம். மெடிக்கலோ என்னமோண்டார். இந்தமொற காசும் கொண்டு போனவர். அவ்வளவு காசெக் கொண்டு போறவரே சும்மா அனுப்பேலுமா? அதான் தம்பியையும் புடிச்சி அனுப்பினான்.

மொழங்கால் உயரத்திற்கு ரெண்டு விரால் மீனைக் கோத்தெடுத்துக் கொண்டு வழிச்சல்சேனை வயல்காரர் வாரார்.

“எப்ப வெட்டு?”

“புதன் கெழுமை....இஞ்சபார் இந்த முறை எனக்குஞ் சேத்து வெதநெல்லுக்கு “எஜ்’ட்ட சொல்லி வெச்சிடு”

“பாப்பம். இந்தமொற புதுநெல்லு வந்திருக்காம். அதான் நானும் வெதைக்க எண்டிருக்கன். குடிச்ச நெல்ல என்ன செய்யிற யோசினை, லொறிக்காரனுக்குதானே?”

“இல்ல, இந்தமொறை போடியாருக்கு குடுக்கப்போறன். அவர்ட்ட வாங்குன கடன் கொஞ்சம் கெடக்கு”

“என்ன எழுனாறு போடுவார். லொறிக்காரன் எண்ணாறு தரவான். கையில் காசு. நான் லொறிக்காரனுக்குத்தான் ஒழுங்கு பண்ணியிருக்கன், உனக்கும் ஒழுங்க பண்ணட்டா?”

“வேணாம்... வாக்கு மாற ஏலாது”

நீளக்கால் ஒன்றில் பனையான் மீனொன்றை கெளவிப்பிடித்துக் கொண்டு, செங்கால் நாரையொன்று சடசடவென்று தலைக்குமேலால் பறந்துபோய் தூரத்து விளாத்தி மரத்தில் இருந்து மலங்க மலங்கப் பாக்குறது.

சீனட்டி நெல்ல முதல்ல வெட்டி, புதுக்களத்தில் முதல்ல சூடடிச்சு, பொலியெத் தூத்தி, வீட்ட அனுப்பிட்டன. சரியா அஞ்சு மூட. அடுத்த வெள்ளாம வெட்டு வரைக்கும் சாப்பாட்டுக்குக் காணும்.

மற்ற உப்பட்டி எல்லாம் ரெண்டு சூடு வெச்சது. மெசின் அடிக்கு, ரெண்டு மிதியாப்போட்டு அடிச்சாங்கள். இந்த மொற அவ்வளவாப் பதார் போகல்ல. தண்ணில நிண்டு வெளஞ்சது. நல்ல பொலி கட்டுச்சு. எல்லாம் நூற்றுச் சொச்சம் உருப்படி. எண்பது மூடெட தேறும். சூடி கூலி, மாட்டுவெசக்கட, மெசின் கூலி, வட்டவிதான் கூலி என்டெல்லாம் போக ஒரு அறுவது மூட தேறும.... போடியார் பாதிக் கடனெ அடைச்சுடலாம்.....

களமொழிஞ்சி பொலியையும் ஏத்தி அனுப்பிட்டு கடைசி வண்டில்ல குட்டான், வேளையாள் கம்பு, அவதி, மண்வெட்டி என்டு ஒவ்வொண்டாப் பாத்து வண்டில்ல வாரிப் போட்டுட்டு குண்டுமெடுப் பள்ளத்துல கையெக் கழுவலாம் என்டு குந்தினானான்.

கலங்கல் தண்ணில குழப்பம் இல்லாமப் படுத்திருந்த சுங்கான் திடெண்டு திருப்பியடிக்க உசிர்போகும் வலியோடு மீன்முள் மணிக்கட்டு வரைக்கும் ஏறித் தொங்க...

நான் போட்ட அலற்றல் வண்டிக்காரன் ஓடிவர, அதுக்குள்ள மீன் கழுட்டிக் கொண்டு கீழே விழி, புருபுருவென கை ஒடிப் பெருத்து வலிக்கத் தொடங்கியது. என்னையும் ஒரு சாமானைப்போல கட்டித் தூக்கிக் கொண்டு வண்டிக்காரர் வீட்டு கொண்டுவந்து போடும் வரைக்கும் எனக்கு ஒண்டுமே தெரியாது.

முள்ளப் பிடிநகி அதுக்குள்ள இருந்த வழு எல்லாம் உறிஞ்சி எடுத்து, மூங்கில்த்தண்டெச் சீவி பூவெடுத்து, மஞ்சள் எல்லாம் வெச்சு பொரிச்சி வச்சு கட்டினதுல வீக்கம் வத்திப்போச்சு. ஆனா வலி, இந்தா உசிர் முடியப்போவது என்ட மாதிரி....

இதார்?... இந்த வேகத்துல படலெயத் தொறந்து கொண்டு..... மருமகன்..... பின்னால தம்பி மருமகன் மொகத்தைப் பொத்திக்கொண்டு உள்ள போனார். கதவெ முடி தாப்பாப் போட்டுட்டு ... உள்ளே கேவற சத்தம் வேறு...

“தம்பி என்னடா சேதி?”

“நாதா, என்னென்டு சொல்றது?... நானும் கவனமாத்தான் இருந்த..... இடையில எப்படி நடந்திச்சோ தெரியாது....”

“டேய்.... சரியாச்சொல்லு”

“பாஸ்போட் தொலைஞ்சி போச்சி”

“போகட்டும் அதுக்கா இப்படி?”

“அதோட காசும்...”

தம்பியும் கேவிக்கேவி அழுவறான் கொஞ்சமா நஞ்சமா? எண்பதினாயிரம். எத்தினெ வருசம் செல்லும் உழைச்சி முடிக்க?....

மகள் அழுற சத்தமும் கேக்குது... நல்ல காலம். மனுசி இல்ல அவவும் இதெ எப்படித் தாங்கிக்கப் போறா?....

பழையபடி உழைக்கவும் ஏலுமா? இந்தக் கை இனி இடங்கொடுக்குமா? நெத்திக்கு மேல இருந்த கையெ எடுத்து தலைக்கு கீழே வெச்சு அமத்தறன். நறுக்கெங்குது. இன்னமும் முள் இருக்கா?... முள் கையிலா, மனத்திலா?....

பொட்டுப் பூச்சியொன்று தலையெச் சுத்தி, இரும்புக் கம்பியால் கூடு இழுக்கிற மாதிரி... பொன்னில் வண்டுகள், கண்களுக்குள் வந்து, பிசிர்க்கால்களால் விராண்டுகிற மாதிரி.

முனாம் நாள் போடியார் வந்துட்டார். “எல்லாம் கேள்விப்பட்டான். காலஞ் சரியில்ல.. கை சரியா இருந்தாலும் உழைச்சிப் போடலாம். கையெ நல்லாப் பாத்துக்கோ என்ன... நீ அனுப்பின நெல்லு நாப்பத்திரண்டாயிரத்துக்கு இருந்திச்ச. பற்று வெச்சிட்டன். போனா முப்பத்தெட்டாயிரம். எனக்கும் கவலையாத்தான் இருக்கு. மகன்ர காசெத்தான் மாறித தந்தனான். உன்ட கஸ்ட காலம் காகும் களவு போச்சது” எனக்குக் கண்ணே இருட்டிக் கொண்டு வருகுது....

“நான் சொல்றன் என்டு குறை நெனைக்காதெத.... இனி மருமகன் வெளில் போற ஏற்பாடும் சரிவராது. என்ன செய்றது?.... எப்படியும் வாங்குன கடனுக்கு ஏற்பாடு பண்ணத்தானே வேணும்.... மிச்சக் காகக்கு வயலெல வெலையா எழுதிக்குவமா?”

போடியார் முகம் மங்கலாத்தான் தெரியது

‘இல்ல போடியார், ஒரு வருசம் பொறுத்துக்குங்க.... என்ட பூர்வீகச் சொத்து கைமாறப்படாது.... அடுத்த போகத்துல எப்படியும் நான்..’ அவதிப்பட்டு அவசர அவசரமாக சொல்ல நெனைக்கிறன். தொண்டைக்குள் தலமுடிக்கத்தையொண்டு சிக்குப்பட்டு திரண்ட மாதிரி வார்த்தை வராமெ.....

“அப்ப நான் உறுதி எழுத மகனை அனுப்பறன்”

போடியார் எழுந்து போறது கனவு மாதிரித் தெரியது....

எனக்குத் தலை இருஞ்சு.... தலையெத் தூக்க முடியல... பொன்னி வண்டும், பொட்டுப் பூச்சியும் முகத்தையும் கண்ணையும் விராண்டி, பிழியற மாதிரி....

மனுசி, தாவளத்து மாடுகள் கட்டிக்கிடந்த வெற்று மாட்டுக்கொட்டில பாத்துப் பெருமூச்சி விடறா.... மகள், இன்னமும் மோட்டு வளையிலிருந்து அவிழ்க்காமல் நீண்டு கெடக்கும் தொட்டில் கவுறையே வெறிச்சுப் பாக்குறா.. வாசலில் வெட்டுப் பட்டுக்கிடந்த மாதுளம் மரத்துக்குப் பக்கத்துல புதுசா வளரும் ஏருக்கலஞ்செடியை மருமகன் எமை வெட்டாமப் பாக்குறா..... வாசலில் வெட்டுப் பட்டுக்கிடந்த மாதுளம் மரத்துக்குப் பக்கத்துல புதுசா வளரும் ஏருக்கலஞ்செடியை மருமகன் எமை வெட்டாமப் பாக்குறாரு.....

தலைக்குள்ள மின்வெட்டாம் பூச்சு பறக்குற மாதிரி ஒரு வெளிச்சம் எனக்கு. பூவெல்லாம் கொட்டிக் கெடக்க, மஞ்சள் வெயிலாகக் காட்சி பாவ, பெண்டுகள் குரவை இட..... அங்கே.... அங்கே.... என்ட உம்மம்மாட முகம் தெரியது.....

மல்லிகை சி. குமார்

அறுபதுகளின் விழிப்புணர்வு தந்த மலையக படைப்பாளி. சிறுகதை, கவிதை, நாடகம், ஓவியம் ஆகிய துறைகளில் ஈடுபாடு கொண்டவர்.

'மாடும் வீடும்' என்னும் கவிதைத் தொகுதி 1995ல் வெளி வந்திருக்கிறது.

மலையக மக்கள் பற்றிய இவருடைய ஓவியங்கள் ஜெர்மனியில் நடைபெற்ற ஓவியக்கண் காட்சியில் இடம் பெற்றன.

இருந்தும் ஒரு சிறுகதையாசிரியராகவே கவனிப்பும் கனதியும் பெற்ற இவருடைய சிறுகதைத் தொகுதி ஒன்று இதுவரை வெளிவரவில்லை என்பது கவலைக்குரியதே !

மலையக மக்களின் வாழ்க்கை யதார்த்தங்கள் வெகு இயல்புடன் இவருடைய சிறுகதைகளில் சித்தரிக்கப்பட்டிருக்கும். இவருடைய படைப்பின் பலமும் அதுவே. மலையக மக்களின் வாழ்வை தனது எழுத்துக்களால் உயர்த்த என்னும் ஒரு மனிதாபிமானி.

இவருடைய சிறுகதைகள் சிங்களம், ஆங்கிலம் ஆகிய மொழிகளிலும் மொழிபெயர்க்கப் பட்டிருக்கின்றன. 1993ல் இந்து சமய கலாசார அமைச்சு 'தமிழ் மணி' என்னும் விருதனித்துக்கெளரவித்துள்ளது.

சிறுகதைகளுக்காக நிறையவே பரிசுகள் பெற்றிருக்கும் இவர் தலவாக்கொலை அரசு மிருக வைத்தியசாலையில் பணியாற்றுகின்றார்.

முன்றாவது பரிசுக்கதை - 2.

இரு கல்லறையைத் தேடி

மல்லிகை சி.குமார்

மழை பெய்கிறது. சாரல் கண்ணாடியில்பட்டு வடிவது.... யாரோ.... வாய்விட்டு அழுமுடியாமல் கண்ணீர் மட்டும் விடுவது போல இருக்கிறது.

ஏப்ரல் நடுப் பகுதியில் அல்லது மே மாதம் ஆரம்பத்திலேயே தொடங்கி விடும் பருவ மழை இம்முறை காலம் தாழ்த்தி ஜனில் தான் பெய்யத் தொடங்கி இருக்கிறது.

ஆனி, ஆடி ஆவணி. இனித் தொடர்ந்து மழைதான். மழையும் காற்றும் இடியும் மின்னலும்.... ஆற்றில் வெள்ளம் பெருக்கெடுப்புத்தான்.

மரங்கள் முறிந்து அல்லது வேரோடு சாய்ந்து... மின்சாரக் கம்பங்கள் உடைந்து கம்பிகள் அறுந்து... சாலைகள் உடைப்பேற்பட்டுப் போக்குவரத்து தடையும். மணசரிவு ஏற்பட்டு வீட்டோடு குடும்பங்களை

அள்ளிக் கொண்டு போகும் அவலம்..... காற்றில் சூடைத் தகடுகள் பட்டங்களாகி.... கவர் இடிந்து..... கடந்த காலங்களில் மழையால் ஏற்பட்ட சிதைவுகளை நினைத்துப் பார்த்தவனாய் நீர் வடியும் சன்னல் கண்ணாடியைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறேன்.

தேயிலைத் தொழிற்சாலையில் இயந்திரங்களோடு இயந்திரமாக ஓய்வின்றி உழைக்கும் தொழிலாளர்களோடு தொழிலாளியாக இருந்து.. அவர்களின் சுக்குக்கங்களில் பகிர்ந்து -வாழ்ந்த அந்த வாழ்க்கையை விட்டு விட்டு.....

இப்படிக் குரு குருவென்று ஒதுக்கி வைத்தவன் போல நிற்கின்றேனே..... என்பதை எண்ணை எனக்கு என்னவோ போல இருந்தது. யாராவது ஒருவர் பேச்குத் துணைக்கு வர மாட்டாரா என்ற ஏக்கம்.

அதே நேரம் யாரோ முன் கதவைத் தட்டும் ஒசை.

பெக்டரியில் வேலை முடித்து விட்டு வரும் என்மனைவி அல்லது டெக்னிக்கல் கிளாக்குப் போய்விட்டு வரும் மகனாக இருக்கலாம்..?

போய்க் கதவைத் திறக்கின்றேன். தோட்டத்துத் தபால்கார அருளாந்து விரித்த குடையை மடக்காமல் நிற்கின்றான்.

“அட நீதானா....? இந்த ஒரு வாரமா உன்ன இந்த பக்கமே காணக்கிடைக்கலையே?” என்றேன்.

“எனக்கு எங்க நேரங்கிடைக்கிது. தபால் கந்தோருக்கும் எஸ்டேட் ஆபிக்கும் ஒடி ஓடியாரவே எனக்கு நேரம் சரியா இருக்கே. இந்த

வருஷத்தோட சரி; அப்புறம் நானும் பெண்ணேன் எடுத்துக்கிட்டு ஓங்கூட உட்கார்ந்திர வேண்டியதுதான்”, என்றவனை,

“வா உள்ள வந்து பேசு— சாரல் அடிக்கிதுதானே” என்று அழைத்தேன்.

“இந்தாருப்பாரு பாண்டி, பேசிக்கிட்டு இருக்கவெல்லாம் எனக்கு நேரமில்லை. இந்த தபாலை உன்னிடம் கொடுத்துவிட்டு போகலாமின்னுதான் இப்ப ஒடிவந்தேன். காலையில இந்த தபாலைக் கண்டதும் தூக்கிக்கிட்டு ஒடிவர்த்தான் துடிச்சேன். ஆனா... அதுக்குள்ள லோவர் டிவிசன் துரைப்பங்களாவுக்கு ஒரு பார்சல் இருக்கு கொண்டுபோய் கொடுத்துட்டு வான்னு அனுப்பிட்டாங்க. இதையாருக்கையில்யாவது கொடுத்து அனுப்பலாமின்னு நினைச்சாலும்— எனக்கென்னவோ... நானே உன் கையில இந்த லெட்டரைக் கொடுக்க வேணுமின்னு ஆசை....” என்று சொன்ன அருளாந்து தன் சட்டைப் பையில் இரண்டாக மடித்து வைத்திருந்த ஒரு வெளிநாட்டுத் தபாலை என்னிடம் நீடினான்.

“என்ன வெளிநாட்டு தபாலா... எனக்கு யாரு வெளிநாட்டில் இருந்து போட இருக்கா?”

என்ற சந்தேகத்தோடு இது எனக்குத் தானா என்ற சந்தேகத்தில் முகவரியைப் பார்த்தேன். எம். ஆர். பரமலிங்கம். ஆங்கிலத்தில் டைப் செய்யப்பட்டிருந்த அந்த பெயரைப் பார்த்ததுமே எனக்கு ஓரே ஆச்சரியம். இந்தப் பெயருக்குரிய எங்க அப்பா இறந்து பதினெந்து ஆண்டாகி விட்டது.

இப்பொழுது அவருக்கொரு கடிதமா? அதுவும் வெளிநாட்டுக் கடிதமா...?

கடிதத்தின் இடது பக்கம் பார்த்தேன்.

அனுப்பியவரின் பெயர்... ஜோர்ஜ் ஸ்டிவர்ட் -லண்டன்.... என்றிருந்தது.

நான் வியப்போடு அருளாந்தை நோக்க.....

அவன் என் மன்னிலையைப் புரிந்து கொண்டவன் போல.....

“காலையில் தபால் கந்தோரில் இருந்து நான் கொண்டு வந்த தபால் கட்டைப் பிரித்துப் பார்த்த பெரிய கிளாக்கர்.... இந்த தபாலைப் பார்த்துவிட்டு இது யாருப்பா நம்ம தோட்டத்தில் இல்லாத ஆளா இருக்கே..... என்று சொல்லவும் நான் தான் அவரிடமிருந்து இந்த தபாலை வாங்கிப் பார்த்தேன். உனக்கு ஏற்பட்டது போல எனக்கும் வியப்பாகத் தான் இருந்தது. அதே நேரம் இதே போல ஒரு தபால் உங்கள் அப்பா உயிரோடு இருக்கும் போது லண்டனில் இருந்து வந்ததும் எனக்கு ஞாபகம் வந்தது. ஏன்னா நானும் இந்த தோட்டத்தில் சுமார் இருபது வருஷமா தபால் வேலை செய்யுறேன் தானே.....

யாராக இருக்கும் இந்த எம். ஆர். பரமலிங்கம் – எனத் தடுமாறிய கிளாக்கரிடம் நான் தான்,

“ஐயா நீங்க இந்த தோட்டத்துக்கு வந்து ஒரு மூன்று வருஷம் தான் ஆகுது. உங்களுக்கு இந்த பரமலிங்கத்தைப் பற்றி அவ்வளவா தெரியாது. இவர் பதினெட்டாண்து வருஷத்துக்கு முன்ன இந்த தோட்டத்தில் வாழ்ந்தவர். ரெண்டு மாதத்துக்கு முன்ன பென்ஷன் எடுத்தானே பாண்டி நாதன்...

அவனோட அப்பாதான் இவரு.... என்று எல்லா விபரமும் அந்த கிளாக்கருக்கு சொல்ல, அவரே ஆச்சியப்பட்டார்” – என்றவன் வீட்டிற்குள் வந்து முன் கவரில் தொங்கிய படங்களில் அந்தப் படத்தை பார்த்துவிட்டு “பாரு உங்க அப்பாவும் அந்த ஸ்டிவாட் துரையும் எப்படி இருக்காங்க” என்று சுற்றிக் காண்பித்தான். “இவர் இருக்கும் போது வரவேண்டிய இக்கடிதம் இவர் இல்லாதபோது வந்திருக்கு. அப்பா இன்னும் உயிரோடு இருப்பார் என்று இந்த ஸ்டிவர்ட் துரைக்கு நம்பிக்கை போலும்” ... என்றேன் நான். “சரி.. எனக்கு நேரமாகுது. நான் அவசரமா போகணும், நீ கடிதத்தில் என்ன எழுதியிருக்கின்னு பார்த்து வை..” என்று அவன் கிளம்புவதற்கும் வேலை ஸ்தலத்திலிருந்து என் மணவில் வருவதற்கும் “ரெங்கி.... சொன்னா நம்ம மாட்ட... எங்க அப்பா பேருக்கு லண்டன்ல இருந்து லெட்டர் வந்திருக்கு....” என்று ஆர்வமாய் சொன்ன நான் கடிதத்தைப் பிரித்துப் பார்த்தேன்.

இடமிருந்து வலமாக சற்றுச் சரிந்து கூட்டாக எழுதப்பட்டிருக்கும் அழகான ஆங்கிலக் கை எழுத்து, இதற்கு முன்- அப்பா உயிரோடு இருந்தபோது இந்த துரை எழுதிய கடிதத்திலும் இதேபோன்ற எழுத்துத்தான் என்பது என் ஞாபகத்திற்கு வந்தது. அப்பா அந்தக் கடிதத்தை சிட்டிஷன்சிப் காகிதத்தோடு ரொம்பப் பத்திரப்படுத்தி வைத்திருந்தார். பின் அது எப்படியோ தொலைந்துவிட்டது. வருஷங்கள் ஒடி உருண்டாலும் கை எழுத்து மாறாமல் இருக்கிறதே!

கடிதத்தை வாசிக்க முற்பட்டேன்- எழுத்துக்கள் கலங்கி இருப்பது போலத் தோன்றியது. அத்துடன் அந்திக் கருக்கல் வேறு.

உண்மையிலேயே எனக்கு அந்தி நேரத்தில் தமிழ் எழுத்துக்களே சரியாகத் தெரியாது. கண்ணாடிதான் போடவேண்டும். அப்படியிருக்க இந்த ஆங்கில எழுத்தை... படித்துப் பார்க்க ஆர்வம் தான். ஆனால்

தடுமாற்றம் அப்படியே நான் வாசித்தாலும் சிலவார்த்தைகளுக்குத் தமிழ் அர்த்தம் தெரியவில்லை. மகன் வைத்திருக்கும் லிப்கோ டிக்ஷனரியைத் தேடிப் பார்ப்போமா? அதிலுள்ள சின்ன எழுத்துக்களைப் பார்க்கக் கண்ணாடி வேண்டுமே.....

கடித்ததை வைத்துக் கொண்டு நான் தவித்தபோது டெக்கிக்கல கிளாக்குப் போயிருந்த என் மகன்... குறுக்க வந்த தெய்வம் போல் வந்து சேர்ந்தான்.

வந்தவனிடம் நான் சொன்னேன்.....

“சின்னபாண்டி.... இந்தப் படத்தைப் பார்த்து தாத்தாவோட நிக்கிற இந்த தொர யாரு யாருன்னு கேப்பியே.... அதே துரை இன்னைக்கு வண்டன்ல இருந்து கடிதம் போட்டிருக்காரு.”

என்று படத்தைக் காட்டிச் சொன்ன நான் என் கையில் இருக்கும் கடித்ததை அவனிடம் கொடுத்து....” இதுல்ல என்னா எழுதியிருக்குன்னு பார்த்து சொல்லுடாக் கண்ணு” என்று கெஞ்சினேன்.

“மைடியர் பரமலிங்கம் “என்று தொடங்கிய என்மகன் கடித்ததை வாசிப்பதை நிறுத்திவிட்டு என்னைப் பார்த்து, “அப்பா இதுல தாத்தா பேருல்ல போட்டிருக்கு...” என்றான். “ஆமாக் கண்ணு, இது தாத்தாப் பேருக்குத்தான். தாத்தா எத்தனையோ மனுஷங்களை நமக்கு சம்பாதிச்ச வச்சிட்டுப் போயிருக்காரு. அதுல்ல இந்த வெள்ளைக்கார துரையும் ஒருத்தன்” என்றேன்.

அவனின் கண்கள் கடித்ததில் பதிந்தன. வாய் எந்த வார்த்தையும் உதிர்க்காமல் மனதிற்குள்ளேயே வாசித்தான்.

நானோ..... மிட்டாய் வண்டியைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் ஒரு ஏழைச் சிறுவனைப் போல அவனைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன்.

கடிதத்தை வாசித்து முடிந்தவன்,

“என் தாத்தா.. இறந்தது அந்த துரைக்குத் தெரியாதா.....?” எனக் கேட்டான்.

“தெரியாது... பதினெஞ்சி வருஷத்துக்கு முன்ன வண்டன் விருந்து இங்க வந்த அந்தத்துரை திரும்பிப் போய் தாத்தா பேருக்கு ஒரு கடிதமும் அந்த கடிதத்தோடு இந்த படத்தையும் அனுப்பி வச்சாரு. அதற்கு பதில் கடிதத்தை தாத்தா யாருக்கிட்டேயோ சொல்லி வண்டனுக்கு எழுதிப் போட்டாரு. அதற்கு பதில் வரும் வரும் என்று தாத்தா எதிர்ப்பார்த்திருந்தார். வரவேயில்லை. தாத்தாவும் மறைஞ்சிப்போயிட்டாரு என்ற நான்... “கண்ணு அந்த கடிதத்தில் என்னா எழுதியிருக்காரு....” எனக் கேட்க அந்த துரை இந்த இடைக்காலத்தில் சில வறிய நாடுகளுக்குச் சென்று மக்கள் நிலைகளை ஆராய்ந்து சில புத்தகங்கள் எழுதியிருக்கிறாராம். இந் ஜூன் நடுப் பகுதியில் இலங்கைக்கு வருவதாகவும் வரும்பொழுது தங்களை - அதாவது தாத்தாவை சந்திப்பதாகவும் எழுதியிருக்கிறார்.” என்றான். நான் கலண்டரைப் பார்த்தேன்.

ஜூன் 27 அது ஜூன் மாதக் கடைசிப் பகுதி. அப்படி என்றால்... மிஸ்டர் ஜோர்ஸ் ஸ்டிவார்ட் தற்பொழுது இலங்கையில்தான் இருக்க வேண்டும். அவர் அப்பாவைப் பார்க்க இன்றோ நாளையோ கூட வரலாம். ஆனால் அப்பா.....?

நான் சுவரில் உள்ள படத்தைப் பார்க்கின்றேன்.

துரையோடு அப்பா சிரித்தவாறுதான் நிற்கின்றார்.

“அப்ப.... இந்த துரை நம்ம வீட்டுக்கு வரப் போறாராக்கும்?” அதிசயப்பட்டுக் கேட்டாள் என் மனைவி.

“ஆமா வரத்தான் போறாரு....” என்றேன்.

அன்று இரவு எனக்கு நித்திரை பிடிக்கவில்லை. பதினெண்து வருடத்திற்கு முன்பு நடந்த அந்த நிகழ்ச்சியை மனம் இப்பொழுது அசை போட்டுப் பார்த்தது.

என் அப்பா.... மூன்று வயதாக இருந்த என் மகனோடு வராண்டாவில் விளையாடுக் கொண்டிருக்கிறார். நானும் என் மனைவியும் எதிரிலுள்ள வீட்டுத் தோட்டத்தில் வேலை செய்து கொண்டிருக்கிறோம். அப்பொழுது காலை மணி² சுமார் பத்தரை மணியிருக்கும். தோட்டத்துரையின் பங்களாவிலிருந்து மெயின்ரோட்டு போகும் அந்த தாரு சாலையில் ஒரு ஜீப் வண்டி பங்களாப் பக்கமிருந்து வந்து கொண்டிருந்தது. அந்த சாலைக்கும் எங்கள் வீட்டிற்கும் அதிக தூரமில்லை. கனரக வாகனங்கள் அந்த சாலையில் போனால் எங்கள் வீட்டின் முன்பக்க சண்ணல் கண்ணாடு அதிரும்.

குறைந்த வேகத்தில் வந்து கொண்டிருந்த ஜீப் வண்டி எங்கள் வீட்டிற்கு முன்னால் நிற்க நானும் என் மனைவியும் தோட்டத்தைவிட்டு வெளியே வந்து பார்த்தோம்.

முன்சீட்டில் டைவருக்கு அருகில் ஒரு வெள்ளைக்காரன் வெள்ளிக் கண்களை வைத்துக் கொண்டு எங்களைத் துரு துருவென்று பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். வெள்ளைத்துரைமார்கள் இந்தப் பெருந்தோட்டங்களை விட்டு போனதற்குப் பிறகு எல்லாமே கதேச கறுப்புத் துரைமார்கள்.

இவர்களுக்கு மத்தியிலும் வெள்ளையர்கள் தோட்டங்களில் இருக்கிறார்களோ? என்று நானும் வேடுக்கையாகப் பார்த்தேன். பக்கத்து வீடுகளில் இருந்தவர்கள் கூட வெளியில் வந்து எட்டிப் பார்த்தார்கள்.

ஜீப் வண்டியின் பின்பக்கக் கதவைத் திறந்து கொண்டு சற்று வயதான ஞானப்பு கிளாக்கர் இறங்கினார். தொந்தி வயிற்றுக்கு மேல் தன் நீண்ட காலசட்டையை மேலே இழுத்துக் கொண்டே என்னைப் பார்த்து...

“எங்கே.. உங்க அப்பா?” எனக் கேட்க..... என் அப்பாவே என் மகனைத் தூக்கிக் கொண்டு ஜீப் அருகில் வந்து விட்டார்.

“ஓ.... நீயே வந்துடியா.....?” என்று அப்பாவைப் பார்த்துக் கேட்ட ஞானப்புக் கிளாக்கர்.....

“இந்தாப்பாரு பரமலிங்கம்... அரசாங்கம் தோட்டங்களை கையேற்றப்பிறகுதான் நான் இந்த தோட்டத்துக்கு வந்தேன். அதுக்கு முன்ன இந்த தோட்டத்தில் இருந்த வெள்ளக்காரன்களைப் பற்றி எனக்கு அவ்வளவா தெரியாது. இந்த தோட்டத்தில் இருந்த பழைய ஆட்களில் சிலபேரு செத்துப் போயிட்டானுங்க. கொஞ்சம் பேரு தாயகம் தமிழ்நாடுனு போய் சேர்ந்துட்டானுங்க. இப்ப இங்க பழைய ஆளுயாருன்னு விசாரிச்சதுல....

“நீ ஒரு ஆளுத்தான் இருக்குறன்னு தெரியது” என்று சொல்லவும் அப்பா உச்சிக் குளிர்ந்தவராய் குழந்தையை என் மனைவியிடம் கொடுத்துவிட்டு... கிளாக்கர் அருகில் போய் நின்றார். ஜீப்புக்குள் இருந்த வெள்ளையனும் வண்டியை விட்டு இறங்கி விட்டான். ஞானப்பு கிளாக்கர் தோடர்ந்தார்.....

“பரமலிங்கம் உனக்கு இந்த துரையோட தாத்தாவைத் தெரியுமா...?” எனக் கேட்க,

“இவரோட தாத்தாவா... யாரு இவரோட தாத்தா?” அப்பா விழித்தார்.

“ஒரு முப்பது வருஷத்துக்கு முன்ன இங்க வேலை பார்த்த... இந்த தோட்டத்தையே நடத்திய மிஸ்டர் ஜோர்ஸ் லிண்டன் தான் இவரோட தாத்தாவாம். ஆபிளிலுள்ள பழைய ரெக்கோட் புத்தகத்தில் அவரைப் பற்றிய விபரமும் இருக்கு.” - என்று கிளாக்கர் சொல்லவும் “ஓ.... அந்த தொரையைப் பற்றி சொல்லுவீங்களா....?” என்று உற்சாகப்பட்ட அப்பா.....

“அந்த தொரையை எனக்கு தெரியுமே ! நாங்க அவர ஸண்டன்தொர.... ஸண்டன் தொரன்னுத்தான் சொல்லுவோம். அவர் நேரா சீமையில் இருந்து இந்த தோட்டத்துக்கு சின்ன துரையா வந்தாரு. இங்கேயே வேலை பழகி, வேலை பார்த்து இந்த தோட்டத்துக்கே பெரிய துரையாகவும் வந்துட்டாரு. மற்ற துரைமார்கள் போல அடிக்கடி சீமைக்கு போய்வர மாட்டாரு... நாப்பத்திரெண்டு நாப்பத்திமுனில் சண்டை நடந்த போது கூட அவரு சீமைக்கு போகல்லயே.....” என்று அப்பா சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் போது- அவரின் வாயையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் அந்த வெள்ளைக்காரன். கிளாக்கர்தான் அப்பா சொன்னதை ஆங்கிலத்தில் அவனுக்குச் சொன்னார்.

அதைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த அவன்- பின் ஆங்கிலத்தில் ஏதோ கேட்க....

கிளாக்கர் அப்பாவை நோக்கி.....

“அந்த துரை இறந்தது தெரியுமா ?” – எனக் கேட்டார்.

“யாரு லண்டன் தொர் இறந்ததை தானே கேட்குறீங்க?” என்றவர்..
“இந்த தோட்ட பங்களாவிலத்தானே அவரு செத்தாரு” என்றார்.

“அப்ப புதைச்ச இடம்....?”

“புதைச்சது....” சற்று யோசித்த அப்பா, திடீரென்று நினைவிற்கு வந்தவர் போல.....

“அந்த செந்துல் பந்தன தேவாலயத்துக்கு கொண்டு போய்தாங்க அடக்கம் பண்ணினாங்க. பளிங்கு கல்லால செய்யப்பட்ட அவரோட கல்லறைகூட இன்னும் அங்க இருக்குங்க....” என்று அப்பா சொல்லவும்,

அதை அப்படியே ஆங்கிலத்தில் அந்த வெள்ளைக்காரனுக்கு கிளாக்கர் ஞானப்பு சொல்லுவதற்குள்.....

அந்த வெள்ளையனே மிகவும் உற்சாகத்தில்... “சொல்லுங்கோ.... கிரேண்பாதர் கல்லறை இருக்கா....?” என்று ஒரு சந்தோச மின்னலில் கேட்டான். அவனிடமிருந்து வெளிப்பட்ட தமிழ் வார்த்தைகளைக் கேட்டதும் எங்களுக்கு ஆச்சரியமாகவும் இருந்தது.

“பாரே வெள்ளைக்கார துரை தமிழ் பேசுறதை!” என்றாள் என்மனைவி.

“ஜஞ்சி.. வருஷம்.. இந்தியாவிலே இருந்தேன்.....” என்று கைகளை விரித்துக் காட்டியவன்

“மெட்றாஸ்... பக்கம்தாங் கூட காலம்.....” என்று வார்த்தையைத் தடுமாறிச் சொன்னவன்...

மேற்கொண்டு ஞானப்புவிடம் தொடர்ந்து ஆங்கிலத்தில் பேசினான். அவனின் வார்த்தைகள் எனக்குச் சரியாக விளங்காவிட்டாலும்.. தமிழ் நாட்டில் சில முக்கிய இடங்களைக் குறிப்பிட்டு சொல்லுவது விளங்கியது. அவன் சொல்லுவதை ஏஸ்சேர்.. ஏஸ்சேர்.. என்று கேட்டுக் கொண்டிருந்த ஞானப்பு- பின் அவன் ஆங்கிலத்தில் சொன்னதைத் தமிழ்ப்படுத்தி எங்களிடம் சொல்லவானார்.....

இந்தத் துரை தமிழ் நாட்டிலேயும் இருந்ததாலே தமிழ் கொஞ்சம் தெரியுமாம்.

“மாமல்லபுரம், மதுரை மீனாட்சியம்மன் கோவில், தஞ்சை பெரியகோவில், சீரங்கம்.... இப்படிக் கோவில் சிற்பங்களைப் பற்றிக் கட்டிட நூட்பங்களைப் பற்றிப் புத்தகங்கள் எழுதியிருக்கிறாராம்.

“நீலகிரி, குன்னூர், ஊட்டி.... பகுதிகளிலுள்ள தேயிலைத் தோட்டத் தொழிலாளர்களின் வாழ்க்கை நிலைகளையும், தாயகம் திரும்பிக் கொண்டிருக்கும் இலங்கைத் தேசத் தொழிலாளர்களைப் பற்றியும் எழுதியிருக்கிறாராம்...” என்றவர்.... இப்ப இலங்கைக்கு முதன் முதலாக விஜயம் மேற்கொண்டிருக்கும் இவர் எப்படியும் இவரின் கிரேண் பாதர்.... அதான் தாத்தா மேற்பார்வை செய்த எஸ்டேட்டையும் அவரின் கல்லறையையும் பார்க்க வேண்டும் - என்று ஆசையாம். இவரோடு அப்பா...

இந்த விபரங்களை எல்லாம் இவரிடம் சொல்லிருக்கிறாராம். ஆனா.... தாத்தாவோட கல்லறை எங்க எந்த இடமென்று சொல்லலையாம் என்று முச்சு விடாமல் சொன்ன ஞானப்பு.... அப்பாவைப் பார்த்து,

“ நல்ல வேளை.... நீயாவது உயிரோட இருந்து அந்த லிண்டன் துரை கல்லறை இருக்கும், இடத்தை சொல்லுறியே...” என்றார்....

“ பரமலிங்கம்... மிஸ்டர் பரமலிங்கம் ரொம்ப நன்றி. தெங்யு....” என்று அப்பாவின் கையைப் பிடித்துக் குலுக்கிய அந்த வெள்ளைக்காரன்....

“ நான்.. நான்... ஜோர்ஸ் ஸ்டிவார்ட்.... மிஸ்டர் ஜோர்ஸ் லிண்டனோட.... மகனோட சன்.... வந்து... பே.... பேரன்....” என்று மீண்டும் அப்பாவின் கைகளைக் குலுக்கினான். பின் அவன் என்னைப் பார்த்து,

“இது...” என்று கேட்க.....

கிளாக்கர்தான் நான் பரமலிங்கத்தின் மகன் என்று ஆங்கிலத்தில் சொன்னார்.

பின் கல்லறையைக் காட்டும்படி அப்பாவை ஜீப்பில் ஏறும்... என்று கிளாக்கர் சொல்ல.... அந்த ஜோர்ஸ் ஸ்டிவார்ட் என்னையும் ஏறச் சொல்ல.... நானும் அப்பாவும் கிளாக்கரோடு பின் பக்கம் ஏறிக் கொண்டோம்.

ஆறு மைல்களுக்கு அப்பாலுள்ள தேவாலயத்தை நோக்கி வண்டி கிளம்பியது.

தேவாலயத்தையும் அதன் முன்னால் விசாலித்து இருக்கும் மயான பூமியையும் சுற்றி எல்லைக் கோடாக நிற்கும் சைபிரஸ் மரங்கள். முன் வேலிகளையொட்டி வளர்ந்து பூத்து நிற்கும் கலர் கலரான ரோஜாச் செடிகள் அமைதியான சூழலில் தேயிலை மலைகளின் பின்னணியில் இவைகளைப் பார்ப்பதற்குக் குளிர்ச்சியாக இருந்தது.

“இங்களையோ.... இல்லாட்டி அங்களையோதான் லண்டன் தொரையோட கல்லறை இருந்திச்சி....” என்ற அப்பா கல்லறைகளில் அந்தத் துரையின் கல்லறையைத் தேடினார். நாங்களும் சிலுவைகளைத் தாங்கி நிற்கும் கல்லறைகளில் ஜோர்ஸ் லிண்டன் துரையின் பெயர் பொறிக்கப்பட்ட கல்லறையைத் தேடினோம்.

“ஆங்... இங்க வாங்கு... இங்க வாங்கு....!”

ஓர் ஓரத்தில் சைப்பிரஸ் மரநிழலில் உள்ள ஒரு கல்லறையை அப்பா அடையாளம் காட்ட வந்து விட்டது.

ஜோர்ஸ் ஸ்டிவார்ட் துள்ளிக் குதித்து எங்களுக்கு முன்னால் ஓடினார். எனக்கென்னவோ... அந்தத் துரை தமிழில் ரெண்டு வார்த்தை பேசியதிலிருந்து அவரிடம் ஒரு மரியாதை வந்துவிட்டது.

அப்பாக்காட்டிய கல்லறையின் பளிங்குக் கல்லில் பொறிக்கப்பட்டிருந்த ‘ஜோர்ச் லிண்டன்’ - என்ற பெயரைப் பார்த்ததுமே ஸ்டிவார்ட் துரைக்கு பயங்கர சந்தோஷம். ஆங்கிலத்தில் ஏதேதோ சொல்லிக் கூவியவர் அப்பாவைக் கட்டிப்பிடித்து முத்தமிட்டார்.

பின் கிளாக்கரிடம் ஏதோ சொல்லிக் கொண்டு சிறிது தூரத்தில் நின்ற ஜீப் வண்டியை நோக்கி ஓடியவர்.....

ஜீப்பிலிருந்து கெமராவை எடுத்துக் கொண்டு ஓடி வந்தார். ஜோர்ச் லிண்டனின் பெயர், பிறப்பு- இறப்பு, ஊர், தேசம்... என்று கல்லறையில் பொறிக்கப்பட்டிருந்த எழுத்துக்களையும் கல்லறையையும் பல கோணங்களில் படம் எடுத்தவர்.. பின் கெமராவை ஞானப்பு கிளாக்கரிடம் கொடுத்துவிட்டு- பக்கத்தில் உள்ள ரோஜாச் செடியிலிருந்து பூத்திருந்த மலர்களைப் பறித்துக் கல்லறையில் சாய்த்தி- மண்டியிட்டு சிறிது நேரம் மௌன அஞ்சலி செலுத்தினார். அந்தக் காட்சியைக் கிளீக் செய்தார் ஞானப்பு.

பின் அப்பாவும் அந்தத் துரையும் படம் எடுத்துக் கொண்டார்கள்.

கிளாக்கரிடமிருந்து கெமராவை வாங்கிய துரை எங்களைப் படம் எடுத்தார்.

அப்பாவும் சில மலர்களைப் பறித்து அந்தக் கல்லறையில் வைத்து விட்டு....

“தோட்டத்தை நிர்வகித்த வெள்ளைக்காரர்களில் இந்தத் துரை கொஞ்சம் வித்தியாசமானவர். இவருக்கு முன்னால் இருந்த வெள்ளையர்கள்- தோட்டத்தில் எந்தத் தொழிற்சங்கமும் ஆரம்பிக்கக் கூடாது எனக் கண்டிப்பாக இருந்தார்களாம். தொழிற்சங்கம் அமைக்க முயன்ற தொழிலாளர் பத்துச் சீட்டைக் கொடுத்துத் தோட்டத்தைவிட்டு வெளியேற்றினார்கள். ஆனால்... இந்த லிண்டன் துரைதான் தொழிற்சங்கம் அமைக்கும் உரிமையைத் தொழிலாளர்களுக்கு வழங்கியவர்... தொழிலாளர்களின் பிரச்சினைக்கும் செவிசாய்த்தவர், ” என்றார்.

“மை...ப்பாதர்... எங்க... கிரேண் ப்பாதரைப்பற்றி... நிறை....ய....
கூட.... சொல்லியிருக்கு.....”

—என்றார் ஸ்டிவார்ட்

மாதாக்கோவில்.... மயான பூமியின் சூழ்நிலை, தேயிலைக் குன்றுகள்... எனப் பல படங்களை எடுத்தார் அவர்.

ஜீப் வண்டியில் நாங்கள் மீண்டும் ஏறினோம். அப்பாவின் பெயர் முகவரி.. எல்லாம் தன் டைரியில் குறித்துக் கொண்டார்.

பின் எங்களை எங்கீனின் வசிப்பிடத்தில் விட்டு விட்டுச் செல்லும்போது.... அப்பாவைப் பற்றி ஞானப்புவிடம் மிகவும் புகழ்ந்து சொன்னார்.

“இவரோட தாத்தாவின் கல்லறையை நீ அடையாளம் காட்டியதில் துரைக்கு ரொம்ப சந்தோஷமாம். இதற்கு ரொம்ப நன்றியாம். மீண்டும் சிலோனுக்கு வரும்பொழுது கண்டிப்பாக... இங்க வந்து உங்களை எல்லாம் சந்திப்பாராம்...” என்றார் ஞானப்பு. இறுதியாக நன்றியோடு அப்பாவின் கைகளைப் பிடித்துக் குலுங்கிய ஸ்டிவார்ட்.... சந்தோஷமாகச் சில நோட்டுகளையும் அப்பாவிடம் கொடுத்தார்.

வாங்கத் தயங்கினார் அப்பா....

“அன்பளிப்பு.. நான் தேடிவந்த எங்க கிரேண்ப்பாதர் கல்லறையைக் காட்டியதற்கான ஒரு சிறு காணிக்கை....”

—ஸ்டிவார்ட் ஆங்கிலத்தில் சொன்னதை ஞானப்பு தமிழில் சொன்னார்

“அன்பான காணிக்கை....” அப்பா ஏற்றுக் கொண்டார். ஜீப் புறப்பட்டது. வாழ்க்கையில் எங்களுடன் நெருங்கிப் பழகியவர்கள் எங்களை விட்டு பிரித்து போவது போல ஒரு துயர். அதன்பின் இரண்டு மாதங்கள் முடிய வண்டனுக்குப் போன ஸ்டிவார்ட்டிடமிருந்து அப்பாவின் முகவரிக்கு கடிதமும் அத்துடன் அப்பாவும் அந்தத் துரையும் சேர்ந்து நிற்கும் படமும் வந்து சேர்ந்தன.

அதற்கு பதில் கடிதம்.. ஞானப்பு கிளாக்கரிடம் சொல்லித்தான் அப்பா வண்டனுக்கு எழுதிப் போட்டார்.

அதற்கு பதில் வரும்... பதில் வரும் என்று அப்பா எதிர்ப்பார்த்தும்-வரவேயில்லை.

ஒன்பது வருடங்கள்... எதிர்பார்ப்பில் இருந்தார்.

அவர் உயிரோடு இருக்கும் வரைக்கும் வராத கடிதம்- அவர் இறந்து.. இந்த ஆறாவது வருடம் வந்திருக்கிறது. ஆக.. பதினெண்ந்து வருடங்கள்... அப்பா எதிர்பார்த்த கடிதம் வந்தது. ஆனால் அப்பா.....

அந்தக் கடிதம் வந்து ஒரு வாரமாகிவிட்டது. இன்று தோட்டத்தில் ஒரு தொழிலாளி இறந்து விட்டதால்... யாரும் வேலைக்குப் போகவில்லை.

மத்தியானப் பொழுது

எங்கள் வீட்டிற்கு முன்னால் ஒரு வெள்ளை நிற டீரிஸ் வேள் வந்து நிற்கிறது.

நான் வெளியில் வந்து பார்க்கிறேன்.

என் மகனும் என்னுடன் வந்து பார்க்கின்றான்.

கண்ணாடி அணிந்த ஒரு வெள்ளளக்காரர் வாகனத்திலிருந்து இறங்க...

“அவர்... அதே ஸ்டீலார்ட் துரைதான்....”

சொல்லிக் கொண்டு நான் ஓட என் மகனும் பின்னால் ஓடி வருகின்றான். எங்களைப் பார்த்ததும்.... அவர்

“ஹோ... வணக்கம் யூ.... யூ..... மிஸ்டர் பரமலிங்கம்.....”

“வணக்கம்... குட் ஆப்டர் நூன் சேர் ஐ.....ஐ..... சன் ஓப் பரமலிங்கம்....”

தெரிந்த ஆங்கிலத்தில் சொல்லுகின்றேன்.

“குட..... என் கையைப் பிடித்துக் குலுக்கியவர் தோளில் தட்டிக் கொடுக்கின்றார்.

அவரின் முகத்தில் வயோதிப ரேகை. நெற்றியிலும் தொண்டைக் குழிப் பகுதிகளிலும் சுருக்கம் விழுந்த தோல்கள்.

“பரமலிங்கம்..... மைப்பிரண்ட்து..... நான் அவரப் பாக்கனும்....” தமிழில் கேட்கிறார்.

“அப்பா.... ஹி இஸ் டெட்ட... சேர்.....” என்ற என் கண்கள் கலங்குகின்றன.

“ஓ..... ஹி.....” - அவர் மேற்கொண்டு எதுவும் பேசாமல் அமைதியாக வானத்தை நோக்குகின்றார்.

அவரின் முகத்தில் ஏற்படும் சோகம்.... ஏமாற்றம், அவர் எவ்வளவு ஆசையோடு அப்பாவைப் பார்க்க வந்திருக்கிறார் என்பதை வெளிப்படுத்துகின்றன.

சிறிது நேரத்திற்கு பிறகு அவர் கவலையோடு ஆங்கிலத்தில் சொன்னதை என் மகன் “எவரைப் பார்க்க இவ்வளவு நாள் சென்று வந்தேனோ அவரைப் பார்க்க முடியவில்லை. அவரின் கல்லறையையாவது பார்த்து விட்டுப் போகின்றேன்.” - என்று சோகத்தோடு என்னைப்பார்த்துத் தமிழில் சொல்லுகின்றான்.

“கல்லறையா.....? அப்பாவுக்கு கல்லறை கட்டி வைக்க வில்லையே.....”

நான் சொன்னதை அவர் புரிந்து கொண்டார் போலும்.

“கல்லறை இல்லையா.....?” யோசித்தவர்.

“புதை குழியையாவது பார்ப்போம்....” என்று ஆங்கிலத்தில் மகனைப் பார்த்துக் கேட்க...

“சரி பார்க்கலாம்.... போவோம்....”

மகன் ஆங்கிலத்திலேயே சொல்ல.....

தோட்டத்தின் கிழக்குப் பக்கம் இருக்கும் மயான பூமியை நோக்கி வாகனம் நகர்ந்தது. முன் சீட்டில் துரைக்கு அருகில் உட்கார்ந்து கொண்ட என் மகன்.... டைவருக்கு வழிகாட்டிக் கொண்டிருந்தான்.

அதுதான் இடம்...

நாங்கள் இறங்கினோம்.

தேயிலைச் செடிகளுக்கூடே உள்ள பொட்டல்களில் அங்குமிங்குமாகக் குழிமேடுகள். இதில் ஆறு வருடத்திற்கு முன்பு புதைக்கப்பட்ட அப்பாவின் குழிமேடு...? அதோ அந்தப் பூவரச மரம் நிற்கும் பொட்டல்தான்... ஆனால்... எனக்குத் திக்கென்றது அந்தப் பொட்டலில்.....

இன்று தோட்டத்தில் இறந்த தொழிலாளிக்காக இருவர் குழி வெட்டிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

நான் தேயிலையை நீக்கிக் கொண்டு அந்த இடத்திற்கு ஓடினேன்.

ஒருவன் குழிக்குள் இருந்து மண்ணை வெட்டிக் கூடடையில் தர.... அதை வாங்கிக் கொட்டிக் கொண்டிருந்தவன்.

என்னைப் பார்த்து.....

“பழைய குழியைத்தான் தோண்டுறோம். இது யாருடை குழியோ..” என்றவன் -

“பாண்டியண்ணே, உங்க அப்பாவை இங்கேயா பொதைச்சாங்க.....?”

கேள்வி வேறு கேட்டான்.

என் கண்கள் கலங்கினா— திரும்பி நடந்தேன்.

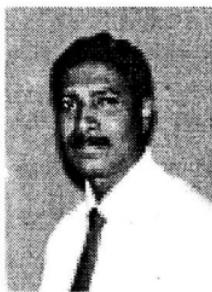
“இல்ல சேர்..... புதை குழியுமில்லை... அந்த பழைய குழியை தோண்டி வேறு தொழிலாளியின் பிரேதத்தை இன்று அடக்கம் செய்யப்போறாங்க...” என்றேன். மேற்கொண்டு பேச எனக்குச் சக்தி இல்லாமல் இருந்தது.

இதைக் கேட்டு வருத்தப்பட்ட ஸ்டிவார்ட் ஆங்கிலத்தில்.... என் மகனிடம் ஏதோ சொன்னார்.

ஆமாம்... அவர் சொன்னதை என் மகன் தமிழில்.... “வண்டனில் பிறந்து வளர்ந்து இந்த இலங்கையில் வந்து வேலை பார்த்த என் தாத்தாவுக்குப் பளிங்குக் கற்களில் கல்லறையும் இந்தத் தேயிலை மலையில் உண்டு. ஆனால்... தேயிலையையே நம்பி வாழ்ந்த ... ஒரு உண்மையான தொழிலாளிக்கு..... புதைகுழிகூடச் சொந்தமில்லை. இந்தத் தொழிலாளர்களைப் பற்றி இந்தத் தேயிலைத் தோட்டக் கவிஞர் ஒருவன் எழுதியதும் என் நினைவுக்கு வருகிறது.....

“கல்லறையு மில்லை.. அவர்தம் குழிமேட்டில்ஷப் பறித்து போடுவாரும் யாருமில்லை....” என்று வேதனையோடு சொன்னார்.

மேற்கொண்டு ஸ்டிவார்ட் எதுவும் பேசாமல் வாகனத்தில் ஏறினார். வண்டி மெதுவாக அங்கிருந்து ஒரு சோகத்தைச் சுமந்து கொண்டு செல்வது போல் சென்றது.

இரா. சடகோபன்

நாவலப்பிட்டி தொள்ளபாகையில் அமைந்துள்ள மொஸ்வில்ல தோட்டத்தில் பிறந்தவர். ஆரம்பத்தில் தோட்டப் பாடசாலையிலும், பிறகு நாவலப்பிட்டி கதிரேசன் கல்லூரியிலும் கொழும்பு பல்கலைக்கழகத்திலும் கல்வி பயின்ற இவர் ஒரு பி.ஏ. (புவியியல் சிறப்பு) பட்டதாரி. சட்டக்கல்லூரியில் பயின்று சட்டத்தரணியாக இலங்கை உயர் நீதிமன்றத்தில் சத்தியப் பிரமாணம் செய்து கொண்டவர்.

மாணவ நாட்களிலேயே தன்னை ஒரு மார்க்ஸிய மனித நேயக் கலைஞராக இனம் காட்டிக் கொண்ட இவர், இலக்கியத்திலும், நாடகத் தயாரிப்பு, கலை கலாசாரப் போட்டிகள் ஆகியவற்றிலும் பங்கு கொண்டு பரிசுகள் பெற்றவர்.

பரிசு பெற்ற இவருடைய கவிதைகள் ‘வசந்தங்களும் வசீகரங்களும்’ என்னும் மகுடத்தில் நூலாகிக் கொண்டிருக்கின்றன.

‘சோவியத் நாடு’ சஞ்சிகையில் மொழி பெயர்ப்பாளராகக் கடமையாற்றிய இவர், தற்போது வீரகேசரி ஆசிரியீடத்தில் முழுநேரப் பத்திரிகையாளராகக் கடமையாற்றுகின்றார்.

குழல் மாசடைதல், மனித உரிமை, சமூகநீதி போன்ற அரசியல் பொருளாதாரக் கட்டுரைகள் மூலம் இவர் செய்த எழுத்துப் பணிகளுக்காக ‘எஸ்மன்ட் விக்கிரமசிங்க’ விருதினையும் சட்டக்கல்லூரி மாணவர் மன்றத்தின் ‘மனித நேயப் பத்திரிகையாளன்’ விருதினையும் பெற்றுக் கொண்டவர்.

வர்த்தக செய்தி ஆசிரியராகப் பணியாற்றும் இவர், சில காலம் இலக்கியச் சாளரம், பொதிகை, புத்தக உலகம், இசையும் கலையும் போன்ற இலக்கியப் பகுதிகளையும் வீரகேசரியில் காத்திரமாகச் செய்தவர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இவருடைய முழுப்பெயர் இராமையா சடகோபன்.

முன்றாவது பரிசுக் கதை - 3.

சொந்த மண்ணின் அந்நியர்

இரா. சட்கோபன்

அதிகாலை ஐந்து மணி நாற்பத்தைந்து நிமிடங்கள்.

அன்றைய காலைப்பொழுது இன்னமும் முற்றாகப் புலர்ந்திருக்கவில்லை. அன்றிரவு பெய்த மழையின் ஈரம் இப்போதும் பாதையில் சேற்றுப் பசையாய்ப் பிசு பிசுத்துக் கொண்டிருந்தது.

கொழும்பில் இருந்து மலை நாட்டை நோக்கிச் செல்லும் பிரதான ரயில் வண்டியான 'உடரட்டமெனிக்கேயைப் பிடித்து விட வேண்டும் என்று நான் விரைந்து கொண்டிருந்தேன்.

ரயிலுக்கு இன்னமும் பத்து விநாடிகளே இருந்தன. நான் கொழும்பு கோட்டை ரயில் நிலையத்தின் பிளாட்பாரம் இலக்கம் இரண்டை அடைவதற்கு முன்னமே ரயில் வண்டி வந்து சேர்ந்திருந்தது.

அன்று சாதாரண கிழமை நாட்களில் ஒன்றாக இருந்ததால் ரயில் வண்டியில் சனக் கூட்டம் அதிகமில்லை. அதற்காகவே எந்த விதப் பண்டிகையோ, விடுமுறை ஆரவாரங்களோ இல்லாத ஒரு தினத்தை எனது பிரயாணத்துக்குத் தேர்ந்தெடுத்திருந்தேன். முன்னெச்சரிக்கையாகவே ஆசனப் பதிவும் செய்து வைத்திருந்ததால் விரைந்தோடி ஆசனம் ஒன்றைப் பிடிக்க வேண்டும் என்ற அவசரம் எனக்கிருக்கவில்லை.

எனக்கான ஆசனத்தை முற்பகல் வெய்யில் தாக்காத விதத்திலும், ஐன்னலோரம் இருக்கும் விதத்திலும் யோசித்துத் திட்டமிட்டு முன் கூட்டியே ஏற்பாடு செய்து கொண்டிருந்தேன்.

நான் ரயில் வண்டியில் எழி அமர்ந்து ஜந்து நிமிடங்களில் வண்டி புறப்பட்டது. அந்த நீண்ட ரயில் பிரயாணத்தை வீணாக்கக் கூடாது என்பதற்காக ரஸ்ய புரட்சிகர நாவலாசிரியர் மார்க்ஸிம் கார்க்கிபின் தாய் நாவலையும் கையோடு எடுத்துச் சென்றிருந்தேன். இந்த நாவலை நான் பல முறை படித்திருந்த போதும் அதனை இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் மீண்டும் படிக்க வேண்டும் போல் தோன்றியது. அந்த நாவலில் நான் விரும்பும் பகுதிகளைச் சிவப்பு மையினால் அடிக்கோடிட்டிருந்தேன். எனது விரல்கள் அத்தகைய பக்கங்களை ஒன்றொன்றாகப் புரட்சியது போதும் மனம் என்னவோ அதில் லயிக்கவில்லை. எனது சிந்தனைகளும் 25 ஆண்டுகள் பின் நோக்கி நகர்ந்தன.

ஊருக்குப் போக வேண்டுமென்ற இந்தப் பிரயாணம் இன்று நேற்று ஏற்பட்டதல்ல. சுமார் இரண்டரைத் தசாப்த காலமாக இருந்து வரும் மனா போராட்டத்தின் வெற்றி. ஆரம்பத்தில் சில ஆண்டுகள் ஊர்ப் பக்காக

போகக் கூடாது என்று சங்கற்பம் பூண்டிருந்தேன். அப்போது அது அத்தனை மனக்கசப்பட்டும் யோசனையாக இருந்தது. அக்காலத்தில் அந்தக் கசப்பான அனுபவங்களை மனத்திரையில் இருந்து நீக்குவதற்கு எவ்வளவு முயன்ற போதும் அவை பீனிக்ஸ் பறவையைப் போல மீண்டும் மீண்டும் புத்திளமை பெற்றுப் பக்கமையுடன் உயிர்த்தெழுந்த வண்ணமிருந்தன.

அதன் பின் நான் ஊருக்குப் போகப் பல முறைகள் முயன்ற போதும் ஆகஸ்ட்டுக் கலவரங்களும், கறுப்பு ஜில்லைகளும் அவ்வப்போது வந்து வந்து என் எண்ணத்தை இருட்டாக்கின. இம் முறை மிகப் பிரயத்தனத்தின் பின் தீர்மானித்து விட்டேன். எப்படியும் போயே ஆவதென்று. இப்போது நான் தனியாள் அல்ல. எனக்கெனக் குடும்பமும் குழந்தை குட்டிகளும் உண்டு. ஆனால் அவர்கள் இந்தப் பயணத்துக்குப் பொருத்தமானவர்கள் அல்ல என்பதால் தனியாகவே போவதென்று தீர்மானித்தேன்.

ஊருக்குச் செல்ல வேண்டும் என்று தீர்மானித்ததில் இருந்தே என்னுள் ஒரு பரவசமும் உந்துதலும் மேலோங்குவதனை நான் உணராமல் இல்லை. ஊரை விட்டு வந்து 25 ஆண்டுகளின் பின் ஊருக்குச் செல்ல நினைத்ததினால் ஏற்பட்ட விளைவாக இது இருக்கலாம்.

ஊருக்குப் போகிறேன் என்று சொன்னதும் தனது சொந்தக் கிராமத்தைத்தான் இவன் குறிப்பிடுகிறான் என்று நீங்கள் தவறாக எண்ணி விடக்கூடாது. பொதுவாக ‘ஊர்’ என்பது பிறந்ததில் இருந்து வசித்து வரும் கிராமத்தையோ நகரத்தையோதான் குறிக்கும். அங்கு தான் ஒவ்வொருவனுக்கும் நிரந்தர முகவரியும் சொந்த வீடும் காணியும் பூமியும் இருக்கும்.

ஆனால் இந்த உரிமைகள் எங்களுக்கு எப்போதோ மறுக்கப்பட்டு விட்டன. 1948 ஆம் ஆண்டு இந்திய வம்சாவளித் தமிழர்களின் பிரசா உரிமை ரத்துச் செய்யப்பட்ட பிறகு காணி பூமி வைத்திருந்த ஒரு சிலரும் அந்த உரிமைகளை இழந்தனர். வாக்குரிமை கூட மறுக்கப்பட்டது. அரசாங்கத் தொழில் செய்ய முடியாது. தப்பித் தவறிப் பல்கலைக்கழகம் வரை படிக்கவேண்டு சென்று விட்டால் அந்திய நாட்டு மாணவர்கள் போல் படிப்புக்கும் காசு கட்ட வேண்டியிருந்தது.

ஊருக்குப் போகிறேன் என்று இங்குக் குறிப்பிட்டது நான் பிறந்து வளர்ந்த அந்தத் தேயிலைத் தோட்டத்தைத்தான். என்னையும் என் குடும்பத்தினரையும் உற்றார், உறவினர்களையும் நண்பர்களையும் சுமார் 25 வருடத்துக்கு முன் அந்தத் தோட்டத்தை விட்டு வெளியேற்றி விட்டார்கள். அரசாங்கத்தின் காணி உச்ச வரம்புச் சட்டத்தின் கீழ் ஆயலில் உள்ள சிங்களக் கிராமத்தவர்களுக்குக் காணி பகிர்ந்தளிப்பதற்காகவே எங்களை அந்தத் தோட்டத்தில் இருந்து வெளியேற்றினார்கள்.

உண்மையில் அந்தச் சிங்களக் கிராமத்தவர்களுக்கு 'நாடு' என்று அழைக்கப்படும் அவர்கள் ஊரிலேயே நிறையக் காணிகள் ஏற்கனவே சொந்தமாக இருந்தன. ஒரு அங்குலக் காணி கூட இல்லாதவர்கள் நாங்களே. உரிமையும், காணியும் இல்லாத எங்களுக்கு அவற்றைக் கொடுக்காமல் இவை எல்லாவற்றையும் அனுபவிக்கும் அவர்களுக்கு அவற்றைக் கொடுக்கின்றார்களே என்று அப்போது சிறுவனாக இருந்த என் சிறு முளையில் எழுந்த சந்தேகத்தை என் தந்தையாரிடம் கேட்ட போது 'பளார்' என்று விழுந்தது - முதுகில் ஒரு அடி. இருக்க இடம் மறுக்கப்பட்ட என் தந்தை என் கேள்வியால் பாதிப்படைந்து இயலாமையின் மேல்ட்டால் என் முதுகுத் தோலை உரித்து மிளகாய் தடவுவதாக உறுமினார். இத்தகைய தருணங்களில் அபயக்கரம் நீட்டி அரவணைக்கும்

தாயுள்ளம் அன்றும் என்னை அணைத்துக் கொண்டமையை நினைவு கூர்ந்த போது இப்போதும் என் கண்களில் ஒரு துளிக் கண்ணீர் சொரிந்து உருண்டோடிக் கண்ணத்தை நோக்கி வழிந்தபோது அதனைத் துடைத்தெறிய வேண்டுமே என்ற அறிவு பூர்வ சிந்தனையை உள்ளத்தின் மென்னுணர்வுகள் மறுத்து விட்டன. அந்தக் கணங்களை அப்படியே நீடிக்கச் செய்ய வேண்டும் என்று என் உள்ளம் எனக்குக் கட்டளையிடுவதை என் காதுகள் தெளிவாகக் கேட்டன. என் புத்தி அதற்குக் கட்டுப்பட்டே இருந்தது. நான் அந்த எண்ணங்களில் தொடர்ந்தும் ஆழ்ந்திருக்கவே விரும்பினேன்.

அந்தக் காட்சி இப்போதும் என் மனதில் அச்சடித்த படம் போல் பதிந்திருந்தது. நாடெங்கும் பஞ்சம் தாண்டவமாடிக் கொண்டிருந்த காலம். அரிசியையும் பானையும் கண்டு நாட்கள் பலவாகியிருந்தன. மரவள்ளிக் கிழங்கையும் இலை தழைகளையும் பழங்களையும் உண்டு பஞ்சம் போக்கிய காலம். உடம்பில் இருந்த எல்லா ஊட்டச் சத்துக்களும் வெளியேறிப் பஞ்சடைந்த வெருளிகளாகி உடம்பும் மனதும் சோர்ந்திருந்த காலம். வாழ்க்கையில் எந்த விதப் படிப்புமின்றி தொழிலாளர்கள் சோம்பிக் கிடந்தார்கள்.

அப்போது தான் பேரிடியென அந்தச் செய்தி வந்தது. காணி உச்ச வரம்புச் சட்டத்தின் கீழ் எங்கள் தோட்டத்தின் அரைவாசிக் காணியை அரசாங்கம் கவீகரித்து விட்டதென்றும் அவற்றை அருகாமையிலுள்ள சிங்கள் நாட்டவர்க்குப் பகிர்ந்தளிக்கப் போகிறார்கள் என்றும் பரவலாகப் பலர் கதைக்கத் தொடங்கினார்.

1. நாட்டவர் :- தேயிலைத் தோட்டப் புற எல்லைகளில் உள்ள சிங்களக் கிராமங்களை நாடு என்றே தொழிலாளர் அழைப்பார்.

அதனை அடுத்துத் தோட்ட முகாமையாளர் எமது தோட்டத்தின் 'பணிய கணக்கு'ப் பிரிவைச் சேர்ந்த தோட்டத் தொழிலாளரை அழைத்துக் கூட்டம் ஒன்றை நடத்தினார். அதில் சில தினங்களுக்குள் தோட்டத்தின் 'பணிய கணக்கைச்' சேர்ந்த தொழிலாளர்களின் பட்டியல் ஒன்று வெளியிடப்படும் என்றும் அதில் தோட்டத்தில் இருந்து யார் யார் வெளியேற வேண்டுமென்று அறிவிக்கப்படும் என்றும் ஏனையோர் பணிய கணக்கில் இருந்து 'மேல் கணக்குக்கு' (தோட்டத்தின் மற்றுமொரு பிரிவு) மாற்றப்படுவர் என்றும் கூறப்பட்டது.

எங்கள் தோட்டத்தின் அந்த டிவிஷனில் மாத்திரம் சுமார் 150 குடும்பங்கள் இருந்தோம். இதில் யார் போவார்கள்? யார் இருப்பார்கள்?... அனைவரும் குழும்பிப் போனார்கள்.

சில நாட்களின் பின் எதிர்பார்த்த மற்ற அறிவித்தல் வந்தது. இதனைச் சக தொழிலாளர்கள் ஏற்கனவே தெரிந்து வைத்திருந்தார்கள். அந்த டிவிஷனில் இது வரை காலம் கடுமையாக உழைத்து நிர்வாகத்துக்கு அதிக பிரயோஜனமாக இருந்தவர்களைத் தவிர ஏனையோர் பத்துச் சீட்டுகளை² வாங்கிக் கொண்டு தோட்டத்தை விட்டு வெறியேற வேண்டும் என்று காலக்கெடு விதிக்கப்பட்டிருந்தது.

அந்தக் கால கட்டம் மிகச் சோக மயமானது. எதற்கு இறைவன் இப்படிச் சபிக்கப்பட்ட ஒரு வாழ்க்கையை இவர்களுக்கு ஏற்படுத்த வேண்டும்? ஒரு பக்கம் பசி பட்டினி; மறுபக்கம் தோட்டங்களில் வேலை மிகக் குறைவு. இந்த நிலையில் இந்தப் பாவப்பட்ட ஐஞ்மங்களை வேறு

2. பத்துச்சீட்டு :– பற்றுச் சீட்டின் மருவிய வடிவம். தோட்டங்களில் பெயர் பதிவுதற்கான அத்தாட்சிப் பத்திரம்.

எந்தத் தோட்டத்தில் சேர்ப்பார்கள். இந்தியாவில் இருந்து இந்த நாட்டுக்குப் புறப்பட்ட நேரஞ் சரியில்லை என்றே பலர் அழுது புலம்பினர்.

அன்று என் அப்படியொரு மழை பெய்ததென்று யாருக்கும் தெரியவில்லை. தொழிலாளர் கண்ணீர் வடித்ததால் அதனைவிட அதிகக் கண்ணீரைத் தான் உகுத்து அவர்களுக்கு அனுதாபம் காட்ட வேண்டுமென்று வருணபகவான் நினைத்தானோ என்னவோ! அப்படியொரு அடைமழை அன்று பெய்தது.

இருந்தாலும் தாம் வந்த வேலையை அன்றைக்குள் முடித்து விட வேண்டுமென்பதில் அவர்கள் மிகத் தீவிரமாக இருந்தார்கள்.

அரசாங்க நில அளவைத் தினைக்களம், காணி மதிப்பீட்டுத் தினைக்களம், பட வரைஞர் தினைக்களம், நகர அபிவிருத்திச் சபை இப்படிப் பல தினைக்களங்களில் இருந்து அதிகாரிகளும் ஊழியர்களும் குவிந்திருந்தனர். தொழிலாளர்களில் இருந்து அவர்களுக்கு ஆபத்து ஏற்படலாம் என்று கருதியதால் அவர்களைப் பாதுகாக்கப் பொலிஸ் படையொன்றும் அனுப்பப்பட்டிருந்தது. அந்தத் தோட்டத்தில் இப்படியொரு பரபரப்பான சம்பவம் நிகழ்ந்து நான் பார்த்ததில்லை.

தொழிலாளர்களும் காற்று, மழை என்று பொருட்படுத்தாது ஒரு புறம் கூடியிருந்தார்கள். நாட்டில் இருந்து சிங்களக் கிராமத்தவர்களும் நிறையப்பேர் வந்து கூடியிருந்தார்கள்.

அன்று அந்தத் தோட்டத்தின் 150 ஏக்கர் காணியைச் சிறு சிறு துண்டுகளாகப் பிரித்து நாட்டுச் சிங்களவர்க்கு வழங்குவதற்காக அளந்து குறியீடு செய்வதற்காகத் திகதி குறிப்பிடப்பட்டிருந்தது.

தாம் பிறந்து வளர்ந்து இத்தனைக் காலம் வளர்ந்து நேசித்த யூமியைப் பிளந்து கூறுபடுத்தி யாருக்கோ வழங்கப் போகின்றார்கள் என்பதால் அந்தத் தோட்டத் தொழிலாளர்கள் நெஞ்சு வெடிக்கும் சோகத்தில் குழறிக் கொண்டிருந்தார்கள். மறுபுறம் ஆங்கிலேயரால் கண்டிச் சிங்களவரிடமிருந்து பறிக்கப்பட்டுத் தேயிலைத் தோட்டங்களாக உருவாக்கப்பட்ட தமது முதாதையரின் காணி நிலங்களின் ஒரு பகுதி தமக்கு மீண்டும் வழங்கப்படுகின்றதென்பதில் நாட்டுச் சிங்களவருக்கு மட்டற்ற மகிழ்ச்சி.

இரு வேறு சமூகங்களின் நலன்கள் மாபெரும் முரண்பாடுகளாக உருவாக்கப்பட்டு, மோத விடப்பட்டு அவற்றால் கனன்றெரியும் வெப்பத்தில் குளிர் காய அரசியல்வாதிகள் நாக்கைத் தொங்க விட்டுக் கொண்டு காத்திருப்பது எத்தனை பேருக்குப் புரிந்திருக்கும் ?

ஏற்கனவே தொழிலாளர்கள் மேற்கணக்குக்கும் வேறிடங்களுக்கும் வெளியேறியிருந்ததால் அவர்கள் இதுவரை வாழ்ந்து வந்த அந்த நீளமான பதினெட்டு 'லயன்' காம்பிராத் தொகுதிகளும் வெறிச்சோடிப் பாழடைந்து கிடந்தன.

அவற்றை உடைத்துத் தகர்த்தெறிந்து சம தளமாக்கவெனப் பாரிய புல்டோசர்கள் கொண்டு வரப்பட்டிருந்தன. அவற்றின் உறுமல் சத்தங்கள் பேரிடியாக அந்தப் பிராந்தியத்தையே குலுக்கிக்

கொண்டிருந்தன. அவை மேலும் பாரிய சத்தத்துடன் வெப்பத்தையும் மூர்க்கத்தனமாக அந்த உயிரற் லயன் காம்பிராத் தொகுதிகளில் தமது அரக்கத்தனமான இரும்புப் பற்களை வாய் பிளந்து ஆழமாகப் பதித்து உந்தித்தள்ளி உடைத்தெறிந்த போது.... அந்த சோகத்தை எப்படி எழுதுவது.

தொழிலாளர்கள் தமது உடலையும் உள்ளத்தையும் கூரிய முள் கொண்டு குத்திக் குதறுவது போன்ற வேதனையை அடைந்தார்கள். பலர் வாய்விட்டுக் கதறி அழுதனர். மற்றவர்கள் சோகத்தைப் பார்த்த என் கண்களும் கூட பணித்திருந்தன.

சுமார் ஒரு மணித்தியாலத்துக்குள் அந்த ராட்சத இரும்பு அரக்கன்கள் எங்கள் நூற்றாண்டுக் கால வாசஸ்தலங்களைக் சின்னாபின்னப்படுத்தி இருந்த இடம் தெரியாமல் மண் மேடாக்கி விட்டன. நாங்கள் நூற்றாண்டுக் காலமாக எங்கள் பரந்த மண் மீது கொண்டிருந்த பற்றும் பாசமும் அன்பும் நேசமும் சில கணங்களுக்குள்ளேயே மண்ணோடு மண்ணாய்த் தூசிகளாக்கப்பட்டுத் தங்கித்துத் தேய்ப்பட்டு விட்டன. அவை எம் கண்ணீருடன் இணைந்து அந்த அடை மழையில் பெருக்கெடுத்தோடும் நீர் ப்பிரவாகத்தில் பொங்கிப் பிரவகித்துச் செம்மண்ணுடன் கலந்து இரத்தமெனச் செந்நீராய் அருகிலுள்ள ஒடையில் வடிந்து போய்விட்டன.

எங்கள் உணர்வுகளும் அப்படித்தான் கண்ணீருடன் வடிந்து கரைந்து போய் விட்டன. எங்கள் போராட்ட உணர்வுகளை மழுங்கச் செய்து விட்ட அரசியல்வாதிகளும் தொழிற்சங்கத் தலைவர்களும் எங்கள் கண்ணீரின் வெப்பத்தைத் தாங்கிக் கொள்ள முடியாமல் எங்கோ

சென்று ஒழிந்து கொண்டு விட்டார்கள். எங்கள் பிறந்த மண்ணிலேயே மீண்டும் ஒரு முறை நாங்கள் வேற்று மனிதர்கள் ஆக்கப்பட்டோம்.

ரயில் வண்டி கடக் கடக் ஓசையுடன் ஏதோ ஒரு ரயில் நிலையத்தில் சென்று குலுங்கி நின்றது. திடீரென ஏற்பட்ட சூழ்நிலைகளின் மாற்றமும் புதிய ஒலிகளும் என் சிந்தனையைக் கலைத்தன. ஆழ்ந்த தூக்கத்தில் இருந்து அப்போது தான் விழித்தது போன்ற உணர்வே எனக்கு ஏற்பட்டது.

இப்போது எந்த இடத்தில் இருக்கிறேன் என்பதனைத் தெரிந்து கொள்வதற்காக ஜன்னலுக்கூடாகத் தலையைச் செலுத்தி வெளியே நோக்கினேன். ரயில் பேராதனைச் சந்தியை அடைந்திருந்தது. அடுத்த ரயிலுக்கு வழிவிடுவதற்காகச் சுமார் அரை மணி நேரம் தாமதமாகும் என்ற அறிவிப்பும் ஒலிபரப்பப்பட்டது.

கனத்த சிந்தனையின் பின்னர் மீண்டும் மனம் வெறிச்சோடியது. என் சிந்தனையை விட்ட இடத்தில் இருந்து தொடரலாம் என்று சிறிது பிரயத்தனம் செய்தேன். அதுவும் சாத்தியப் படவில்லை. மாறாக மனம் எதிர்மறையாகச் சிந்திக்கத் தொடங்கி விட்டது.

உண்மையில் நான் எதற்காக இந்தப் பிரயாணத்தை மேற்கொண்டேன் என்பதே அர்த்தமற்றதாகத் தோன்றியது. பிறந்த ஊர் என்று அங்கே ஒன்றும் இல்லை. பிறந்த இடத்தில் வேற்றார் வீடு கட்டிக் குடியேறி 25 ஆண்டுகள் கடந்து விட்டன. சுற்றம், சூழம், நண்பர்கள்

எங்கெங்கோ சிதறிப் போய் விட்டனர். நான் அந்த ஊரை அடைந்தாலும் யாரிடம் யாரென்று என்னை அறிமுகஞ் செய்து கொள்வது?

சிலவேளை அந்த இடத்துக்கு நான் சென்று என்னைப்பற்றியும் என் வரவைப் பற்றியும் எனது பிரயாணத்தின் நோக்கத்தைப் பற்றியும் கூறினால் அவர்கள் என்னைச் சித்த கவாதீனம் அற்றவன் என்று கருதி ஏனாம் செய்யவும் கூடும்.

உண்மையில் இந்தப் பிரயாணத்தின் மூலம் நான் எதனைச் சாதிக்க விரும்புகிறேன்? எனது பழைய நினைவுகளை ஒரு முறை மீட்டுக் கொண்டு அந்தப் பழைய நினைவுகளின் சுகமான அரவணைப்பில் இதம்பெற நினைக்கிறேனா? அப்படிச் சொல்வதும் பொருத்தமானதன்று. ஏனெனில் நான் பெற்ற சுகமான அனுபவங்களை விடத் துக்கராமான அனுபவங்களையே இந்த மனது தேர்ந்தெடுத்து மீட்டுப் பார்க்க விரும்புகிறது. ஏன்? அதுதான் மனித இயல்போ?

என் மனம் மீண்டும் குழும்பிப் போனது. இந்தப் பிரயாணத்தைத் தொடர்ந்து மேற்கொள்ள வேண்டுமா?

நான் தீர்மானித்து விட்டேன். அடுத்த அரை மணி நேரத்தில் கொழும்பு நோக்கிச் செல்லவிருக்கும் புகைவண்டியில் கொழும்புக்குச் செல்ல டிக்கட் பெற்றுக் கொள்வதற்காகக் கவுண்டரை நோக்கி விரைகின்றேன்.

மலர்ன்பன்

மலையகத்தின் வாயிலான மாத்தளையின் நோர்த் மாத்தளை தோட்டத்தில் பிறந்தவர். இயற்பெயர் பெருமான் ஆறுமுகம். இலக்கியப் பெயர் மலர்ன்பன்.

மாத்தளை கிறிஸ்தவ தேவாலயக் கல்லூரியில் கல்வி பயின்று ஆசிரியப் பணியாற்றிய இவர் தற்போது மாத்தளையில் உள்ள தனியார் நிறுவனமொன்றின் நிர்வாகியாகத் தொழில் புரிகின்றார்.

அறுபதுகளின் இறுதியில் எழுத்துப் பிரவேசம் செய்த இவர் தன்னுடைய சிறுகதைகள் மூலம் ஈழத்துச் சமகாலச் சிறுகதைத்துறைக்கு காத்திரமான பங்களிப்புச் செய்து வருபவர்.

பல்வேறு சிறுகதைப் போட்டிகளில் பரிசும் பாராட்டும் பெற்றள்ள மலர்ன்பனின் கோடிச் சேலை என்னும் சிறுகதைத் தொகுதி மாத்தளை சிவஞானத்தால் 1989ல் சுஜாதா பிரசரம் மூலம் வெளியிடப்பட்டது. அவ்வாண்டின் சிறந்த சிறுகதை நூலுக்கான அரசு சாகித்திய விருதினையும், இலக்கிய வித்தகர் என்னும் பட்டத்தையும் வழங்கி இந்து கலாசார அமைச்சு இவரைக் கெளரவித்தது. 1997 ஜூலை மல்லிகை மலர்ன்பனின் உருவப்பட்டதை அட்டையிலிட்டு கனம் பண்ணியது.

சிறுகதை, கவிதை, குறுநாவல், நாடகம் போன்ற இலக்கியத்தின் பல்துறை மூலமாகவும் பங்களிப்புச் செய்துவரும் இவர் மெல்லிசைப் பாடல்கள் மூலமாகவும் மலையகத்தைப் படம் பிடிக்கும் முயற்சியில் அண்மைக் காலங்களில் ஈடுபட்டுமேத்து வருகின்றார்.

சிங்கள கலை இலக்கியங்களுடன் பரிச்சயமுள்ள, இவர் பிரபல சிங்கள படைப்பாளியான ஜி. பி. சேனாநாயகாவின் 'பலிகெனிமி' என்னும் சிறுகதையை தன்னுடைய சிங்கள மனைவியின் துணையுடன் தமிழாக்கியுள்ளார். இம்மொழி பெயர்ப்பு 'பலி' என்னும் தலைப்பில் மல்லிகையில் பிரசரமாகியது.

ஆறுதல் பரிசுக் கதை - 1.

தமிழ்ச் சாதி

பெ. ஆறுமுகம்
(மலரன்பன்)

மாத்தளை என்றால் என்ன வவுனியா என்றால் என்ன வெய்யில் வெய்யில்தான்.

உச்சி முதல் உள்ளங்கால் வரை எரியும் உக்ரம். அக்கினிச் சட்டியைத் தலையில் வைத்துக் கொண்டது போல.

வாசலையொட்டி முற்றத்தில் தற்காலிகமாகப் போடப்பட்ட தாழ்வான கொட்டகை. குடேறி அனல் மூச்சு விடும் தகரங்கள். நெருக்கியடித்துப் போடப்பட்டுள்ள நாற்காலிகள் போதாமல் வெளியே மாமர நிழலிலும் ஆட்கள் கும்பஸ் கும்பலாக.

தாழுப் பறந்து மாமரக் கிளையில் உட்கார்ந்து தலையைச் சரித்து எதனையோ தேடி நாலைந்து முறை கரைந்து விட்டு விறுட்டேனப் பறக்கும் ஒற்றைக் காகம்.

காலியான தாம்பூலத் தட்டில் வெற்றிலை பாக்குகளுடன் அவசர அவசரமாக வந்து விழுந்த பீடிக் கட்டுகள்.

சேலைக் கரை போல குறோட்டன்ஸ் நடப்பட்ட செம்மண் முற்றம். மிதிபட்டு நசங்கிப்போன சின்னச் சின்ன பூஞ்செடிகள். நடைபாதையோரம் இரவு மூட்டிய நீறு பூத்த நெருப்பு.

சுனையாய் அரும்பிகீ கோடிமுத்து வடியும் வியர்வை. கைக்குட்டையால் முகத்தையும் கழுத்தையும் எத்தனை முறைதான் துடைப்பது? பெனியனோடு பசையென ஒட்டிக் கொண்ட சேர்ட். ஈரம் பிகபிகக்கும் கைக் குட்டையை ட்ரவுசர் பொக்கட்டில் திணித்தவாறு ரவியின் முகத்தைப் பார்க்கின்றான் முத்துவிளங்கம்.

வாசற்படியில் நின்று கேதவீட்டுக்கு வருவோர் போவோரையெல்லாம் கையெடுத்துக் கொண்டிருக்கும் ரவியின் இறுகிய முகம்.

நாற்புறமும் கதவுகளெனத் திறந்த பெட்டி மெத்தை விரித்திருக்க, கைகளுக்கும் பாதங்களுக்கும் வெள்ளையறையணிந்து புத்தாடையுடுத்தி நீட்டி நிமிர்ந்து அந்திமத் துயில் கொள்ளும் ரவியின் அப்பா. சுற்றம், சூழல் புடை சூழச் சுடர் விடும் ஆளுயரக் குத்து விளக்கு. சாவு மணம் பரப்பும் ஊது பத்தி. சம்பிரதாயத்துக்காகக், கொஞ்சம் கண்ணேனக் கசக்கிச் சிறிது

சோகம் பேசிய அவசரத்தோடு சொந்தப் பிரலாபங்களை அலகும் பெண்டுகளின் ஒன்று கூடல் கால் மாட்டில்.

மிகவும் நெருக்கிய உறவினர்களின் வருகையின் போது மட்டுமே எழும்பி வந்து கட்டிப் பிடித்து ‘அப்பா போயிட்டாரே.....’ மெலிதான விகம்பலோடு முடித்துக் கொள்ளும் ரவியின் அக்கா.

‘எனது தந்தையின் நிலைமை சரியில்லை. முடியுமானால் ஒரு முறை வந்து விட்டுப் போ.....’ ரவி எழுதியிருந்தான்.

பால்ய நட்பு. பாடசாலையிலும் வெளியிலும் ஒன்றாகவே வளர்ந்த இறுக்கம். மறுநாளே வவுனியாவிலிருந்து புறப்பட்டு வந்து விட்டான் முத்துவிங்கம். மாத்தளைக்கு வந்து பத்து நாட்களுக்கு மேலாகிவிட்டன. ‘அந்தா இந்தா’ என இழுத்துக் கொண்டிருந்து நேற்றுத்தான் அப்பாவின் முச்சடங்கியது.

வாசலோரம் கழற்றிப் போடப்பட்டிருந்த தினுசு தினுசான செருப்பு, சப்பாத்துக்களை மோப்பம் பிடித்துக் கொண்டிருந்த நாயின் பிருஷ்டத்தில் விழுகிறது ஒரு தர்ம அடி. ‘வள்’ளென்று ஒலித்த குரல் ஈனமாகித் தேய, வாலைச் சுருட்டுக் கொண்டு நாயோட “சின்னப் புள்ளைக மேல்ல கல்லுப் பட்டுற போகுது, பாத்து.....” யாரோவின் எச்சரிக்கை போலவே, இரண்டாவது கல்வீச்சுக்கும் தேவை இருக்கவில்லை.

நாயோடி மறைந்த மல்லிகைச் செடிகளின் மறைவில்தான் நேற்றிரவு சிலர் போத்தல்களுடன் சோகம் கொண்டாடிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

இங்கிருந்து வடக்காக பஸ்சேறினால் ஒரு மைல் தொலைவில் அலுவிகார சந்தி. சந்தியிலிருந்து கூப்பிடு தொலைவிலிருந்தது முத்துவிங்கத்தின் வீடு. என்பத்து மூன்றில் அடி பட்டுச் சாம்பல் மேடு மட்டுமே மிஞ்சியதும் அங்குதான். தாயுடன் வவுனியாவுக்கு பஸ்சேறியவன் எட்டு வருடங்களின் பின்னர் வந்திருக்கிறான். புதிய உறவுகளான மனைவி மூன்று வயது மகனுடனும், வவுனியா மண்ணுக்குள் தாயைப் புதைத்து விட்டு.

ஊர் மாறித்தானிருக்கின்றது. சிறிதும் பெரிதுமாக எழும்பி நிற்கும் வீடுகள். தரிசாகக் கிடந்த தேரி நல்ல விலை போகின்றதாம் 'பேச்சர்ஸ்' கணக்கில்.

ஒரு டிசம்பர்க் குளிரில் கல்லூரி நாட்களில் சாரணர் குழுவோடு மலையேறிக் 'கேம்ப்' போட்ட அழகு மலையும் மாறித்தானிருக்கின்றது. வானத்தை எட்டிப் பிடிக்கும் பைனாஸ் மரங்கள் மொட்டைத் தலையில் 'விக்' வைத்த மாதிரி.

"பொணத்த எடுக்க மூன்று மணிக்குத்தான் நல்ல நேரமிருக்கு. அதுக்கு மொதல்ல நீர்மால எடுத்திறனும். ஆக வேண்டிய சாமானத்த ரெடி பண்ணுங்க அப்புறம் கடைசி நேரத்தில் அதில்ல இதில்லன்னு யாரும் நொட்ட சொல்லாம்".

தங்களின் பிரசன்னத்தை முதன்மைப் படுத்தும் கொஞ்சம் போ எங்கேயும்.

ஒரு மாறுகண் ஆள். ஒரு வாரத்துக்கு மேலாக மழிக்காத முள்ள முள்ளாக வெள்ளை கருப்பு மயிர்கள் முகத்தில். காவியேறிய

வேட்டி சட்டை. தாம்பூலத் தட்டில் பீடியொன்றை எடுத்தவர் 'தீப்பெட்டி இருக்கின்றதா' என்குமாப் போலக் கைச் சாடையில் கேட்கின்றார். இவனும் பக்கவாட்டில் தலையாட்டுகிறான் மௌனமாக.

ஒரே இடத்தில் உட்காந்திருந்து கால்கள் மரத்துப் போயிருக்க, கொஞ்சம் நடந்தா தேவலாம் என வெளியில் நடக்கிறான் முத்துவிங்கம்.

எப்போதோ மழை நீரோடு கான் பதித்த மண் ரோடு குண்டும் குழியுமாக. கால்களைப் பதம் பார்க்கவே துருத்திக் கொண்டு நிற்கும் வெங்குச்சான் கற்கள்.

பாதையின் ஒரு வளைவில் புளியமர நிழலில் நின்று பார்க்கும் போது தெள்ளத் தெளிவாகத் தெரியும் மாத்தளை நகரம் பள்ளத்தில்.

வளைந்து வளைந்து தென்னமோலைகள் சாமரம் வீசப் புதுப்பொலிவுடன் நிமிர்ந்து நிற்கும் முத்துமாரியம்மன் ஆலயக் கோபுரம். எதிரே ராட்சதக் குடை விரித்து நிற்கும் ஆலமரம். இதம் தரும் நிழல் தருவதே எனது பிறவிப் பயன் என்பது போல.

கண்ணுக்கெட்டிய தூரம் வரை வித விதமான கட்டடங்கள். உயர்ந்து நிற்கும் பள்ளிவாசல். தூரத்தே பெளத்த மந்திரவின் கூர்க் கலசம். பள்ளி நாட்களில் மகளிர் கல்லூரித் தேவதைகளின் கடைக் கண் வீச்சுக்காய் நண்பர்கள் குழாத்தோடு கால் கடுக்கக் காத்து நின்ற 'குலொக்டவர்' நாற் சந்தி. வீதியில் வாகனங்களோடு போட்டி போட்டுக் கொண்டு ஓடும் மனிதப் பிராணிகளின் அவசரங்கள்.

ஆலமர் நிழலில் நிஷ்டையில் கெளதமன் சிலையாக. ஆலமரம் பேசுமா? வாய் திறந்தால் ஆயிரமாயிரம் கதைகள் சொல்லக் கூடும். ஆலமரம் பார்த்துக் கொண்டிருந்த பட்டப் பகலில் தானே எல்லாமே நடந்தன !

'போர் என்றால் போர் சமாதானம் என்றால் சமாதானம்' என்ற ஆளவந்தாரின் பேரிகை முழுக்கத்தோடு ஆரம்பமாகிவிட்டது தமிழர் சங்காரம் என்றும்,

தமிழர் வீடுகள், வியாபாரத் தலங்கள், தொழிற்சாலைகள், சினிமாத் தியேட்டர்கள், சினிமா ஸ்டுடியோக்கள், வாகனங்கள் எல்லாம் பட்டியலெடுத்துக் கொள்ளையடிக்கப்படுகின்றன வென்றும்.....*

கொள்ளையடிக்க முடியாதனவற்றைத் தீயிட்டுச் சாம்பலாக்கி இன அபிமானத்தைப் பிரகடனப்படுத்திக் கொக்கரிக்கின்றது சிங்களக் காடையர் கும்பல்களென்றும்.....

கொழும்புச் செய்தியறிந்து செய்வதறியாது கிலி பிடித்துப் போயிருக்கின்ற பார்க்கின்ற பேசுகின்ற தமிழர் முகங்கள்.

கொழும்பு வன்செயல்கள் நாடெங்கும் பரவப் பதை பதைப்புடன் தூக்கம் வராததொரு நள்ளிரவில் கதவு தட்டப்படும் ஒசை அதிர்ச்சியாகவே இருந்தது முத்துலிங்கத்துக்கு.

"நான் சரத் வந்திருக்கின்றேன். பயப்படாம் கதவைத் திறங்க....."

சிங்களத்தில் சரத்தின் குரல் தெளிவாக விளங்கிய பின்னரே கதவைத் திறக்கின்றான் முத்துவிங்கம்.

டோச் வெளிச்சத்தோடு உள்ளே வருகின்றான் சரத். அம்மாவின் நடுக்கம் இன்னும் நின்றபாடில்லை.

பல்கலைக் கழகத்தில் படிக்கும் சரத் பிரச்சினைகள் காரணமாகப் பல்கலைக் கழகம் மூடப்பட ஊருக்குத் திரும்பி வந்த இரண்டு வாரங்களில் பலமுறை சந்தித்த சந்திப்புகள் இனிமையானவையே.

“நாட்டு நிலைமை மிகவும் மோசமாகி விட்டது. எந்த நேரத்திலும் எதுவும் நடக்கலாம்!” சரத் சிங்களத்தில்.

“சரத் கூட பயப்படுகிறானா, பரபரப்படைகின்றானா!”

“யோசித்துக் கொண்டிருக்க நேரமில்லை. வீடுவாசல் சாமான்கள் பற்றிக் கவலைப்படவேண்டாம். உயிர் தான் முக்கியம். நீங்க இங்க இருப்பது நல்லதில்ல. இப்பவே இரண்டு பேரும் எங்க வீட்டிற்கு புறப்படுங்க”.

முத்துவிங்கத்தின் தந்தைக் காலத்தில் தழைத்த நட்பு இன்றும்.....

அம்மாவுக்கு அரை குறையாகச் சிங்களம் விளங்கும். மறு பேச்சில்லாமல் தயாராகி விட்டாள். முத்துவிங்கத்தின் தயக்கம் சரத்துக்குப் புரிகின்றது.

“ஒன்றும் யோசிக்க வேண்டாம், புறப்படுங்க !”

பாலாய் வழியும் நிலவில் திட்டுத் திட்டாக நிழலாடும் பலா, தென்னை, பாக்கு மரங்களுக்கூடே ஓரோவிய அழகில் வளைந்து வளைந்து ஒடும் ஒற்றையடிப் பாதையில் சரத் முன்னே செல்லத் தாயும் மகனும் பின் தொடர்கின்றனர்.

எதிரே தெரியும் சிறு வயலும் காணியும் சரத்தின் குடும்பப் பூர்வீகச் சொத்துக்கள்.

பயிர் கட்டும் பருவத்தில் அலை போல அசைந்தாடும் பச்சை நாற்றுக்கு எண்ணைய் பூசியிருக்கிறது நிலவொளி.

இதே நிலவில் இதே வயலருகில் அதோ தெரியும் புற்றரையிலமர்ந்து, நெற்பயிரைத் தடவி வரும் குளிர்க் காற்று சில்லென உடலைத் தழுவ மணித்தியாலக் கணக்கில் இருவரும் பேசிக் கொண்டிருந்த மனோரம்யமான நாட்கள் எல்லாம் இனிப் பொய்யாய்..... கனவாய்..... பழங்கதையாய்.....

நீள் சதுரமாய் இருளை வெட்டி எடுத்தாற் போல ஒளி படரத் திறந்திருந்த கதவருகில் வரவேற்பது போல நின்று கொண்டிருக்கும் சரத்தின் ஒன்று விட்ட தங்கை கவர்னா முத்துவின்கத்தின் முகத்தை ஏறிட்டுப் பார்க்கின்றாள்.

பனியில் நனைந்த மல்லிகை மொட்டுகள் மின்னலிடும் சிரிப்பு தொலைந்தது எங்கே? நீள விழிகளில் சோகம் வழிய இமைகள் படபடக்க விழிகளே மனசாக சொல்லத் துடிப்பது என்ன.....?

முத்துவிங்கத்தின் தாயின் கைகளைப் பற்றியவள் உள்ளே அழைத்துச் செல்கின்றாள்.

முன்னறையில் சரத்தும் முத்துவிங்கமும் உட்காரத் துப்பட்டியைப் போர்த்தபடி உள்ளிருந்து வந்த சரத்தின் தாய்,

“வந்திட்டெங்களா மகனே! ஒன்றெல்லாம் ஓரே கலவரமா கெடக்குது. எங்கேயோ நடக்கின்ற யுத்தத்துக்கு இங்க இருக்கின்ற தமில் ஆளுக என்னா செய்வாங்க? இப்புடி அநியாயம் பண்றானுகளே காடையனுக! கேட்க மறந்திட்டேன், சாப்பிட்டெங்களா ?”

கவலையின் ரேகைகள் படிந்த முகம் போலவே வார்த்தைகளும்.

“சாப்பிட்டோம் அம்மா.....”

“மகனே சுவர்னா, எல்லோருக்கும் கொஞ்சம் தேத்தண்ணி ஊத்துங்க. மகன், உங்களுக்கு ஏதும் கஸ்டம் நடந்திருமோன்னு எங்களுக்கும் ஓரே கவலைதான். உங்க ரெண்டு பேரையும் இங்க கூட்டிக்கிட்டு வந்திரனுமின்னு காலையில இருந்தே சுவர்னா சொல்லிக்கிட்டிருந்தா. சரத் வெளியில் போயி கொஞ்ச நேரத்துக்கு முந்திதான் வந்தான். சரத்தோட அப்பாவும் ஒரு பயணம் போயிட்டாரு. சுவர்னா காலையிலிருந்து நல்லா சாப்பிடக் கூட இல்ல.”

இவர்கள் சிங்களத்தில் பேசுவது பாதி விளங்கியும் பாதி விளங்காமலுமாக முத்துவிங்கத்தின் தாய் காது கொடுக்க.....

தேனீர் கொண்டு வந்த சுவர்னாவின் ஈர இதழ்களினோரம் மெலிதான புன்னகை.

வரவேற்பறையில் இளம் பகுக் கன்றொன்று படுத்திருக்கின்றது. ஈன்று ஒரு வாரமிருக்கலாம். அதனருகில் மண்டியிட்ட சுவர்னா சிகப்பில் வெள்ளைப் புள்ளிகள் நிறைந்த கன்றின் வெல்வெட் முதுகில் மெல்ல வருடியவாறு முத்துவிங்கத்தின் முகம் நோக்க.....

தூக்கம் கலைந்த கன்று தட்டுத் தடுமாறி எழும்பி அவள் மேனியில் முகத்தால் மோதி மோதிப் பால் மடி தேடுகின்றது; ம்மா...என மெல்லக் குரல் கொடுத்தபடி கொல்லலப்புறத் தொழுவத்தில் தாய்ப்பகு கதற,

“கன்றைக் குழப்பாதே. மாடு கயிற்றை அறுத்துக் கொண்டு வந்து விடும்”

சரத்துக்குப் புன்னகையே பதிலாக எழும்பி நிற்கின்றான்.

“காலையில் பேசலாம் படுத்துத் தூங்குங்க.” சுவர்னாவோடு உள்ளே செல்கின்றாள் சரத்தின் தாய்.

‘தாறு மாறாகப் புத்தகங்கள் இறைந்து கிடக்கும் சரத்தின் அறையா இது !’

வண்ண வண்ணப் பூப்போட்ட ஜன்னல் திரைச் சேலைகள். புதிய மேசை விரிப்பு. சீராக அடுக்கப்பட்ட புத்தகங்கள். பத்திரிகைகள். அழகிய உறைகள் போடப்பட்ட தலையணிகள்.

“சுவர்னாவின் கைவண்ணம்.” ஆச்சர்யத்துக்கு முற்றுப் புள்ளி வைக்கின்றான் சரத்

“இந்தக் கலவரம் நிற்குமா ?”

“உடனே நிற்குமினு சொல்ல முடியாது. நிற்பாட்ட வேணுங்கிற அக்கறையும் பொறுப்பும் பொறுப்பானவுங்க கிட்ட இருக்கிறா தெரியல்” சரத் அமைதியாக.

“யாழ்ப்பாணத்தில் ஆழிக்காரங்கள் கொன்றதாலதான் இந்த கலவரமின்னு பேசிக்கிறாங்க.”

‘சுவர்னா தூங்கவில்யை. இவர்களின் பேச்சுக்குத்தான் காது கொடுத்துக் கொண்டிருக்கின்றாளா உள்ளறையில்!’

“சுவர்னா, பேசாமத் தூங்கு. ஒரு பொம்பள புள்ள ராவுல சத்தும் போட்டு பேசர பேச்சா இது,” தாயின் அதட்டலுக்குப் பிறகு சுவர்னாவின் குால் ஓலிக்கவில்லை.

‘நீ என்ன நினைக்கிறாய்’ என்பது போல சரத்தின் முகத்தைப் பார்க்கிறான் முத்துவிங்கம்.

“ஓடுக்கப்பட்ட இனம் போராடுவது இயல்லே. உண்மையான சமத்துவப் பொருளாதார அமைப்பில்தான் எல்லா இனங்களுக்கும் சமத்துவம் கிடைக்கும்.”

சரத் எதனையும் அவனது இதே அரசியல் கண்ணோட்டத்தில் தான் பேசுவான். முத்திலிங்கத்துக்கு அவ்வளவாக அரசியலில் ஈடுபாடு கிடையாது. சரத்தோடு அவனையொத்த பல சிங்கள் நண்பர்கள்

வருவதும் போவதும் பல விடயங்களை விவாதிப்பதையும் இவன் கவனித்திருக்கின்றான்.

அவர்கள் அரசியல் பேசுவார்கள் காரசாரமாக. இவன் கேள்விப்பட்டே இருக்காத வெளிநாட்டுச் சினிமாப் படங்களின் நாடகங்களின் கதைகளைச் சொல்லி விமர்சிப்பார்கள். புத்தகங்கள் பற்றி விவாதிப்பார்கள். இவன் விரும்பிப் பார்த்து வந்த தமிழ் சினிமா தமிழ்க் கலாசாரத்தைச் சீரழிக்கும் கேலிக் கூத்து என இவனுள் ஓரபிப்ராயம் உருவாக அவர்களின் பேச்சுகளே காரணம். நல்ல கலிதைகளை மனம் ஸயித்துப் பாடும் போது இவனும் சேர்ந்து பாடியிருக்கின்றான்.

போராட்டங்கள் நடைபெறுகின்ற நாடுகளின் வரலாறுகளைச் சொல்லியபடியே தூங்கிப் போனான் சரத்.

கவலையுடன் சலனங்கள் அலை மோதும் மனதில் தூக்கம் வருமா?

ஒரு மாஸையில் சரத்தின் வீட்டு முற்றத்தில் இரத்தச் சிகப்பாய்ப் பழங்கள் கனிந்து குலுங்கும் ஜம்பு மரத்தடியில் தாழ்வான கிளையொன்றினை வளைத்து பழங்கள் பிடுங்கிக் கொண்டிருந்த சரத்தின் சிற்றன்னை மகள் சுவர்ணாவை அறிமுகம் செய்து வைத்த அந்த ஒரு கணம் மனோகரனமானது.

அம்பிட்டியவில் வீடு. கண்டியில் படிக்கும் சுவர்ணா விடுமுறையில் வந்திருக்கின்றாள்.

“என்னுடைய தமிழ் நண்பன். ஏ. எல். பாசாகி நல்ல வேலை கிடைக்காததால் இரும்புக் கடையொன்றில் வேலை செய்கின்றான். நல்லவன். கொஞ்சம் பயந்த கபாவம்.”

“பாத்தா பயந்த ஆள் மாதிரியே இல்லியே ! நல்ல ஸ்மார்ட். எனக்கு தமிழ் பேச ஆச. படிச்சிக் குடுப்பீங்களா?.....” மெல்ல இதழ் விரிய மின்னலிடும் மல்லிகை மொட்டுகள்.

“இவளை அச்சில் வார்த்துக் கழட்டி வைத்தது யாரோ!” குழி விழிசிரிக்கும் கண்ணம். செவ்விளாநீர் நிறமாய்க் கணியும் சிங்களச் சிகப்பு முகத்தில் காதருகே மச்சமும் ஓர் அணிகலனாய்.....

“எல்லோரும் சிங்களத்திலேயே பேசனா அப்பறம் என்னக்கி தமிழ் படிக்கிறது?”

வாரம் ஒன்றோ இரண்டோ தடவைகள் சரத்தைப் பார்க்கச் செல்கின்ற முத்துவிங்கம் நாள் தவறாமல் ஒவ்வொரு மாலையிலும் நடையாய் நடக்கத் தொடங்கினானே அந்த ஈர்ப்பின் மையம் எது ?

சில நாட்களில் மட்டுமே சரத் இருப்பான். சரத்தின் தாயோ தந்தையோ கொஞ்ச நேரம் பேசி விட்டுத் தங்களின் வேலைகளைக் கவனிக்கப் போக மணித்தியாலக் கணக்கில் இவனும் அவனும் பேசியதுதான் என்ன ?

“என்னால் அவள் பார்க்காம இருக்க முடியல்டா ரவி.”

“நீ அத அவ கிட்ட சொல்லிட்டியா ?”

கடைசி வரைக்கும் இவன் தன் மனதிலுள்ளதை அவளிடம் சொல்லாமலேயே எல்லாம் முடிந்து விட்டன.

புரண்டு படுத்த சரத் பார்க்கின் றான். விளக்கெரிய நாற்காலியிலமர்ந்தபடி முத்துவிங்கம்.

“இன்னும் தூங்கலியா? நாளைக்கு காலையில பாத்திக்கிருவோம். இப்ப தூங்குங்க.....”

இரவு எதுவுமே நடைபெறவில்லையென்பது ஆற்தலாக இருந்தாலும் பகலில் நடமாடுவது ஆபத்தாகலாம் என்றசரத்தின் எச்சரிக்கையை மீற முடியாமலிருந்தது.

அதிகாலை அழைத்தி நீடிக்கவில்லை. பரபரப்பான செய்திகள் பரவிய வண்ணம். மாத்தளை நகரில் எந்த நேரமும் அனர்த்தம் நிகழலாம்.

மத்தியானம் மாத்தளைக்குப் போன சரத் டவுனுக்குள் நுழைய முடியாமல் ஆலமரத்துச் சந்திக்கு மேலேயுள்ள பெட்டோல் செட் அருகே நிற்க,

புகை மண்டலம் வானத்தை மூடிக் கவிந்திருக்கப் பற்றி எரியும் நகரம்.

கொள்ளையடித்தவைகளைத் தூக்கிக் கொண்டோடும் கும்பல். குழந்தை குட்டிகளை வாரிக் கொண்டு வீடு வாசல்களை விட்டுத் திசை ஓட்டியாமல் ஒடும் பெற்றோர்கள். கிழு கட்டைகள், சிறுவர் சிறுமியர் ஒட்டும் ஒட்டமாக.

கேளினோ தியேட்டர் அபா பஸ் நிறைய மிதி பலகைகளிலும் ஜனனல்களிலும் பஸ்கக்கு மேலேயும் கும்பல் சூச்சலிட்டவாறு. கைகளில் வாள்கள், இரும்புத் தடிகள், பெட்ரோல் டின்கள்.

முத்துமாரியம்மன் கோவில் தெரு வாசலை இடித்துக் கொண்டு கோயிலினுள் நுழைகிறது பஸ் மூர்க்கமாக. பஞ்ச ரதங்களை முட்டி மோதி பஸ்கக்கும் இரதங்களுக்கும் பெற்றோல் ஊற்றித் தீ வைக்க எல்லாமே கொழுந்து விட்டெரிய ஆவேசம் கொண்டு கும்பல் கோயிலைத் தகர்க்கத் தொடங்க.....

எழுபத்தியேழில் அடிப்படவர்களுக்குத் தஞ்சம் அளித்தது மாரியம்மன் கோயில் அகதிமுகாமாக. எண்பத்தி மூன்றில் மாரியம்மனே அகதியாக.....

அதிர்ச்சியடைந்தவனாய் நடந்தவைகளைச் சொல்லுகின்றான் சரத்.

மறு நாள் முத்திலிங்கத்தின் வட்டாரத்துத் தமிழர்களின் வீடுகள் கொள்ளையடிக்கப்பட்டுத் தீக்கிரையாக்க.....

இங்கிருப்பது சரத் குடும்பத்துக்கும் தொல்லைகள் ஏற்படலாம் என்ற உறுத்தல். முழுக் குடும்பமுமே தடுத்தும் கூட இரவோழரவாக சாகிராக் கல்லூரி அகதி முகாமையடைந்து.....

வவுனியாவில் தட்டிய கதவைத் திறந்த சிவனு ஸ்டெலர் தாராளமாக இடம் கொடுப்பார் என இவன் நினைத்திருக்கவே இல்லை. சுற்றி வளைத்து ஏதோ அண்ணன் உறவென்று சொல்லியிருந்தாள் அம்மா.

“தம்பி, அந்த ஊரெல்லாம் தமிழாதிக்கு ஒத்து வராதின்னு நான் அம்பத்தி எட்டு ஸ்ரீ கொலப்பத்திலயே முடிவு செய்திட்டேன். அம்பத்தி எட்டுல நீங்க பொறந்திருக்கவும் மாட்டங்க. அப்ப நான் நாலந்த தென்னந் தோட்டத்தில வேல. தோட்ட சொந்தக்காரரும் நம்ம தமிழாதிதான். காலி ஜிம்கானா கவீப் உழுந்து அதில வாங்கின தோட்டம் தான். ஓல் சிலோன் பூரா ஒரே சிறி கொலப்பம். ரவ்வோட ரவ்வா அவர் வீட்டையும் காரையும் அடிச்சி நொறுக்கி நெருப்பு வச்சிட்டானுக. யாருங்கிறீங்க? தாயோளி அவர்கிட்டயே கூலி வேல செஞ்சவனுகளேதான்.....”

முத்திலிங்கத்தின் கதையைக் கேட்டுக் கசந்த நினைவுகளைக் கிளாறிப் பார்த்துக் கொண்டார் சிவனு டைலர்.

•

இரண்டு மாதங்களின் பின்னர் ஒரு பெளர்ணமி நாளில் மன்னார் ரோட் செட்டிக்குளம் அகதி முகாமில் உறவினர் ஒருவரைப் பார்ப்பதற்காக போன முத்துவிங்கத்தின் தாய் வழியில் குண்டடிபட்டுச் செத்து எழுபதாவது வயதில் பயங்கரவாதியாகிப் போனாள்.

வவுனியாவிலிருந்து மாத்தளைக்கு வந்த மறு நாள் மாலையில்,

“ரவி, சரத் வீட்டுக்கு கொஞ்சம் போயிட்டு வாரன்.”

முத்துவிங்கத்தின் முகத்தை ஏறிட்டுப் பார்த்த ரவி பார்வையைச் தாழ்த்திச் சிறிது நேர மெளனத்தின் பின்னர்,

“நீ போய் பாக்குறதுக்கு சரத் வீட்ல யாருமே இல்ல.”

பாதி எரிந்த மனிதச் சடலங்கள் ஆறுகளிலும் தெருக்களிலும் 'நாய்க்கும் பேய்க்கும்' மலிவாக இரையாகிக் கொண்டிருந்த நாளொன்றில்—

இலக்கத் தகடில்லாத வாகனத்தில் வந்தவர்களால் கண்கள் கட்டப்பட்டு சரத்தும் சுவர்னாவும் இழுத்துச் செல்லப்பட்டனரென்றும்—

தேடாத இடமெல்லாம் நாட்கணக்கில் தேடிப் போகாத கோயில் குளமெல்லாம் போய் நேரத்திக் கடன் போட்டு சாஸ்திரங்கள் பார்த்துப் பார்க்காதவர்களையெல்லாம் பார்த்து, காலில் விழுந்து கும்பிட்டுத் தகவல் எதுவுமின்றி தவித்துத் தளர்ந்து போயிருந்ததோர் அதிகாலையில் செய்திக் கிடைத்து ஒட—

ஏதோ ஒரு தெருவில் பாதி எரிந்த சரத்தின் உடலை நாய்கள் தின்று கொண்டிருப்பதைக் கண்ட சரத்தின் தாய் அதிர்ச்சியிலிருந்து மீள முடியாதவளாய்ச் சித்தப் பிரமையில் நாளைந்து மாதங்களில் செத்துப் போக—

காணியையும் வீட்டையும் விற்று விட்ட தகப்பன் ஊரை விட்டே போய்விட—

சுவர்னா பற்றிய தகவல் எதுவுமே யாருக்குமே தெரியாத ரகஸ்சியமாய்து.....

ரவி சொல்லச் சொல்ல நினைவின் சூழப்பில் கணத்து சிரைத்துப் போனது மனமா உடலா ?

எல்லாமே முடிந்து விட்டன. மரணச் சடங்குகளை முடித்து விட்டு உற்றமும் சுற்றமும் போயாகி விட்டது. சந்தடியற்று விரவி நிற்கும் வெறுமை. திடீரென ஏகாந்த வெளியில் தள்ளிவிட்டது போல.

ஜன்னலினூடாகக் கானல் நெளியும் வெய்யிலை வெறித்த படி ரவி. அப்பாவின் இழப்பின் அழுத்தம் புரிகின்ற தருணம்.

“நாளைக்கு காலைல் புறப்படலாமின்னு நெனைக்கிறேன்.”

முத்துவின்கத்தை நிமிர்ந்து பார்த்து பதில் சொல்லாமல் முகம் தாழ்த்தி உட்புறம் கவனித்தவனாய்.....

தூங்க மறுத்து அடம் பிடிக்கும் குழந்தையைக் கட்டிலில் படுக்க வைத்துக் காட்போட் அட்டையால் விசிறிக் கொண்டிருக்கின்றாள் முத்துவின்கத்தின் மனைவி.

கீழேயுள்ள ரோட்டில் உறுமிக் கொண்டு வந்த ஜீப் வேலி கேட்டருகே நிற்கின்றது, தன் பங்குக்கும் தாராளமாகச் செம்மண் புழுதியை வாரியிறைத்தவாறு.

பூவரச நிழலில் குழி பறித்துச் சுகமாக சயனம் செய்து கொண்டிருந்த சொறி நாய் திடுக்கிட்டெழுந்து பயத்தில் சிறிது ஒடித் திரும்பி நின்று குரைக்கின்றது. ட்ரைவர் இறங்கிக் கல்லெடுத்து வீசக் கல்லடிக்குத் தப்பிய நாய் இன்னும் கொஞ்சம் தூரம் ஒடித் தோதான்

இடத்தில் நின்று கொண்டு மீண்டும் குரைக்க எங்கிருந்தோ பல அசாரி நாய்களின் குரைப்பொலியும் சேர அக்கம் பக்கம் வீடுகளின் கதவுகள் திறந்து நாலைந்து பேர் எட்டிப் பார்க்கவும் - மீண்டும் கல்லடிப்பதா வேண்டாமா என்ற தோரணையில் ட்ரைவர் யோசனை செய்து கொண்டிருக்கையில் மூன்று பொலிஸ்காரர்கள் இறங்கி வேகமாக நடக்கின்றார்கள் ரவியின் வீட்டை நோக்கி.

“பொலிஸ் ஏன் வருது?” நெற்றி சுருங்க எழும்பி நிற்கின்றான் ரவி.

வாசலில் நுழைந்து முன்னறையில் நின்றபடி தொப்புழுக்குக் கீழே இறங்கிய பெஸ்ட்டை மேலே இழுத்து விட்டுக் கொண்ட தொந்தி பெருத்த பொலிஸ்காரன் சுற்றும் முற்றும் நோட்டமிடுகிறான்.

பின் வாசல் கதவினுள் நுழைந்தவன் வீட்டை ஒரு அலசிக் கொண்டிருக்க,

கழுத்தில் தொங்கிய துப்பாக்கியின் அடிப்பாகத்தை மார்போடனைத்துக் குறிபார்த்து முன் வாசற்படியில் கால்களிரண்டையும் அகற்றி வாகாக நின்று கொண்ட இன்னொருவன் பொறுப்பு மிக்க பாராக் காரணாய் இன்னும் ஓரிரு கணங்களில் வீர சாகசம் ஒன்றை நிலை நாட்டப் போவோனாய் அபிநுயித்து நின்ற காட்சியே காட்சி.

“ரவிந்கிறது யாரு? _____” மீண்டும் பெஸ்டை மேலே இழுத்த தொந்தி.

“நான் தான் சேர்!” அதிர்ச்சியில் இருந்து விடுபட்டவனாய் ரவி.

“வட பகுதியிலிருந்து யாரும் உங்க வீட்டுக்கு வந்திருக்கா?”

“ஆமாங்க வவுனியாவில இருந்து.....”

முத்துவிங்கம் மனைவியோடு முன்னால் வருகிறான். பயத்தினால் அழுகையை நிறுத்திய பிள்ளை மிரண்டு மிரண்டு பார்க்கின்றது.

“இவங்கட பேரெல்லாம் பொலிசில பதிஞ்சிருக்கா ?”

“பதிய இல்லீங்க. அது பத்தி எனக்கு அவ்வளவா தெரியாது.”

அடையாள அட்டைகளைச் சோதிக்கின்றார். முத்துவிங்கத்தினுடையது மாத்தளை விலாசம். மனைவி வவுனியா.

“ஏன் வந்த உடனே பேர் பதியல்ல?”

“எங்கப்பா சொகமில்லாம இருந்தாருங்க. அவருக்கு வைத்தியத்துக்காக ஒடிக்கிட்டிருந்தேன். செத்து நானு நாள் ஆகுது.”

“இந்த ஆள் வவுனியாவில இருந்து வந்து எத்தன நாள்?”

“பத்து நாளுங்க.....”

“அப்ப அது பெரிய குத்தம். இது பத்தி விசாரணை செய்ய வேணும். இவங்க பத்தி வவுனியாவில இருந்து ரிப்போர்ட் வரவேணும். ரிப்போர்ட் வர மட்டும் பொலிசில இருக்க வேணும்”.

ரவி முன்னால் செல்ல பயத்தால் நடுங்கிப் போன மனைவியுடன் முத்துவிங்கம் நடக்கப் பொலிஸ்காரர்கள் பின் தொடர்கின்றனர் ஜீப்பை நோக்கி.

மீண்டும் ஓ..... வென அழத் தொடங்கிவிட்டான் முத்துவிங்கத்தின் மகன் தகப்பனின் கழுத்தைக் கட்டிப் பிடித்தவாறு.

மாத்தளை என்றால் என்ன? வவுனியா என்றால் என்ன? வெய்யில் வெய்யில்தான்.

திருமதி சிவயோகமலர் ஜெயக்குமார்

வடமராட்சிப் பகுதியில் அல்வாய் மேற்கு, திக்கம் என்னும் இடத்தைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்ட திருமதி சிவயோகமலர் ஜெயக்குமார் ஒரு கலைப்பட்டதாரி. யாழ். தேசிய வீட்டமைப்புத் திட்டத்தில் பணியாற்றியவர். வடபகுதி சூழ்நிலைகள் காரணமாக கொழும்பில் பம்பலப்பிடியில், பண அபிவிருத்திச் சபை உள்ளகக் கணக்காய்வாளராகப் பணியாற்றும் கணவர் திரு. எஸ். கே. ஜெயக்குமாருடன் வசிக்கின்றார்.

நான்கு வயதுடைய ஒரு ஆண் மகனுக்குத் தாயான இவர் என்பதுகளில் இலக்கியப் பிரவேசம் செய்தவர். தொண்ணாறுவரை தீவிரமாக எழுதி வந்த இவர், இடப் பெயர்வுகள் காரணமாக ஒரு ஐந்தாண்டு எழுத்துவகில் இருந்து ஒதுங்கி இருந்து மீண்டும் எழுத ஆரம்பித்துள்ளார்.

சமகால நிகழ்வுகளை யாழ் மன் வாசனையுடன் தனது படைப்புக்களில் பிரதிபலிக்கச் செய்யும் இவர் கவிதைக்காக, நாடகத்துக்காக, குறுநாவலுக்காக, சிறுகதைக்காக என்று நிறையவே பரிசில்கள் பெற்றவர்.

இவருடைய கணவரான ஜெயக்குமாரும் எழுத்து, பத்திரிகைத்துறை ஆகியவற்றுடன் ஒரு முப்பதாண்டு ஈடுபாடு கொண்டவர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

எழுத்துப் பெண் எழுத்தாளர் வரிசையில் தனக்கென ஒரு தனி இடத்துடன் முத்திரை பதிப்பிக்கும் ஆற்றல் கொண்டவர் திருமதி சிவயோகமலர் ஜெயக்குமார். இவருடைய படைப்புக்கள் அதை நிருபணம் செய்கின்றன.

ஆறுதல் பரிசுக் கதை - 2

சாமேளம்

சிவயோகமலர் ஜெயக்குமார்

ஓவ்வொரு காலைப் பொழுதுகளும் ஆதவனின் அரவணைப்பில் மகிழ்வோடு மலர்ந்தாலும் விடிவுகளின் முடிவுகள் எல்லாம் சுகமாக இருப்பதில்லை. மலருங் காலைப்பொழுதுகளின் மகிழ்வுக்குப் பின்னால் சிறகடிக்கத் தொடங்கும் ஓவ்வொரு நிமிடமும் சுகங்களை மட்டுமல்லாது பலரது வாழ்க்கையில் சோகங்களையுஞ் சுமந்து கொண்டுதான் தொடர்கிறது.

பாழாய்ப் போன முதுமையுடனும், கொடிய நோயுடனும் போராடிய படி படுத்த படுக்கையாகக் கட்டிலிற் கிடக்கும் சின்னத்தம்பியின் அன்றைய காலைப் பொழுதும் சுகமான எதிர்பார்ப்பு ஒன்றுடன்தான் விடிகிறது. அந்தச் சுகத்தின் இத்த்தில் குளிர் காய்வதற்காய்க் காத்துக் கிடக்கிறான் அவன்.

“மாமா உங்களுக்குக் கொழுப்பிலை இருந்து போனிலை ஒரு நல்ல செய்தி வந்திருக்கு. நீங்கள் பதினாறு வருடங்களைக் காணாத உங்கடை மகன் டொக்ரர் பாலகுமாரன் நானை மாலை வருகிற பிளேனில் உங்களைப் பார்ப்பதற்காக யாழ்ப்பாணம் வரப்போறதாக அறிவிச்சிருக்கிறார்”. சின்னத்தம்பியின் மருமகன் செல்வமோகன் முதல் நாள் மாலையில் அலுவலகத்திலிருந்து வந்து சொன்னான்.

“என்ற மகன் பாலகுமாரன் என்னைப் பார்க்க வருகிறானா? என்னால் நம்பவே முடியவில்லையே. இந்தச் செய்தியை நான் கடைசி வரை எதிர்பார்க்கவேயில்லை. என்ற கடைசிக் காலத்திலாவது அவனைப் பார்க்க வேண்டும் என்று எனக்கொரு ஆசை இருந்தது என்னவோ உண்மைதான். அது^இஇப்பிடி விரைவில் கைகூடும் என்று நான் நினைக்கவேயில்லை”. அவன் குழந்தை போலக் குதூகவித்தான்.

“நானும் நினைக்கவில்லை மாமா பல காலங்களுக்குப் பிறகு அவரை நாங்கள் பார்க்கப் போறம்,” என்று சொன்ன செல்வமோகன் “பாலகுமாரன், உங்கள் அப்பா இப்போ சாவுக்கான நாட்களை எண்ணிக் கொண்டிருக்கிறார். எங்கே தன் மகனைக் காணாமல் போயிடுவேனோ அன்று ஏங்கிக் கொண்டிருக்கிறார் மச்சான். இத்தனை நானும் நான் பல தடவை போனிலை இங்கு வரும்படி கேட்டும் ஏதேதோ சாட்டுகளைச் சொல்லிக் கடத்தி வந்தீர்கள். முன்பு அப்படியெல்லாஞ் செய்து உங்கள் அப்பாவைப் பார்க்காமல் விட்டது போல இப்பவும் பார்க்காமல் விட்டு அந்தப் பெத்த மனத்தை நோக வைச்சிடாதையுங்கோ. நீங்களும் இப்ப அப்பா ஸ்தானத்திலிருப்பதால் ஒரு அப்பாவின் தவிப்பு விளங்குமென்டு நினைக்கிறன்,” என்று தன் மருமகன் போனில் கெஞ்சிக் கேட்டதனால்தான் தன் மகன் தன்னைப் பார்க்க வருகிறான் என்பதை அறியாத சின்னத்தம்பி மகிழ்ச்சிக் கடவில் மூழ்கினான்.

“மழலை உதைச்சி மார்பு பிளந்துவிடுமா? என்றை மகன் என்னை வெறுத்து ஒதுக்கினாலும் என்றை மனதில் அது காயத்தை ஏற்படுத்தாது. ஒரு பெற்ற அப்பன் பிள்ளையின்றை முகத்தை இத்தனை காலமாய்க் காணாமல் என்றை ஆசையைக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டிருந்ததுதான் பெரிய காரியம்.”

“ஆக்கப் பொறுத்தவன் ஆறுப் பொறுக்க மாட்டானாம். பதினாறு வருஷங்கள் மகனைக் காணாமல் பொறுமையுடன் இருந்த எனக்கு அவன் இவ்விடம் வருகிறான் என்று கேட்ட பின் ஒரு சில மணித்தியாலங்களைக் கடப்பது கூடச் சிரமமாக இருக்கே” சின்னத்தம்பிக்கு வியப்பாக இருந்தது.

‘ஆறு பிள்ளை பெற்றவருக்குத் தெருவிலை சோறு. ஒரு பிள்ளை பெற்றவருக்கு உறியிலை சோறு’ என்ற கூற்று அவனைப் பொறுத்தவரை சரியாகவே இருந்தது. இரு பிள்ளைகளை மட்டும் பெற்றதனாலோ என்னவோ சின்னத்தம்பிக்குச் சாப்பாடு கொடுப்பதில் மகன் பரிமளாவும், மருமகன் செல்வமோகனும், பேரப்பிள்ளைகளும் ஒருவருக்கொருவர் போட்டி போட்டுக் கொள்வார்.

எவ்வளவு சுகங்களை அவன் அனுபவித்த போதும் தன் மகனைப் பார்க்க முடியாத கவலையில் அந்தச் சுகங்களில் அவன் நிறைவைக்கண்டது கிடையாது.

அவனது சிந்தனை அலைகள் தன் மகனது சிறிய பராயத்தை எட்டிப்பார்க்கிறது. பாலகுமாரன் பாடசாலைக்குச் சென்ற காலம் இன்று நடந்த நிகழ்வு போலப் பக்கமையுடன் அவனது மனதில் தெரிகிறது. எந்த வகுப்பிலும் முதற் பிள்ளையாக வரும் அவன் விளையாட்டுப் போட்டிகள், கட்டுரைப் போட்டிகள், பேச்சுப் போட்டிகள் போன்ற

போட்டிகளில் கூட முதலாம், இரண்டாம் இடங்களைத் தட்டிக் கொள்ளும் சமர்த்தனாகவும் இருந்தான்.

“இருந்தால் சின்னத்தம்பியின்றை மகன் மாதிரிக் கெட்டிக் காரப் பையனாகவெல்லோ இருக்க வேணும்!” என்று ஊரார் பேசிக் கொள்வது சின்னத்தம்பியின் காதுகளிலும் விழாமலில்லை.

ஓய்வு நேரங்களில் தன் தந்தையிடம் வரும் பாலகுமாரன் “அப்பா கதை சொல்லுங்கோ” என்று தொல்லை கொடுப்பான். தந்தை சொல்லும் பாப்பாக் கதைகளையும், தன் பெற்றோர் காலத்திலும், தன் காலத்திலும் நடந்த சுவையான சம்பவங்களையுங் கேட்டுக் கொள்வான்.

அந்தச் சம்பவங்களில் சில சம்பவங்கள் மட்டும் பாலகுமாரனின் மனத்தில் பசுமையாகப் பதிந்து அவனால் மறக்க முடியாதனவாக நிலைத்து விட்டன. அவற்றுள் ஒரு சம்பவத்தை நினைத்துப் பார்க்கிறான் சின்னத்தம்பி.

ஆங்கிலேயர் கீழ் நாடுகளைப் பிடித்து ஆண்டு கொண்டிருந்த காலத்தில் தான் தேயிலை நம் நாடுகளில் அறிமுகமானது.

சின்னத்தம்பி சிறுவனாயிருந்த காலத்தில் தேயிலை வியாபாரத்திலே பொட்டிருந்த ஆங்கிலேயர் உள்நாடுகளிலும் வியாபாரத்தைப் பெருக்க எண்ணினர். ஆனால், உள்நாடுகளில் உள்ள மக்கள் தேயிலை பாவிக்கும் பழக்கத்தைக் கொண்டிருக்காமையினால் அந்தப் பழக்கத்தை அவர்களிடம் புகுத்தித் தங்கள் காரியத்தைச் சாதிக்க எண்ணிய வெள்ளையர்கள் புதிய உத்தி முறையொன்றைக் கையாண்டனர்.

பெரிய பெரிய பாத்திரங்களில் தேனீரைக் கலந்து அதை வீடுவீடாக எடுத்து வருவார்களாம் அவர்கள். அவர்களின் இறால் போட்டுச் சுறாப்பிடிக்கிற தந்திரப் புத்தியை அறியாத எம்மவர்கள் வீட்டு வாசலில் மணிச் சத்தங் கேட்டதும் தேனீர் வாங்குவதற்காகப் பெரிய பெரிய செம்புகளுடன் ஒடுவார்களாம். தேனீர் கொண்டு வருபவர்களும் எம்மவர் கொண்டு வரும் பாத்திரங்களில் எல்லாம் தேனீரை ஊற்றிக் கொடுத்து அவர்களை முற்றாகத் தேனீருக்கு அடிமையாக்கிய பின் தினமுந் தேனீர் கொடுத்து வந்த அந்த வழக்கத்தை அவர்கள் கைவிட்டு விட்டார்களாம்.

தேனீருக்கு அடிமையாகி விட்ட எம்மவர் தேனீர் இல்லாமல் தவித்துப் போனார்களாம். வேறு வழியில்லாமல் வெள்ளையர்களிடமிருந்தே தேயிலையையுஞ் சீனியையும் விலைகொடுத்து வாங்கித் தேனீர் அருந்த வேண்டிய இக்கட்டான நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டார்களாம்.

தேயிலை வியாபாரம் செய்யும் வெள்ளையர்கள் அதிக ஸாபத்தை ஈட்டிக் கொள்ளச் செய்து கொண்ட தந்திரப் புத்தியினால் உள்ளுர்களிலும் தேயிலை வியாபாரம் சுமாராக நடந்தது. இந்தச் சம்பவம் பாலகுமாரனின் மனதில் நிலையானதொரு இடத்தைப் பிடித்துக் கொண்டது. இதைத்தன் நண்பர்களிடமும் சொல்லிக் கொள்வான்.

அன்று அவன் மடியிலாடிய தன் மகனின் உறவுக்காக இன்று தான் ஏங்குவதை நினைக்கச் சின்னத்தம்பியை வேதனை பிடுங்கித்தின்றது. “என்னதான் இருந்தாலும் பெத்த மனமெல்லே. என்னையும் அறியாமல் தூடிச்சிட்டுது”. அவனது வாய் புலம்பியது.

“அப்பா, அப்பா ! எங்கடை வீட்டு வாசலிலை ஒட்டோ ஒன்று வந்து நிற்குது ! மாமா வந்திட்டார் போலை இருக்குது !” செல்வமோகனின் மகள் நவீனா ஆரவாரப்பட்ட போது கேற்றைத் திறந்து கொண்டு உள்ளே வந்த பாலகுமாரனை அடையாளங் கண்டு கொள்ள முடியாமல் தடுமாறினான் மகளின் குரல் கேட்டு வாசல் பக்கமாக ஓடி வந்த செல்வமோகன்.

அது பாலகுமாரனுக்கு ஒரு மாதிரியாக இருந்தாலும் சமாளித்துக் கொண்டு “என்னைத் தெரியவில்லையா? நான் தான் பரிமளாவின்றை அண்ணன் பாலகுமாரன்” செல்வமோகனைப் பார்த்துப் புன்னகைத்தான் அவன்.

“நீங்கள் நல்லா மாறியிட்டியள் மச்சான். கொழும்பு வாழ்க்கை இப்பிடி ஆட்களை அடியோடு மாத்தியிடுமா மச்சான்” அவனது கைப்பையைத் தானே வாங்கிக் கொண்டு “உள்ளே வாங்கோ” என்று அவனை வீட்டினுள் அழைத்து வந்தான் செல்வமோகன்.

“பதினாறு வருஷத்துக்குப் பிறகெல்லா சந்திக்கிறம். மாற்றங்கள் தெரியத்தானே செய்யும். நீங்கள் மட்டும் இந்தப் படியே இருக்கிறியன்.” என்றவன் “அப்பா எங்கே மச்சான் முதலில் அவரைப் பார்த்திட்டு வந்து பிறகு ஆறுதலாகக் கதைப்பய்” அறையை நோக்கி நடந்தனர் இருவரும்.

“இண்டைக்கு நீங்கள் வரப்போறியள் என்ற சந்தோஷத்திலை மாமா குதூகலமாக இருக்கிறார் மச்சான். உங்கடை வரவை வழிமேல் விழிவைத்து எதிர்பார்த்துக் காத்துக் கொண்டிருக்கிறார். ஏதோ ஒரு

வேதனையை மனதில் வைத்துக் கொண்டு அமைதியாகக் கூறினான் செல்வமோகன்.

பேசிக் கொண்டே சின்னத்தம்பியின் அறைக்குள் நுழைந்து கொண்டு அவனது கட்டிலின் அருகே சென்றபோது “மாமா இதோ உங்கடை மகன் டொக்ரர் பாலகுமாரன் உங்களைப் பார்க்க வந்திருக்கிறார்” அவனை அறிமுகஞ் செய்தான் செல்வமோகன்.

“என் அருமைச் செல்வமே வந்திட்டியா? உன்னை நினைச்சுத் தானே இந்த உயிர் இன்னமும் இந்தக் கொட்டுக்குள்ளை கிடந்து ஊசலாடுது மகன்!” மன வருத்தத்துடன் சொன்னவன் பாலகுமாரனது கைகளை வாஞ்சையோடு பற்றிக் கொண்டான். “என்னை வீடுபோ எண்டுங் காடுவா எண்டுஞ் சொல்லுற இந்த நேரத்திலை என்றை நினைவு தடுமாறிச் சுய நினைவுகளை இழக்க முதல் உன்னை ஒரு முறை சந்திப்பேனா என்ற ஏக்கத்துடன் தான் இத்தனை நாளும் இருந்தனான். என்றை மகன் எனக்குக் கொள்ளி வைக்காமல் போயிடுவானோ என்று கூடப் பல நாள் துக்கப்பட்டிருக்கிறன். நான் கை எடுத்த தெய்வம் எனக்குக் கை கொடுத்து உன்னை என்னருகிலை கொண்டு வந்து விட்டது மட்டுமல்லாது கேள்விக்குறியோடு நின்ற என்றை இரண்டு பிரச்சனைகளுக்கும் பதில் தந்துட்டுது.” அவனது கண்களில் நீர் கசிந்தது.

“நீ நாட்டுக்கு டொக்ராயிருந்தாலும் வீட்டுக்கு அதுவும் எனக்கு மகன் தானே! எங்கேதான் மறைந்தோ, மறந்தோ வாழ்ந்தாலும் நீ சின்னத்தம்பி பாலகுமாரன் எண்டதை மாற்றமுடியுமா மகன்?

“நீ இப்ப ஆணமுகனாக இராஜகளையோடு இருப்பதைப் பார்க்க என் இதயமெல்லாங் குளிருது. உன்றை தராதரம் உன்றை முகத்திலை தெரியது. உன்னைப் பிள்ளையாய்ப் பெற்றுக்கொள்ள என்னதான் புண்ணியஞ் செய்தேனோ தெரியவில்லை.” கிழவன் பெருமைப்பட்டான்.

“என்றை மகனுக்குக் கோழி இறைச்சியெண்டால் கொள்ளை ஆசை எண்டது மகள் பரிமளாவுக்குத் தெரியுமாகையால் அவனுக்காக அதை அவள் சமைச்சு வைச்சிருப்பாள் எண்டு நினைக்கிறன். பயித்தம் பணியாரம், முறுக்கு எண்டால் முன்பெல்லாம் போகவும், வரவும் சாப்பிடுவான். அவன் கொழும்புக்குத் திரும்பிப் போக முதல் அவனுக்கு விருப்பமான சாப்பாடெல்லாஞ் செய்து குடுத்திட வேணும்”. கிழவன் மனதுக்குள் நினைத்துக் கொண்டான்.

தந்தை தன் கைகளை ஆதரவுடன் பற்றிக் கொண்ட போது அந்தப் பிடியின் அழுத்தத்தில் நழுவிக் கொள்ள முடியாத பாலகுமாரன் தந்தையின் கட்டிலருகே இருந்த கதிரையொன்றில் அமர்ந்து கொண்டு தன் பார்வைத் தேடல்களை அந்த அறையின் நாலாபக்கமும் அலையவிட்டான். கற்றிச் சுழன்று கொண்டு வந்து அவனது கண்கள் அறையின் ஒரு பக்கத்தில் வைக்கப்பட்டிருந்த அலுமாரியின் மேலுள்ள சாமேளத்தின் மேல் நங்கூரமிட்டு நின்றன.

தன் மகனது பார்வை போன திக்கில் தன் பார்வையைச் செலுத்தினான் சின்னத்தம்பி மகனது பார்வை குத்திட்டு நின்ற அந்த அலுமாரியையும் அதன் து வைக்கப்பட்டிருக்கும் அவனது உயிரிலும் மேலான சாமேளத்தையும் வாஞ்சையுடன் பார்த்துக் கொண்டான் கிழவன்.

“மகன், என்றை மேளத்தைப் பார்த்தியா? அந்த நாளிலை எத்தனை சாதனையளைச் செய்து என் குடியை வேதனையில்லாமல் வாழ வைச்ச தெய்வம் இப்ப என்னைப் போல அடங்கி ஒடுங்கிப் போய்த் தூசி பிடித்தபடி மூலையில் கிடப்பதைப் பார்க்க என் நெஞ்சு வெடித்து விடும்போல இருக்கு.

“உன்னை பொக்ரருக்குப் படிப்பிச்சு ஆளாக்க, உன்றை தங்கை பரிமளாவுக்கென்று ஒரு அழகான வீட்டைக் கட்டிச் சீதனமுங் குடுத்து ஒரு எஞ்சினியர் மாப்பிள்ளையைக் கட்டிக் குடுக்க என்னோடு சேர்ந்து மாடாய் உழைச்சு ஓடாய்ப் போனது இந்த மேளந்தான். என்றை குடியை வாழ வைச்ச தெய்வம் இப்ப தன்றை கடமையளை எல்லாம் முடித்துக் கொண்டு ஓய்வெடுத்து அமைதியாகக் கிடப்பதைப் பார்க்க எனக்கு வயிற்றைப் பற்றி ஏரியது மகன்.” அவனது கண்கள் குளமாகின.

தன் கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டு பேச்சை வேறு பக்கம் திருப்பிக் கொள்ள விரும்பிய சின்னத்தம்பி, “மகன், என் கதைகளைச் சொல்லிக்கொண்டு இருக்கிறேனே தவிர உன்றை குடும்பத்தைப் பற்றி எதுவுமே விசாரிக்கவில்லை. “நீ இங்கு வரும் போது மருமகளையும், பிள்ளைகளையும் ஏன் கூட்டிக் கொண்டு வரவில்லை?” ஆவலோடு விசாரித்தான்.

“இப்ப நாட்டு நிலமை சரியில்லாத படியால் நினைச்ச உடனே அவர்களை அழைத்து வாறது முடியாத காரியம்பா. எண்டாலும் சில நாட்களில் அவர்களும் உங்களைப் பார்க்க வருவினம் எண்டு நினைக்கிறன். அதுக்கிடையிலை இஞ்சை கொஞ்ச மாற்றஞ் செய்ய

வேணும் என்டு நினைக்கத்தான் நான் முன்னுக்கு வந்தனான்.” அவன் சொல்லும் போது அவனது முகத்தில் குழப்பந் தெரிந்தது.

“இது பெரிய வீடுதானே மகன். வீட்டுக்குள்ளேயே எல்லா வசதியளும் இருக்கு. உங்கடை குடும்பம் வந்தாலுமெண்டு மருமகன் தனி அறை ஒன்று ஒழுங்கு செய்து வைச்சிருக்கிறார். இதைவிட வேறு என்ன மாற்றம் வேண்டிக் கிடக்குது மகன்,” வியப்புடன் வினாவினான் கிழவன்.

“அப்பிடிப் பெரிய மாற்றமெதுவுஞ் செய்யவில்லை. சும்மா ஒரு சின்ன மாற்றந்தான்.” என்றவன் சிறிது சிந்தித்து விட்டு, “உங்கடை மோத்தை விற்று விடலாம் எண்டு நினைக்கிறன்,” என்று துளி கூடத் தயக்கமில்லாமல் சொல்லி முடித்தான்.

சின்னத்தம்பியின் தலையில் இடி இறங்கியது போலிருந்தது. இத்தனை நேரமும் சந்தோஷ ஊஞ்சலில் ஆடிய அவனது மனம் செய்வதறியாது பதகளித்தது. “விலை மதிக்க முடியாத பொருளுக்கு விலைபேச உனக்கு எப்பிடியடா மனம் வந்தது? என் குடியை வாழவைச்ச தெய்வத்தை விற்கப்போறன் எண்டா வாய் கூசாமல் சொன்னாய்? என்ன மனத் தைரியம் உனக்கு?” கல்லெறியுண்ட பறவைகளாக அவனது மனங் கலைந்து அலைக் கழிந்தது.

“நான் எயர் போட்டாலை வாற போது வழியிலை மேளகாரச் செல்லத்துரையைக் கண்டு கதைச்சிட்டுத்தான் வாறன். அவர் உங்கடை மேளத்தை வாங்கிறதுக்குச் சம்மதிச்சிட்டார். மகன் படிக்க மாட்டானாம். அவனுக்கென்று ஒரு மேளத்தை வாங்கிக் குடுக்க

வேணும் என்டுஞ் சொன்னவர்.” பாலகுமாரன் அமைதியாகச் சொன்னான்.

“உனக்கென்னடா பைத்தியமா பிடிச்சிருக்கு ? வந்ததும் வராததுமா மேளத்துக்கு விலைபேசிறாய் ! நான் உயிரோடிருக்கும் வரைக்கும் அது சரிப்படாது. நான் இறந்த பிறகு என்ன வேணுமென்னடாலுஞ் செய்யுங்கோ. அதைப் பார்த்தபடி தான் என்றை கண்ணே மூட வேணும் எண்டது என்றை விருப்பம் !” கிழவன் அழுத்தமாகச் சொன்னான்.

“எனக்கா பைத்தியம் பிடிச்சிருக்கு? இல்லையப்பா இப்பதான் என்றை பைத்தியம் தெளிஞ்சிருக்கு. அதுக்குப் பிறகுதான் நான் உங்களைத் தேடி வந்தனான். என்றை மனைவி, பிள்ளையளின்றை கண்களிலை காணாமல் அவையள் வாற்றுக்கிடையிலை மேளத்தை வித்துப் போட வேணும்.” அவன் எதையுமே லட்சியம் செய்யாமல் பேசினான்.

“கண்ணாடியைக் கல்லால் எறிஞ்சு உடைக்கிற மாதிரியெல்லா பேசிறாய் ! நீ ஆள் தான் மாறிட்டாய் எண்டு நினைச்சன். கூடவே உன்றை குணமும் மாறிப் போய்ச்கதா? ஆட்டைக் கடிச்சு, மாட்டைக் கடிச்சு மனிசரையுமா கடிக்க வந்திட்டாய்? அற்பனுக்குப் பவிசு வந்தால் அர்த்தராத்திரியிலை குடைபிடிப்பானாம். நீயும் அந்த ரகந்தான். என்றை மேளம் உங்கடை பெருமையான வாழ்க்கைக்கு இளக்காரமாய்ப் போய்ச்சு!” கிழவன் தொய்ந்து போனான்.

“சந்தர்ப்பச் சூழ்நிலையாக்கேற்றபடி மனிசரே மாறிக் கொண்டிருக்கிற இந்தக் காலத்திலை குணங்கள் மாறுறது ஒரு பெரிய

விசயமே! பழையன கழிதலும் புதியன புகுதலும் உலக இயற்றை. அதுக்குப் போய் அற்பனுக்குப் பவிசு வந்த கதையை என் எடுக்கிறியள்? மழை வந்தால் அந்த ராத்திரியிலை கூடக் குடை பிடிக்கத்தானே வேணும்!” அவனது பிடிவாதும் சிறிதேனும் தளரவில்லை.

“மகன், மேளம் உன்னுடைய பொருளால்ல. எனக்கு உரிமையான பொருள். உனக்கு அதன் மேல் எதுவித உரிமையுங் கிடையாது!” என்ற சின்னாத்தம்பி, “நீ படிக்கப் போறன் என்றாய். நானும் படிப்பிச்சன். நீ டொக்கருக்குப் படிக்கத் தயாரான போது நானும் என்னை ஒறுத்து உன்னோடு ஒத்துழைச்சன். நீ யாரோ ஒருத்தியைத் திருமணஞ்சு செய்ய நினைத்தபோது எனக்கொரு மகன் பொறுப்பிருந்துங் கூட உன்றா காதலுக்குக் குறுக்கே நான் வரவில்லை. பதினாறு வருஷம் இந்த வீட்டை மறந்து போனாய். எனக்கது பெருத்த கவலையைக் கொடுத்தாலும் உனக்குத் தொல்லை கொடுக்க நினைக்கவில்லை. என்றா மேளத்தை அனாவசியமாகத் தலையிட்டு விற்க நினைக்கிறியே அது மட்டும் எனக்கு அறவே பிடிக்கவில்லை!” கிழவனும் உறுதி தளரவில்லை.

“அப்பா, யாராவது கோழியின் அனுமதி பெற்றுக் குழம்பு வைப்பார்களா? மேளத்தை விற்க உங்கடை அனுமதி தேவைப்படாது. என்றா மனைவியை யார் எண்டு தெரிஞ்சால் அவனை யாரோ ஒருத்தி என்று சொன்னதை நினைச்சு அதிர்ச்சி அடைவீர்கள்!” அலட்சியமாக அவனை ஏறிட்டுப் பார்த்தான் பாலகுமாரன்.

“மகனே, பாலகுமாரா! நான் சொல்வதைக் கேள்டா. உன்னையும் உன் தங்கையையும் போல இந்த மேளமும் எனக்கொரு பிள்ளையாடா! என்றா அப்பு எனக்குத் தந்த பாம்பரைச் சொத்தடா. எங்கடை

பரம்பரையைச் சொல்லும் வாரிசடா இது. நான் உயிரோடு இருக்கும் போது அதை நீ விற்க நினைத்தால் என்றை நெஞ்சு வெடிச்சுச் செத்து போவான்டா உன்றை அப்பா.” அவனது குரல் நடுங்கியது.

“அப்பா, உங்கடை பரம்பரையை அது பெருமையுடனா பேசுகிறது? பரம்பரையை சொல்லுமாப் போல் சாதியைச் சொல்லுதப்பா உங்கடை மேளாம். எங்களைத் தலைகுனிய வைக்கும் இந்தச் சாமேளத்தை விற்பதைத் துவிர வேறு வழியே இல்லை. அதுக்கு நீங்கள் குறுக்கே நிற்பது பிழை!” அவன் வாதாடினான்.

“என்றை மேளாம் யாரையும் தலை குனிய வைக்கவில்லை. என் குடும்பத்தைத் தலை நிமிர்ந்து வாழ வைச்சது இந்த மேளமடா! என்றை குடியை ஊர் பேசும்படி வைச்ச இந்த மேளத்தின் மகிழமையை எளிதாக மறந்து விட முடியுமா மகன்? மிதித்தேறிய படியை நினைத்தால் தான் ஆண்டவன் மேலும் மேலும் படியளப்பான்.” அவனது மனதில் பூத்திருந்த நம்பிக்கை மெல்ல வாடத் தொடங்கியது.

“அப்பா ! உங்கடை பிழவாதம் கூடாதப்பா. ஒரு பிள்ளையின்றை வாழ்க்கையைப் பாதிக்கிற அளவுக்கு ஒரு தந்தை நடப்பது சரியில்லை. நீங்கள் இந்த மேளத்தை வைச்ச இருக்கிறதாலை எங்களைக் கீழ் சாதி எண்டல்லவா எல்லாருஞ் சொல்லுகினம்.” கோபத்துடன் குற்றங்காட்டினான்.

“மகன்! உன்றை அற்பத்தனத்தை நினைக்க எனக்கு வருத்தமாக இருக்கு. மேளத்தை விற்பதால் மட்டும் உன்றை பிரச்சனைக்குத் தீர்வு கிடைச்சிடுமா? உன்றை அப்பா எப்பவும்

மேளகாரச் சின்னத்தம்பிதான். பரிமளாவுக்குக் குடுத்த இந்த வீடு கூட மேளகாரச் சின்னத்தம்பியின்றை வீடுதான். ஏன், நீ கூட இந்தக் கிராமத்தில் உள்ளவர்களுக்கு அதே சின்னத்தம்பியின்றை மகன் தான். என்ன தான் செய்தாலும் இந்தக் காரணப் பெயரை மாத்தவே முடியாது. அதைத் தெரியாமல் மேளத்தை விற்றதோடு எல்லாஞ்சளி எண்டு மூண்டு கால் முயலைப் பிடிக்கிற புத்தியோடை நிற்கிறாய். ‘ஏட்டுச் சுரைக்காய் ஒரு போதுங் கறிக்குதவாது’, மகன், உன்றை படிப்பு மட்டும் இருந்து பிரயோசனமில்லை. உலக அனுபவம் வேணும். அறிவை விட அனுபவந்தான் இதுகளைப் புரிஞ்சு கொள்ளுறதுக்கு உதவும்!” கிழவன் சலிப்புடன் பேசினான்.

“சாதிப் பிரச்சனை” குறைந்து விட்ட இந்தக் காலத்திலை நீங்கள் சாதியைச் சுட்டிக் காட்டிப் பேசுவது சரியா அப்பா?” அவன் குற்றஞ்சு சாட்டினான்.

“மகன், மேளகாரச் சின்னத்தம்பி என்ற என்றை காரணப் பெயர் மேளத்தை விற்று விட்டால் மட்டும் மறைந்து விடாது என்று சொல்ல வந்தேனே ஒழியச் சாதியைச் சுட்டிக் காட்டிப் பேசுவரவில்லை. மேளம் வைச்சிருக்கிறதாலை சாதி குறைஞ்சு போகும் எண்டு நீதானே கண்ணோ வடிக்கிறாய்?” புரியும் விதமாய்க் கூறினான் சின்னத்தம்பி.

“அப்பா அதெல்லாம் நொண்டிச் சாட்டு. நான் மேளத்தை விற்று விடக் கூடாது என்பதற்கு நீங்கள் தரும் விளக்கங்கள் எனக்குத் தேவையில்லை”. பாலகுமாரனுக்குக் கோபங் கண்ணை மறைத்தது.

“மகன் என்னை எதிர்த்துப் பேசுற அளவுக்கு நீ பெரியவனாகி விட்டாய். ‘கழுதை அறியுமா கற்பூர வாசனையை’ என்றை மேளத்தின்றை மகிழ்ச்சையை அதன் பெருமையைப் போடும் போடும் உனக்குச் சொன்னேனே, என்றை புத்தியைச் செருப்பாலை அடிக்கவேண்டும்!” சின்னத்தம்பி இடிந்து போய்விட்டான்.

“அப்பா கையை வீச ஒருவனுக்குப் பூரண சுதந்திரமுண்டு. ஆனால் வீசும் போது மற்றவன் கண்ணுக்குள்ளை குத்தவோ, கண்ணத்தைப் பதம் பார்க்கவோ சுதந்திரங்கிடையாது. உங்கள் மேளத்தில் சகல விதமான உரிமையும் உங்களுக்குத்தான் உண்டு. எங்களுக்கல்ல ஆனால் அதே மேளம் சாதியைச் சுட்டிக்காட்டி மற்றவன் வாழ்க்கையைச் சீர்ப்பதற்கு நான் விடமாட்டன்.” மூஞ்சையில் அடித்த மாதிரிப் பாலகுமாரன் சொன்ன போது கிழவன் ஆடிப்போனான்.

“உங்களையெல்லாம் படிப்பிச்சு ஆளாக்கி விட்டது தான் பிழை போல எனக்குத் தெரியது.” சின்னத்தம்பி மனம் நொந்து பேசினான்.

“என்றை மனிசியை இங்கே அழைத்து வருவதானால் இந்த மேளம் வெளியிலை போக வேண்டும். அவள் ஒரு உயர் சாதிப் பெண்ணப்பா. என்றை சாதியைத் தெரியாமல் என்னட்டை வந்திட்டான். இப்ப அதை அறிஞ்சால் ஏங்கிப் போவாள்.” பாலகுமாரனுக்கு என்ன செய்வதென்று தெரியவில்லை.

“இந்தக் காலத்திலை சீர்திருத்தத் திருமணங்கள் நிறைய நடக்குது. அதுவும் படிக்கவெண்டு போனால் சாதி, சமயங்கள் எல்லாம் பார்க்கேலாது.”

“நீ ஏன் பொய்யைச் சொல்லிக் கலியாணஞ் செய்ய வேணும்?” கிழவன் ஆத்திரப்பட்டான்.

“பொய் சொல்லக் கூடாது தான். ஆனால் பொய் சொல்லா விட்டால் இந்தக் கலியாணம் நடந்தேயிருக்காது. என்னால் அவளைப் பிரிந்தும் இருக்கேலாது.” பாலகுமாரனைப் பார்க்கப் பரிதாபமாக இருந்தது.

“பார்த்தியா! நீ ஒரு பொய்யைச் சொல்லப் போய் அதை மறைக்க எத்தனையோ பொய்களைச் சொல்ல வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் உனக்கு ஏற்பட்டிருக்கு. இப்படிப்பட்ட நிலை உன்றை வாழ்நாள் முழுவதும் தொடரப் போகுது. எப்பிடிச் சமாளிக்கப் போறியோ?” கிழவன் குழும்பிப் போனான்.

“என்றை மனிசி உங்களைப் பார்க்க வேணுமென்டு ஒற்றைக் காலிலை நிற்கிறாளப்பா. அதுதான் அவள் இங்கு வரமுதல் மேளத்துக்கு ஒரு வழி பார்த்துவிட வேணும் எண்டு நானும் அவசரப்படுறன். செல்லத்துரையிட்டை மேளத்துக்கு விலை பேசிக் காகும் ஜயாயிரம் ரூபா வாங்கி வந்திட்டன். இண்ணடக்கு நாள் சரியில்லாத படியால் நாளைக்கு வந்து மேளத்தைக் கொண்டு போறதாக அவர் சொன்னவா”. தன் சட்டைப் பையிலிருந்த பணத்தை எடுத்துச் சின்னத்தம்பியிடங் காட்டினான் பாலகுமாரன்.

சின்னத்தம்பி இடிந்து போய் விட்டான். மூன்று தலைமுறைக்குக் கைமாறிய அந்த மேளம் சின்னத்தம்பியின் அண்ணனுக்கு அவர்களது தந்தையால் கொடுக்கப்பட்டது. அதைப் பெற்றுக் கொண்ட மூன்று வருடங்களில் தெரு விபத்தொன்றில்

அகப்பட்ட அவனது அண்ணன் மரணத்தைத் தழுவிக் கொண்ட பின்பே அந்த மேளம் சின்னத்தம்பியின் கைகளுக்கு வந்தது. அதுக்கென்று விசேஷ பூசைகள் வைத்து எவ்வளவோ பக்தி சிரத்தையுடன்தான் அவனது தந்தை அதை அவனுக்குக் கொடுத்திருந்தான். “இறந்து போன என் அண்ணன் ஞாபகமாக என்னிடம் இருக்கும் ஒரே பொருளான இதை விற்குமளவுக்கு இளக்காரமாய்ப் போய் விட்டதே!” சின்னத்தம்பி கலங்கினான்.

“மகன், நீ ஒரு டொக்ரர் எண்டாலும் இந்த மேளத்தின்றை உழைப்பாலைதான் வளர்ந்தவன். இதின்றை தயவாலை தான் உயர்ந்தவன். அது எங்கடை சாதியைச் சொன்னாலும் எனக்கது தெய்வமடா. இந்தப் பூவுலகிலேயே பல தெய்வங்கள் நம்முடன் வாழ்வதாக நம்முன்னோர் சொல்லியிருக்கிறார்கள். “அன்னையும் பிதாவும் முன்னறி தெய்வம்”, “மாதா, பிதா, குரு தெய்வம்”, கணவனே கண் கண்ட தெய்வம்”, என்றதோடு நிறுத்திக் கொள்ளாமல் ‘செய்யுந் தொழிலே தெய்வம்’ என்றால் சொல்லியிருக்கிறார்கள். அப்படிப்பட்ட தொழிலை எப்படியெடா இலகுவில் மறந்து போக முடியும்? நான் பெற்று வளர்த்து ஆளாக்கிய என்றை மகன் கூட என்னை மறந்து பதினாறு வருஷமாய்ச்சுது. ஆனால் என்னை விட்டுப் பிரியாமல் என்னருகே கிடக்கிறதே என்னை வாழ வைத்த தெய்வம்! அதைப் பார்த்தபடி எனது கண்களை மூடவேணும் என்டுதான் எனது இறுதியாசை. ஆனாலும் அதையெல்லாம் என் நெஞ்சுக்குள் புதைத்து வைத்துக் கொண்டு அந்த ஆசையையும் உனக்காக விட்டு குடுக்கத்தான் போறன். ‘பெத்தமனம் பித்து பிள்ளை மனங்கல்லு’ என்டு அன்று சரியாத்தான் செல்லியிருக்கிறார்கள்!” என்று விரக்தியுடன் கூறிய சின்னத்தம்பி மீண்டும்,

“மகனே, நான் பழுத்துப் போன இலை. எப்பவும் உதிர்ந்து போகலாம். நீ இன்னுமொரு தலைமுறைக்கு வாழப்போறவன். என்னால் நீ ஏன் துன்பப்படவேணும், மகனே பாலகுமாரா! என்னை உன் கைகளால் தூக்கி இருத்தி உன் நெஞ்சோடு சாய்த்து வைத்துக்கொள்!” என்ற தந்தையைத் தூக்கி இருத்தித் தன் நெஞ்சோடு சாய்ந்து வைத்துக் கொண்டான் பாலகுமாரன்.

அப்போது அந்தக் கிராமத்தில் ஒரு சாவீடு நடப்பதற்கு அறிகுறியாய்ச் சாமேளாம் ஓலித்துக் கொண்டிருந்தது சின்னத்தம்பியின் காதுகளில் துல்லியமாய்க் கேட்டது. “முன்பெல்லாம் அந்தக் கிராமத்தில் எங்கு சாவீடு நடந்தாலும் எனது சாமேளந்தான் அடிக்கும். இன்று வேறு ஒருவனது மேளமே அடித்து கொண்டிருப்பதுக்குக் காரணம் இந்தப் பாழாய்ப் போன முதுமையுங் கொடிய நோயுந்தான்.” தனக்குள் வருந்தியவன் செல்வமோகனைத் திரும்பிப் பார்த்து,

“மருமகன், அந்த அலுமாரிக்கு மேலை இருக்கிற என்றை மேளத்தை எடுத்துத் தூசி தட்டிப் போட்டு என்றை மடியிலை வையுங்கோ” பேசமுடியாமல் பேசினான் அவன்.

செல்வமோகன் மேளத்தை எடுத்து அவனது மடியில் வைத்தான். மகன் மீது சாய்ந்து இருந்தபடி மேளத்தை அடிக்கத் தொடங்கினான் சின்னத்தம்பி. அவனது கைவிரல்களுக்குள் என்றுமே இல்லாத ஆவேசம் புகுந்து கொண்டது போல் அந்தச் சாமேளாம் ஆக்ரோஷமாக ஓலிக்கத் தொடங்கியது. தந்தையின் கைவிரல்கள் அந்த மேளத்தில் லாவகமாகப் புகுந்து விளையாடிய கலைத்துவத்தைக் கண்டு பாலகுமாரன் அதிர்ந்து போய்விட்டான்.

ஒரு கலைஞராகத் தனது தந்தையை உணர்ந்து சொன்ட அல்வேளா காலங் கடந்து விட்டது என்பது அப்போது தான் அவனுக்கு உறைத்தது.

அந்த வீட்டின் நான்கு சுவர்களையுங் கிழித்து கொண்டு ஊர் முழுவதும் ஓலித்த அந்த மேளம் சட்டென்று நின்றது. தனது சோகத்தைத் தனது சாமேளத்திடமே சொல்லித் தனது இறுதி ஆசையைப் பூர்த்தி செய்து கொண்ட நிம்மதியுடன் அவனது கைகள் ஓய்ந்து மெல்ல மெல்ல மேளத்திலிருந்து விடுபடச் சின்னத்தம்பியின் தலை பாலகுமாரனின் மடியில் சாய்ந்தது.

“என்ன, சின்னத்தம்பி அண்ணற்றை வீட்டுப் பக்கமாக மேளச் சத்தங் கேட்குது. அவர் செத்துப் போனார் போலை கிடக்கு!” என்று ஒருவருக்கொருவர் சொன்னபடி அயல் அண்டையில் வசிப்பவர்கள் எல்லாரும் அவனது வீட்டில் கூடிக் கொண்டனர்.

“எம்மை இனி எவராலையும் பிரிக்கவே முடியாது” என்பது போலச் சின்னத்தம்பியின் மார்போடு அந்தச் சாமேளம் இணைந்தபடி ஓய்ந்து சரிந்து கிடந்தது.

கே. கோவிந்தராஜ்

மாத்தளை அங்கும்புற தோட்டத்தைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர் கிருஷ்ணசாமி கோவிந்தராஜ்.

எழுபதுகளில் எழுத்துலகப் பிரவேசம் செய்திருந்தாலும் பிந்திய எண்பதுகளிலேயே தீவிரமாக எழுதத் தொடங்கிப் பிரபல்யம் பெற்றுக் கொண்டவர்.

இலக்கிய ஆர்வமும் துடிப்பும் சிறுமை கண்டு சீற்றம் கொள்ளும் மனமும் இவருடைய எழுத்துக்களுக்கு ஒரு சக்தியைக் கொடுக்கின்றன. “தினகரனி”ல் அண்மையில் வெளிவரும் கங்குலன் பக்கம் இதற்கானதொரு சான்று.

சிறுகதைகளுக்கும் பரிசில்கள் பெற்றிருந்தாலும் இவருடைய ஆளுமைகள் சிறுகதைத்துறைக்கு அப்பாற்பட்டே வெளிப்படுவது கண்கட்டு.

தொலைக்காட்சி நாடகம், வானொலி நாடகம், மேடை நாடகம் போன்றவைகளே இவருடைய ஆற்றல்களை வெளிக்கொணர்ந்த ஊடகங்கள்.

தோட்டத்து ராஜாக்கள், கவ்வாத்துக்கத்தி போன்ற மேடை நாடகங்கள், இந்து கலாசார அலுவல்கள் தினைக்களாம், அகில இலங்கை ரீதியில் நடாத்திய நாடகப் போட்டிகளில் பரிசு பெற்றன. ‘மனிதர்கள் நல்லவர்கள்’ என்னும் தொலைக்காட்சி நாடகம் சுதந்திரப் பொன்விழாவினை ஒட்டி ரூபவாஹினி நடாத்திய தொலைக்காட்சி நாடகப் போட்டியில் பரிசு பெற்றது.

சிறுகதை, நாடகம், தவிர்த்து, நடைச்சித்திரங்கள் எழுதுவதிலும் கவனம் செலுத்தி வந்துள்ளார் இவர்.

‘பசியாவரம்’ என்னும் சிறுகதைத் தொகுதி 1996ல் வெளிவந்தது. அண்மையில் (1998) ‘தோட்டத்துக் கதாநாயகர்கள்’ என்னும் மலையக நடைச்சித்திர நூல் துரைவி வெளியீடாக வந்துள்ளது.

ஆறுதல் பரிசுக் கதை - 3

கடவுளின் வாரிசுகள்

கே. கோவிந்தராஜ்

அன்று வெள்ளிக்கிழமை.

வழைமையாக இரவு பத்துமணிக்கெல்லாம் படுக்கையில் கிடப்பவன், பத்து முப்பது மணியாகியும் அறையில் அங்குமிங்கும் நடந்து கொண்டிருந்தேன்.

“தின்ன ஓடன போய் சாயாம, கொஞ்சம் நடங்க, செமிக்கும்,” என்று தினமும் மனைவி என்னைத் திட்டுவதும், நான் கேட்காமல் ‘தொப்பென்று படுக்கையில் விழுவதும் பழகிப்போய்விட்டது.

சாப்பிட்டதும் படுப்பது உடம்புக்கு நல்லதல்ல என்பது எனக்குத் தெரியாமலில்லை. சின்னப் பிள்ளைக்கு மாதிரி புத்தி சொல்ல வருவதுதான் எனக்குப் பிடிக்காதது. அதனால் கொஞ்சம் திட்டட்டுமே என்று சாப்பிட்டதும் படுப்பதும், “இப்போ அம்மா திட்டப்போறாங்க,

எழும்புங்க டடா” என்று பிள்ளைகள் சொல்வதும் எங்களது இரவு நேர ரக்ளாகள்.

இந்த ‘முரண்டுதான் என்னை இன்று திக்கு முக்காட வைத்துவிட்டது. எனக்கு என்ன செய்வதென்றே தெரியவில்லை.

மனைவியும் வந்தாச்சி.. “என்னா பெரிய அதிசயமாயிருக்கு சொல்லாமலேயே நடக்கிறேங்க” என்றாள்.

படுக்க முடிந்தால் நான் ஏன் நடந்து கொண்டிருக்கிறேன்? அவனுக்குப் புரியவில்லை. சிரித்துக் கொண்டாள்.

இதற்கு மேலும் என்னால் பொறுத்துக் கொள்ள முடியவில்லை. ஜன்னல் கம்பிகளைப் பிடித்துக்கொண்டு பல்லைக் கடித்துக் கொண்டு, “அம்மா...” என்றேன்.

மனைவிக்கு ஏதோ விபரீதம் என்று புரிந்துவிட்டது... “என்னங்க... போய் படுங்க” என்றாள்.

சொல்லாமல் சமாளித்துக் கொள்ளலாம் என்று மெதுவாக நடந்து கட்டிலில் சாய்ந்தேன்... மீண்டும்.... ஒருபக்கம்-மறுபக்கம், குப்புற எல்லாப் பக்கமும் திரும்பிப் படுக்கப் பார்த்தேன். வலி தாங்க முடியவில்லை. எழும்பி நின்றேன். நிற்க முடியவில்லை. நடந்து பார்த்தேன். இப்போது அதுவும் முடியவில்லை.... அழுது விட்டேன்.” ஆஸ்பத்திரிக்கு போகணும்” என்றேன்.

மனைவி தூடித்துப் போய்விட்டாள்.

எவ்வளவு பெரிய வருத்தமாயிருந்தாலும் “ஆஸ்பத்திரிக்கு” போவதை தடுத்துக் கொள்பவள். காய்ச்சல், தடுமல், தலைவலி எதுவாயிருந்தாலும் ‘அப்பா’ வின் கை வைத்தியம் தான். சுகமாகிவிடும்.

இப்போ இந்த வலி.... ஒன்றும் செய்யமுடியாது. டாக்டரிடம் போயே ஆகவேண்டும்.... ‘விக்ஸ்’ ‘வீக்காரத்தைலம்’, ‘எக்ஸ்சோய்ஸ்’ எல்லாமே வலியிடம் தோற்றுப் போய் நின்றன.

நேரம் பதினொன்றுக்கு ஒடிக்கொண்டிருந்தது. கம்பியைப் பிடித்துக் கண்ணே முடிக்கொண்டேன். வீட்டு வாசலில் “ஆட்டோ” வந்து நின்றது. அதற்கிடையில் மனைவி, தங்கையை அழைத்துப் போய் ஆட்டோவைக் கொண்டு வந்து விட்டாள்.

வீடு ரோட்டுக்குப்பக்கத்தில் இருந்தால் சரி. வெகுதூரம் என்றால் என்கதி? தூரத்தில் இருப்பவர்களுக்கு இப்படியான வருத்தம் வந்தால் அவர்கள் கதி!

வத்தளை நர்ஸிங்ஹோமில் ஆட்டோ நின்றது.

இருவரினதும் கைதாங்களோடு மெதுவாக இறங்கி டாக்டர் இருக்கும் அறைக்குப்போய் எட்டிப்பார்க்கையில்– ரொம்பவும் சீரியசாகத் தெரிந்த என்னை நேரே உள்ளே அழைத்துப் படுக்க வைத்தனர்.

ஒரு பக்கமும் படுக்க முடியாமல் வலது பக்க அடிமுதுகில் வலி-துடிக்கிறேன். கடவுள் போல் அந்த நேரத்தில் சிகிச்சை அளிக்க ஒரு டாக்டர் இருக்கிறாரே என்று நினைத்துக்கொண்டேன்.

ஜாந்து நிமிடங்களுக்கு மேலாகிவிட்டது. எனக்கு முன்னால் உள்ளே, குழந்தைக்கு 'ஜீவனி' எப்படிக் கொடுக்க வேண்டும். பிஸ்கட்டை எப்படி நனைத்து ஊட்டவேண்டும் என்று ஒரு பெரிய பொம்பளைக்கு அந்த இளம் வயது டாக்டர் சொல்லிக் கொடுத்துக்கொண்டிருந்தார்.

என்னுடைய கத்தல்தான் டாக்டரை எழும்ப வைத்திருக்க வேண்டும்.

“பொக்கத அமாருவ” – என்ன வருத்தம்?

வயிற்றில் இருக்கும் குழந்தை ஆணா பெண்ணா என்று நுட்பமாகச் சோதித்து ‘ஸ்கேன்னி’ல் சொல்லுபவர்களுக்கு, நோயாளி தனக்கு என்ன வருத்தம் என்று சொல்லாமீலே ‘உனக்கு இன்ன வருத்தம்’ என்று சொல்லுவதற்கு இன்னும் கடவுள் அவர்களுக்கு அருளைக் கொடுக்கவில்லையே!

“மூச்சு எடுக்க முடியவில்லை. மூச்சு எடுத்தால் முதுகில் வலி ம்மா....” ஒருவாறு மூச்சுத்தினரிச் சொல்லி விட்டேன்.

இடது கையை விரித்து வயிற்றில் வைத்துப்ப பல இடங்களில் சுத்தியலில் தட்டுவது போல் வலது கை ஆள் காட்டி விரலால் பலமுறை தட்டிப் பார்த்தார்.

நான் டாக்டரைப் பார்த்தேன். அவர் நர்ஸைப் பார்த்து, “இந்தமாதிரி ‘சீரியஸ்’ கேசையெல்லாம் பாரம் எடுக்க எலுமா?” என்றார்.

எனக்கு மூச்சு எடுக்க முடியவில்லை. மூச்சு நின்றுவிடுமோ என்ற மரணபயம் என்னை ஆட்கொண்டது. மனைவியைப் பார்த்தேன். பிரிய ஏக்கத்தோடு இருவரின் கண்களிலும் நீர்த்துளிகள் ஓரங்கட்டி நின்றன!

நீர்கொழும்பில் இருந்து வரும் நோயாளிகளைக் கூட வத்தளையைத் தாண்டிக் கொழும்புக்குப் போகாவண்ணம் நிறுத்தி வைத்தியம் பார்த்த நர்ஸிங் ஹோம், 'இப்படியான நோயாளிகளைப் பாரம் எடுக்க ஏலுமா?' என்ற கேள்விக் குறியோடு சுருங்கி நின்றது - எல்லா வகையிலுமே!

"பாரம் எடுக்க ஏலும். வலிக்கு ஒரு 'இன்ஜக்ஷன்' கொடுப்போம். காலையில் பெரிய டாக்டர் வந்ததும் வந்து பார்க்கச் சொல்வோம்," என்றாள் அந்த அனுபவம் முதிர்ந்த நர்ஸ்.

அர்த்த ராத்திரியில் அனுபவமிக்க டாக்டரை நிறுத்தாமல் நர்ஸிடம் கேட்டு முடிவு எடுக்கும், 'பழகும், டாக்டர்களை நியமிப்பது நர்ஸிங் ஹோமுக்கு வாபமாக இருக்கலாம். நோயாளிகளுக்கு ?

வலியைக் கொல்லும் ஊசிமருந்து ஏற்றியாகி விட்டது. வலி குறைந்தாலும் மூச்சு எடுக்கும் போது குத்துவது போலிருந்தது.

அது நின்றிருந்த ட்ரைசோவில் ஏறிக்கொண்டோம். வழமை முப்பது ரூபா சவாரி. எழுபது ரூபாய் கேட்டான். எனக்குக் கோபம் வந்துவிட்டது. "சண்ட புடிக்காம பேசாம வாங்க, இந்த நேரத்துல போய் ரேட்டு பேசிக்கிட்டு!" என்றதும்- இறங்கி வந்து படுக்கையில் சாய்ந்தேன்.

சனிக்கிழமை விடிந்தது.

நேற்று இரவு வலி வந்ததோ, அவதிப்பட்டதோ ஒன்றும் தெரியவில்லை. உடம்புக்கும் ஒன்றுமில்லை. 'ராவு பொய்க்கு அங்கவலி இங்கவலின்னு ஆடுஸீங்களோ தெரியாது' என்று மனைவி சொல்லுமாவுக்கு 'நோர்மலாக' இருந்தது.

ஆபிஸாக்குப் போய்விட்டேன்.

தகவல்கள், செய்திகள், எழுத்தாளர் பற்றிய விபரங்கள், மன்ற ஏற்பாடுகள் எதுவாக இருந்தாலும் முத்த எழுத்தாளர் ‘ஜோ’ வோடு பகிர்ந்து கொள்வதுண்டு – டெலிபோனில்.

அந்த வாரம் எழுத்தாள நண்பன் தருமன் இறந்து போனதும், கவிஞர் பிள்ளை சுகலீனம் காரணமாகப் பெரியாஸ்பத்திரியில் அனுமதிக்கப்பட்டிருப்பதும் பத்திரிகை ஆசிரியர் மாறன் பற்று நோயால் இறந்துபோனதும், நிருபர் லிங்கம் மார்பு நோயால் பாதிக்கப்பட்டிருப்பதும் எனக்குக்கிடைத்த தகவல்கள். சொல்ல வேண்டும்!

முக்கியமாக மாறனின் இறப்புப் பற்றிச் சொல்ல வேண்டும்!

டெலிபோனில் அவரைப்பிடிப்பதென்பது குதிரைக் கொம்பு. பிடித்துவிட்டால் மணிக்கணக்கில் தொடரும். அன்று இலேசாக அகப்பட்டுக்கொண்டார்.

சொல்ல வேண்டிய விஷயங்களைச் சொல்லிவிட்டேன்.

“அப்பிடியா!.... எல்லாமே குடிதான் காரணம்,” என்றார்.

எனக்குத் திக்கென்றிருந்தது. நேற்று எனக்கு வந்த முதுகுவலியைச் சொன்னாலும் என்னையும் அப்படியே எடைபோட்டு விடுவாரோ? சொல்லவில்லை.

அவருக்குக் கிடைத்த தகவல்களையும் சொன்னார். “நண்பர் பாலன் கடுஞ்சுகயீனமாக இருக்கிறார் – நேற்று போய்ப்பார்த்தேன். விஷயந்

தெரியுமா, வயித்து வலின்னு ராத்திரி யாரோ ஒரு டாக்டருக்கிட்ட போனாராம். ஏதோ மாத்திரைகள் கொடுத்தாராம். அத சாப்பிட்டதுல இருந்து முத்தரத்தோட ரெத்தம் போகத் தொடங்கிரிச்சாம்!

“அய்யய்யோ, அப்பொறம்?” என்றேன்.

“திரும்பவும் டாக்டரிடம் ஓடினாராம். ஓடனே மாத்திரைகளை நிறுத்தச் சொன்னராம்”

இன்று இறந்துவிட்டார், என்றார்!

எனக்குத் தூக்கிவாரிப் போட்டது. டாக்டர்கள் கடவுளின் வாரிகள் என்கிறார்களே.... அது பகல் நேரங்களில் மட்டும்தானோ?..... நேற்று எனக்கு வாய்ந்த டாக்டரையும் நினைத்துப் பார்த்தேன. நிச்சயமாக அவர்கள் இரவில் எமனோட வாரிக்களாக இருக்குமோ?.. என்னால் முடிவு எடுக்க முடியவில்லை!

அன்று அரைநாள் வேலை. ஒருமணியோடு வந்துவிடலாம். வேலைக்குப் பொறுப்பாக இருக்கும் எனக்கு வரமுடியுமா?

வீட்டுக்கு வந்து சேர மணி மூன்றையும் தாண்டி ஓடிக்கொண்டிருந்தது.

“நேரத்துக்கு சாப்பிடாதனாலத்தான் ஒங்களுக்கு எல்லா வருத்தமும் வாரது!” மனைவி கடிந்து கொண்டாள்.

சாப்பாடு முடிய மணி நான்காகிவிட்டது. அப்பொறம் என்ன கொஞ்சம் ‘சாய்வது’ தான் வழக்கம்.

படுக்கைக்குச் சென்றேன். என்ன ஆச்சரியம், “போடா படுக்க வராதே!” என்பது போல படுத்ததும் அதே வலி... அந்தப் பக்கம் இந்தப்பக்கம் குப்புற எழுந்து, நடந்து.....ம்ம்... வலிதாங்கமுடியவில்லை. முச்சு எடுக்க முடியவில்லை.

“என்னங்க.... என்னங்க.... நேத்து ராத்திரி மாதிரி வலியா”?

இடுப்பைப் பிடித்துக்கொண்டு, வருத்தத்தோடு தலையை ஆட்டினேன். புரிந்து கொண்டு தடுமாறினாள்.

மாமியிடம் சொல்லி, கொள்ளு, வெந்தயம், வெள்ளைப் பூடு, மிளகு எல்லாவற்றையும் அவித்துக் குழிக்கத் தந்தாள்.

நல்ல நாளையிலேயே வெள்ளைப்பூடு என்றாலே முக்கைப் பிடிப்பவன்..... கடகடவென்று குடித்துவிட்டு அடியில் மிஞ்சியதையும் அள்ளி அள்ளித் தின்றேன். வலி நிற்க எந்தக் கசப்பையும் குடிக்கத் தயார் நிலையில்!

கொள்ளாவது கிள்ளாவது எல்லாமே சேர்ந்து அடைத்துக்கொண்டது. முச்சு எடுக்க முடியவில்லை. வலி..... ம்ம்... தாங்க முடியவில்லை.

“ஏம்மா... ஏதாவது முச்சு புடியா இருந்தாலும் இருக்கும்...” என்றார்கள் மாமி.

இரு முறை வயிற்றுவலி வந்து இரண்டு மூன்று நாட்கள் ஆஸ்பத்திரியில் இருந்தும் சுகப்படாமல் வீவில் வீட்டுக்குப் போயிருந்தேன்.

லயத்தில் வைத்தியம் பார்க்கும் கருப்பாயைக் கூப்பிட்டுப் பார்க்கச் சொல்லிச்சி அம்மா. “அட எந்தம்பி, கொடலேத்தந் தெரியாம கோடிப்பணம் செலவழிச்ச மாதிரி”ன்னு பேசிப்பட்டு கையைப் பிடித்து இரண்டு முறை வழித்து விட்டது கருப்பாய். வயிற்றுவலி.... எங்க போனது என்று தெரியவில்லை. அந்தச் சம்பவம் எனக்கு ஞாபகத்துக்கு வந்தது. “பாப்போம்” என்றேன்.

வாழை மட்டை வெட்டி வந்து சாம்பஸ் போட்டு மந்திரமும் சொல்லிப் பாத்தாச்சி, வாழை மட்டை ஒன்றோடு ஒன்று ஓட்டிக்கொண்டதே தவிர வலி நின்றபாடில்லை.

அடுத்து என்ன, டாக்டரிடம் போயாக வேண்டும். மணி ஐந்தரையாகியிருந்தது.

வீட்டுக்குப் பக்கத்தில் இருந்த டாக்டரிடம் போனோம்.

“என்ன வருத்தம்? எங்கே வலி?... என்ற நேற்றைய கேள்விகளே மீண்டும்!

எல்லாக் கேள்விகளுக்கும் இன்று மனைவியே பதில் சொன்னாள். புதிதாக எனக்குச் சொல்ல ஒன்றும் இல்லை. இடுப்பில் கையை வைத்து நெளிவதைத் தவிர!

“உடனடியாகப் பெரியாஸ்பத்திரிக்குக் கொண்டு போங்க. இப்ப வலி கொறய ஒரு ஊசி போடுறேன்,” என்று ரூபா நூற்றிஇருபதை வாங்கிக் கொண்டார் டாக்டர்.

ஊசி போட்ட மயக்கத்தில் ஓட்டோவில் மனைவிமேல் சாய்ந்திருந்தேன். “எங்க போறோம்”? கேட்டேன்.

“பெரியாஸ்பத்திரிக்கு....”

“சேர், நேத்து ஏஞ் சம்சாரத்துக்கு நெஞ்சு வலி வந்து, ஸ்பெஷலிஸ்ட்டுக்கிட்ட கூட்டிக்கிட்டு போனேன். ஆட்டோ செலவெல்லாம் சேத்து நாநூத்தியம்பது ரூபா ஆச்சி. ஜநாறு ரூபா எனக்கு எட்வான்ஸ் வேணும் சேர்,” என்று, இன்று காலையில் ஆபிஸ் பியோன் என்னிடம் கேட்டது நினைவுக்கு வந்தது.

பியோன் - ஸ்பெஷலிஸ்ட்டிடும் போகிறான். ‘எக்ஸகட்டிவ்’ நான்... ஜெனரல் ஆஸ்பத்திரிக்கா? அங்கே போவதுதான் நல்லது என்பது எனக்குத் தெரியும். ஆனால் தாழ்மை உணர்வு-மானப்பிரச்சனை! “கலைமானுக்கு போவோம்” என்றேன்.

ஆட்டோ “கலைமானில்” நின்றதும், சக்கரவண்டியில் என்னை ஏற்றி ‘ஓபிடி’ யில் கடமையில் இருந்த டாக்டரிடம் கொண்டு போனார்கள்.

என்னைப் பார்த்த டாக்டர் உடனே கையில் கட்டியிருந்த மணியைப் பார்த்தார். நான் சுவரில் தொங்கிய மணியைப் பார்த்தேன். மணி ஆறுக்கு இரண்டு! அவர் ஒய்வாகும் நேரம் என்பது நமக்குத் தெரியும்.

வருத்தத்தை டாக்டரிடம் மனைவி சொன்னதும்,

“இப்போ டாக்டர் ராமலூர்த்தி வந்துவிடுவார். அவரிடம் காட்டுங்கள்” என்றார்.

அவசர சிகிச்சைக்காக அவதிப்படும் ஒரு நோயாளியை மணி பார்த்து ‘சாக்கு’ சொல்லும் நேரமா அது? கடவுளின் வாரிசுகள் நேரத்தையும் காலத்தையும் பார்த்துக் கடமையாற்றுவது ஒரு டாக்டரின் பெயருக்கு அபக்ரித்தி ஏற்படுத்தாதா?

அந்த ஸ்ரீராமரின் வாரிசான தேசிய விருது பெற்ற டாக்டர் ராமலூர்த்தியின் அறையின் வாசலின் மூன் நின்றது நான் அமர்ந்திருந்த சக்கரவண்டி.

டாக்டரின் வருகைக்காகக் காத்திருந்தவர்களுக்கு முன்வரிசையில் சக்கரவண்டி நின்றதும், முதல் நம்பர் எடுத்தவர் முறைத்துப் பார்த்தார்.

சக்கர வண்டியைத் தள்ளிக்கொண்டு வந்தவனுக்குப் பத்து ரூபா ‘காணிக்கை’ போட்டதும், சீரியஸ் கேஸ் என்றான்.

ஆற்றை மணிக்கு வரவேண்டிய டாக்டர் எழேகாலாகியும் மீண்டும் ஏழிருபதுக்கு வந்தார். எனக்கு முச்சு வந்தது போலிருந்தது.

உள்ளே போனதும் “என்ன வருத்தம்?” கேள்விதான்

வருத்தம் இன்னதென்று சொல்லியாயிற்று.

“தன்னி போடுவீரோ?” என்றார். மனைவி பக்கத்தில். கூட்டாளிமார்களோடு சேர்ந்து குடிப்பதும், சிகரட் புகைப்பதும் உண்மைதான். மனைவியிடம் மறைக்கலாம்.

டாக்டரிடமும், வழக்கறிஞரிடமும் உண்மையைச் சொல்லிவிட வேண்டுமே.... சொல்லிவிட்டு, அவரின் பதிலுக்குக் காத்திருந்தேன்.

குடியினால்தான் இந்த வலி என்றால் இனி ஜீவியத்திலும் குடிக்கக்கூடாது என நினைத்துக் கொண்டேன்.

அந்த நேரத்தில் டாக்டரின் பதில்தான் என் எதிர்காலத்தை சுக தேகியாக நிர்ணயிக்கப்போகிறது.

ஓன்றுமே சொல்லவில்லை.

வயிற்றை அழுக்கிப்பார்த்துவிட்டு, “நான் நாளைக்கு இங்கே வரமாட்டன். கொழும்பு இரண்டில், மாணிக்கம் ஓஸ்பிட்டலில் எட்மிட் பண்ணி இந்த டெஸ்டை எல்லாம் எடுங்கோ, நான் வந்து பாக்கிறன்,” என்று எக்ஸ்ரே, பிளாட், யூரின் டெஸ்டுக்கான் துண்டை எழுதிக் கொடுத்தவர் “நூறு ரூபா தாங்கீ” என்றார்.

நோயாளி படும் அவஸ்தை பற்றியோ, அவசரம் பற்றியோ, இன்னும் எவ்வளவு தூரம் அவர் கூறிய வைத்தியசாலைக்குப் போக வேண்டும் என்பது பற்றியோ அவருக்கு அக்கறையில்லை. காசில்தான் குறியாக!

வருத்தத்தோடு சக்கரவண்டியிலேயே வந்து தெரிந்த ஒரு ஆட்டோவில் ஏறி மாணிக்கம் ஓஸ்பிட்டில் போகையில் இரவு எட்டுமௌனி. டாக்டரின் துண்டைக் காட்டி அதுப்பண்ணி இதுப்பண்ணி எட்டரைக்கு ஒரு அறையில் என்னைக் கொண்டு போட்டார்கள்.

இரவில் மனைவி தனியாக வத்தளைக்கு வரவேண்டும். தெரிந்த ஆட்டோ என்றபடியால் பரவாயில்லை. கையிலோ கழுத்திலோ கிடப்பது தங்கமோ இமிடேசனோ, மஞ்சள் துண்டுக்கு கழுத்தறுக்கும் காலமாக்கே.

சென்ற வாரம் இடம் பெற்ற குண்டு வெடிப்பில் பாதிக்கப்பட்டோரைப் பாதுகாப்பாக ஆஸ்பத்திரிக்கு அழைத்துச் செல்வதாகச் சொல்லி எத்தனைப் பேர்களுடைய தங்க வளையல்கள், செயின்களைக் கழுட்டிக் கொண்டார்கள். எனக்குப் பயமாக இருந்தாலும், “ஆட்டோ தெரிந்தவர்தான் பயப்படாமல் போ,” என்று அனுப்பிவைத்தேன்.

அன்றிரவு சாப்பாடும் இல்லை.... மருந்து...ம்.. ஒன்றுமில்லை.

இரவு பத்து மணியிருக்கும்..... வலி தாங்க முடியவில்லை. அறையில் இருந்த “பெல்லை” அடித்து- நர்ஸ் வந்து -ஊசிபோட்டு.... தூங்கிவிட்டேன்.

மறுநாள் பொழுது விழிந்தது

யாரோ என்னைத் தட்டுவது போல் இருந்தது. விழித்துப் பார்த்து பயந்து போனேன்.

ஊசியோடு நர்ஸ் நின்று கொண்டிருந்தாள். என் கட்டிலுக்குப் பக்கத்தில் ஒரு பெட்டியில் மருந்து- ஊசி, ரத்தம் எடுத்தும் நிறைக்கும் சிறிய குப்பிகளுமாக. ஒரு போத்தல் ‘சுகர்’ என்று பார்ப்பதற்காக “யூரின்” எடுக்க!

எல்லாமே வெறும். வயிற்றுடன் எடுத்தாக வேண்டும் என்று டாக்டர் எழுதியிருக்கிறாராம்.

இரத்தம், (சலம்) யூரின் எல்லாம் எடுத்த பிறகு, ஒரு கீடைத்தது. மனைவியும் பிள்ளைகளும் வந்தார்கள். நோயாளிக்கு

என்ன கொடுப்பது, என்ன கொடுக்கக்கூடாது என்று தெரியாமல் வெறுங்கையுடன்.

“வலி எப்பிடி இருக்கு?” என்று மனைவி கேட்டாள். எனக்கு சந்தோஷமாக இருந்தது.

இரவிலிருந்து காலைவரை ‘நேர்ஸ்’ கூடக் கேட்காத ஒரு வேள்வியைக் கேட்டதனால்தான்!

ஒரு நோயாளியின் சுகதுக்கங்களைக் கேட்பதற்கு மனைவி, அல்லது தாய் இருக்க வேண்டும். நர்ஸ்-டாக்டர் இவர்களுக்குக் கடமை - பணம் இதுதான் முக்கியம் என்பதை ஒரு நாளிலேயே புரிந்துகொண்டேன் !

பிள்ளைகளும், மனைவியும் பக்கத்திலேயே இருப்பது எனக்கு வலி இருந்தாலும் ஏதோ சுகம்பெற்ற மாதிரி இருந்தது.

“டாக்டர் வருகிறார்”, என்று நேர்ஸ் வந்து சொல்லி விட்டு எனது கட்டிலின் “பெட்சீட்”, தலையணை, கட்டில் இவைகளைச் சரி செய்தாள்.

டாக்டர் வந்தார்... எப்படி வருத்தம் என்று கேட்க வில்லை “இப்போ வலி கொறஞ்சிருச்சிதானே?” என்றார்.

“வலிக்கிறது” என்றேன்... இன்று பின்னேரம் ‘ஸ்கேன்’ எடுத்து பார்ப்போம் என்று ஏதோ எழுதி விட்டுப் போய்விட்டார். எவ்வளவு அசட்டை!

பின்னேரம் யாரோ கவர்ன்மெண்ட் ஆஸ்பத்திரியில் வேலை செய்பவர் - 'பார்ட்' டைம் வேலையாகப் பின்னேரம் 'ஸ்கேன்' எடுப்பாராம். நிரந்தரமாக ஒருத்தர் இந்த வேலையைச் செய்ய அங்கே - அந்த ஆஸ்பிட்டவில் இல்லை.

மாலை 5.30 மணிக்கு என்னை 'ஸ்கேன்' எடுக்கக் கூட்டுப் போனார்கள். எடுத்தார்கள்.

அன்று இரவும் டாக்டர் வரவில்லை.

மறுநாள் காலையில் டாக்டர் ராமலூர்த்தி வந்தார். 'ஸ்கேன்' ரிப்போட்டைப் பார்த்தார் 'ஒன்றுமில்லை இந்த மருந்தைச் சாப்பிடும் சரியாப்போகும்', என்று சொல்லிப் போய்விட்டார்.

எனக்கோ வலி தாங்க முடியவில்லை. நிலமை கொஞ்சமும் சாதகமாக எனக்குப் படவில்லை. "டாக்டர், நான் விட்டுக்குப்போக வேண்டும்" என்றேன்.

"இன்னும் ஒரு ரெண்டு நாள் பார்போம்," என்றார்.

"சர், வத்தளையில் இருக்கிறேன், வீட்டில் மனைவி, பின்னைகள் மாத்திரம் தான். நான் எப்படியும் போக வேண்டும்," என்றேன். டுக்கட் வெட்டியாகிவிட்டது.

வருத்தம் குறைந்தபாடில்லை!

பின்னேரம் மனைவி என்னைப் பார்க்கவரும்போது நான் வீட்டுக்குப் போகத் தயாராக நின்றேன்.

“என்னங்க வலிக்குதுனு சொல்றீங்க, வீட்டுக்குப் போகனுங்கிறீங்க” என்றாள்.

ஆஸ்பத்திரியில் இரண்டு நாளைக்கும் எட்டாயிரத்தையும் தாண்டி நின்றது.

“ஓமுங்கா கவனிக்கிறாங்க இல்ல,” என்றேன்.

“ஓமுங்கா கவனிப்பாங்கனுதானே பிறைவேட்டு ஆஸ்பத்திரிக்கு வாரோம். இங்கேயும் இப்பிடி, எங்க போறது?” என்றாள் மனைவி.

பணம் கொடுத்தாகிவிட்டது— சுகமாகவில்லை. வலி அப்படியேதான்.

இதே ஆஸ்பத்திரியில் பரமசிவம் என்று ஒரு டாக்டர் இருக்கிறார். அவரிடம் போவோம் என்றார் மனைவி— சரி என்று ஒத்துக் கொண்டேன் காரணம் வலி!

ஆறு மணிக்குப் பரமசிவம் வந்தார். ஆறரைக்கு அவரின் அறைக்குள் சென்றேன்— மனைவியுடன்.

என்னுடைய பிளாட், யூரின், ஸ்கேன் என்று எல்லா ரிப்போட்டையும் பார்த்து, எனக்கு, குடிக்கும் படி கொடுத்த வில்லைகளையும் பார்த்து விட்டு, “எந்த மடையன் இந்த மருந்தைக் கொடுத்தான்?” என்பது போல் என்னென்ப பார்த்தார்.

நான் பேயறைந்தவன் போல் நின்றேன்.

பெயர் முகவரியோடு வயது, இதுவரை எனக்கு வந்த வியாதிகள் என்று எழுதிக்கொண்டு, இப்போது இருந்த வலி எப்படி? ஏது? எங்கு? என்று விபரமாக எழுதிக்கொண்டார்.

ஒரு நோயாளியை முழுமையாக விசாரித்து எழுதிக்கொண்டவுடன், ஏதோ தன்னை முழுமையாகச் சோதித்துவிட்டதாக ஒரு நோயாளி நினைப்பதுண்டு.

நானும் அப்படியே நினைத்துக் கொண்டேன். நோயாளியை நன்கு குசலம் விசாரித்து மருந்து கொடுக்கும்போது நோயில் பாதி சுகமாகிவிடும் என்பார்கள்.

அதேமாதிரிதான் அந்தப் பரமசிவம் டாக்டர்!

ராமஸ்ரூத்தி, பரமசிவம் ரெண்டு பேரூமே கடவுளின் அவதாரங்கள் தானே!

ஏற்கனவே எடுத்த பிளட், யூரின், ஸ்கேன் ரிப்போட்களையும் குடிக்கக் கொடுத்த மருந்து விபரங்களையும் காட்டினேன் மீண்டும்!

“எந்த பைத்தியக்காரன் இந்த மருந்தை எழுதிக் கொடுத்தான்?” என்ற பார்வையுடன் திரும்பவும், பிளட், யூரின், செஸ்ட் டெஸ்டுடன் ஸ்கேன் எடுங்கள் என்று எழுதிக் கொடுத்து விட்டு— பிளட் யூரின் செஸ்ட் டெஸ்ட்டுக்களை கிறாண்ட்பாலிலுள்ள மெடிசேவில் எடுக்கும்படியும் சொன்னார்!

மறுநாள் காலையில் விரதமிருந்து ‘மெடிசேவில்’ நின்றோம்!

எக்ஸ்ரோ ரூமுக்குள், சிறைக்கக்கைதி ஆடையுடன் நிற்கச் சொன்னார்கள்!

ஒருவர் ஓடிவந்து, யாரோ வேறொருவரின் “எக்ஸ்ரோபடம் மாறிப்போய்விட்டது. பிழையான எக்ஸ்ரோயை ஒருவருக்குக் கொடுத்துவிட்டோம். யார் எவர் என்று விலாசத்தைத் தேடி அங்கே போய் அதை வாங்கி வர வேண்டும்,” என்று பேசிக்கொண்டார்கள்.

அவர்களின் அந்த அசமந்தப் போக்கில் ஒரு மணிநேரம் சிறைக்கைதியாகிப் போனேன்.

எல்லா டெஸ்ட்டுகளும் முடிய மணி பதினொன்றைத் தாண்டி ஓடிக்கொண்டிருந்தது.

‘ரிப்போட்’ மாலை நான்கு மணிக்கு வரச்சொன்னார்கள்.

நான்கு மணிக்குப் போய் ரிப்போட்டைப் பெற்றுப் பரமசிவத்திடம் போய் எப்பொய்ண்ட்மென்ட் எடுத்து அவரைப்பார்த்து, அவரின் பரிசோதனையுடன், பெரிசா ஓன்றுமில்லை. இந்த மருந்தைச் சாப்பிடுங்கள் என்று எழுதி கொடுத்த மருந்துகளை— அறுநூறு ரூபாய்க்கு ‘ஒசுசல்’ வில் வாங்கி வீடு வந்து சேர இரவு பத்து மணியாகியிருந்தது!

பிள்ளைகள் டாவுக்கு என்ன எதோ என்று, விரும்பிப் பார்க்கும் டி.வி.நிகழ்ச்சிகளையும் மறந்து வாசலில் காத்து நின்றார்கள்.

டாக்டர் சொன்னது போல் ‘ஓன்றுமில்லை’ என்று சிரித்துக் கொண்டே போய், மருந்துகளோடு இரவு சாப்பாடும் முடிந்து படுத்து விட்டோம்!

பொழுது விடந்தது. எனக்கு எப்போதோ விடந்திருந்தது.

சேவல் சூவுமுன்னே எழுந்து ஐஞ்னல் கம்பிகளைப் பிடித்துக்கொண்டு வெசுநேரம் நின்றேன்.

மனைவி பிள்ளைகளை எழுப்பி அவர்களின் தூக்கத்தைக் கலைக்க எனக்கு மனம் வரவில்லை! விடியும் வரை காத்திருந்தேன்.

காலை ஐந்து மணிக்கு அடித்த அலாரம் எல்லாரையும் எழுப்பிவிட்டது.

இரண்டு நாட்கள் முடிந்திருந்தும் பரமசிவத்தின் வில்லைகளோ, மருந்துகளோ என்னை ஒன்றும் செய்யவில்லை. வலியைக் கூட்டியதைத் தவிர!

பல்லைக் கடித்துக்கொண்டு நின்றேன்.

மனைவி 'என்னங்க' என்றாள்.

ஆட்டோவை அழைத்து வரச்சொன்னேன்.

ஆட்டோ வந்தது.

ஏறினேன். ஏறினோம், எங்கே போறது என்றாள்.

"பெரியாஸ்பத்திரிக்கு," என்றேன்.

ஆட்டோ போய்க்கொண்டிருந்தது.

ர. ஆர். அப்துல் ஹமீட்

மருதமுனையைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர். கல்முனை சாஹிறா, மட்டக்களப்பு சிவானந்தா, ஆகியவற்றின் பழைய மாணவரான இவர் தற்போது நற்பிட்டி முனை அல்-அக்சா மகா வித்தியாலயத்தில் ஆங்கில ஆசிரியராகப் பணிபுரிகின்றார்.

மாணவப் பருவத்திலிருந்தே இலக்கிய ஆர்வமும், இலக்கிய வாசிப்புப் பழக்கமும் மிகக் கொண்டவராய் இருந்த காரணத்தால் எழுதும் ஆர்வம் ஏற்பட்டு எழுதத் தொடங்கியவர்.

மருதமுனையில் இருந்து வெளிவரும் காலாண்டுச் சஞ்சிகையான முனைப்பிலும் அல்-மருதமுனை காலாண்டுச் சஞ்சிகையிலும் “மருதமுனை பஜிலாஸ்” என்னும் புனைபெயரில் சிறுகதைகள் பிரசரமாகியுள்ளன. பஜிலாஸ் என்பது மகளின் பெயர். அதே பெயரில் ஒரு வர்த்தக நிறுவனத்தையும் நடத்தி வருகின்றார்.

‘சமூகக் குறைபாடுகளே என்னை எழுதுத்தூண்டுகின்றன’ என்று கூறும் ஹமீட் ‘எந்தத் தேசியப் பத்திரிகைகளிலும் எனது ஆக்கங்கள் இன்னும் இடம் பெறவில்லை. இருந்தும் மனம் சோர்வுறாமல் எழுதி வருகின்றேன். இந்த என்னுடைய பரிசு பெற்றங் சிறுகதை தினகரனிலும் அதே சமயம் பரிசுச் சிறுகதைத் தொகுதியிலும் இடம் பெறப் போகிறது என்னும் நினைவே மகிழ்வாக இருக்கிறது. இன்னும் இன்னும் எழுதுவதற்கு ஒரு உற்சாகத்தைத் தருகிறது’ என்று ஆர்வப்படுகின்றார் ஏ. ஆர். அப்துல் ஹமீட்.

ஆறுதல் பரிசுக் கதை - 4.

ஒரு குண்டும் நானுறு ரூபாவும்

ஏ. ஆர். அப்துல் ஹமீட்

‘இஞ்சிப் பிளேன் ரீ’ குடித்த கையோடு கலந்தர் காக்கா பீடியையும் புகைக்கத் தொடங்கி விட்டாரென்றால், அதன் கருத்து எதிர்வரும் கணங்களில் அவர் பரபரப்பாய் இயங்கப் போகிறார் என்பதுதான்.

சம்மாந்துறை – மாவடிப்பள்ளி ‘மர்க்கல்’ முன்னாலுள்ள அந்தத் தேநீர்க் கடை அருகில் நிறுத்தி வைக்கப்பட்டிருந்த அந்த பைசிக்கலைக் கலந்தர் காக்கா தள்ளிய விதமும், அதில் அவர் தாவிக் கொண்ட தோரணமும் இதற்குச் சாட்சி. அத்தனை வேகம், அத்தனை அவசரம்.

இன்று வெள்ளிக்கிழமை அல்லவா? நேர காலத்தோடு வீட்டுக்குப் போய், மூன்று நாளாய்ப் பாவித்த உடுப்புக்களைத் துவைத்து ஜாம்ஆவில் கலந்து கொள்ள வேண்டுமென்கிற ஆண்மீக ஆவஸ் அவருக்குள். ஊன்றி மிதித்தார் மனிசன். அவரைப் போலவே அவரின் ‘பைசிக்கல்’ கடகடத்தும், கிறீச்சிட்டும் முதுமை காட்டியது.

கலந்தர் காக்கா என்றால் கும்மா சாமானியப்பட்டவரா என்ன! யாழிப்பாணத்தில் அவர் போகாத ஊருமில்லை, அவர் 'பைசிக்கல்' ஓடாத ரோட்டுமில்லை. அத்தனைப் பிரபல 'பொட்டணி' வியாபாரி. அவர் விற்பனை செய்யாத சாரிகளுமில்லை; துணிமணிகளுமில்லை. ஆசைக்கொரு மகள், அன்புக்கொரு மகன் என்று மனைவியோடு மகிழ்ந்திருந்த காலகட்டமது.

இதெல்லாம் அந்தக் காலம், ஏறக்குறையப் பத்து வருடங்களுக்கு முந்திய சமாச்சாரங்களும் – சங்கதிகளும்; என்று புவிகள் இரண்டு மணித்தியால் அவகாசத்தில் யாழிப்பான முஸ்லீம்களை விரட்டினார்களோ அன்று கலந்தர் காக்காவைத் தொட்ட தரித்திரியம் இன்றுவரை அவரின் குடும்பத்தைப் பிழித்தாட்டுகிறது.

'மடியில் கட்டிய நெருப்பாய்'க் குமர்ப்பிள்ளைகளோடு ஊர் ஊராய் 'அகதி' என்ற பெயரில் அலைந்தார் மனிசர். மாவட்டங்கள் பல கடந்து, மாகாணங்கள் சில கடந்து முஸ்லீம்கள் செறிந்து வாழும் இந்தக் கல்முனைப் பிரதேசத்தில் எப்படியோ வந்து ஒட்டிக் கொண்டார். 'அகதிக் குடும்பம்' கலந்தர் காக்கா என்றால் இப்பிரதேசத்தில் யாருக்கும் தெரியும். காரணம் மீண்டும் அதே தொழில் – பொட்டணி வியாபாரம்.

கல்முனைப் பிரதேசத்தில் அவர் போகாத ஊருமில்லை. அவர் 'சைக்கில்' ஓடாத ரோட்டுமில்லை. வருடங்கள் பல கடந்தன. இனியில்லாப் பாடுபட்டு மகனை சவுதிக்கு அனுப்பிவிட்டார். மகனின் வற்புறுத்தல் காரணமாகப் பொட்டணி வியாபாரத்துக்குப் பிரியாவிடை கொடுத்துவிட்டு, தானுண்டு தன் 'தப்லீக்' வேலையுண்டு என்கிற வட்டத்துக்குள் அடங்கிப் போனார் மனிசன்.

இன்றும் அதே கதைதான், மூன்று நாள் ‘தப்ளீக்’ வேலையில் ஈடுபட்டுவிட்டு, மாவடிப் பள்ளி ‘ஜாம்ஆ’ ராத்திரியிலும் கலந்து கொண்டு, அடுத்த வாரம் நான்கு மாதம் ‘சில்லா’ போவதற்கு பெயரும் கொடுத்து விட்டு வீட்டுக்குப் போய்க் கொண்டிருக்கிறார். அவர் முகத்தில் எத்தனை மகிழ்ச்சி.

காலை ஏழு மணிக்குள் எப்படியாவது வீட்டை அடைந்துவிட வேண்டுமென்கிற உறுதி, அவர் ‘பைசிக்கல்’ கென்றிலைப் பிடித்திருக்கும் முறையில் தெரிந்தது. மாவடிப்பள்ளியில் இருந்து என்ன வேகத்தில் போனால், எவ்வளவு நேரத்தில் காரைதீவுச் சந்தியைக் கடந்து வீட்டுக்குப் போகலாம் என்கிற சங்கதியெல்லாம் கலந்தர் காக்காவுக்குத் தண்ணீர்ப்பட்ட பாடு, இன்று நேற்றா இந்தக் கூத்து...

புகைந்து முடிந்த பீடியை வீசிவிட்டு ஒரு செருமல் – ஒரு காறல் – ஒரு துப்பல். இடது பக்கத்தில் கிடந்த சலுதிச் சால்வையை வலது பக்கத்திற்கு மாற்றிக் கொண்டார். இன்னும் சொற்பத் தூரம் போனால் அதை மறுபடியும் இடது பக்கத்திற்கே மாற்றிக் கொள்வார். இதெல்லாம் கலந்தர் காக்காவின் பழக்க தோசங்கள் என்று நாம் எடுத்துக் கொண்டாலும் சரிதான். அல்லது அவர் எதையோ கடுமையாக யோசிக்கிறார் என்று எடுத்துக் கொண்டாலும் சரிதான். இல்லையென்றால் அடிக்கடி தன் சின்னத் தாடியைத் தடவிக் கொள்வாரா என்ன?

கடந்த இரவு ‘ஜாம்ஆ’ ராத்திரியில் ‘பயான்’ செய்த காதர் மெளவியின் தாடி அவருக்கு இன்னேரம் ஞாபகம் வந்து தொலைத்தது. என்ன கறுப்பு.... என்ன நீளம்.... என்ன அடர்த்தி!.... மெளவி

நிமிடத்துக்கொருதரம் என்ன வாவகமாகத்தான் தாடியைத் தடவிக் கொண்டார்! மெல்லிய பெருமூச்சு.....

காரோதீவுச் சந்தியை நெருங்க நெருங்க அவரின் சிந்தனைகள் தடைப்பட்டன. நகராமல் நின்ற வாகனங்களையும், சூடுநின்ற பொது மக்களையும் பார்த்து என்னமோ ஏதோவென்று திகைத்துப் போனார். அஞ்சில் சென்று, விஷயம் புரிந்து வெறுப்பேறிப் போனார் மனிசன்.

'றவுண்டப்' என்றாலே அத்தனை வெறுப்பு கலந்தர் காக்காவுக்கு. இதெல்லாம் அவருக்குப் புதிதில்லை என்றாலும் இன்று அதை அவர் எதிர்பார்க்கவில்லை. எத்தனை மணித்தியாலம் காத்துக் கிடக்க வேண்டுமோ.... யாருக்குத் தெரியும்? வெள்ளிக்கிழமை அதுவும் - இதுவுமாய் அவருக்கு 'சீ' என்று போயிற்று.

வீதியோரம் பைசிக்கலை நிறுத்திவிட்டு வாகைமர நிழலில் குந்திக் கொண்டார். நாலைந்து பீடிகள் உருமாறின. இலைத்த வாய்க்கு இரண்டு தரம் வெற்றிலை - பாக்கு போட்டுக் கொண்டார். எச்சில் எச்சிலாய்த் துப்பிக் கொண்டார். இவரையும் மற்றப் பொதுமக்களையும் பொறுத்தவரை மூன்று மணித்தியாலங்கள் மண்ணோடு மண், அறுத்ததுதான் மிச்சம்.....

ஆனால் பாதுகாப்புப் படையினரைப் பொறுத்தவரையில் பெரிய வெற்றி. இருபத்தி நான்கு தமிழ் இளைஞர்கள் மாட்டிக் கொண்டனர் என்றால் சும்மாவா?

'ஒக்கோம நகிடன்ன... ஒக்கோம நகிடன்ன... போலிமே எண்ட... போலிமே எண் ட....."

பக்கத்தில் நின்ற ஆஜானுபாகுவான் அந்த உயர்ந்த எஸ்.ரி.எப்., உரத்த குரலில் கட்டளையிட்டுக் கத்திய போது கலந்தர் காக்கா என்னமோ ஏதோவென்று துள்ளி எழும்பினார். பைசிக்கலை உருட்டுக் கொண்டு மற்றவர்களோடு சேர்ந்து கொண்டார். முன்னுக்கும் பின்னுக்கும் திரும்பிப் பார்த்து அவர் பெருமூச்சு விட்டது அந்தப் பாதுகாப்பு அதிகாரிக்கு எங்கே தெரியும் ?

“றவுண்டப் முடிந்து போதாக் குறைக்கு இப்போ செக்கிங் வேறு. எப்போ இந்தச் செக்கிங் முடிவதும்.... நாம் வீடு போய்ச் சேர்வதும்...”

கலந்தர் காக்காவை ஒருவித எரிச்சல் கவ்வியது. நேர காலத்தோடு வீட்டுக்குப் போய், ஜாம் ஆத் தொழுகையில் கலந்து கொள்ள உடுப்புகளைத் துவைக்க வேண்டுமெனக் கணவு கண்டது எத்தனைப் பெரிய பேய்த்தனம்.

இதுகூடப் பரவாயில்லை. அவரின் மனைவி இவரைப்பற்றி என்ன மோ—ஏதோவென்று அதையும் இதையும் எண்ணிக் கலங்குவானே என்பதே மலையாகத் தெரிந்தது. வெறுத்துப் போனார் கலந்தர் காக்கா. ஆமை வேகத்தில் அந்த வரிசை நகர்ந்தது. மூன்று மணித்தியாலங்கள் இருந்தும் நின்றும் வியர்த்துப் போயிருந்த கலந்தர் காக்கா பலமுறை முகத்தைத் துடைத்துக் கொண்டதுதான் பரிதாபம். அலுப்பென்றால் — அப்படியொரு அலுப்பு.

எல்லாம் முடிந்து காரைதீவுச் சந்தியைக் கடக்கும் போது மணி ஒன்பதரையாயிற்று. பொறுமையிழந்த கலந்தர் காக்கா ‘வந்தா வா — போனால் போ’ என்கிற மாதிரி பைசிக்கலை ஊன்றி மிதித்தார்.

அவருக்குப் பின்னால் வரிசையில் நின்றவர்கள் அவரை முந்தும் போது, தனது முதுமையையும், பைசிக்கல் நிலமையையும் எண்ணிச் சுகித்து கொண்டார் மனிசன். வேறு என்னதான் செய்யலாம்.....

ஊரின் எல்லைக்குள் வந்து கொண்டிருந்தபோது தூரத்திலுள்ள பள்ளிவாசலின் ஒலிபெருக்கியில் மரண அறிவித்தல் சொல்லப்பட்டுக் கொண்டிருந்தது. ஆனால் அவருக்குக் கேட்டதெல்லாம் இரண்டாம் அறிவித்தலின் இறுதி வசனங்கள் மாத்திரமே.

“.... ஐனாசா நல்லடக்கம் இன்று அஸர் தொழுகையின் பின்னர் இடம் பெறும்..... வஸ்ஸலாம்.....”

பிறந்த பிள்ளை ஆணா, பெண்ணா என அறியத் துடிக்கும் தாய்போல ஒரு கணம் கலந்தர் காக்கா பரபரத்துப் போனார். யாராக இருக்கும்... ஆணோ பெண் ணோ... கிழவனோ, கிழவியோ.... என்றெல்லாம் மனதைப் போட்டு அலட்டிக் கொண்டார்.

எதிரே கல்முனை நோக்கி வந்து கொண்டிருந்த பக்கத்து வீட்டுக் கரீமைச் சைகை மூலம் இடைமறித்தார். இரண்டு பைசிக்கல்களும் தகைந்தன.

“ஊரில்.. ஆரு மகுத்தான பேரன்”

“அப்பச்சி .. எங்கிருந்து வாறயள் ... அப்ப ஒங்களுக்கு விஷயம் தெரியாத ..”

“இல்லகப்பா... முன்னாள் ஜமாஅத்தில் போய்வாறன்.. ஆரு மகுத்தான மனே....”

“மிஜ்வாத் ஹாஜியார் சும்மா இருந்தாப்போல மெளத்தாப் போனார் அப்பச்சி....”

“இன்னாலில்லாஹி வயின்னா இலைசுறி ராஜியூன்... என்ன வருத்தம் வந்தகப்பா....”

“நெஞ்சு வலியாம் எண்டு பேசிக்கிறாங்க... அப்பச்சி நான் பேங்குக்கு போகணும் அப்ப வாறன்...”

“அல்லாட காவலா போய்வா மனே...”

கலந்தர் காக்காவுக்கு முச்சிரைத்தது. எத்தனைத் தரம் பைசிக்கல் கடகடத்ததோ... எத்தனைத் தரம் கிறீச்சிட்டதோ... இதெல்லாம் இன்னேரம் பார்த்துக் கொண்டிருக்கலாமா என்ன? ஊன்றி மிதித்தார் மனிசன். நேராக மையத்து வீட்டுக்கு விரைந்து போனார். குறைந்தது இன்னும் ஐந்தாறு நிமிடங்களுக்காவது பைசிக்கல் மிதித்தே தீரவேண்டும்... பழைய நினைவுகள் கண்ணேனதிரே மிதந்தன.

இந்த ஊருக்கு அகதியாய் வந்த புதிதில் முத்த மகனை வெளிநாடு அனுப்புவதற்குப் பத்தாயிரம் ரூபா குறைந்து கலந்தர் காக்கா கையைப் பிசைந்து கொண்டிருந்த காலகட்டம் அது. ஊரில் பிரபல செல்வந்தரான மிஜ்வாத் ஹாஜியாரிடம் போய் உதவி கேட்குமாறு

பலரும் வற்புறுத்தினார்கள். ‘நீங்கள் அகதிகள்லவா, தயங்காமல் ஹாஜியாரிடம் போங்கள் கட்டாயம் உதவி செய்வார்’ என்றெல்லாம் பலரும் – பலதும் சொன்னார்கள்.

கலந்தர் காக்கா போன துதான் போனார், மனைவியையும் அழைத்துக் கொண்டு போனார். யாழ்ப்பாணத்திலிருந்தது தொடக்கம் இந்த ஊருக்கு வந்து சேர்ந்தது வரையில் ரீவி நாடகம் போலப் பட்ட சிரமங்களை ஒப்புவித்தார் கலந்தர் காக்கா.....

கலந்தர் காக்காவின் மனைவி சுபைதா பேசிக் கொண்டிருக்கும் போது மனம் பொறுக்காமல் – வெப்பிசார் மேல்ட்டால் – வாய்விட்டுப் புலம்பியது கூட மிழ்வாத் ஹாஜியாரின் மனதைக் கரைக்கவில்லை. ‘இதுக்கெல்லாம் ஏதுபணம் என்று முகத்தில் அடித்தது போன்று ஹாஜியார் சொல்லி விட்டார்.

கலந்தர் காக்காவும் மனைவியும் தலையைத் தொங்கப் போட்டுக் கொண்டு வெளியேறியதும், அடுத்த மாதமே இரண்டாந்தரம் ஹஜ்ஜாக்குப் போக ஹாஜியார் பணம் கட்டியதும் ஊரரிந்த சங்கதிகளும் – சமாச்சாரங்களும். கலந்தர் காக்காவை மிழ்வாத் ஹாஜியாரிடம் போகச் சொன்னவர்களே ‘இவனும் இவன்ற பணமும்’ என்றெல்லாம் காறித் துப்பியதெல்லாம் பழங்கதை.

‘தப்ளீக்’ வேலையில் ஈடுபட்டு மனப் பக்குவப்பட்டவரல்லவா கலந்தர் காக்கா. இதையெல்லாம் மனதில் வைத்துக் கொள்ளலாமா என்ன....?

“நாமனும் இன்டைக்கோ... நாளைக்கோ...” இந்த விஷயத்திலெல்லாம் கலந்தர் காக்கா கலக்கமில்லாதவர், தயக்கமில்லாதவர்.

ஏதோ போனோம், மையத்தைப் பார்த்தோம், கலிமாச் சொன்னோம், வந்தோம்... என்கிற பாணியில் கலந்தர் காக்கா மையத் வீட்டுக்குத் தரிசனம் கொடுத்தார்.. ‘அல்லாஹ் மிஜ்வாத் ஹாஜியாரின் பாவத்தை மன்னிக்கட்டும்’ என்கிற பிரார்த்தனையுடன் வீட்டுக்குத் திரும்பி விட்டார். வேறு என்னதான் செய்ய... இல்லை வேறு என்னதான் செய்ய முடியும் ?.....

வீட்டுக்குப் போனதுதான் தாமதம், பைசிக்கலை முற்றத்து வேப்ப மரத்தில் சாத்தினார். தலைப்பாகையைக் கழற்றினார். உடுப்புக்களை மாற்றினார். கிணற்றிக்குக் குளிக்கப் போகத் தயாரானார். இதற்குள் பக்கத்து வீட்டுக்குப் போயிருந்த மனைவி சுபைதாவும் கணவன் ‘இருமல் - காறல்’ சத்தம் கேட்டு வந்து சேர்ந்தாள்.

திண்ணையிலே அங்கும் இங்கும் சிதறிக் கிடந்த பன் முடிச்சுக்களும், அடியிடப்பட்ட கல் பன் பாயும் மூலையில் காணப்பட்ட ‘பரித்திமனை’யும், சுபைதாவின் அன்றாடப் பிழைப்பை எடுத்துக் காட்டன.

“மையத்து விஷயம்..... கேள்விப்பட்டயள்.....”

“ஓ.....பாத்துப் போட்டுத்தான் வாரன்.....”

“மிஜ்வாத்..... உறாஜியார் இன்னா அள்ளித்தானே போயிற்றார்.”

“இஞ்ச வந்ததும் வராததுமாய் வாய்க்கு வந்தபடி அதையும் இதையும் கதைக்காதை பாப்பம்.....”

“ஓ.....இதுகள கதைச்சா ஒங்களுக்கு சள்ளென்னும். அதுக்குப் பொறுகு மூலைக்குத்து வீட்டுக்காரி பரிதா இருக்கொன்ன பரிதா..... அவவும் அவட துண்டும்.....”

ஒரு கணம் கலந்தர் காக்கா குழம்பிப் போனார். இன்று காலையார் முகத்தில் முழித்தேனோ என்று அலுத்துக் கொண்டார். அவருக்கு உடனடியாய்ப் புரிந்ததெல்லாம் தான் இல்லாத மூன்று நாட்களுக்குள் குடும்பத்தில் என்னமோ பிரச்சினை நடந்திருக்கிறது என்பது தான். பொறுமையைக் கடைப்பிடித்தார். இல்லையென்றால் நாலு மாதம் ‘சில்லா’ போவதற்குப் பெயர் கொடுத்ததற்கும் மரியாதை இல்லாமல் போகும் அல்லவா.

மனைவியின் மனோ நிலையை அவள் சமையலறையில் தேநீர் தயாரிக்கும் போது ‘தட்டு-முட்டுச்’ சாமான்கள் போட்ட சத்தத்தில் இருந்து கலந்தர் காக்கா புரிந்து கொண்டார். குறைந்தது இன்னும் இரண்டொரு மணித்தியாலங்களுக்கு ஏதாவது பாத்திரங்கள் உருஞும் சத்தங்கள் கேட்டுக் கொண்டேயிருக்கும். இன்றைய நேற்றைய அனுபவமா என்ன.....?

ஒன்றும் புரியாமல் திகைத்துப் போயிருந்த கலந்தர் காக்கா, குளித்து விட்டுத் தலைமுடி உலர்த்திக் கொண்டிருந்த மகளின் காதுகளைத் தற்செயலாகக் கவனித்தார். இரண்டு தோடுகளையும் காணவில்லை. மேலும் குழம்பினார் மனிசன்.

“மகள்..... எங்க தோடுகளைக் காணால்ல.... எங்கயும் காணத்து, கீணாத்துப் போட்டை ?.....”

மகள் ஏதும் பதில் சொல்லிக் கொள்ளவில்லை. வேகமாக அவளின் அறைக்குள் போவதை விறைத்துப்போய் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். கேட்ட கேள்விக்கு பதில் ஏதும் சொல்லிக் கொள்ளாமல் மகள் உதாசீனம் செய்தது அவருக்கு என்னமோ போலிருந்தது. ஒரு கணம் அவமானப்பட்டுப் போனார்.

அறையிலிருந்து மகள் வந்ததும் வராததுமாய் ஒரு காகிதத் துண்டை அவரிடம் நீட்டினாள். என்னமோ ஏதோவென்று அதை வாங்கிப் படித்துப் பார்த்தார். உச்சந்தலை கொதித்தது.

“குபைதா மச்சிக்கு.... ஒங்கட மகள் பெரிய பிள்ளையான போது நான் முன்னாறு ரூபா கொண்டு வந்த. என்ற மகள் பெரிய பிள்ளையாகி இரண்டு கிழமையாகி விட்டது, உடன் பணத்துடன் வரவும்.....”

கலந்தர் காக்காவுக்கு விஷயம் மெல்ல மெல்லப் புரியத் தொடங்கியது. மனைவி குபைதா ரோசக்காரி, மகளின் தோட்டை ஈடுவைத்து செப்புக் கடன் கொடுத்திருக்கிறாள். எவ்வளவு கொடுத்தானோ இனிமேல் தான் கேட்டுப் பார்க்க வேண்டும்.....

மனைவி தயாரித்துக் கொடுத்த கோப்பி கலந்தர் காக்காவின் சிந்தனையைப் பரபரப்பாக்கியது. திண்ணையில் கிடந்த பாயில் அமர்ந்திருந்தாலும் மூளை கடுமையாக வேலை செய்யத் தொடங்கியது.

கடந்த இரவு ‘ஜம்ஆ ராத்திரி’ பயான் செய்த மௌலவியின் பேச்சு அப்படியே காதில் எதிரொலித்தது.

“நீங்கள் வெறுக்கும் ஒன்றில் நீங்கள் அறியாத பல நன்மைகள் இருக்கலாம். எல்லாப் புகழும் அந்த வல்ல நாயனுக்கே.”

என்ன அருமையான வசனம் ! பொருள் பொதிந்த உண்மைகள். அப்படிப் பார்க்கப் போனால் மூன்று மணித்தியாலங்கள் காரைதீவு ‘றவுண்டப்பில்’ மாட்டிக் கொண்டது, இந்த நாட்டிலே தொடராக நடக்கும் யுத்தம், ஏன் யாழ்ப்பாண முஸ்லீம்களைப் புலிகள் வெளியேற்றியது, இது போல மூலைவீட்டு பரிதா அனுப்பி வைத்த செப்புக் கடன் துண்டு, அது தொடர்பான பிரச்சினைகள் இதெல்லாம் நன்மைக்குத் தானாக்கும், எல்லாம் ஆண்டவனுக்கே வெளிச்சம் !

கலந்தர் காக்கா பெருமூச்சு விட்டுக் கொண்டார். அடுத்த வாரம் நாலுமாத தப்லீக் பணியில் ஈடுபடக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகச் சேகரித்து றங்குப் பெட்டியில் வைத்திருக்கும் அந்த ஆயிரம் ரூபா ஞாபகம் வந்தது. கூடவே இன்னும் பத்தும் பலதையும் யோசிக்க ஆரம்பித்தார்.

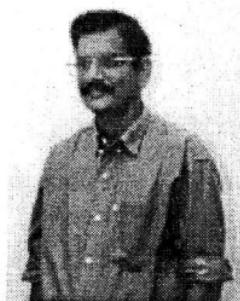
வங்கியில் ஆயிரம் ரூபா போட்டு நூறு ரூபா மேலதிகமாகக் கிடைத்தால் அது பத்துவீத வட்டி. நூறு ரூபாவுக்கு வாங்கின பொருளைப் பத்துவீத நயம் வைத்து நூற்றுப் பத்து ரூபாவுக்கு விற்பனை செய்தால் அது வியாபாரம். அப்படி என்றால் மூன்று வருடங்களுக்கு முன்னர் மகள் பெரிய பிள்ளையான போது மூலைவீட்டு பரிதா அன்பளிப்புச் செய்த முன்நூறு ரூபாவின் இன்றையப் பெறுமதி குறைந்தது முன்னுற்றைம்மது ரூபாவாக இருக்காதா என்றெல்லாம் அவர் மனதைப் போட்டுக் குழும்பிக் கொண்டார்.

கூட்டுக் கழித்துப் பார்த்ததில் மனைவி சபைதாவின் நிலைப்பாடு அவருக்குச் சரியாகத் தென்பட்டது. மகளின் தோட்டை அரை விலைக்கு ஈடுவைத்து அன்றே நானுறு ரூபாவை பரிதாவின் முகத்தில் எறிந்தாளாம். ‘அகதிக் குடும்பந்தான்... அதுக்காகத் தன்மானத்தில் கை வையாதீர்கள்’ என்று மனைவி பொரிந்து தள்ளினாளாம்....

ஆனால் ஒன்று மட்டும் கலந்தர் காக்காவின் மனதை இரடியது-முள்ளாய்க் குத்தியது. இருப்பவன்-இல்லாதவன், முடிந்தவன்-முடியாதவன் என்கிற விவஸ்தை இந்தச் செப்புக் கடன் விவகாரத்திலும் இல்லை போலும். சமூகம் பூராவும் இப்படித்தானாக்கும். ஊறிவந்த எச்சிலைத் ‘துபு’ என்று காறித் துப்பிக் கொண்டார்.

எதையோ நினைத்தவர் போன்று திடீரென எழுந்தார். ‘முதலில் மகளின் தோட்டை மூள வேண்டும். இந்த முறை இல்லாவிட்டால் அடுத்தமுறையாவது நாலுமாத ‘சில்லா’ போகலாம், என்ற ரீதியில் அவரின் மூளை வேலை செய்தது. திடீர் ஆவேசம் வந்தவர் போன்று தன் அறைக்குள் நுழைந்து துருப்பிடித்துப் போய்க் கிடந்த அந்த றங்குப் பெட்டியைத் திறந்தார். அது கிரீச்சிட்டது.....

கே. விஜயன்

வீரகேசரியின் ஆசிரிய பீடத்தில் பணியாற்றும் இவர் சிறுக்கதை, நாவல், இலக்கிய விமர்சனம் ஆகிய துறைகளில் மிகுந்த ஈடுபாடு கொண்டு எழுதி வருபவர்.

அறுபதுகளில் யாழ் இளம் எழுத்தாளர் சங்கம் நடத்திய சிறுக்கதைப் போட்டியில் பரிசு பெற்றதன் மூலம் எழுத்துலகீப் பிரவேசம் செய்தவர்.

விடுவுகால நடசத்திரம் என்பது இவருடைய முதல் நாவல். வீரகேசரி நடத்திய பிரதேச நாவல் போட்டியில் கொழும்புப் பிரதேச நாவலுக்கான பரிசினைப் பெற்றுக் கொண்டு நாவல் 'மனித நிழல்கள்' என்பதாகும்.

நிறையவே தொடர்க்கதைகள், சிறுக்கதைகள், உருவகக் கதைகள், குட்டிக் கதைகள், புத்தக அறிமுகங்கள், இலக்கியக் கட்டுரைகள் என்று எழுதி வரும் விஜயனுடைய எந்த ஒரு படைப்பும் இன்னும் நூலுருப்பெறாதது பெரும் துரதிர்ஷ்டமே. அதற்கானதொரு முயற்சியில் அவர் அக்கறையுடன் ஈடுபட வேண்டும்.

ஆறுதல் பரிசுக் கதை - 5

மனித நிழல்கள்

கே. விஜயன்

இரவின் அமைதியில் தூரத்துக் கடல் அலைகளின் ஆர்ப்பரிப்பு மெல்லெனச் செவிகளுள் ஊர்ந்து நெஞ்சினில் ஊடுருவுகின்றது.

சுப்பிரமணியத்தார் கொஞ்சம் அசைந்து கொடுத்தார். இரண்டு மூன்று முன்முனுப்புகளுடன் தூக்கம் கலைந்து விட்டது.

உணர்வுகளைக் குவித்து நினைவுகளை வெகு தொலைவிற்குச் செலுத்திய போது கடல் அலைகளின் ஆர்ப்பரிப்பு பேரிரைச்சலாகக் கேட்கிறது.

மகன் ரவீந்திரனுடைய அறையில் நிசப்தம் குடிகொண்டிருக்க மெலிதான் குறட்டையொலி தவழ்கிறது. ரவீயும் அவன் மனைவியும் சிறுமி அகல்யாவும் ஆழ்ந்த உறக்கத்தில் இவ்வுலகை மறந்து விட்டிருக்கிறார்கள்.

சுப்பிரமணியத்தார் தமது சகதர்மினி காயத்திரியைப் பார்த்தார். அவன் துயில்கிண்றதைக் காண வேசாக நீர்மணிகள் பனித்திவளைகள் எனக் கண்களில் திரண்டு பிரகாசிக்கின்றன.

மிதிவெடிக்கு அவனுடைய கால்களிலொன்று இரையானது. அதன் மீது கையை வைத்து, தலைக்கு இன்னொரு முட்டுக் கொடுத்துச் சிறு குழந்தை போல் அவன் தூங்குகிறான். பரதம் பயின்ற அவன் கால்களுக்கா இந்த கதி?

சுப்பிரமணியத்தார் நெஞ்சினுள் ஒரு கதறல். கடல் அலைகளின் ஓசை மிகவும் அருகில் கேட்கிறது.

▲

அந்த ஓசைதான் எவ்வளவு நெருக்கமானது! வாகனப் போக்கு வரத்து அமைந்த தெருவைக் கொஞ்சம் தள்ளி, உள்நோக்கி வீடு அமைந்திருப்பதால் பகலில் கடல் அலைகளின் ஆர்ப்பரிப்பு கேட்பதில்லை. அமாவாசை, பெளர்ணமிக் கால இரவுகளில் நன்றாகக் கேட்கும்.

பூரண நிலவு உதயமாகி இரண்டு நாள்களே கடந்து விட்டிருந்தன.

நிலவொளியில் அலைகளின் கரைமீறிய உற்சாகம் பெரிய ஆர்ப்பரிப்பாக சுப்பிரமணியத்தார் செவிகளினுள் பைசாசங்களாகக் கூச்சலிடுகின்றன.

வாசற் கதவை மெல்லத் திறந்து வெளியில் வந்தார். வீட்டின் பின்புறமாகச் சென்று நின்ற போது அலைகளின் சுகந்தமான ஓசை அமுதமாக உள்ளர்வில் தோய்ந்தது.

சுப்பிரமணியத்தார் கண்களை முடிக்கொண்டு கொஞ்ச நேரம் நிஷ்டையில் ஆழ்ந்தார். ஊரின் நினைவு உணர்வில் ஊஞ்லாடுகிறது.

நெனா தீவின் கடற்கரையோரமாகத்தான் வீடு. பிறந்து வளர்ந்து, வாழ்வு முழுவதுமாகக் கரைந்துவிட்ட பிரதேசம். அரைகுறை உடையுடன் வெறும் மேனியராக ‘புட்போல்’ அடித்து உருண்டு பிரண்டு, பெரியவனாகி, தொழில் புரிந்து பெண்ணெடுத்த காலத்திலும் இளமைக்கால நினைவுகளுடன் நடந்து திரிந்த மணல் வெளி இன்றும் நெஞ்சில் ரணமாகப் பதிந்து, உறைந்து கிடக்கிறது அதன் நினைவுகள் நிஷ்டையில் ஆழ்ந்து போனவர் சிறு சந்தடியொன்றின் உலுக்கலில் விழித்துக் கொள்கிறார்.

நாயொன்று ஒரே வீச்சில் பூனையொன்றை உற்சாகமாக விரட்டிச் செல்கிறது.

நிலவொளி வெண்பனிப் புகார் என வருவித்துக் கொண்டிருக்கிறது.

வீட்டின் பின்புறம், சின்ன வேலிக்கு நடுவில் இரண்டொரு வாழை மரங்கள் அவற்றின் படர்ந்து நீண்ட கிழிச்சல் இலைகளினுடே வழியும் நிலவின் பால் வெளிச்சத்தில்..... அது என்ன?

சட்டென நினைவு அறுந்துபோன சுப்பிரமணியத்தார் சிறு அச்சம் சுடராக நெஞ்சினில் எரிந்திட உற்றுப் பார்க்கிறார்.

எவ்ரோ படுத்துக் கிடக்கிறார்கள்.

அருகில் போய்க் குனிந்து பார்க்கிறார். நிலவின் ஒளி ஒழுகல் முகத்தைப் பளிச்செனப் பிரகாசப்படுத்துகின்றது.

கறுத்து மெலிந்த முகம். அடி பட்டு நீலம் பாரித்து ரணம் வடிந்து காய்ந்து வீங்கி விட்ட உதடுகளும், கன்னப் பொட்டுகளும்.

ஆ! கடவுளே!

சுப்பிரமணியத்தாரின் கால்கள் பின் வாங்கின. முடிந்த மட்டும் வேகமாக நடந்து சென்று கதவை மூடிச் சாய்வு நாற்காலியில் அமர்ந்து பின்னால் சாய்ந்து கைகளை உயர்த்தித் தலைக்கு முட்டுக் கொடுத்துக் கண்களை மூடினார்.

நினைவுப் பறவை மனதிற்குள் படபடப்படன் சிறகடிக்கிறது.

நெனா தீவை விட்டு ராணுவ நடவடிக்கையின் போது மக்கள் சாரி சாரியாகப் புலம் பெயர்ந்து சென்று விட்டதன் பின்னர் அவரும் சகதர்மினியும் மட்டும் மிஞ்சி விட்ட நிலையில், ஷெல்லடியின் தாக்குதலில் சிதிலமாகிப் போன வீட்டுச் சுவரின் சாய்வு நாற்காலியில் அமர்ந்து சாய்ந்து, கைகளைப் பின்னால் உயர்த்தி மடித்துத் தலைக்கு முட்டுக் கொடுத்துக் கண்களை மூடி, சுவீஸ் சென்ற ஜனகன், கனடாவில் ஜக்கியமாகிப் போன கஜன், கொழும்பில் குடித்தனமாகிவிட்ட ரவீந்திரன், பின்னளைகளின் நினைவினாலே மாய்ந்து போய் விட்ட காயத்திரி, அதோ அந்தக் கடல், அதன் அலை யோசை இப்படியே நினைவுகளில் ஆழ்ந்து போவார்.

அந்த நினைவுத் திரையில் எத்தனை எத்தனை அவல நாடகங்கள் ஆரோகணித்துச் செல்லும்.

ராணுவத்தின் தாக்குதலுக்கு இரையானவர்கள், மிதி வெடிகளின் அகோரப் பசிக்கு முடமானவர்கள், ஷல்லடியின் மிரட்டலில் அலறியோடியவர்கள்.

கண்களை மூடிக் கொண்டிருந்த சுப்பிரமணியத்தார் திடுமெனப் பதட்டம் அடைந்தவராக எழுந்து உட்கார முயன்றார்.

காயத்திரி மிதிவெடிக்குப் பலியாகிக் காலை இழந்த அந்தச் சம்பவம் நினைவுத் திரையில் உயிரோட்டமானது. அந்த அதிர்ச்சியில் எழுந்தார்.

கொழும்பு வாழ்க்கை ஆரம்பமாகிச் சில மாதங்களே ஆகின. இனிமேல் ஊர் வாழ்க்கை சரிப்பட்டு வராது என முடிவு செய்தவராகக் கடைசி மகன் ரவீந்திரனைத் தேடி ஒற்றைக் கால் காயத்திரியுடன் வந்து சேர்ந்தார்.

அம்மா என ஏங்கிப் போனான் ரவீந்திரன். சுப்பிரமணியத்தாரும் காயத்திரியும் கொழும்பு வந்து மூன்று மாதங்கள் கடந்து போய்விட்ட போயா தினம் ஒன்றில் கொழும்பில் குண்டொன்று வெடித்தது.

எவனோ ஒரு தீவிரவாதி தப்பியோடி விட்டானாம் எனத் தேடுதல் நடவடிவக்கையில் வீதிகள் அல்லோலப்பட்டன.

ரவீந்திரன் வீட்டில் நடு இரவில் ராணுவம் வந்து படபட வெனக் கதவைத் தட்டிய போது சுப்பிரமணியத்தார் வெல வெலத்துப் போனார்.

இந்த வீடுகளின் வரிசையில் ரவீந்திரனுடைய வீடு மட்டும்தான் யாழ்ப்பாண வீடு. ஏனையவை அனைத்தும் முஸ்லீம், இந்தியத் தமிழர்கள் வாழும் வீடுகள். கொஞ்சம் தள்ளி சிங்கள குடும்பங்கள் வாழும் வீடுகள்.

தேடுதல் கடுமையாகவே இருந்தது. சுப்பிரமணியத்தார் ரிட்டையர் அரசு உத்தியோகத்தார். வயதானவர் என்றும் பாராமல் கேள்விகளால் மிரட்டித்தீர்த்தார்கள். ரவிந்திரனுக்கு நாலு பூசை கொடுக்காமல் விட்டது பெரியபுண்ணியம். காயத்திரி அம்மாவிற்கு ஒரு கால் எப்படிப் போயிற்று என்பதைக் கூட மாபெரும் சந்தேகத்துடனே கேட்டார்கள்.

ராணுவம் மறுபடியும் வரக்கூடும். இன்று அவர்கள் வந்து வீட்டின் பின்புறம் படுத்துக் கிடக்கும் ஆசாமியைக் கண்டு விட்டால் நிலைமை படுபயங்கரமாகிவிடும் என்பதை சுப்பிரமணியத்தார் நன்றாக உணர்ந்தார்.

மகன் ரவீந்திரன் எந்த விதமான பிரச்சினையும் இல்லாமல் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறான். இப்பொழுது தொன்றியுள்ள பிரச்சினையால் அவன் வாழ்க்கை பாதிக்கப்பட்டு விடுமே என மனம் தடுமாறியது.

வீட்டின் பின்னால் படுத்துக் கிடப்பவன் எவனோ தெரியவில்லை. அவன் தமிழன் என்றால் தொலைந்தோம், அடித்தாவது கலைத்து விட-

வேண்டும் என்ற எண்ணங்களில் அல்லாடிப் போனவராக சுப்பிரமணியத்தார் மறுபடியும் கதவைத் திறந்து கொண்டு வெளியில் வந்து படுத்துக் கிடக்கும் ஆசாமியை வெறித்துப் பார்த்தார்.

நிலவு வெளிச்சம் பளாரெனப் பிரகாசமாக வெளிச்சம் பாய்ச்சிக் கொண்டிருக்கிறது. இருளில் நின்று கொண்டு சுப்பிரமணியத்தார் சிறிய சிறிய கற்களைப் பொறுக்கி நாயை விரட்டுவது போல அவனை நோக்கி எறிந்தார். பட் பட்டென அவை அவன் உடலெங்கும் தாக்கிய போதும் அவன் அசைந்த பாட்டைக் காணோம்.

நிலவு கரும் முகில் கூட்டம் ஓன்றின் பிடிக்குள் இறுகிவிட்டதும் இருள் திரை பூரணமாக உலகை மூடி விட்டது.

இருளோடு இருளாக மெல்ல மெல்ல அவன் அருகில் சென்ற சுப்பிரமணியத்தார் தனது காந்தீய சிந்தனை நெறிகள் அனைத்தையும் தூக்கி எறிந்து விட்டு ஆசாமியின் விலாவில் இரண்டு உதை விட்டார்.

அவன் அசைந்த பாட்டைக் காணோம் ஆனால் ‘ம்மா’ என்ற முனங்கலுடன் பெருமுச்சு ஒன்று வெளிப்பட்டது போலிருந்தது.

சில்லெனப் பனிக்காற்று உடலைத் தழுவி உடலெங்கும் குளிர் பரவி விட்டவரைப் போல சுப்பிரமணியத்தார் வெடவெடத்தார்.

ஜேயோ கடவுளே! இதென்ன தர்ம சங்கடமாய் போச்சு! என அவர் மனம் ஓப்பாரி ஓலமிட்டது.

ராணுவத்தார் துப்பாக்கிச் சனியன்களுடன் இருளிலிருந்து தன் வீட்டைச் சுற்றி வளைப்பது போன்றதொரு மாயத்தோற்றும் ஏற்பட்டு

அவர் கண்கள் சுழலத் தொடங்கிய வேளையில் அவர் தோளில் ஒரு கை விழுந்து இறுகப்பிடித்தது.

‘அப்பா’ என்ன செய்யுரியன்?’

ரவியின் குரல் எரிச்சலுடன் அவர் செவிகளுள் பாய்ந்தது.

“ஆளைப் பார்த்தால் வட்டுக்கோட்டை ஆளைப் போல கிடக்குது. நேற்று ரி.வி யிலே தேடப்படுவதாக சொன்ன ஆளின்ற முகம் போலவும் கிடக்குது. பெரிய வில்லங்கமா போச்சு. என்ன செய்யுரது?”

ரவீந்திரன் கவலையுடன் கேட்டான். வீட்டின் பின்புறமிருந்து இருவரும் வீட்டினுள் வந்து பேசிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். மற்றவர்கள் செவிகளில் விழாதவாறு ரகசியக் குரலில் பேசுகிறார்கள். “என்னமாவது செஞ்சு ஆளை களைச்சுப் போடுவோம். இந்த சன்யன்களின்ட சூத்தாலே நாங்கள் கொழும்புலே நிம்மதியாக இருந்த பாடில்லை.”

கப்பிரமணியத்தார் கொஞ்சம் கோபமாகவே புறு புறுத்தார்.

ரவீந்திரன் அப்பாவை ஆச்சரியமுடன் பார்த்தார். சதா பொடியன்களின் கதைகளைச் சொல்லிச் சொல்லிப் பெருமைப்படும் அப்பா அவர்களில் ஒருவன் இங்கே அனாதையைப் போல் விழுந்து கிடப்பதைக் கண்டும் இப்படிப் பேசுகிறாரே. இத்தனை மாற்றம் தன் மகன் வாழ்வு கஷ்டத்திற்குள் வீழ்ந்துவிடும் என்பதாலா?

ரவி யோசனையில் ஆழ்ந்து விட்ட வேளையில் சமையலறைக்குச் சென்ற அப்பா அடுப்பைப் பற்ற வைத்து, அதன் மீது நீர் நிறைந்த கேத்தலை வைத்தார்.

அப்பா என்ன செய்கிறார் என ரவி எட்டிப் பார்த்தபோது கேஸ் அடுப்பின் கூட்டும் நெருப்பின் நீலவர்ணத்தில் அவர் கண்கள் குத்திட்டு நிற்கின்றன. அவர் முகத்தில் கவலையும், யோசனையும் தோய்ந்து கிடக்கின்றன.

தேனீர் ஊற்றப் போகிறார் போலும் என எண்ணிய அவன் அப்பாவின் சாய்வு நாற்காலியில் சாய்ந்து கைகளுக்குள் முகத்தைப் புதைத்துக் கொண்டு யோசனையில் ஆழ்ந்து போனான்.

குப்பிரமணியத்தார் நீர் கொதிக்கும் கேத்தலைத் தூக்கிக் கொண்டு அவனையும் கடந்து வெளியில் சென்றதை அவன் காணவில்லை.

வீட்டின் பின்புறமாகச் சென்ற அவர் வாழை மரத்தின் அடியில் படுத்துக் கிடக்கும் அந்தப் பதினைந்து வயது மதிக்கத் தக்க சிறுவனின் உடலின் மீது மளமள வெனக் கொதிக்கும் நீரைக் கொட்டவிட்டு ஒடு முனைகையில் அங்குக் கிடந்த மரக்குற்றி ஒன்று தடுக்கி விழுந்து விட்டார். திகிலினால் வெருண்டு போன குப்பிரமணியத்தார் கொதி நீர் பட்டுத் துடிந்தெழுந்து விடும் பயங்கரவாதி தன்னை குண்டு எறிந்து கொன்று விடக் கூடும் எனத் திரும்பிப் பார்த்த போது

அவன் அசையவில்லை.

கிழிந்த வாழை இலைகளின் இடைவெளியூடே ஒழுகிக் கொண்டிருக்கும் நிலவின் பால் ஓளியில் அவன் உடல் அசையாமல் கிடக்கிறது.

சுப்பிரமணியத்தார் ஸ்மரணை இழந்தார்.

சுப்பிரமணியத்தார் கண் விழித்த போது அவர் வீட்டினுள் படுக்கையில் கிடந்தார். வீட்டில் விளக்குகள் எரிந்து கொண்டிருக்கின்றன. வீட்டின் அணைவரும் விழித்திருக்க, அடுத்தடுத்து வீட்டு சனங்களும் நிறைந்திருக்கப் பொலிசாரும் வீட்டினுள் நிறைந்திருந்தார்கள்.

அவர் மலங்க மலங்க விழித்தார்.

*

1983 - ம் வருடம் ஜூலை மாதம்

இலங்கையின் இதயம் போன்ற கொழும்பு மாநகரின் புகையிரத நிலையப் பிரதேசம்.....

கட்டிடங்கள் நெருப்பின் தாக்குகளுக்கு இரையாகிக் கொண்டிருக்கின்றன. பெட்டிரோல் ஊற்றிக் கொளுத்தப்பட்ட சில மனித ஜீவன்கள் பெரும் தீப்பிழம்புகளாக வீதியில் ஒடுகின்றன. சனம் நான்கு திசையும் கும்யோ கும்யோவென அலறியோடியிருக்க ஒரு குழந்தை நடுவீதியில் குடல் அணைத்தையும் வெளியில் கக்குவது போல வீறிடுகிறது. அழுது அழுது அதன் குரலும் வற்றி ஒரை அடங்கிப் போய் அது துடி துடிக்கும் நிலையில் ஓர் ஆதரவுக் கரம் அதனைத் தூக்கி அணைத்துக் கொண்டு ஒடுகிறது.

அகதி முகாம் ஓன்றில் அடைக்கலம் கிடைக்கிறது. ஆனால் சொந்தம் கொண்டாடத்தான் எவரும் இல்லை.

கால மணல் வெளியில் வருட மழைத்துளிகள் விழுந்து வேகமாக மறைந்து போகின்றன.

அவன் வளர்ந்தான். அவனுக்குப் பெற்றோர் யாரென்று தெரியாது. மொழி தெரியாது. இனம் தெரியாது.

யத்த விதை முளைவிட்டுச் செடியாகி, மரமாகி வளர்ந்து கொண்டிருக்கிறது. அவனும் வளர்கிறான். பனிரெண்டு வயது. பொலிஸ் அவனைச் சந்தேகத்தின் பேரில் கைது செய்தது.

மூன்று நான்கு வருடங்கள் சிறை வாழ்க்கை. ஆசாமி சிங்களமோ தமிழனோ தெரியாது என மண்டையைப் பிய்த்துக் கொண்ட பொலிசார் அவனை விட்டு விட்டார்கள்.

சுதந்திரப் பறவையாக மூன்று நாள்கள் வீதி வீதியாக அலைந்தான்.

போயா தினம் குண்டு வெடித்தது. அன்று வீதியே அமளிப்பட்டது. நதிக்கரையோரமாகவிருக்கும் பாஞ்சாலையின் பக்கமாகச் சென்று அந்த மணல் வெளியில் படுத்துக் கொண்டான்.

நிலவு நடுவானில் உலவிக் கொண்டிருந்த ஒரு நாள் விழிப்பு வந்து எழுந்து நடந்து சென்ற போது அதோ அந்த இளநீர் மரம் தெரிந்தது.

பசியால் வறண்ட இதயம், ஆ! தெய்வமே என அழுதது. அது என்ன மொழியில் அழுதது?

நிலவு வெளிச்சத்தில் இருண்ட நிழல்களாகத் தெரியும் மரங்கள், செடிகள். இவைகளைப் போல் அவனும் நகரும் ஒரு சிறு செடியாகச் சென்றான்.

இளநீர் மரத்தில் ஏறியபோது அங்கே கற்றித்திரிந்து கொண்டிருந்த சில காவலாளிகள் கண்டு விட்டார்கள்.

இவன்தான் தப்பிவிட்ட தீவிரவாதியாக இருக்கக் கூடும் என அவர்கள் சிங்களத்தில் குசுகுசுத்துக் கொண்டார்கள்.

அவர்கள் நடுவில் அவன் புட்போல் பந்தாகிப் போனான். அவன் உயிர் போய் விட்டதும், திகைத்துப் போன அவர்கள் அந்த யாழ்ப்பாணத்து வீட்டின் பின்னால் போட்டு விடுவோம் என்று தீர்மானித்துக் கொண்டு வந்து போட்டு விட்டார்கள்.....

பொலிஸ் ஸ்டேசனில் வைத்து பொலிசார் சொன்ன கதையை ரவி வீட்டில் குழ்ந்து நின்றவர்களிடம் கூறிய போதும் ஒருவருடைய இமைகளும் அசையுவில்லை. சுப்பிரமணியத்தார் திறந்த வாயை மூடாமல் கேட்டுக் கொண்டிருந்தார்.

‘இந்த அனாதைக்கு அவன் யாரென்று தெரியாது. இன மத பேதம் ஒன்றுமில்லாத எத்தனை உயிர்கள் இந்த நாட்டில்....!

அவர் மனம் கதறி அழுகிறது.

சாஹூல்ஹூ மீது நிஃமத்துல்லாஹ்

மன்னார் மாவட்டம் ஏரூக்கலம் பிட்டியைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர் எஸ். எச். நிஃமத்.

எண்பதுகளில் சிறுகதைகள் மூலமாகவே எழுத்துலகப் பிரவேசம் செய்த இவர் சிறுகதைகளைப் போலவே கவிதையிலும் ஆழ்ந்த ஈடுபாடு கொண்டவர்.

“வா ஊருக்குப் போவோம்”, “பொன் விளை பூமி” என்னும் இரு கவிதை நூல்களை வெளியிட்டுள்ளார். அமைச்சரும், முந்திரி முஸ்லீம் காங்கிரஸ் தேசியத் தலைவருமாகிய அல்ஹாஜ் எம். எச். எம். அஷ்ராஃப் அவர்களின் 50ஆவது பிறந்த நாளை முன்னிட்டு ஐம்பது கவிஞர்களின் வாழ்த்துக் கவிதைகளைத் தொகுத்து “ஒடும் நதியைப் பாடும் மலர்கள்” என்னும் பெயரில் அண்மையில் வெளியிட்டுள்ளார். (1998)

1977ல் இருந்து 1994வரை விஞ்ஞான ஆசிரியராகப் பணிபுரிந்து ஓய்வு பெற்ற இவர், பத்திரிகையாளராகும் இலக்கிய எண்ணத்துடன் ‘சங்கமம்’ என்னும் ஏட்டை இரண்டு வருடமாக நடாத்தினார். தற்போது நவமணி பத்திரிகையின் விவரணைப் பகுதி பொறுப்பாசிரியராகக் கடமைபுரியும் நிஃமத்துல்லாஹ் சிறுகதை, கவிதை, கட்டுரைப் போட்டிகளில் நிறையவே பரிசுகளை வென்றுள்ளார். ஆனந்தவிகடன் போன்ற தமிழகப் பத்திரிகைகளிலும் இவருடைய சிறுகதைகள் பிரசரம் பெற்றுள்ளன.

‘எரிகொள்ளி’, ‘ஆளடையாள அட்டையும் ஜந்து ரூபாயும்’ என்னும் இரண்டு சிறுகதைத் தொகுதியின் ஆசிரியர்.

ஆறுதல் பரிசுக் கதை - 6

கிருளின் ஓலங்கள்...

சாகுல்ஹமீது நிஃமத்துல்லாஹ்

அன்னம்மாவைப் பாடையிற் கிடத்திய சில நிமிடங்களுக்குள் யாரோ ஒருவரின் காட்டுக் கத்தல் கேட்கிறது.

“என்ன யோசிச்சுக் கொண்டு நிக்கிறியள்? தூக்குங்கோவன். மழையல்லோ பெய்யப் போகுது..... கெதியாய்ச் சவத்தை எடுங்கோவன்...”

அதை ஆமோதித்து இன்னொருவரும் படபடப்பாகப் பேசுகிறார்.

“ஓமோம்.... வாரவை எல்லாம் வந்திட்டனம்தானே, பேந்தெதுக்குச் சவத்தை வைச்சுக் கொண்டிருக்க வேணும்....? தூக்குங்கோ ! அதுசரி, உந்தக் கிழவர் எங்க போயிட்டார்...?”

“அட..... அதோ அங்கை நின்டு கொண்டு கிழம் அழுகிறதைப் பார்ணே. க்கும்.... புதுப் பொண்டாட்டியைச் சாக்குடுத்தவன் கூட உப்பிட அழ மாட்டான். ஆராவது போய்க் கிழவரைக் கூட்டிக் கொண்டு வாங்களன்றா.....”

இரண்டொருவர் கிழவரை நோக்கிச் செல்கின்றனர். “என்னப்பு.... உப்பிட அழுகிறியன்....? வானம் கிடக்குற கிடையைப் பார்த்தால் அழக்கப் போற மழை நாலு நாளைக்கு நின்டடிக்கும் போல கிடக்கு. அப்பு வாருங்கோ... எங்களுக்கும் வேலை வெட்டி இருக்குதல்லே.”

கிழவரால் அதற்கு மேல் அழ முடியவில்லை. இளகிப் பாகாய் வழிந்து கொண்டிருந்த இதயத்தை மிக்க பிரயாசைகளுடன் பாறாங் கல்லாய் மாற்றிக் கொள்கிறார்.

“சட்டியைத் தூக்குங்கோ, அப்பு....”

செயற்கையாக மனது இறுக்கப்பட்டிருந்தாலும் விரல்கள் நடுங்கத்தான் செய்தன.

“கீழ் போட்டு உடைச்சிடாதையுங்கோ, கவனம்!”

பாடை தூக்கப்பட அங்கிருந்த பெண்களின் ஒப்பாரி உச்சஸ்தாயியை அடைகிறது.

“விலத்துங்கோ.... விலத்துங்கோ.....!”

நேற்றுவரை அன்னம்மாவாய், உயிராய், உணர்வுகளாய், இருந்தவள் இன்று சவமாய், பிணமாய், வெறும் சடப் பொருளாய் வாசல் கடந்து கொண்டு போகப் படுகிறாள்.

மயானத்துச் சிதையில் அன்னம்மா கண்கள் மூடித் துயில்வதைக் கிழவர் ஒரு கணம் - ஒரேயொரு கணம் உற்றுப் பார்க்கிறார். அதற்குள்....

“அப்பு, கொள்ளியை வையுங்கோ...!”

மேற்துண்டால் வாயைப் பொத்திக் கொண்டு அன்னம்மாவின் சிதைக்குள் கொள்ளியைச் செருகிய போது எரிந்தது கிழவரின் நெஞ்சம். ‘ஜேயோ... அன்னம்...! போறியோ தாயி....!’

எல்லாம் முடிந்து விட்டது. நேரே வந்து, குளத்தில் முங்கியெழுந்து, ஈரம் சொட்டச் சொட்ட வீட்டுக்குள் நுழைந்து உடை மாற்றியாகி விட்டாயிற்று.

‘த்திடும்... திடுத்திடு.... த்திடும்....’

பளிச்சிட்டு வீசிய மின்னலைத் தொடர்ந்து நடுவானத்தில் எழுந்த முழக்கம் கிழக்கின் ஆடவானம் வரை கடகடத்துச் சென்றது.

‘இஞ்சேருங்கோ... கிட்ட வாருங்கோவன்..... எனக்குப் பயமாயிருக்கு.....’

வானத்தில் இடி இடிக்கையிலெல்லாம் பயந்து போய் ஓடிவந்து, தனது முடிகளடர்ந்த மார்புக்குள் முகம் புதைத்துக் கொள்ளும் அன்னம்மாவின் குரல் செவிகளுக்குள் கேட்கிறது.

கிழவர் விகம்புகிறார். ‘அன்னம்.... என்ற சூஞ்சு..... இந்த இடி, மின்னலுக்குள்ளை உன்னை மயானத்தில் நான் தனியா விட்டுட்டு வந்திட்டேனே... இப்போ நீ ஆருக்கிட்டப் பாதுகாப்புத் தேடி ஒடிப் போவாய்.... அன்னம்.... என்ற ராசாத்தியின்....’

உலகைவிட்டுப் போக மனமின்றி ஒட்டிக் கொண்டு கிடந்த கொஞ்ச வெளிச்சத்தையும் இருள் மிக மோசமாகக் கபளீகரம் செய்திற்று. தனக்குரித்தான் ஆதிக்கத்தை என்றுமே விட்டுக் கொடுக்காத இருள்; வெறி பிடித்த இருள்.

ஒரு முறை இரவுணவு உண்ட பின்னர் முற்றத்து நிலவொளியில் அமர்ந்து அன்னம்மா இடித்துத் தந்த வெற்றிலையைக் குதப்பிக் கொண்டே தான் கேட்டது கிழவரது நெஞ்ச வானத்தில் நினைவுத் தாரகைகளாய்க் கண் சிமிட்டத் தொடங்குகிறது.

‘அன்னம்.... உந்த இரவைப் பற்றி நீ என்ன நைக்கிறே....?’

‘என் எதுக்குக் கேக்கிறியள்....?’

அது வந்து, அன்னம்.... பகலைவிட இரவுக்குத்தான் வலிமை சூடவெண்டு நான் நைக்கிறன். உன்ற அபிப்பிராயத்தையும் தெரிஞ்சு கொள்ளலாமென்டுதான்....’

‘அதெப்பிடியிடும்? பகலாலைதான் தாவரங்கள் வளருது. தாவரங்கள் வளர்ர படியாலதான் உயிரினங்கள் வாழுமது. பகலிலதான் எங்களாலை பார்க்க ஏலுது. கனக்க ஏன் கதைக்க வேணும்? பகலாலைதான் இந்த உலகமே இயங்குது. அதனால் பகலுக்குத்தான் வலிமை சூடு.....’

தனது வக்கிர விசாரணையின் ஆரம்பப் படியான அந்தக் கேள்வியைப் புரிந்து கொள்ளாத அன்னத்தின் பேதமையை எண்ணித் தனக்குள் சிரித்துக் கொண்ட கிழவரின் தொண்டைக்குள் வெற்றிலைச் சக்கை பொருத்துக் கொள்ள, அதைக் காறித் துப்பிவிட்டுத் தொடர்கின்றார் கிழவர்.

'இல்லையன்னாம்.... இரவுக்குத்தான் வலிமைகூட. எப்பிடியென்டு கேள், சொல்லுறங். உந்த வானத்திலை நட்சத்திரங்கள் இருக்குதல்லோ... அவை ஓவ்வொண்டும் மிகமிகச் சக்தி வாய்ஞ்சது, தெரியுமே....? பாரன்னாம்..... பகலிலை ஒரு நட்சத்திரமாவது இருக்குதே..? எனவே சக்தி வாய்ஞ்சதைக் கொண்டிருக்கிற இரவுக்குத்தான் வலிமை கூடவெண்டு நான் சொல்லுறன். மற்றது, நாங்கள் பகலைக் கண்டு பயப்படுறதில்லை. ஆனால் இரவிலை தனியா நடக்கிறதுக்கு, இருக்கிறதுக்கு, வாழுறதுக்குப் பயப்படுறம்தானே...? அதனாலை எங்களைப் பயப்படுத்தாத பகலைவிட, பயப்படுத்துகிற இரவுக்குத்தான் பவர் கூடவாய் இருக்க வேணும். இன்னுமொண்டு அன்னம்.... நல்ல மாரி காலத்திலையும், கிரகணம் ஏற்படேக்கையும் பகலைத் தூரத்திப் போட்டு இரவு வந்திடும். ஆனால் எப்பீயாச்சும் உந்த இரவை விரட்டிப் போட்டு பகல் வந்திருக்கே...? இதெல்லாத்தையும் விட வேறொரு சக்தியும் இருட்டுக்கு இருக்கு அன்னம். அது என்னெண்டால் எத்தினையோ இரகசியங்கள் பகலைவிடக் கூடுதலாய் இருட்டுக்குள்ளதான் ஒளிஞ்சு கிடக்கு. உப்பிடியெல்லாம் பார்க்கேக்கை, பகலைவிட இரவுக்குத்தான் வலிமை கூட....!'

கிழவரின் வாதத்தால் குழம்பிப் போன அன்னம் எரிச்சலுடன் சொன்னாள்.

'எனக்கெண்டால் நீங்கள் சொல்லுறதெல்லாம் வெறும் குதர்க்கமாய்த்தான் தெரியிது. ஒமோம்.....உங்களின்ர விளக்கங்களோடை எனக்கு உடன்பாடில்லை, பாருங்கோ.....'

கிழவர் வஞ்சகமாகச் சிரித்தார். பின் சொன்னார்.

‘அன்னம்..... எந்தவொண்டுக்கும் ஒரு பக்கம் மட்டும் இருக்கிறதில்லை. கூர்ந்து பார்க்கேக்க, ரெண்டு பக்கமோ, கூடவோ இருக்கிறது தெரிய வரும். அன்னம்..... உன்னிலையும் பல பக்கங்கள் இருக்கலாம், இல்லியே?.....’

தன்னை நோக்கிக் கபடத்தனமாகவும், கோழைத்தனமாகவும் எறியப்படும் கணைகள்தான் அவ் வார்த்தைகள் என்பதை அன்னம் உணர்ந்து கொண்டாற் போலிருந்தது. மறு வினாடியே அவ்விடத்தை விட்டும் எழுந்து ‘விர்’ரென வீட்டுக்குள் போனாள்.

அன்னத்தின் இளவயதுக் கூந்தல் போல இப்பொழுதும் இரவுகருகருவன்று கறுத்துத்தான் கிடக்கிறது. குதர்க்கமென்று வைத்துக் கொண்டாற் கூட வலிமை மிக்க இருள்; பயப்படுத்துகின்ற இருள்; இரகசியங்களைக் கூடுதலாகத் தன்னுள் புதைத்து வைத்திருக்கும் பொல்லாத இருள்.

ஆனால் இந்த இருட்டைப் பங்கு போட இப்போது அன்னம் இல்லை. இந்நேரம் வெந்து நீராகியிருப்பாள். உடற் கட்டையை உலகக் காற்றோடு கலக்கவிட்டுக் காணாமற் போயிருப்பாள்.

யார், யாரோ வருகிறார்கள்; துக்கம் விசாரிக்கிறார்கள்; ஆறுதல் சொல்லுகிறார்கள்; போய் விடுகிறார்கள். ஆனாலும் கிழவருக்கு அவர்களைவரிலுமே அக்கறையில்லை. அவர்களின் பாசாங்குத்தனமான தேறுதல் வார்த்தை தேவையேயில்லை.

வாசற் கதவைத் தாழிட்டு விட்டு வருகிறார். நிலத்தில் துண்டை விரித்துப் படுக்க முனைகிறார். பக்கத்திலிருந்த அரிக்கன் விளக்கின் நசநசத்த ஒளியினால் அவரின் ஈர விழிகள் ஏரிச்சலடையவே, விளக்கை இயன்ற மட்டும் தணித்துவிட்டு இமைகளை மூடிக் கொள்கிறார்.

முடிய கண்களுக்குள் அன்னம் வந்து முறைக்கிறாள். வெள்ளைச் சீருடையுடன் பாடசாலை செல்லும் அன்னம். பச்சைக் கிளி போன்ற அன்னம்.

கிழவர் அவளை ஆசையோடும், குற்ற உணர்வுகளோடும் பார்க்கிறார். கண்களைத் திறந்தால் எங்கே அவள் காணாமற் போய்விடுவானோ வென்ற பயத்தில் தன் சுருங்கிப் போன விழி மடல்களை மேலும் சுருக்கிக் கொண்டு, தன் கண்களின் நாம்புகளெல்லாம் குளிர்ந்து விடுமளவிற்குப் பார்க்கிறார்.

அன்னமும் கந்தவேலும் அப்போது பத்தாம் வகுப்பில் படித்துக் கொண்டிருந்தார்களாயினும், இருவருக்கிடையிலேயும் அத்துணை ஒட்டுறவு இருக்கவில்லை. காரணம் படிப்பில் இருவரிடையேயும் நிலவிய கடும் போட்டிதான்.

கந்தவேல் கம்பீரம் மிகுந்தவன். கருங்காலி மரத்தையொத்த தேகத்திற்குச் சொந்தக்காரன். கலகலப்பானவன் என்றாலும் தன்னுடைய விருப்பங்களை எவ்வழியிலேனும் நிறைவேற்றிக் கொள்வதற்குத் தயங்காதவன்.

ஆனால், அன்னம் ஓர் அமைதி விரும்பி. எந்த நாட்டிலும் அமைதி விரும்பிகள் அப்பாவிகளாகவே இருப்பது போல, அன்னமும் ஓர் அப்பாவியாகத்தான் இருந்தாள். எனினும் கூட, அழகைப் பொறுத்தவரை அவள் ஓர் அசாதாரணப் பூ வனத்தின் உதாரண மலராகவே இலங்கினாள். பார்க்கும் விழிகளுக்குள்ளே பரவசத்தை அள்ளித் தெளிக்கும் அற்புத சௌந்தர்யம் அவளுடையது. உச்சி தொடக்கம் உள்ளங்கால் வரை கச்சிதமாக வார்த்தெடுக்கப்பட்ட பொற்சிலைக்குக் கூட அவரை உவமேயமாகச் சொல்லலாம்.

ஒருநாள் பாடசாலைக் கிணற்றில் தண்ணோர் குடித்து விட்டு அவசரமாகத் திரும்பிய அன்னாம், பின்னால் நின்ற கந்தவேலுடன் மோதிவிட்டு, உடனே அதற்காக வருந்தி அவனிடம் மன்னிப்பும் கேட்டாள்.

“ஓமோம்.....படிப்பிலைதான் நீ என்னோட மோதுறாயென்டு நைச்சன். இப்போ நேருக்கு நேராய் மோத வந்திட்டியே.....?”

“இல்லை கந்தன்..... வந்து.....”

“பொத்தடி வாய்.....!” என்றவாறே கந்தவேல் அவளை அடிப்பதற்குக் கையை உயர்த்தினான்.

கந்தவேலின் இந்த ரெளத்ராகாரத்தை அன்னம் கொஞ்சமும் எதிர்பார்த்திருக்கவில்லை. தான் தெரியாமற் செய்த ஒரு தவறுக்காக மன்னிப்புக் கேட்டுவிட்ட பின்னரும் கந்தவேல் ஏனிப்படிப் பொங்குகிறானென்பது அவனுக்குப் புரியாத புதிராக இருந்தது. கூடவே அழுகையும் வந்தது.

கந்தவேல் ஓங்கிய கையை வெறுமனே கீழிறக்கினான். “சாரி..... போடு.....!”

அன்னம் அழுது கொண்டே போய்விட்டாள்.

அன்று பாடசாலை விட்டு வீட்டுக்கு வந்த கந்தவேல் கிணற்றிச் சம்பவத்தை நினைத்து நினைத்து மருகினான். அந்த ஒரு கணத்தில் தான் வெறி பிடித்தவன் போல் அன்னத்தை அடிக்கக் கையுயர்த்தியதை எண்ணி எண்ணிக் குமைந்தான். தன் சிவந்த கணனங்கள் மேலும் சிவக்க அன்னம் அழுத்தை ஞாபகத்திற்குக் கொண்டு வந்து, தான் நடந்து

கொண்ட முறைக்காக வெட்கினான். மறுநாள் பாடசாலை செல்லும் வரைக்கும் மிகுந்த பதைப்பதைப்புக்களோடு போராடினான்.

அடுத்த நாள் பாடசாலை வந்ததும் முதல் வேலையாக அன்னத்தைத் தேடிச் சென்றான். தனது கரகரத்து குரலில் அவனிடம் சொன்னான்.

“அன்னம்..... நேற்று நான் கொஞ்சம் ஆத்திரப்பட்டிட்டன். உன்னை அடிக்கக் கையோங்கிட்டன். தயவுசெஞ்சு நீ அதுக்காக என்னை மன்னிக்க வேணும்.....”

அன்னம் பதில் பேசாது அவனின் கறுத்த களையான முகத்தையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். *

அதன் பிறகு அவர்களிருவரும் மனம் விட்டுப் பேசினார்கள். பாடங்களைச் சேர்ந்து படித்தார்கள். வீட்டிலிருந்து கொண்டு வரும் காலையுணவைப் பரஸ்பரம் பகிர்ந்துண்ணுமளவிற்கு நல்ல நண்பர்களானார்கள்.

நாட்கள் உருண்டன. க.பொ.த. சாதாரண தரப் பரீட்சையில் கந்தவேலும் அன்னமும் நல்ல பெறுபேறுகளைப் பெற்றதனால் உயர்தர வகுப்புக்குத் தெரிவானார்கள். ஆனாலும் அவர்கள் படித்த பாடசாலையில் உயர்தர வகுப்புகள் இல்லாததனால் இருவருமே பக்கத்து நகரிலுள்ள பெரிய பாடசாலைக்குத் தினமும் பஸ்ஸில் போய் வந்தார்கள்.

அந்தப் பாடசாலைக்குச் சென்றதன் பின்னர் அன்னத்தின் அலங்காரங்கள் மெருகேறினார்கள். அத்தோடு சக மாணவ, மாணவியரோடு

அவள் ஆர்வத்துடன் பழகவும் ஆரம்பித்தாள். அதிலும் சுந்தரத்துடன் அவள் சராசரியையிடவும் சற்று அதிகமாகவே நெருக்கமானாள்.

ஒருநாள் கந்தவேல் அன்னத்திடம் கேட்டான்.

“அன்னம்..... உனக்கும், சுந்தரத்திற்குமிடையில் இருக்கிற உறவுக்கு என்ன பேர்.....?”

“என்..... எதுக்குக் கேட்கிறேன்.....?”

“வந்து..... உன்னை வைச்சு என்ற மனசுக்குள்ளையும் சில கணவுகளிருக்கு. அதுதான் கேட்டனான்.....”

“கந்தவேல்.....! நான் சுந்தரத்தை விரும்பிறன்.....!”

அன்னத்தின் அந்த பதில் கந்தவேலைத் தூக்கி ஓர் அதள பாதாளத்திற்குள் ஏறிந்தது. அவளுக்குள் கம்பீரமாக எழுந்து நின்ற கணவுக் கோட்டைகள் பூகம்பத்துள் அகப்பட்டாற் போன்று இடிந்து, தகர்ந்து சரிந்தன. என்றாலும் ஒரு நப்பாசையிற் கேட்டான்.

“இது தான் உன்ற முடிவோ.....?”

“ஓம்!” என்ற ஒற்றைச் சொல்லை உதிர்த்தவள் கந்தவேலை விட்டும் அப்பாற் செல்ல, அவன் தன் நெஞ்சுக்குள் மிகச் சத்தமாகச் சபதமிட்டான். ‘அன்னம்..... இருந்து பாரடி. நான்தான் உன்ற கழுத்தில் தாலி கட்டுவன்.....’

கந்தவேல் தன் மனதுக்குள் ஊன்றிக் கொண்ட அந்த வெறி விதை முளைத்தது; மடலிலை தள்ளிச் சடசடவென வளர்ந்தது; கிளைகள் பரப்பி வியாபித்தது; பெரும் விருட்சமானது.

க.பொ.த. உயர்தரப் பாடசைகள் எல்லாம் முடிந்து பாடசாலையில் கலை விழாவொன்று நடைபெற்றது. மாலை ஆறு மணிக்கு முடிவடைய வேண்டிய கலை விழா பிரதம அதிதியின் வருகையின் தாமதத்தினால் இரவு எட்டு மணிக்கு மேலாகியும் தொடர்ந்து கொண்டிருந்தது.

பெண்கள் பகுதியிலிருந்து கலை விழாவின் இறுதி அங்கமான மேடை நாடகத்தை இரசித்துக் கொண்டிருந்த அன்னத்திடம் சிறுவன் வந்து சொன்னான்.

“அன்னம்..... தண்ணீர்த் தாங்கிப் பக்கமாய் உன்னை வரட்டாம். கந்தரம் சொல்லச் சொன்னவர்.....”

அன்னம் தயங்கித் தயங்கி எழுந்தாள். கூட்டத்தைக் குனிந்து கடந்து வெளியேறினாள். தீண்ணீர்த் தாங்கி இருக்கும் பாடசாலையின் பின் பக்கம் வந்தாள்.

எங்கும் இருட்டு; அடர்ந்த அந்த காரம்!

அவளின் தோளில் ஒரு கை விழுந்தது. கொஞ்சம் திடுக்கிட்டாளாயினும் அந்தக் கையைத் தட்டிவிட அவளுக்கு மனதில்லாதிருந்தது. அவள் அப்படியே நின்றாள்.

அன்னத்தின் இடையை மெல்ல நடுங்கியபடியே மற்றொரு கை பற்றியது. அவள் சிலிர்த்துக் கொண்டாள். ‘மஹா....’ என முனங்கியவாறே தன்னைத் தழுவியவனின் நெஞ்சினிற் சாய்ந்தாள். பின்னர், அப்படியே துவண்டு கீழே சரிந்தாள்.

நீர்த்தாங்கி நிறைந்து சலசலவென வழிந்தது. பாடசாலைச் சிற்றுாழியன் ஆளியை முடி நீரேற்றும் இயந்திரத்தை

நிறுத்தியிருக்கவில்லை போலும். ஒருவேளை மண்டபத்தில் நடக்கும் நாடக இரசனையில் அவன் எல்லாவற்றையுமே மறந்து போயிருக்கலாம்.

அன்னம் இன்னும் கூட அரை மயக்கத்திற்றான் கிடந்தாள். 'சுந்தரம்..... சுந்தர்.....' என்றவாறே ஒரு கையை வீசி, அவனைத் திரும்பவும் தன்னோடு அணைத்துக் கொள்ள எண்ணினாள். ஆனால் அவன் அங்கே இல்லை.

அன்னம் இறப்பர் பந்தாகத் துடித்தெழுந்தாள். கொடுமையான அந்த இருட்டுக்குள் குருடியைப் போல் கைகள் நீட்டித் துழாவினாள். காற்றுக் குரலில் 'சுந்தரம்... சுந்தரம்..., என்று பன்முறை அழைத்தாள். ஆயினும் எவ்வித மறுமொழியும் அவளுக்குக் கிடைக்கவில்லை.

அன்னம் மெல்ல நடந்து பாடசாலை மண்டபத்தை அடைந்தாள். கலை விழா முடிந்து கூட்டம் கலைந்து கொண்டிருந்தது.

எங்காவது சுந்தரம் நிற்கின்றானாவென அவன் அங்கும் இங்கும் தேடினாள். மஹாம்..... அவனைக் காணவேயில்லை!

அவளுக்குள் ஆத்திரம், அவமானம், கய பச்சதாபம் என்ற அத்தனையும் கொப்புளித்தெழுந்தன. இதயம் வீங்கிக் கொண்டதைப் போலவும், உச்சந் தலைக்குள் குருதி பேரிரைச்சலுடன் பாய்வதைப் போலவுமிருந்தது. ஒருவாறு கடைசி பஸ்ஸிலேறி வீட்டுக்கு வந்து சேர்ந்தாள்.

ஒரு மாதத்தின் பின்னர் அன்னத்தின் வீடு தேடிக் கந்தவேல் வந்தான். இந்த ஒரு மாதமும் அவன் தன்னைத் தேடி வரமாட்டானாவென்ற ஏக்கங்களுடன் காத்துக் கிடந்த அன்னம்

தரையிற் துடித்துப் பின் தண்ணீருக்குள் பாய்ந்து விட்ட மீனாட்டம் மகிழ்ச்சியே கொண்டாள்.

“அன்னம்....! சுந்தரத்துக்கு ஒரு பெரிய இடத்திலை கல்யாணம் முற்றுப் பெற்றிருக்காம்.... ஆனால் நான் இந்த நிமிஷம் வரைக்கும் உன்னைத்தான் காதலிக்கிறேன். நீ ஒமெண்டு சொன்னால் நாளைக்கே உன்னைக் கட்டுறதுக்கு தயாராயிருக்கிறன்....”

கந்தவேலின் விழிகளுக்குள் மிகத் தீர்க்கமாகத் தன் பார்வையைச் செலுத்திய அன்னம், ஒரு சில நிமிடங்கள் கழித்து கேட்டாள்.

“கந்தவேல்.... என்னைக் கட்டுறதுக்கு உன்னால இன்னும் ரெண்டு வரியங்கள் காத்திருக்கேலுமோ...?”

கந்தவேல் முகமெல்லாம் மலரச் சொன்னான்.

“ரெண்டு வரியமென்ன, உனக்காக நான் இருபது வரியங்கள் கூடக் காத்துக் கொண்டிருப்பன்....”

இது நடந்து இருபது மாதங்களில் அன்னத்தின் கழுத்தில் கந்தவேல் தாலியைக் கட்டினான். முதலிரவன்று அவளின் தலையைக் கோதிவிட்டபடி கேட்டான்.

“அன்னம்.... என்னிட்டச் சொல்ல வேண்டிய ஏதாவது இரகசியங்கள் உன்னிட்ட இருந்தால் சொல்லிப் போடு. ஏனெண்டால் எங்களுக்கிடையில் எந்த ஒளிவு மறைவும் இருக்கக் கூடாதென்கிறதுதான் என்ற விருப்பம்....”

ஆனால் அன்னம் வாய் திறக்கவில்லை.

ஒரு நாள் அன்னமும், கந்த வேலும் ஒன்றாய்ச் சேர்ந்து கோயிலுக்குப் போய்க் கொண்டிருக்கையில், இவர்களின் தெருக் கோடியில் தனியாக வசிக்கும் ஒரு பெண் கோயிலை விட்டும் வெளியேறிக் கொண்டிருந்தாள். அவள் தங்களைத் தாண்டிப் போனதும் கந்தவேல் கேட்டான்.

“அன்னம்.... உந்தப் பொம்பிளையைப் பற்றி ஊரெல்லாம் வித்தியாசமாய்த்தானே கதைக்குது...? பார்.... இப்ப இவள் ஏதோ தான் பெரிய பத்தினி போலக் கோயிலுக்குப் போயிட்டுப் போறாள்.... ம..... இவளைப் பற்றி நீ என்ன நொக்கிறே....?”

உள் நோக்கங்களைக் கொண்ட அவனின் கேள்வியைப் புரிந்து கொண்ட அன்னம் ஆத்திரத்தில் வெடித்தாள்.

“நமக்கெதுக்கு ஊர் வம்பு....? சும்மா வாயை மூடிக் கொண்டு வாருங்கோ....?

ஆனால் கந்தவேல் சும்மா வாயை மூடிக் கொண்டிராமற் கேட்டான்.

“அட.... அவளைச் சொன்னால் உனக்கேன் மூக்கெல்லாம் சிவந்து வோக்குது....? ஓ.... நீயும், அவளும் ஒரே இனமெண்டபடியினாலா...?

இன்னமும் சீழ் வழிந்து கொண்டிருக்கும் அவளது அகத்தின் ஆழப் புண்ணின் மீது அந்தக் கேள்வி அமிலமாய் ஊற்றப்பட்டது! என்றாலும் தன் துடிப்பை, வேதனையை, ஆதங்கத்தை அப்பட்டமாக மறைத்துக் கொண்டு அவள் கந்தவேலை ஏறிட்டாள்.

கந்த வேல் நைச்சியமாகச் சமளித்தான்.

“என்ன அன்னம் உப்பிடிப் பார்க்கிறாய்...? நீயும், அவனுப் பொம்பிளை எண்ட ஒரே இனத்தைச் சேர்ந்தவங்கள் தானேயெண்டுதான் சொல்ல வந்தனான்....”

தன் புருவத் தசைகள் நடுநடுங்க, விழிகளை மூடி வேதனையை விழுங்கிக் கொண்ட அன்னம், அதற்கு மேல் அவனது முகம் பார்க்கப் பிடிக்காது தலை குளிந்து மௌனமாய் அவனைப் பின் தொடர்ந்தாள்.

இன்னுமொரு நாள், இரவு நேரம்.....

ஊரில் நடந்த ஒரு திருமணத்திற் கலந்து விட்டு அன்னமும் கந்த வேலும் வந்து கொண்டிருந்த போது ஓர் இளம் சோடி கூட்டுறவுச் சங்கக் கடை மதிலோரம் நின்று பேசிக் கொண்டிருந்ததை, அப் பக்கமாகத் தான் பாய்ச்சிய டோர்ச் ஸலட் வெளிச்சத்திற் கண்டு கொண்ட கந்தவேல் அன்னத்திடம் கேட்டான்.

“ம..... அன்னம்.... அந்த மதிற் பக்கமா நிக்கிற சோடியைக் கண்டனேயே....?”

அன்னம் பதில் கூறவில்லை.

“சின்ன வயகுச் சோடி. ஆனால் ஒண்டு அன்னம். நாளைக்கு அந்தப் பெடியன்தான் அவளைக் கட்டுவானெங்கிறதுக்கு என்ன உத்தரவாதும்....?”

கந்தவேலின் மன வியாகூலத்தைப் புரிந்து வைத்திருந்த அன்னம் இப்பொழுதும் மௌனமாகவே நடந்தாள். ஆனாலும் கந்தவேல் தொடர்ந்து சொன்னான்.

“அவன் கட்டாட்டில் என்ன..? அந்தப் பெட்டை தான் கெட்டுப் போனதை மறந்து போட்டு, இல்லாட்டி மறைச்சுப் போட்டு இன்னொரு பெடியனைக் கல்யாணம் செஞ்சு கொள்ளாமல் இருக்கப் போறாவே...?”

அந்தப் பிராந்தியமே அதிர்ந்து போகுமளவிற்கு இப்பொழுது அலற வேண்டும் போல் அன்னத்திற்குத் தோன்றிற்று. அத்தோடு, தன் கூந்தலைத் தானே கொத்தாகப் பற்றியிழுத்துக் கொண்டு பாதை கிடுகிடுக்க ஒட வேண்டும் போலவுமிருந்தது. ஆயினும், எல்லா உணர்வுகளையும் மிக்க சிரமங்களுடன் அடக்கிக் கொண்டாள் அவள்.

ஆனால் கந்தவேல் அவளை விட்டபாடில்லை.

“அன்னம்.... ஒரு வேளை நீயும் ஆராவது ஒருத்தனிட்ட உன்னை இழந்திருந்தால் என்னைக் கட்டிக்கொள்ளச் சம்மதிச்சிருப்பியே...?”

அந்த விஷம் பூசிய வினா அவளின் இருதயத்தை மிக உக்கிரமாகத் தாக்கிற்று. வண்டிச் சக்கரத்துள் அகப்பட்ட வாழைப்பழமாய் அவளின் மூளை பிசைப்பட்டுப் போய்க் கொண்டிருந்தது.

“ஏன் அன்னம் பேசாமல் வாராய்?...” நான் கேட்டதுக்கு பதிலைச் சொல்லன்.... நீ ஆராவது ஒருத்தனிட்ட....”

அன்னம் பொறுமையின் எல்லை கடந்தாள். மிகச் சத்தமிட்டுக் கத்தினாள். “வாயை மூடுங்கோ... இதுக்கு மேல நீங்கள் வாயைத் திறந்தீங்களெண்டால், பேந்து என்ற பின்த்தைத் தூக்கிக் கொண்டுதான் வீட்டுக்குப் போவீங்கள்...”

கிழவர் இன்னும் கண்ணைத் திறக்காமலேயே கிடக்கிறார். இந்தக் கண்கள் நிரந்தரமாகவே மூடிக் கொண்டாற் கூட நல்லதுதானென்னப்பட்டது அவருக்கு.

'அடி அன்னம்..... அந்த உண்மையை நீ என்னிட்டச் சொன்னால் நான் உன்னைச் 'சீ...' யென்டு உதறித் தள்ளி, ஒடிப் போயிடுவனென்ட பயத்தினாலதானே அதைச் சொல்லாமல் விட்டனே...? பைத்தியக்காரி.... நடந்த உண்மையை நீ அறிஞ்சால்,,,

கிழவர் விம்மி விம்மி அழுகிறார். தலை வலித்து, நாசி அடைத்துக் கொள்ள அழுகிறார். நெஞ்சக் கூடு கனத்து மரத்துப் போக அழுகிறார்.

திடீரென்று கிழவருக்கு அந்த விடயம் ஞாபகத்திற்கு வருகிறது. நேற்றுச் சாவுடன் போராடிக் கொண்டிருக்கையில் கிழவி தனது சேலைத் தலைப்பைக் காட்டிக் காட்டி ஏதோ சொன்னானோ.....

கிழவர் படுக்கையை விட்டும் எழுந்து, அரிக்கன் விளக்கைத் தூண்டுகிறார். கிழவி நேற்று அணிந்திருந்த சேலையைத் தேடியெடுத்து, அதன் தலைப்பை ஆராய்கிறார்.

சேலைத் தலைப்பில் முடிச்சுப் போடப்பட்டிருக்கிறது. முடிச்சுக்குள் ரூபா நோட்டுப்போல் ஏதோ இருக்கிறது.

நெற்றி சுருங்க கிழவர் அதனை அவிழ்க்கிறார். உள்ளே இற்றுப் போன ஒரு காகிதம்.

விரல்கள் நடுங்க அதனை விளக்கின் ஆடியில் கொண்டு வந்து பிரிக்க, கிழவியின் முத்து முத்தான கையெழுத்தில் எழுதப்பட்ட ஒரு கடிதம்தான் அதுவெனத் தெரிகிறது. கிழவர் விழிகளை இடுக்கிக் கொண்டு அதனைப் படிக்கிறார்.

'எனது கணவருக்கு....!

பாடசாலைக் கலைவிழா நடந்த அந்த இரவில் வஞ்சகமாக என்னை நீர்த் தாங்கியிடிக்கு வரச் செய்து, எனது கற்பைக் காவு கொண்டவர் நீங்கள் தானென்பதை ‘தண்ணீர்த் தாங்கிப் பக்கம் வந்திட்டுப் போகும்படி சுந்தரம் சொல்லச் சொன்னவன்’ என்று என்னிடம் கூறும்படி நீங்கள் அனுப்பி வைத்த சிறுவனின் மூலமும், தனது தாய்க்குத் திடீரென நெஞ்சு வலியென்ற தகவல் கேள்விப் பட்டு என்னிடம் கூடச் சொல்லாமல் ஏழு மணிக்கே பாடசாலையிலிருந்து போய் விட்ட சுந்தரத்தின் மூலமும் நான் ஊர்ஜிதம் செய்து கொண்ட பின்னர் இந்த உலகத்தை விட்டே போய் விடத்தான் முதலில் முடிவு செய்தேன். எனினும் எனது பெண்மையை நரித்தனமாகக் கவர்வது மட்டுமா, அல்லது என் கழுத்தில் தாலி கட்ட வேண்டும் என்ற வெறித்தனமுமா உங்களை அவ்வாறானதொரு வஞ்சக நாடகத்தை அரங்கேற்றச் செய்தது என்பதை அறிவதற்காகச் சில நாட்கள் பொறுத்துப் பார்க்கலாமெனத் தீர்மானித்துப் பின்னர் காத்திருந்தேன். இந்தக்காலத்திற்குள் என்னை மறந்து, இன்னொரு பெண்ணை மனைந்து கொள்ளுமாறு சுந்தரத்திற்கும் சொல்லி விட்டேன்.

எறத்தாழு ஒரு மாதம் கழித்து நீங்கள் என் வீடு தேடி வந்தீர்கள். என்னை மனைந்து கொள்வதாகக் கூறினீர்கள். என் வேண்டுகோளுக்கு இணங்கி, இரண்டு வருடங்கள் காத்திருந்து என்னை மனமுடித்தும் விட்டீர்கள்.

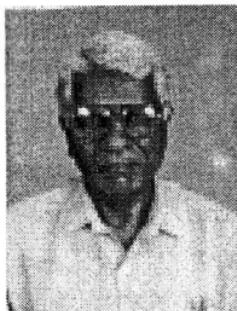
ஆனால் என் கணவரே....! அந்தக் கொடிய காரிருளில் நான் இன்பம் கண்டதெல்லாம், என்னை இழந்ததெல்லாம் அந்தச் சுந்தரத்திடம் தானென்பதை அப்போதைய என் மனதிடம் நீங்கள் கேட்டால், அது சொல்லும். ஆக, இப்பொழுது நான் உங்கள் மனைவியாகி விட்டாலும், இன்னொருவனை முன்னொரு நாளில் இதயத்தால் உடலுறவுக்கு ஏற்றுக் கொண்டவள் தான் என்பது நிச்சயம். அதற்கான முழுப் பொறுப்பையும் நீங்களே ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும்.....

ஆசையோ, காதலோ, காமமோ... ஒரு பெண்ணின் கற்பை மிகவும் கீழ்த்தரமான முறையில் ஏமாற்றிக் கவர்ந்ததன் மூலம் நீங்கள் பெரும் பாவும் செய்து விட்டீர்கள். இப்படிப்பட்ட உங்களின் சந்ததிகள் கூட உங்களின் குணாம்சங்களோடு இருந்து விடுமோவன்ற பயத்தில்தான் திருமணத்திற்கு முன்னமேயே நான் எனக்குத் தெரிந்த ஒரு டாக்டர் மூலமாக நிரந்தரக் கருத்தடை செய்து கொண்டேன்.

என்னை நீங்கள் திருமணம் செய்து கொண்டதன் மூலம் உங்கள் கொடிய பாவத்திற்கு ஓரளவுதான் பிராயச்சித்தம் தேடியிருப்பீர்கள். பிராயச்சித்தம் தேட முடியாத அளவிற்கு மீதமுள்ள உங்கள் பாவத்திற்கான தண்டனையை நீங்கள் அனுபவிக்க வேண்டாமா...? அதற்காகத்தான் கருத்தடை. அது மட்டுமல்ல, அன்று நடந்த அந்தச் சம்பவத்தின் உண்மை நிலையைத் தெரிந்து கொண்டவளாக என்னை நான் கடைசி வரை காட்டிக் கொள்ளாமல் இருப்பதுவும் உங்களுக்கான தண்டனையின் ஒரு வடிவம்தான். அந்த உண்மையை உங்களிடம் நான் சொல்லாமல் இருப்பதால் நீங்கள் உங்களுக்குள்ளேயே குழப்பி, யோசித்து, வெடித்து, வேதனைகளோடு தூட்டுடப்பீர்களே.... ஒரு மனநோயாளியாகக் கூட மாறிப் போவீர்களே... இதுதான் உங்களைப் போன்ற ஒரு கேடுகெட்ட மனிதனுக்கு என்னைப் போன்ற ஒரு புரட்சிப் பெண் படிப்பிக்கும் தகுந்த பாடமென நான் கருதுகின்றேன். ‘கல்லானாலும் கணவன் புல்லானாலும் புருஷன்’ என்று இன்னமும் காவாலிக் கணவர்களோடு போராடும் பெண்மணிகள் என்னை மன்னிப்பார்களாக!

இப்படிக்கு,
உங்கள் மேல் வஞ்சம் தீர்த்து விட்ட,
அன்னம்

கடிதத்தை இனுக்கி இனுக்கி வாசித்து முடித்த கிழவர், மீண்டும் அதை இரண்டாம் தடவையாக வாசிக்கத் தொடங்குகிறார்.

சி. கனககுரியம்

அறுபதுகளில் கவிதை மூலம் இலக்கியப் பிரேரணை செய்த கனககுரியம், ஆரம்பத்தில் ஆசிரியராகவும், பிறகு எழுது வினாங்களாகவும், சூட்டுறவுச் சங்கப் பரிசோதகராகவும் இருந்து ஓய்வு பெற்றவர்.

கவிதை, சிறுகதை, வாணாலி, மேடை நாடகம் போன்ற துறைகளில் பரிசும் பாராட்டும் பெற்றுள்ள இவர் 90களிலேயே சிறு கதைத்துறைக்குள் அடி வைத்தவர்.

தினகரன், வீரகேசரி, தினக்குரல், சிந்தாமணி, சுதந்திரன் போன்ற பத்திரிகைகள் இவருடைய சிறுகதைகளை வெளியிட்டுள்ளன. கலைமகளில் இவருடைய கவிதை 1964ல் வெளிவந்துள்ளது. தேனருவியிலும் எழுதி இருக்கின்றார். பாரதிகவிதைப் போட்டியில் (1966) தங்கப் பதக்கம் பெற்ற கவிஞர் இவர்.

12க்கும் மேற்பட்ட மேடை நாடகங்களும், இருபதுக்கும் மேற்பட்ட கவியரங்கங்களும் இவருடைய இலக்கியப் பணிக்கு சுவடிடுகின்றவை.

மட்டக்களப்பை பிறப்பிடமாகக் கொண்ட சி. கனககுரியம் அறுபது வயதைக் கடந்தும் சோர்வுறாமல் இலக்கியப் பணியாற்றி வருகின்றவர் என்பது பெருமையுடன் குறிப்பிடப்பட வேண்டியது.

ஆறுதல் பரிசுக் கதை - 7

அனிதா

சி. கனககுருயம்

இரு மாதத்துக்கு மேலாகப் படு உக்கிரமாக இருந்த சூரியன் அன்று மிகவும் சாதுவாகக் காணப்பட்டான். “நீண்ட நாட்களாக மனிதனை வாட்டி எடுக்கின்ற இந்த வரட்சி நீங்க மழை பெய்தால் எவ்வளவு நன்றாக இருக்கும்.” அந்த எண்ணமே மிகவும் சூரியச்சி தருவதாக இருந்தது. வெளிப்பக்கத்தில் வராண்டாவில் உட்கார்ந்து, கருமேகங்கள் சூரியன் மேல் படர்வதையும், சூரியன் அவைகளை உதறி வெளிவரப் பிரயத்தனப்படுவதையும், அதற்கு இடம் கொடுக்கக்கூடாது என்பதுபோல் மேகங்கள் படையெடுத்து அவனை மீண்டும் மீண்டும் மூடப் போராடுவதையும் மகிழ்ச்சியுடன் பார்த்து ரசித்துக் கொண்டிருந்தேன்.

‘இன்று எப்படியும் மழை பெய்யத்தான் போகிறது.’

சற்று நோத்தில் காற்று வீசத் தொடங்கியது. மேகங்கள் போராட்டத்தைக் கைவிட்டு மெல்ல மெல்லப் பின்வாங்கிச் சென்றன.

'நல்ல அறிகுறிகள் தென்படுகின்றன. பிரச்சினை தீர்ந்து விடும், என மகிழ்ச்சியடையும் நோத்தில், எல்லா முயற்சிகளும் நம்பிக்கைகளும் சிறநிலைக்கப்பட, 'புஷ்வாணமாகி ஏமாற்றிவிடும் நமது நாட்டுப் பிரச்சினைத் தீர்வு போல மழையும் ஏமாற்றி விட்டது. குரியன் மெல்ல மெல்ல வெற்றிப்பாதையில் நடைபயிலத் தொடங்கினான்.

அப்பொழுது,

பார் எனப் பாரிய சத்தம்.

இடு முழுக்கமா...

தொடர்ந்து துப்பாக்கி வேட்டுக்கள்.

கேட்டது இடு முழுக்கமில்லை.

குண்டு வெடிப்புத்தான்.

கைக்கடிகாரத்தைப் பார்த்தேன். மணி மூன்று முப்பது. என் மனைவி சாந்தி அரை மணித்தியாலத்துக்கு முன்னர் தான் நாளை நடக்கவிருக்கும் தனது சிநேகிதியின் மகளின் பிறந்த நாளுக்குக் கொடுக்கப் பரிசுப் பொருள் ஒன்று வாங்கக் கடை வீதிக்குச் சென்றிருந்தாள். கடை வீதியின் பக்கத்தில் இருந்துதான் குண்டு வெடிப்பும் துப்பாக்கி வேட்டுக்களும் கேட்டன. ஏதும் அசம்பாவிதம் நடக்காது இருக்க வேண்டும் கடவுளே!

இன்று காரியாலய விடுமுறை நாள். ஆகையால் சாந்தி என்னையும் கடைத் தெருவுக்கு வரும்படி கேட்டுக் கொண்டிருந்தாள். ஒரு சின்னப் பொருள் வாங்குவதாக இருந்தாலும் பத்துப்பன்னிரெண்டு கடைகள் ஏறி

இறங்கும் அவள் குணம் எனக்குத் தெரிந்தமையால் எப்படியோ தட்டிக் கழித்து அவளைத் தனியே அனுப்பி வைத்தேன்.

இப்பொழுது நிம்மதியில்லாமல் இருக்கிறது.

கொஞ்ச நேரத்தின் பின் எழுந்து சேட்டை அணிந்து கொண்டு மோட்டார் சைக்கிளை வெளியே எடுத்தேன்.

அப்பொழுது,

கேற்றடியில் ஒரு ஓட்டோ வந்து நின்றது.

சாந்தி ஓட்டோவில் இருந்து இறங்கினாள்.

அப்பாடா !

நான் மோட்டார் சைக்கிளை நிறுத்தி வைத்துவிட்டு வாசலுக்கு விரண்ந்தேன்.

“என்ன நடந்தது?”

சாந்தி பத்தடத்துடன் கூறினாள்.

“பாலத்தடிச் சென்றிக்குப் பக்கத்தில் குண்டொன்று வெடிச்சது. ஏழூடுப் பேர் அங்கேயே செத்திட்டாங்களாம். அதிகம் பேருக்குக் காயமாம்” கதிரையில் வந்து அமர்ந்து தலையைப் பிடித்து கொண்டிருந்தாள். சாந்தி தெரியமானவள் தான். ஆனால் இப்பொழுதோ அவள் உடல் நடுங்கிக் கொண்டிருந்தது. நான் கேட்டேன்.

“குண்டு வெடிச்சபோது எங்க இருந்த நீ ?”

“கொஞ்சம் பொறுங்கப்பா”

பாவம், நன்றாகப் பயந்துவிட்டாள். அவனுடைய வழக்கமான தெரியம் எங்கோ மறைந்து விட்டதாகத் தெரிந்தது. ஒரு ஜந்து நிமிடங்களின் பின் தன்னை ஆசுவாசப் படுத்திக்கொண்டு சொன்னாள்.

“ஒரு நல்ல ‘புறோக்’ எடுக்க வேணும் என்று நாலஞ்சி கடையில் பார்த்தன். ஓன்றும் திருப்தியாகப் படல்ல.”

“சரிதான்”

“கடைசியாக ஒரு ரெக்ஸ்டயிலுக்குப் போனன். அந்த நேரத்திலதான் குண்டு வெடிச்சிது”

“கடையில் புறோக் எடுக்கல்ல?”

“எங்க எடுக்க முடிஞ்சிது?”

“நீ சொன்ன தகவலெல்லாம் எப்படி அறிஞ்சா?”

“ஒட்டோக்காரன்தான் சொன்னான்”

சற்று நேர மௌனத்துக்குப்பின், சாந்தி திடீரெனக் கேட்டாள்.

“பிள்ளைகள் யாரும் வெளியே போயிருப்பாங்களோ?”

நான் சொன்னேன்.

“அனிதாவுக்கு சனிக்கிழமை காலையிலதான் ரியூசன். ராஜனும் சத்தியனும் அனேகமாக வெளியே போயிருக்க மாட்டாங்க.”

நான் ஏதோ சொல்லிவிட்டேனேயொழிய உள்ளரக் கிலேசமாக இருந்தது. தற்செயலாக அவர்கள் வெளியே போயிருந்து அந்த அனர்த்தத்தில் அவர்களில் யாருக்காவது.... சேக்சே. அப்படி இருக்காது ... அந்த நினைப்பையே தவிர்க்க முயன்றேன். ஆனால் சாந்தி கவலையில் மூழ்கியவளாகக் காணப்பட்டாள். நான் சொன்னேன்; “நீ ஓன்றும்

கவலைப்படாத. அவங்களுக்கு எதுவும் நடந்திருக்காது". சாந்தி பிள்ளைகள் எனக் குறிப்பிட்ட ராஜன், சத்தியன், அனிதா மூவரும் அவளுடைய அக்கா தேவகியின் பிள்ளைகள். முத்தவன் ராஜன், பொறியியல் பீடத்தின் இரண்டாம் ஆண்டு மாணவன். விடுதலையில் வீட்டுக்கு வந்திருந்தான். அடுத்தவன் சத்தியன்; வைத்திய பீடத்துக்குத் தெரிவாகியிருந்தான். கடைக்குட்டி அனிதா (ஓ.எல் பாடத்தில் எட்டுப் பாடத்திலும் அதிவிசேட சித்தி பெற்றவள்). ஏ.எல். படித்துக் கொண்டிருந்தாள். தேவகியின் கணவர் மூர்த்தி எனது ஒன்றுவிட்ட அண்ணர். மூன்று வருடங்களுக்கு முன்னர் இரண்டு கோஷ்டிகளுக்கு இடையில் நடந்த துப்பாக்கிச் சூடில் உயிர் இழந்து எங்கள் எல்லோரையும் ஆறாத துயரத்தில் ஆழ்த்திச் சென்று விட்டார். ராஜனும் சத்தியனும் அனிதாவும் குழந்தைகளே இல்லாத என்னிடத்திலும் என்மனைவி சாந்தியிடத்திலும் சொந்தப் பிள்ளைகளைப் போல் பாசத்தைப் பொழிவாக்கள். மூவரும் இங்கிருந்து ஒரு கிலோமீட்டர் தொலைவில் தாயுடன் வசித்து வருபவர்கள். சாந்தி சொன்னாள்.

"எதுக்கும் அக்காவீட்டுக்கு ஒருதரம் போய் வருவமே?"

இப்ப "வெளியில் கொஞ்சம் ரெஞ்சனாக இருக்கும். ஒரு அரை மணித்தியாலம் பொறுத்துப் போவமே."

அப்பொழுது பக்கத்துவீட்டுப் பையன் கரேஸ் அங்கு வந்தான்.

"அங்கிள் உங்களுக்குக் கோல்".

எனக்குத் திக் என்றது.

மனைவி பத்தமானாள்.

"கெதியாப் போங்க".

நான் பக்கத்து வீட்டுக்கு விரைந்தேன்.

“ஹலோ”

“மாதவன் தம்பியா”

சாந்தியின் சகோதரி தேவகிதான். சம வயதாக இருந்தாலும் அவர் என்னைத் தம்பி என்றுதான் அழைப்பார்.

“மாதவன்தான். என்ன விசயம்?”

“பிள்ளைகள் ஒண்டும் இன்னும் வீட்டுக்குவரல்ல. குண்டு வெடிப்பும் நடத்திருக்கு. அதுதான் எனக்குக் கவலையாக இருக்கு”

“அனிதா.....”

“அவனும் தான்”

“அனிதாவுக்கு இண்டைக்கு ஈவினிங்கில் ரியூசன் இல்லையே. எங்க போனவள்”

“அவளின்ற கிளாஸ்மேட் தாரணிக்கிட்ட “நோட்ஸ் வாங்கவாம்” எண்டு போனவள். இவனுகளும் லைப்ரரி எண்டு சொல்லிக் கொண்டு போனவனுகள்”.

“கவலைப் படாதீங்க. வந்திடுவாங்க”

“எனக்குப் பயமா இருக்கு”

“நானும் சாந்தியும் உடனே வாறும்”.

ரிசீவரை வைத்தேன். எனக்கும் கவலையாக இருந்தது. அப்பொழுது ரெவிபோன் வீட்டுச் சொந்தக்காரர் குமரையா கேட்டார். “யாராவது உங்களுக்குத் தெரிஞ்சவங்க குண்டு வெடிப்பில மாட்டுக்கிட்டாங்களா?”

எனக்கு ஒரே எரிச்சலாக வந்தது. இந்த மனுசன் வாயில இருந்து நல்ல வார்த்தைகளே வராதா? நாப்பத்துநாலு தொண்ணாறு சுற்று நிருபத்துக்கமைய ஜம்பத்தொன்பது வயதில வேலையில இருந்து இளைப்பாறியவர். தான் உரிய காலத்துக்கு முன்னர் இளைப்பாறி மட்தனம் செய்து விட்டதாகவும், சேவையில் இருந்திருந்தால் தனக்குப் புற்மோசன் கிடைத்திருக்கும் என்றும் கடந்த ஏழு வருடத்துக்கு மேலாக என்னைக் காணும் போதெல்லாம் திரும்பத் திரும்பக் கூறி வெறுப்பேற்றும் மனிதர். கால நேரம் தெரியாத அறுவை.

‘அப்படி ஒன்றும் இல்லை சேர்’

அவரிடமிருந்து விடுபட்டேன்.

வீட்டுக்கு வந்ததும் சாந்தி கேட்டாள்.

“யார் பேசினாது?”

“அக்கா தான்”.

“அக்காவா, கடவுளே என்ன விசயம்?”

“பிள்ளைகள் இன்னும் வீட்டுக்கு வந்து சேரல்லயாம்”.

“நான் நினைச்சன்... இப்ப என்ன செய்யிறது?”

“பயப்படாத. இந்நேரம் வீட்டுக்கு வந்து சேர்ந்திருப்பாங்க. சரி சரி வீட்டைப் பூட்டு”

மோட்டார் சைக்கிளை ஸ்ராட் செய்தேன்.

கடைகள் எல்லாம் இழுத்துப் பூட்டப்பட்டிருந்தன. ரோட்டில் சன நடமாட்டம் மிகக் குறைவாகக் காணப்பட்டது. வைத்தியசாலைப் பக்கம் விரைந்து கொண்டிருந்த ஒரு ஒட்டோவினுள் ஒரு பெண் பெரிதாக அழுது

கொண்டிருக்க பக்கத்தில் இருந்த இருவர் அவளைத் தேற்றிக் கொண்டிருந்தனர். எதிரே இராணுவ ஜீப் ஒன்று வேகமாகச் சென்று கொண்டிருந்தது. நான் குண்டு வெடித்த இடத்தைத் தவிர்ப்பதற்காக மாற்றுப் பாதையைப் பின்பற்றி மெயின் வீதியில் ஏறி அக்காவின் வீட்டை அடைந்தபோது அக்கா வாசலிலே நின்று கொண்டிருந்தா. சாந்தி அவரசமாக மோட்டார் சைக்கிளை விட்டு இறங்க, சேலைத் தலைப்பு, சக்காத்துடன் சிக்கி இருப்பதைக் கவனித்தேன். நல்ல காலம்; இன்னும் கொஞ்சத்துராம் போயிருந்தால்... சாந்தி அக்காவைப் பார்த்துக் கேட்டாள். “அக்கா பிள்ளைகள் வந்தாச்சா”

தேவகி அக்காவின் முகமே பிள்ளைகள் வரவில்லை என்பதைக் காட்டியது. நான் மோட்டார் சைக்கிள் ஸ்ராட்டை நிறுத்தாமல் அடுத்து என்ன செய்வது எனச் சிந்தித்துக் கொண்டு நின்றேன்.

“என்ன அப்படியே நிற்கிறீங்க?”

நான் சொன்னேன்.

“நிலைமை இப்பதானே சீராகிக் கொண்டு வருகிறது. வந்து சேர்ந்திடுவாங்க. எதுக்கும் நான்.....”

வார்த்தைகளை முடிக்காமல் வெளியேறத் தயாரானேன்.

“எங்க போறீங்க?”

சாந்தியின் கேள்வியைப் பொருட்படுத்தாமல் சைக்கிளை வைத்தியசாலையை நோக்கி விரட்டினேன்.

வைத்தியசாலைப் பகுதியினுள் மக்கள் நிறைந்து காணப்பட்டனர். ஒரே அழுகுரல். அக்சிடன்ற் வாட்டை அடைந்தேன். கடவுளே என்ன கொடுமை. காயத்தின் வேதனையால் துடிப்பவர்கள் - கை கால்களை இழுக்க வேண்டி

வருமோ என்று அழபவர்கள்; என்ன பரிதாபம்.... மனிதனின் மனத்தில் இருந்து கருணை அடியோடு அழிந்து போனதன் பிரதிபலிப்பல்வா இந்த அவலங்கள். ஓவ்வொரு காயப் பட்டவராக..... எவருமே இல்லை. வெளியே வந்தேன். இனி..... மோச்சரிப் பக்கம் போகக் கால்கள் மறுத்தன.... மனம் கிடந்து அடித்துக் கொண்டது. சே... அப்படி ஒன்றும் நடந்திருக்காது. என்னையே நான் ஏமாற்றிக் கொள்கின்றேனா? சூறாவளிக் காற்றை எதிர்த்து முன்னே செல்பவன்போல மெல்ல நடந்து வைத்தியசாலை வாசலை அடைந்தேன்.

“சித்தப்பா”

நிமிர்ந்து பார்த்தேன்.

எனக்கு இன்ப அதிர்ச்சி

“ராஜன் நீ எங்கே இருந்து வருகிறா?”

“வீட்டுக்குப் போயிருந்தன். அம்மாவும் சித்தியும் நீங்க இங்க போயிருக்கலாம் என்றாங்க”

“அனிதாவும் சத்தியனும் வந்தாச்சா?”

அவன் கவலையுடன் கூறினான்.

“இல்ல சித்தப்பா..... நீங்க எல்லாம் பாத்திடங்களா”

“காயப்பட்ட எல்லாரையும் பாத்திட்டன். யாரும் இல்லை”

ராஜன் தயங்கினான். அவன் முகத்தில் பயம் தெரிந்தது.

“அங்கயும் பார்த்தீங்களா?”

அவன் என்ன கூறுகின்றான் என்று எனக்குப் புரிந்தது. என்றாலும் கேட்டேன்;

“எங்க?”

“மோச்சறிப் பக்கம்.....

நான் சத்தும் போட்டேன்.

“அப்படி ஒண்டும் நடந்திருக்காது. பின்னால ஏறு வீட்டுக்குப் போவம். சத்தியனும் அனிதாவும் இந்நேரம் வீட்டுக்கு வந்திருப்பாங்க”

அப்பொழுது, ‘என்னசேர்’ என்ற குரல் கேட்டுப் பின்னால் திரும்பிப் பார்த்தேன். சுந்தரேசன் நின்று கொண்டிருந்தான். சுந்தரேசன் எனக்கு நன்கு அறிமுகமானவன். இந்த வைத்தியசாலை ஊழியன். அக்காவின் குடும்பத்தாரை நன்கு தெரிந்தவன். நான் கூறினேன்.

“சத்தியனும் அனிதாவும் இன்னும் வெளியில இருந்து திரும்பல்ல. ஒரு சந்தேகத்தில் இங்க வந்தன். காயம் பட்டவங்க மத்தியில அவங்க இல்ல. மோச்சறிப் பக்கம் போகப் பயமா இருக்கு.....”

சுந்தரேசன் சொன்னான்.

“பயப்படாதீங்க சேர். செத்துப் போனவங்களில் ரெண்டுபேர் பத்துவயதுப் பிள்ளைகள். மற்றவங்களைல்லாம் ஜம்பது வயதுக்கு மேற்பட்டவர்கள்.”

அவன் வார்த்தைகள் எங்கள் கவலையைப் போக்கின. தொண்டையில் சிக்கி அவஸ்த்தை தந்து கொண்டிருந்த பொருள் திடீரென வெளியேறியது போல் ஒரு ஆறுதல் ஏற்பட்டது.

“நன்றி சுந்தரேசன்!”

ராஜன் பில்லியனில் ஏறினான்.

ஒரு அரைக்கிலோமீற்றர் கடந்திருப்போம். எதிரில் திடீரென ஒரு செக் பொயிண்ட். மனிதர்கள் உட்பட சகல வாகனங்களும் தீவிர சோதனைக்கு உட்படுத்தப்பட்டுக்கொண்டிருந்தன. எவ்வளவு செக்கிங் இருந்தாலும், குண்டு வெடிப்புக்களும் சர்வசாதாரணமாக நடைபெறுவது ஒரு அதிசயமான செயலாகும். மெலிதாக மழைத்துளி விழுந்து கொண்டிருந்தது. ஆனால் யாரும் அதைப் பொருட்படுத்தவில்லை. படையினர் கருமே கண்ணாய் இருந்தனர். திடீர் குண்டு வெடிப்புகள் ஏற்படும்பொழுது இப்படியான காளான் செக்பொயின்றுகள் முழுப்பது ஒன்றும் அதிசயமில்லை.

செக்கிங் செய்த ஒரு படைக்கீருக்கு ராஜன் மேல் பாரிய சந்தேகம் ஏற்பட்டதுபோல் தெரிந்தது. ‘அதற்கு அவனுடைய திடகாத்திரமான தோற்றமும் ஒரு காரணமாக இருக்கலாம். இங்கெல்லாம் நல்ல திடகாத்திரமான தோற்றம் உடையவனாக இருப்பதே ஒரு குற்றம் போல் தெரிகிறது. ராஜன் நன்கு சிங்களம் பேசக் கூடியவன். தன்னுடைய பஸ்கலைக்கழக அடையாள அட்டை மற்றும் அடையாள அட்டைகளின் உதவியுடன் தப்பி ஒருவாறு வெளியில் வந்தான். தான் இந்த நாட்டுப் பிரசை என்று நிருபிக்க ஒருவன் எத்தனை அடையாளங்களைக் காட்ட வேண்டி இருக்கிறது !

நானும் ராஜனும் வீட்டை அடைந்தபோது அக்காவும் சாந்தியும் வாசலில் நின்று கொண்டிருந்தார்கள். அவர்கள் முகத்தில் கவலை குறைந்த பாடில்லை. சாந்தி கூறினாள்.

“சத்தியன் வந்திட்டான். ஆனா அனிதாதான் இன்னும் வந்து சேர்ல்ல”.

சத்தியன் வெளியே வந்தான். நான் கேட்டேன்.

“எங்க போயிருந்த நே”.

“வைப்பரியில இருந்து ராகவனோட அவண்ட வீட்டுக்குப் போன நான் அங்க நாங்க இருக்கும் போதுதான் குண்டு வெடிச்சது. நிலவரம் கொஞ்சம் நோமலுக்கு வரட்டுமெண்டு அவன்தான் என்ன விடல்ல.”

“இங்க எல்லோரும் என்னமாதிரிக் கவலப்பட்டுக்கொண்டு இருக்கிறம். ஒரு கோல் எடுத்துச் சொல்லியிருக்கலாம் தானே.”

“அந்தப்பக்கத்தில யாரிட்டயும் ரெலிபோன் இல்ல சிற்றப்பா”.

அப்பொழுது சாந்தி கூறினாள்.

“அத விடுங்க, இப்போது அனிதா விசயத்தக் கவனியுங்க.”

அப்பொழுது சாந்தி கூறினாள்.

“அத விடுங்க. இப்போது அனிதா விசயத்தக் கவனியுங்க.”

“அனிதாவும் வந்திடுவா.”

“ஹாஸ்பிற்றலில நல்லாப் பார்த்தீங்களா”

“எல்லாம் நல்லாப் பார்த்தாச்சி.”

பின்னர் தேவகி அக்காவிடம் கேட்டேன்.

“தாரணி வீட்டுக்கு அனிதா போனதாகச் சொன்னேங்க. அந்தவீடு எங்க இருக்கு.”

அக்கா கவலையுடன் சொன்னார்.

“கொஞ்ச நாளாகத்தான் அந்தப் பிள்ளையோட சிநேகம். நான் அட்றசைக் கேட்டு வச்சிக் கொள்ளல்ல.”

“சே.... என்ன நீங்க.”

அலுத்துக் கொண்டேன். நேரம் போய்க்கொண்டிருந்தது. கைக் கடிகாரத்தைப் பார்த்தேன். மாலை ஐந்தரை மணி. குண்டு வெடிப்பு நடந்து இரண்டு மணித்தியாலம் ஆகிவிட்டது. என் நெஞ்சில் மெல்ல மெல்ல இருள் கவிவது போல ஒரு உணர்வு. தேவகி அக்கா வாய்விட்டு அழுத் தொடங்கி விட்டார். அப்பொழுது சத்தியன் உள்ளே ஓடினான். யார் யாருக்கோ ரெவிபோன் செய்தபின் திரும்பி வந்து தாரணியின் சரியான விலாசத்தைச் சொன்னான். எப்படிக் கண்டு பிடித்தாய் என்று நான் கேட்டுக் கொண்டிருக்கவில்லை. கிளம்பத் தயாரானேன். அப்போது ராஜன்” சிற்றப்பா நானும் வாறன்” என்று வந்தான்.

“வேணாம்”

கிளம்பினேன்.

தாரணியின் வீட்டைக் கண்டு பிடிப்பது ஒன்றும் சிரமமாக இருக்கவில்லை. அவள் சொன்னாள்.

“அனிதா இங்க வந்து ஒரு பதினெந்து நிமிடத்தில் திரும்பிப் போயிற்றா அங்கிள்.”

“அனிதா இங்க இருந்து போகும்போது நேரம் என்ன இருக்கும் என்று சொல்ல முடியுமா?”

“அனிதா போய் கிட்டத்தட்ட பத்து நிமிடத்தில் அந்தக் குண்டு வெடிச்சத்தும் கேட்டது.”

வெளியே வந்தேன்.

வானத்தில் கருமேகங்கள் கவிந்து கொண்டிருந்தன.

நகரில் உள்ள படை முகாம்கள், பொலிஸ் நிலையங்கள் அத்தனையிலும் விசாரித்தேன். எல்லா இடத்திலும் ஒரே பதில்.

“இன்று நாங்க யாரையும் கைது செய்யல்ல.”

எந்த விபாழும் கிடைக்கவில்லை.

முடிந்த அத்தனை முயற்சிகளையும் செய்தேன்.

கவலையும் மனச்சமையும் வாட்ட, பரீட்சையில் தோல்வியடைந்த மாணவன் தாய் தந்தையரின் முகத்தில் விழிக்கப் பயந்து பயந்து வருவதுபோல் வீட்டை நெருங்கினேன். அந்த ஏரியாவை மெல்லிய இருள் சூழ்நிதிருந்தது. அக்காவின் வீட்டைத் தவிர மற்ற வீடுகளில் மேசை விளக்கோ மெழுகுவர்த்திகளோ எரிந்து கொண்டிருந்தன. அப்பொழுதான் நேற்று இந்தப் பக்கத்திலுள்ள மின்மாற்றி இனம் தெரியாதவர்களால் குண்டுவைத்துத் தகர்க்கப்பட்டது ஞாபகத்துக்கு வந்தது.

வீட்டில் நிலவிய அமைதியும் விளக்கேற்றப் படாமையும் அனிதா வந்து சேரவில்லை என்பதை எனக்குப் புலப்படுத்தின. மோட்டார் சைக்கிள் சத்தம் கேட்டதும் எல்லோரும் கேற்றை நோக்கி ஒடி வந்தனர். திறந்திருந்த கேற் வழியாக நான் மோட்டார் சைக்கிளை உள்ளே தள்ளிக் கொண்டு சென்றேன். சாந்திதான் முதலில் ‘அனிதா எங்கே’ என்றாள். நான் எதுவும் பேசாமல் சைக்கிளை ஸ்ராண்டில் போட்டேன்.

என்ன பதில் சொல்லுவது....

நான் நின்றிருந்த இடம் மெல்ல மெல்ல ஒரு பக்கம் சரிவது போல் ஒரு உணர்வு ஏற்பட்டது. தேவகி அக்கா 'அனிதா' என்று பெரிதாகச் சத்தமிட்டுக் கொண்டு அவ்விடத்திலேயே சரிந்தார். உடனே ராஜன் ஓடிப்போய் தாயைத் தாங்கிப் பிடித்துக் கொண்டான். எல்லோரும் என் முகத்தையே பார்த்தனர். சாந்தி அழுதுகொண்டே என்னைப் பார்த்துக் கூறினாள்.

“என்ன ஊமை மாதிரி நிற்கிறீங்க?”

நான் எதுவும் சொல்லச் சத்தியற்றவனாக வாசலில் கிடந்த கதிரையில் அமர்ந்தேன்.

“என்ன சிற்றப்பா?”

சத்தியன் அழுகையைக் கஷ்டப்பட்டு அடக்கிக் கொண்டு கேட்டான். தண்டனை நிட்சயம் என்று தெரிந்திருந்தும் ஏதோ ஒரு குருட்டு நம்பிக்கையில் நீதிபதியின் முகத்தைப் பார்க்கும் கைதியின் பார்வைபோல் அந்த அரை இருட்டில் அவன் பார்வை என்மேல் விழுந்தது. நான் எதைக் கூறுவேன்; எப்படிக் கூறுவேன். நான் சொல்லும் எந்த வார்த்தையும் அவர்களைத் திருப்திப்படுத்தாது என்று எனக்குத் தெரியும்.

“எல்லா இடத்திலயும் பார்த்திட்டன். இனி.....”

என் வார்த்தைகளைக் கேட்டு தேவகி அக்கா மேலும் மேலும் அழுதார். அவர் மெல்ல மெல்ல மயக்கமடையும் நிலையை நெருங்குவதாகத் தெரிந்தது. உடனே சாந்தி ஓடிப்போய் அக்காவை ராஜன் பிடியிலிருந்து வாங்கித் தன்மேல் சாய்த்துக் கொண்டாள். திடீரெனக் சத்தியன் வாய் விட்டு அழுதான். ராஜன் சத்தியனைப் பார்த்து ‘அழாதேடா’ என்று சொல்லிக் கொண்டே அழுதான். அண்ணன்மார் இருவரும் தங்கைமேல் எல்லையில்லாத பாசத்தைப் பொழுந்தவர்கள். எவ்வாறு அவர்களால்

இவ்வளவு பெரிய சோகத்தைத் தாங்கிக் கொள்ள முடியும்? நீண்ட நேரமாக எல்லோரும் அழுது கொண்டிருந்தனர். தங்களை மறந்த நிலையில் ஏதேதோ பேசினர். நான் முடிந்த அளவு என்னைக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டு இருந்தேன்.

இரவு பன்னிரெண்டு மணியை நெருங்கிக் கொண்டிருந்தது.

ஆண்டவனே இந்த இரவு எவ்வாறு கழியப் போகிறது?

மேசை மேல் சாந்தியால் ஏற்றி வைக்கப்பட்ட மெழுகுவர்த்தி மெல்ல மெல்லக் கரைந்து கொண்டிருந்தது. தேவகி அக்கா சாந்தியின் மாடியில் அரை உணர்வு நிலையில் கிடந்தார். நினைவு திரும்பும் போதெல்லாம் ‘அனிதா’ என்று ஒரு முறை அழுவாள்.

ராஜனும் சத்தியனும் நடு ஹோலில் வார்த்தைகளால் வர்ணிக்க முடியாத சோகத்தில் மூழ்கித் துவண்டு கிடந்தனர். நேரம் மெல்ல மெல்ல நகர்ந்து கொண்டிருந்தது. சுவரில் இருந்த ஒரு பல்லியின் “கீச் கீச்” சத்தம் அங்கு நிலவிய அமைதியில் மிகவும் உக்கிரமாக என் செவியில் அலை மோதியது. எல்லோரும் அழுதழுதே உறங்கி விட்டனர்.

என்னால் உறங்க முடியவில்லை.

‘அனிதா !’

எத்தனையோ லெட்சியங்களுடன் - இனிய கனவுகளுடன் வாழ்ந்தவள். கடந்த வாரத்தில் ஒரு நாள், நான் வீட்டில் புத்தகம் வாசித்துக் கொண்டிருக்கும் போது அனிதா வந்தாள்.

“என்ன சிற்றப்பா வாசிக்கிறீங்க!”

“கலீஸ் ஜிப்ரானின் ‘முறிந்த சிறகுகள்.’”

“நான் வாசித்திருக்கண் சிற்றப்பா.”

அனிதா படிப்பில் மாத்திரம் கெட்டிக்காரியல்ல. இலக்கிய ரசனையும் நிறைந்தவள்.

நான் சொன்னேன்:

“கலீஸ்ஜிப்ரானின் ‘செல்மா’ பற்றிப் படிக்கும்போது எனக்கு உன் ஞாபகம் தான் வருகிறது. செல்மாவைப் பற்றிய வர்ணனைகள் அத்தனையும் உனக்கும் பொருந்தும்.”

அனிதா கலகல வெனச் சிரித்தாள். பின்னர் சொன்னாள்:

“ஆனால் சிற்றப்பா நான் செல்மாவப்போல அகாலத்தில் செத்துப்போக மாட்டான்.”

என்னை அந்த வார்த்தைகள் என்னவோ செய்தன.

அனிதா தொடர்ந்தாள்.

“எனக்குச் சில லெட்சியங்கள் உண்டு சிற்றப்பா. ஏ.எல். பரீட்சையில் நமது நாட்டிலேயே முதலாவது மாணவியாக வரவேண்டும்.”

“அது உண்ணால் நிட்சயமாக முடியும். அடுத்தது.....”

“டாக்டராக வந்து தீர்க்க முடியாத நோய்களையெல்லாம் தீர்க்க வேணும். திருமண வாழ்க்கையை ஒதுக்கி வச்சிற்று மற்றவங்களுக்காகவே வாழ வேணும் மதர் திரேசாவின் வாழ்க்கையைப் போல மறைந்தும் மறையாத ஒரு வாழ்க்கையை வாழ வேணும்.”

ஒ, அனிதா.

மண்ணுலகில் காணக்கிடைக்காத தெய்வீகமலரே, நீ எங்கிருக்கிறாயோ, எவ்வாறு துடிக்கின்றாயோ, அல்லது இந்த மண்ணுலகை விட்டு மறைந்து விட்டாயோ! இந்த நிலைமைக்குக் காரணமாக இருந்த பாவிகளுக்கு உன் பெருமை எங்கே தெரியப் போகிறது? இந்த அநியாயத்துக்கெல்லாம் வழிவகுத்த அத்தனைக் கொடுமைக்காரரையும் எங்கள் உள்ளங்களில் எரிகின்ற தீ ஒரு நாள் கூட்டெரித்தே தீரும். துயரம் என் உள்ளத்தைப் பிழிந்தது. இந்த ஜென்மத்தில் எங்கள் அனிதாவை அந்தத் தெய்வீகப் பிறவியை நான் பார்ப்பேனா?.....

அவளுடைய ஓ.எஸ். பார்ட்சை முடிவு வெளியாகிய அன்று பார்ட்சை முடிவைப் பெற்றவுடன் அனிதா முதலில் எங்கள் வீட்டுக்குத்தான் வந்தாள். எட்டுப் பாடத்திலும் அதிலிசேட சித்தி.

“இது நாங்க எல்லோரும் எதிர்பார்த்த முடிவுதானே அனிதா!”

அவள் சிரித்துக்கொண்டே சொன்னாள்:

“அப்ப உங்களுக்குச் சந்தோஷமா இல்லையா சிற்றப்பா”

“சந்தோஷம்தானம்மா. ஆனா, உங்க அப்பா இருந்தா எவ்வளவு சந்தோஷப்பட்டிருப்பார். அதுதான் எனக்குக் குறை.”

அனிதா சிலகணங்கள் அமைதியாக நின்றாள். பின்னர் என்னைப்பார்த்துக் கூறினாள்,

“எனக்கு அப்பா இல்லை என்ற குறையே இல்லை சிற்றப்பா !”

நான் அவளை நிமிர்ந்து பார்த்தேன்.

“நீங்கதானே இப்போ எங்களுக்கு அப்பா”

இடிவந்து என் கண்ணத்தில் முத்தமிட்டாள்

அனிதா !

என் அன்பு மகளே, இன்று நீ எங்கே மறைந்துவிட்டாய் ?

அழுதேன்.

என் மன வலிமையெல்லாம் வெடித்துச் சிதற அழுதேன்.
அப்பொழுது,

வானத்தில் திடீரென ஒரு இடு முழுக்கம்.

இந்தச் சத்தத்தால் சத்தியன் திடுக்கிட்டு எழுந்து நின்றான். கொஞ்ச நேரம் சுற்றுமுற்றும் பார்த்தபின் கேட்டான்.

“அனிதா வந்திட்டாளா சிற்றப்பா?”

நான் சொன்னேன்.

“தூங்கு சத்தியன், அனிதா காலையில் வந்திடுவாள்”.

அடம்பிடிக்கும் குழந்தையைப்பார்த்து ‘நாளைக்கு நிலைவைப் பிடித்துத் தருகிறேன்’ என்பது போல்.

சத்தியன் விரக்தியின் எல்லையில் நின்று சிரித்தான். பின்னர் சொன்னான், “நாங்கெல்லாம் இருந்து என்னபிரயோசனம் சிற்றப்பா! அனிதாவைத் தொலைச்சிற்று நிக்கிரோமே சிற்றப்பா!”

அவனுக்கு என்ன பதில் சொல்வதென்று தெரியாமல் அவனைப் பார்த்தேன். சத்தியன் ஆவேசமாகக் கொஞ்சநேரம் அழுதான். பின்னர் சூறினான்,

“என்ற தங்கை, வாடாத பூப்போல இருந்த என்ற உயிர். மற்றொரு கிருசாந்தியா” பெரிதாக அழுதான். என்னால் தாங்க முடியவில்லை. அருகில் சென்று அவன் தலையை அணைத்தேன். பயந்த குழந்தை தாயிடம் புகவிடம் தேடுகல் போல என்னை இறுக அணைத்துக்கொண்டு தொடர்ந்து அழுதான். அபொழுது பக்கத்தில் சோகத்தால் அயர்ந்து தூங்கிக் கொண்டிருந்த ராஜன் எழுந்தான். சில கணங்கள் பேசாது இருந்தான். பின்னர் “சிற்றப்பா” என்ற அவனை நான் நிமிர்ந்து பார்த்தேன். “எங்கட் விலை மதிப்பில்லாத செல்வத்தை அநியாயமாக இழந்திட்டம்”.

நான் என் துயரங்களை அடக்கிக் கொண்டு சொன்னேன்.

“நாளைக்கு எப்படியோ தேடிப்பார்ப்பம் ராஜன்.”

ராஜன் கொஞ்சநேரம் அழுதான். பின்னர் சொன்னான்:

“என் சிற்றப்பா பொய் சொல்லுறீங்க?”

அவனுக்கு நான் என்ன பதில் சொல்லுவது? என்னுள் மூண்டெழுந்த சோகத்துள் அமிழ்ந்துபோய் அவர்கள் இருவரையும் பரிதாபத்துடன் பார்த்துக் கொண்டு இருப்பதைத் தவிர எனக்கு வேறு வழி தெரியவில்லை.

எவ்வளவு புத்திசாலிகளான இளைஞர்கள் ராஜனும் சத்தியனும். இந்த எல்லையில்லாத சோகத்திலும் அதிர்ச்சியிலுமிருந்து அவர்களால் மீள முடியுமா? தங்கையே உயிர் என்று வாழ்ந்து அவர்களால் பழைய ஆர்வத்துடன் தங்கள் கல்வியைத் தொடர முடியுமா? இவ்வாறு எத்தனை இளைஞர்களின் வாழ்வு பாழாகிவிட்டது!

பாவம் தேவகி அக்கா. கணவனை இழந்து குழந்தைகளே கதியென்று வாழ்ந்தவள். இந்தப் பெரிய சோகத்தை அவரால் தாங்க முடியுமா? தாங்கிக் கொண்டு எத்தனை நாளைக்கு உயிர் வாழப்போகின்றார்? இந்தத் துண்பங்களுக்கெல்லாம் ஒரு முடிவு வராதா?

அந்தப் பயங்கரமான இரவு அனு அனுவாகத் தேய்ந்து மறைய,
பொழுது விடிந்தது.
காலம் ஓடியது.

எத்தனையோ பேர் வந்து போயினர்.

ஆனால்,

எங்கள் அனிதா வரவேயில்லை.

அவள் இப்பொழுது சோகத்தால் நெந்துபோன எங்கள் உள்ளங்களில் மட்டும் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறாள்.

அல் அஸமத்

மாத்தனையைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்ட கொழும்பு வாசி இவர். ஒரு மரபுக் கவிஞராகவே எழுத்துலகில் பிரவேசித்திருந்தாலும், 'மலைக்குயில்', 'புலராத பொழுதுகள்' என்று இரண்டு மரபுக் கவிதை நூல்களை வெளியிட்டிருந்தாலும் தன்னுடைய சிறுகதைகள் மூலமாகவே இலக்கியப் பிரகசிப்புப் பெற்றவர்.

வழிமையான சிறுகதைப் பாணியிலிருந்து விலகியே இருப்பது இவருடைய சிறுகதைகளின் சிறப்பு. கலை ஒளி முத்தையாபிள்ளை நினைவுச் சிறுகதைப் போட்டி, திசையின் சிறுகதைப் போட்டி, முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கச் சிறுகதைப்போட்டி, இந்த துரைவி - தினகரன் சிறுகதைப் போட்டி என்று இவருடைய ஒவ்வொரு சிறுகதைகளும் இந்த விலகி இருத்தலுக்கான சான்று பகர்ப்பவைகளாகவே அமைந்திருப்பதைக் காணலாம்.

இரண்டு நாவல்களும் எழுதியிருக்கின்றார்.

முஸ்லீம் எழுத்தாளர் தேசியக் கவுன்சில் புலராத பொழுது கவிதை நூலுக்குப் பரிசளித்துப் பாராட்டியது. 'பூபாளம்' என்னும் கவிதை ஏடு 'பெளர்ணமி' என்னும் இலக்கியச் சஞ்சிகை. 'தகவல்' என்னும் சஞ்சிகை, 'முகில்' என்றொரு மாதாடு என்று ஏராளமான முயற்சிகள் செய்து பார்த்தவர்.

இலங்கை ஒலிபரப்புக் கூட்டுத்தாபன முஸ்லீம் சேவை நடத்திய நிகழ்ச்சியிலிருந்து தெரிவு செய்யப்பட்ட 500க்கும் மேற்பட்ட கவிதைகளை 'கவிதைச்சரம்' என்னும் பெயரில் 1996ல் நூலாகத் தொகுத்து வெளியிட்டவர்.

'வெள்ளைமரம்' என்னும் சிறுகதைத் தொகுதி அச்சில் இருக்கிறது. மலையகம் பெருமைப்படும் ஒரு படைப்பாளி அல் அஹீமத் என்பது இந்தச் சிறுகதை நூலாலும் நிறுவப்படும் என்பது உறுதி.

ஆறுதல் பரிசுக் கதை - 8

கிருட் 6

அல் அஸுமத்

“கொஞ்சம் போய்த் தலயக் காட்டைட்டு வந்துட்டங்கன்னா என்னா கொறஞ்சி போய்றுவீங்க?” என்று மனைவி அறைக்குள்ளிருந்து தன் எதிர்க்கட்சி வாதத்துக்கு ஒரு புது மூலாம் பூசிய போதுதான் என் எரிச்சல் அதிகமாகியது.

“எனக்குப் புத்தி சொல்ல வராதீங்க ; சரியா? நாஞ் சொன்னா சொன்ன துதான் ; சரியா? அதுதான் ஊரே தெரண்டு போய்க்கிட்டிருக்கின்னு சொல்றீங்களே, இதுல நான் போகாட்டி அப்படி என்னா கொறஞ்சிறும்? இதுக்கு மேல என்னய வற்புறுத்தாதீங்க; சரியா? நான் போகல்லன்னா போகல்லதான் !!!”

எரிச்சலும் குடுமாக மனைவிக்கு நான் என்னைப் பற்றியே அறிமுகம் செய்து கொண்டிருந்ததால், வீட்டுக்குள் நுழையும் வரை குமாரின் வரவை என்னால் கண்டு கொள்ள முடியவில்லை.

“என்னடா – வற்புறுத்த வேணாங்கிற; போகவே மாட்டேங்கிற?” என்றபடி அமர்ந்தான் அவன்.

“வாடாப்பா, நேத்து ராத்திரி டின்னருக்கு வாறவனே !” என்று அமர்ந்தேன் நானும்.

திரைச்சீலையை விலக்கி எட்டிப் பார்த்து, “வாங்கண்ணேன் ! அதெந்த டின்னருக்கும் நேரமாய்றிச்சி !” என்றவளிடம்,

“டின்னரா முக்கியம் தங்கச்சி !” என்றான் குமார். பிறகு இவன் என்னிடம் பேச்சுக் கொடுத்த போது அவன் திரைச் சீலையை விட்டான். “என்னடா, டவுன் பூரா ஓரே வெள்ளோக் கொடி? ஹாமுதுருவா – எம்பீயா?”

“இந்த வார ஸ்ப்பெஷல் ! அதுதான் பத்திருவது பெனர் கட்டியிருக்கே, வாசிக்காமலா வந்த?”

“தமிழ்ல போட்டிருந்தா வாசிச்சிருப்பேன் ! இல்லாட்டி இங்கிலீஷ்ல!”

“சாபக்கேடு ! ஒனக்குச் சிங்களமும் அவனுக்குத் தமிழும் தெரியாததுதான்டா இப்ப உள்ள சாபக்கேடு !”

“சரிடா அருள்மாரி, யாருக்குச் சொர்க்கம்?”

“ஏன், நரகமா இருக்கக் கூடாதோ?”

“ஒனக்குத்தான் வாயில நல்ல வார்த்தயே வராதோ ! ஆள் யாரு?”

“எல்லாம் வெற்றி நிச்சயத்தால் வந்த தோல்வி ! ஒரு கெப்டனாம்; விஜய தேவேந்திர. தேவேந்திரர்கள் கிட்டயே விஜயமாகீட்டான் ! கண்டிப் பக்கம் ஊராம். ரெண்டு வருஷத்துக்கு மொதல்ல இங்க வீடு வாங்கிக் குடி வந்தவனாம். கல்யாணம் கட்டியும் பிரமச்சாரி மாதிரி ராணுவ வாழ்க்கயாம். பிள்ளை குட்டி இல்லியாம். வீடு நெறய ஷ்ல்டும் கப்பும்தானாம். படிப்படியா முன் னேறிக் கெப்டனாகினவனாம். ரொம்பவும் நல்ல மனுஷனாம். ரெண்டு புள்ளைங்களத் தத்தெடுத்து போர்டிங்ல வச்சிப் படிப்பிக்கிறானாம். டவுன்ல மெயின் ஹோஸ்ட் பக்கமா ஒரு லேன்ல பெரிய வீடாம். இதெல்லாத்தயும் நேத்தும் இன்னைக்குமாத்தாங் கேள்விப்படுறேன் – அதுவும் நம்ம வீட்டு ‘வயர் வெஸ்’ மூலமா – நாங்களும் இந்த ஊருக்கு வந்து இருவது வருஷமாகுது; இப்பிடி ஒரு மையத்தப்பத்திக் கேள்விப் படல்ல ! இவன நான் இதுக்கு முந்திக் கேள்விப்பட்டதுமில்ல. சரி, டவுன்ல இதெல்லாம் பெரிய விஷயமில்லியே ! ஆனா பாருடா, இந்த ஊரே நேத்தெலருந்து அவன்டவீட்டலதானாம். மாங்குளம் சீர்ஸ்! அதுனால் தாங் கூட்டங் கூடுதே தவிரத் தேவையான பெரிய மனுஷன்னு ஒண்ணுமில்ல. இதுல ஜோக் என்னன்னா, நான் செத்த வீட்டுக்குப் போகல்லியாம் ! போகவே வேணுமாம் – சொல்றா ! ஊரே போய்றிச்சாம், நான் போகல்லன்னா வேற மாதிரி என்னயப் பத்திக் கதைப்பாங்களாம் !”

“நீங்களே கேளுங்கண் னேண்,” என்று மறுபடியும் திரை விலகியது. “அந்தாளப் பத்தி எங்களுக்கு மட்டுமில்ல, இந்தூர் லதொண்ணுறு சத வீதத்துக்குமே ஒண்ணுமே தெரியாதுன்னுதாஞ் சொல்றாங்க ! அப்படியிருந்தும் இவரத் தவிர எல்லாருமே போய்ட்டு வந்துட்டாங்க !....”

“இவதான் சென்ஸஸ் எடுத்தாடா !”

“அடுத்துடல் அந்தம்மா கூட நீங்க போகல்லியான்னு கேட்டாங்க. நேத்தே போய்ட்டு வந்துட்டார்னு சொல்லீட்டேன் ! இது நம்ப ஊருமில்ல. ரெண்டாவது சிங்கள ஊரு. ஊர் நல்ல ஊர்தான். அதுக்காக நாம்பஞும் நம்ப ஊர்ல மாதிரி நடந்துக்கிட ஏலுமாண்ணேன்? ஒரு எட்டு போய்ப் பாத்திட்டு வந்துட்டா என்னா?”

“என்னடாது, ஹீரோயிஸமா?”

“ஒரு இஸமும் இல்லடா ; மனச்சாட்சி ! தற்கொலக் கேஸ நான் பாக்கப் போறதில்ல; குடிகாரக் கேஸயும் பாக்கப் போறதில்ல. இது என்ட பொலிலி. அதோட, இந்த நாட்டின்ட ஒரு சகோதா இனத்த அழிக்கப் போய்ச் செத்தவனயும் பாக்றதில்லன்னு ஒரு தீர்மானம். இவ அமுல்படுத்த விடுறா இல்ல !”

“அப்ப...நீ ஒரு புலி ஸப்போட்டர்னு சொல்லு !”

“ஹக் குமார் ! ஒரு உண்மய மனச்சாட்சிப்படி வெளிய சொல்லீட்டா ஓடனே புலி ஸப்போட்டர் பட்டமாடா?... இப்படித்தானேடா ஒவ்வொரு சிங்கத்தையும் புலிகளாக்கினீங்க; நீங்கள் லாந்தான்டா ஓரிஜினல் புலிகள்! ஒங்களத்தான்டா மொதல்ல கொல்லனும் !”

“ரொம்பத்தாங் கோபப்படுறாப்ல !..... புலிகள எதிர்த்துச் செத்தவனப் பாக்க மாட்டேன்னு சொல்ற ஒன்னயப் புலி ஸப்போட்டர்னு சொல்லாம ராணுவ ஸப்போட்டர்னாடா சொல்ல முடியும்?”

“ஒனக்கும் இந்த ஷே நாடகக் காரங்களுக்கும் வித்தியாசமே இல்லடா ! தமிழர் பிரச்சினய அப்படியே அடியோட ரொம்ப லாகவமா

மறைச்சிட்டு, சிங்களவுங்களுக்கு எப்பிடி எப்பிடிக் காது குத்த முடியுமோ அப்பிடி அப்பிடியெல்லாங் காது குத்துறதுதான் டெவீயில வர்ற இனப்பிரச்சின நாடகங்கள். புலிகள் மகாக் கெட்டவனுகள்னு காட்டி, ஒரு இனத்தோட, உரிமைப் போராட்டத்தக் கொச்சைப்படுத்துற டெவீ நாடகக் காரனுக்கும், ஒரு சகோதரன் இன்னொரு சகோதரன் கொல்லப் போறது நியாயமான்னு கேட்கிற என்னயப் புல்ளனு சொல்ற ஒனக்கும் என்னடா விந்தியாசம்? இன்னையத் தேதியில நான் வடக்கில இருக்கிறேன்னு வச்சிக்க! இதே மாதிரி, ராணுவத்தால கொல்லப்பட்ட ஒரு புலிப்பொனம் அங்க வந்தாலும் இதே மாதிரித்தான். தீர்மானிச்சிருப்பேன்! ஏன்னா நான் மண்ணை நேசிக்கிறத விட மக்களைத் தாண்டா நேசிக்கிறேன்! மண் என்னைக்குமே உள்ளது. அத யாருமே அளவுக்கு மீறி நேசிக்கத் தேவையில்ல ! ஆனா மனிதர்கள் அப்பிடியில்ல. நாளைக்கு அழிஞ்சிடுவோம் ! அதுனால மனுஷன் மனுஷனத்தான் நேசிக்கணும். நேசிச்சே ஆகணும் !”

“இந்தாளுக்குப் பைத்தியம்னேணன்; நீங்க தின்னுங்க !” என்று கடி வகையறாக்களைப் பரப்பி விட்டுப் போனாள் இவள் – இடையிடையே வரும் விதுஷகி போல.

“மக்கள நேசிக்கிறதாச் சொல்ற. தெற்கில உள்ள மக்கள நேசிச்சதுனாலதான் விழியதேவேந்திர செத்தான்! ஊரோடயாவது ஒத்துப் போடா! இந்த இனப் பிரச்சினை விஷயம், யோசிக்கிற ஒவ்வொரு நேரத்திலயும் ஒவ்வொரு மாதிரியா உருவெடுக்கும்! இது இன்டர்நேஷனல் பேய் ! இதெல்லாம் அரசியல்வாதிகளுக்குத்தாஞ் சரி! நாளைக்கே இன்னொரு கலவரம் வருதுன்னு வச்சிக்க.....”

“பயந்து பயந்துதாண்டா இவ்வளவுக்கு இழிஞ்சி போய்ட்டோம் ! எது நமக்கு ஞாயம்னு படுதோ அது தான் பெரும்பான்மைன்னு துணிஞ்சி

நின்னா இப்படியொரு புலியும் இருக்காது; ஒரு ராணுவமும் இருக்காது. அவன் அடக்கிறதும் பயத்தாலதான்; நாம அவனுக்கு அடங்கிப் போறதும் பயத்தாலதான் !"

"சரிடா, ஒன்ட தியறியும் சிந்தனையும் சரீன்னு சொல்லுவதே ! அப்புறம் ஏன் நீயும் கூரையில் வெள்ளைக் கொடி போட்டிருக்கிற?... கழட்டி வீசேன் !"

"வெள்ளைக் கொடி இவனுக்காகவா போட்டிருக்கிறேங்கிற?" என்று சொல்லி விட்டு நக்கலாகச் சிரித்தேன் நான்.

"ஒன்ட நக்கல் சிரிப்பப் பாக்ற நேரத்தில எனக்கு ஒரு ஸ்ரீ மாணசீகமா வருத்துடா ! எலிஸபெத் மகாராணிதான் உலகத்திலயே பெரிய பணக்காரிங்கிற செய்தியப் பாத்திட்டு ஒரு கள்ளைக் கடத்தல் மன்னன் சிரிக்கிற ஸ்ரீ !"

"நம்ம நாட்டோட பாதிச் சொந்தக்காரன் திஸாஹாமிக்காகப் போட்ட கொடிடா அது! டயானாவோட சாவில மதர் தெரேஸாவ நன்றி கெட்ட உலகம் மறந்த மாதிரி விழுயதேவேந்திரயோட சாவில திஸாஹாமிய மறந்துட்டாய்ங்க நம்மூர்க்காரனுக ! மண்ணுக்காகப் போரிட்டவன் விழுய தேவேந்திர. என்னமாவது செஞ்சிக்கடாங்கடான்னு தன்ட மக்களோட ஒதுங்கிப் போன பரம்பரையில வந்தவன் திஸாஹாமி. திஸாஹாமி மக்கள நேசிச்சவன்டா! அவனோட பரம்பரை யாராவது மன்னை நேசிச்சிருந்தா எத்தன ஆயிரம் வருஷமா இந்த மன்னில யுத்தம் நடந்துக்கிட்டிருக்கும்னு நெனைக்கிற?!"

"ஸ்ரீஸனபிள்ளான் !... ஆமா, அதென்னா பாதிச் சொந்தக்காரன்?"

"திஸாஹாமி இயக்கனா நாகனா?"

“யார் கண்டா?.... அநேகமா இயக்கன் !”

“இயக்கனாத்தான் இருக்கணும். நாகனா இருந்தாக்கூடப் பாதிச் சொந்தக்காரன்தானே?”

“இவரும் அந்த ஜாதிதாண்ணேன் !” என்று சீண்டினாள் என் தேநீர்க்காரி.

“குடுடான்னு கேட்கிற நாகன விட, குடுக்க மாட்டேட்டான்னு சொல்ல விலையனவிட, ‘நீங்களே ஒரு தீர்மானத்துக்கு வாங்கடா – என்ய விட்டுட்டு’ ன்னு ஒதுக்கமா வாழ்ந்த திலூஹாமி, எனக்கென்னமோ, இருபதாம் நூற்றாண்டு நாகரிகவாதியா, மனிதாபி மானியாத்தான் தெரியிறான். நோபல் பரிசுக்கு அவனத்தான் நான் சிபாரிசு செய்வேன் !”

“அண்ணன் சாவீட்ட போகேல்லயோ?” என்றவாறே ‘அவசர’ ரூபா உள்ளே புகுந்தாள்.

“நீங்க போய்ட்டு வாறாப்போல !” என்றேன் நான்.

“ஓ, ஸௌரி அண்ணை ! விசிட்டர்ஸ் வந்திருக்கிறாப் போல ! ஓ மண்ணை ! எங்கட பக்கத்தில எல்லாருமே போய் வந்திட்டினம். இவருக்கு இண்டைக்கும் நெட்டெட்டாவர். நானாவது போகத்தானே வேணுமண்ணை ? அதுதான் எங்கட சோமாவோட போட்டு வந்த நான். நானும் பயந்து பயந்துதான் போனன் அண்ணை ! போன முறையும் குழப்பினவைதானே ! எனக்கு ஆக்களையும் தெரியாது ! ஆனால் இண்டைக்கு நிறையத் தமிழ்ச் சனமும் முஸ்லிமாக்களும் போறவையள் ! புதுமையாக் கிடந்து ! நானென்டா உள்ள போகயில்ல ! பயமும் அதோட சனமுமண்ணை ! சனமெண்டால் சனம் அப்பிடியொரு சனம் !

பெட்டியென்டால் ஸீல் வச்சித்தான் இருக்குதாம். உடம்பே இருக்கோ இல்லயோ தெரியாதென்டு கதைச்சவை ! எங்கட தேசியக் கொடியாலதான் மூடி இருக்குதாம். அந்தாளப் பத்தியும் நல்லதுதான் சொல்லுகினம் அண்ணே ! அக்கம் பக்கத்துக்கெல்லாம் நிறைய உதவியள் செய்திருக்காம் ! நானென்னடா ஆளக் கண்டதுமில்ல ! பெம்பிளயயும் கண்டதில்ல; இன்டைக்குங் காணக் கிடைக்கேல்லை !.... அக்கா எங்கண்ணே ?”

“உள்ளுக்குப் போங்க !”

“இவ ஐஃப்னாக்காரியே துணிஞ்சி போய்ட்டு வந்துட்டா! ஒனக்கென்னடா? ஒண்ட தியறிய அடுத்த பொணத்துக்கிட்ட பிரக்டஸ் பண்ணிப் பாரு ; இப்ப போய்த் தலயக் காட்டைட்டு வா. ஏன்னா வீட்டுக்குள்ளயே இது ஒரு இஷ்யு ஆகீற்க கூடாது! நமக்குத் தெரியறத விட நம்ம பொம்பளைங்களுக்குத் தான் ஊர் நிலவரம் நல்லாத் தெரியும். தங்கச்சியும் இப்ப வந்தவரும் சாஞ்சுதான் நெனைக்கிறேன். எனக்கும் இதில கொஞ்சம் அனுபவம் இருக்குடா. இந்த ஆறு மாசத்துக் கெடையில அங்கயும் அடுத்தடுத்து மூன்று பொணம் வந்திறிச்சி. ஒவ்வொரு பயணமும் டென்ஷன்தான். என்னதாம் பண்ணித் தொலைக்கிறது? பாம்பு திங்கிற ஊர்ல இருந்தா நடு முண்டம் நமக்குத்தான்னுதாஞ் சொல்லனும் !....”

“நீ இப்ப சொன்ன விஷயம் எல்லாத்தயும் நாம இதுகால வரைக்கும் நடைமுறைப்படுத்திப் பாத்தாச்சி குமார். ரிஸல்ட் என்னா? குடுக்க மாட்டேங்கிறவனோட குடுடான்னு சண்டை போடுற அளவுக்கு நம்பளக் கொண்டாந்திறிச்சி பிரச்சினை. இனிமே நாம கொஞ்சம் மாறினா என்னா? பெரும்பான்மை சிறு பான்மைய அடக்கிறத ஜனநாயகம்னு சொல்றானுக ; சிறுபான்மை பெரும்பான்மைய அடக்கிறத சர்வாதிகாரம்னு சொல்றானுக. பாத்தா இரண்டுமே ஒன்னுதான் ! இப் பூமிக்கு ஒரு திருப்பு முனைதான்

வேண்டியது. 'மன்னுக்காப் போராட்டே; மனுஷனுக்காகப் போராடு; மனுஷன மனுஷன் கொல்றதுக்கு எதிர்ப்பா இரு !' - இத்தான்டா நான் அமல் படுத்த பாக்கிறேன். ஆனா வீட்டுக்குள்ளேயே எதிர்ப்பு ! இதுல நீ வேற !... இப்ப நம்ம நாட்டுக்கு புத்தபிரான் வாரார்னு வச்சிக்க. வந்து என்னா செய்வாரு?"

"....."

"வரயிலயே இந்தியாவ்லருந்து ஒரு நல்ல அணுக்குண்டா கொண்டு வந்து இங்க சண்டை போடுற அத்தனப் பேரயும் அழிச்சிட்டு இத பரிசுத்த பூமியாக்கிட்டுத்தாம் போவாரு!. எது எப்புடிப் போனாலும் ஒன்னே ஒன்னு இந்த மண்ணில நடந்தே தீரும்டா. அது நம்ம காலத்திலயும் நடக்கலாம்; இன்னும் பத்தைநூறு வருஷம் போயும் நடக்கலாம். ஆனா நடந்தே தீரும். இன்னைக்கெல்லாம் இந்தப் பெரும்பான்மை எந்த விஷயத்தத் தூக்கிப் பிடிச்சிக்கிட்டுச் சிறுபான்மையை அழிக்கப் பாக்குதோ அதே விஷயத்த இதே பெரும்பான்மையை அழிக்கப் பார்க்கும்; இல்லேன்னா அந்த விஷயம் இந்தப் பெரும்பான்மையை அழிக்கப் பார்க்கும் !"

"ரொம்ப உறுதியா இருக்றாப்பல !"

"ஹன்றட் பாஸண்ட ! ஏன்னா சுத்துற சில்லு வஞ்சகமாச் சுத்தாது! சரித்திரமும் அத்தாஞ் சொல்லுது ! இப்ப நம்ம நாடு போற பாதையும் அதுதானே ! அறிவு வளர வளர பேதங்களும் சூடத்தாஞ் செய்யும். பேதங்கள் வளரும்னுதானே நம்ம தோட்டங்கள்ல தொழிலாளர்களோ வாரிசுகளோ படிச்சிறக் சூடாதுன்னு தொழிற் சங்கங்கள் ரொம்பக் கவனமா இருக்குது?"

“நான் வாறனன்னை !” என்று அவசர ரூபா பறிபட்டு ஓடினாள்.

மனைவியின் திரை மறுபடியும் விலகியது :-

“செத்துப் போன ஆழிக்காரனோட அட்ரா இவுங்களோட கோவிசிக்கிட்டு வேறெந்கயோ இருக்கிறதாம். அங்க தேடிப் போனப்ப அந்தானு ரட்னபுரப் பக்கம் போய்ட்டதாச் சொன்னாங்களாம். இப்ப அங்கதான் தேடிப் போயிருக்கிறாங்களாம். வந்தாலும் வராட்டியும் நாலரைக்குப் பொணத்த எடுதுறுவாங்களாம். இன்னும் ஒரு மணித்தியாலமிருக்கு. தமிழானுக நெறயப் பேருக வர்ஹாங்களாம்!” என்னமோ ஒரு ஊரு சொன்னிச்சே போ....!.....சீ..... மறந்திறிச்சே !...

“சரி விஷயத்த முடிந்க !”

“அந்த ஊர்ல மொத மொதல்ல பொணம் வந்தன்னைக்கிப் பெரிய கொழுப்பமாம். ரெண்டாவது பயணம் வரப் போகுது பொணம்னு தெரிஞ்சொடன தமிழானுக கூடிப் பேசி பெனர் போடவும் நோட்டீஸ் அடிக்கவும் அதுக்கும் இதுக்குமா ஒதவி ஒத்தாசை பண்ணி சாவ வீட்டுக்கும் திமு திமுன்னு போனாங்களாம் ! இப்ப அடுத்தடுத்து எத்தனையோ பொணம் வந்திறிச்சாம் ; தமிழானுகளுக்குப் பிரச்சினையே இல்லியாம்! அதுக் கேள்விப்பட்டுத் தானோ என்னமோ இன்னைக்கி நம்ம ஊர் தமிழானுகளும் நெறயப் போறாங்கன்னு ரூபா சொல்லிச்சி. இந்த அண்ணனோட போய்ட்டு நீங்களும் தலயக் காட்டீட்டு வாங்களேன் !”

“நீயும் தேவைக்கில்லாத புதிவாதம் புதிக்கிறதா எனக்குப் படுதுடா! போருக்குப் போறது புது விஷயமா? இப்ப நீயே சொன்ன புத்தர் வந்தாலே போர்தாஞ் செய்வார்னு ! மண்ணுக்காகத்தான் ராச்சியங்கள் இருக்கே தவிர மனிதருக்காக எங்கடா ராச்சியம் இருக்கு? இந்த விஜயதேவேந்திர தமிழனயாக் கொல்லப் போனான? அரசுக்கு எதிரியத்தான் கொல்லப்

போனான். அரசு இருக்கிறது நமக்காக. அரசு உண்டாக்கினது நாம். அதுனால் அரசுக்கு எதிரின்னா நம்ம எதிரிதான். நாங்க தமிழரா இருக்கிறதால் விஜயதேவேந்திர தமிழன அழிக்கப் போனதாச் சொல்ல முடியுமாடா? ஜேவீபீப் பொடியன்களக் கொன்ற நேரத்ல நாம பேசினமா, தடுத்தமா? எத யோசிச்சாலும் பொதுவான ஒரு நியாயமான அடிப்படையில நின்னு யோசி. சிங்கள ஜனங்கள் முந்தி மாதிரி முட்டளாள்களா இப்ப இல்ல. இது அரசியல் யுத்தமே தவிர மக்கள் யுத்தமில்லன்னு அவங்களுக்குத் தெரிஞ்சு போனதால இப்ப இப்ப அவங்களும் நமக்கு ஆதரவாத்தான் ஆகிக்கிட்டு வர்றாங்க. ஹாமுதுருமாருகளே ரெண்டாகிட்டாங்களே ! இதயும் நாம கொஞ்சம் யோசிக்கணும்தா !”

“நீ என்னயப் புரிஞ்சிக்கிடல்லதா ! மண்ணுக்காக ராச்சியம் இருக்கக் கூடாதுன்னு தாஞ் சொல்றேன். மனிதருக்காக ஏன் இருக்கக் கூடாதுன்னுதாங் கேட்கிறேன் ! விஜய தேவேந்திர தமிழனக் கொல்லப் போனதாகச் சொல்லல; நம்ம சகோதரனக் கொல்லப் போனதாத்தாஞ் சொல்றேன் ! நாங்க அனுப்பின அரசு வேற, இந்த யுத்தத்த நடத்துற அரசு வேறன்னுதாஞ் சொல்றேன் ! தமிழ்-முஸ்லிம் வாக்கோட போன அரசு, இன்னைக்குத் தமிழருயும் முஸ்லிமயும் ஒதுக்குது ! உதாரணம் வேணுமா? ராணுவத்துக்கு ஆள் சேக்றாங்களே, தமிழனயோ முஸ்லிமையோ சேக்கறாங்களா? ஒரு தமிழ், முஸ்லிம் மையம் நம்ம ஊருக்குள்ள தேச பதாகையோட வருதா? அப்படி வந்தா இந்தப் பிரச்சினை ஏற்படுமா? மண்ணின் மைந்தானா சிங்களவுங்க மட்டுந்தானா? அரசே நம்மள ஒதுக்கித் தானேடா வச்சிருக்கு? நம்மள சந்தேகக் கண்ணோடதானே பாக்குது?”

“சரியான ட்ரெக்கில இப்பத்தான் நீ வாற்டா ! எங்க ஊர்ல ஒரு முஸ்லிம் பொடியன். ராணுவத்திலருந்து தப்பிச்சி வந்து ஒளிஞ்சித் திரியறான். கேம்ப்ல இவனுக்குச் சாப்பாட்டுப் பிரச்சினையாம்; ஏறச்சி. மருந்துக்குக் கூட இன்னோரு முஸ்லிமோ தமிழனோ இல்லியாம்.

எல்லாருமே இவனயும் பூலீன்னுதாங் கூட்டுவாங்களாம் ! இதுனாலயே இவன் ஒடி வந்துட்டானாம் ! இருக்கிறவன் கூட ஒடிப் போறதுக்கு இந்தத் துவேஷமும் ஒரு காரணம்னாலும் அத ஒரு மைனர் மேட்டர்னுதாஞ் சொல்லணும். தமிழனோ முஸ்லிமோ ராணுவத்தில் சேராததுதான் பெரிய காரணம். பேசுற மொழி காரணமா இவுங்க சேர்றதில்லியா, ராணுவமே சேக்காம ஒதுக்குதாங்கிறது ஒரு கண்ணோட்டம். புலிகள் பலவந்தமா ஆள் சேக்ற மாதிரி அரசும் - அதாவது ராணுவமும் பலவந்தமா ஆள் சேத்தாத் தமிழர் - முஸ்லிம்- சிங்களவர்னு ராணுவம் அமையும். அடுத்தது ராணுவத்து சேரணும்னா ஒரு நாட்டுப் பற்று இருக்கணும் இல்லியா? ஒனக்கும் எனக்கும் அது இல்லாமல் போய்றிச்சிங்கிறதும் நமக்குத் தெரியும். ஏன் இல்லாம போய்றிச்சிங்கிறதும் நமக்குத் தெரியும். அதுனால் சில விஷயங்களப் பத்தில் பேசுறதுக்குக் கூட நமக்கு உரிம இல்லை ! நம்ம நெலம ரொம்பப் பரிதாபகரமானதுடா ! நாம அரசு பக்கமும் இல்ல; புலிப் பக்கமும் இல்ல ! ஒன்னய மாதிரி அர்த்தமில்லாத வேதாந்திகள் பக்கந்தான் நாம இருக்கிறோம். இன்னொரு விஷயத்தையும் கவனி. பொலிஸ் எப்பிடி ஒரு குத்தம் நடந்திட்டா நிரபராதியயும் குத்தவாளியாச் சந்தேகப்பட்டு செயல்படுமோ, அப்பிடித் தான் அரசும் இன்னைக்குச் செயல்படுது. ஒரு வகையில் பாத்தா அப்பிடித்தாஞ் செயல் படனும் ! நாம புலி இல்லன்னு நிருபிச்சுக் கொள்ளது நம்ம கடமை. நீ என்னதான் இந்தப் போரை எதிர்த்தாலும், இந்தப் போர் நடக்கிறதுக்கு நீயுந்தான் பண உதவி பண்ணுயே. விரும்பியோ விரும்பாமயோ - அதும் டெய்லி ! நீ செலவழிக்கிற ஒவ்வொரு செலவிலயும் யுத்த நிதி இருக்கு !"

"இப்பிடி நம்மளக் கொண்டே நம்மள் ஒரு பகுதிய அழிக்கிறதுக்கு நாம துணை போகக் கூடாதுண்ணு நாஞ் சொல்றத நீ தவறுண்ணு சொல்ற !"

"நம்மள் ஒரு பகுதிய நாமளோ அழிக்கிறதுன்னா அது தவறில்ல; மகா கொடுமே ! இப்ப பிரச்சினை அது இல்ல ! சுதந்திரத்துக்கு முந்தியிருந்தே

சிறுபான்மையை அடக்காணும்னு செயற்பாடுகள் நடந்தது உண்மதான். ஆனா அழிக்கிறதுன்னு சொல்ற்றதல்லாம் டு மச! அப்பிடியே இருந்தாலும் அதுக்கு எடம் குடுத்தமும் நாங்கதானே? இப்ப பிரச்சினை அது இல்ல ! இது போர். ஒரு பக்கம் பிரிவினெனவாதி; மறுபக்கம் ஜக்கியவாதி. நாமஞும் ஏதாவது ஒரு பக்கத்த எடுத்தே ஆகணும் ! இதெல்லாம் அவங்க அவங்க தனிப்பட்ட விஷயமா இருந்தாலும் பொது விஷயமும் இதுதான். ஒனக்கும் அதத்தாஞ் சொல்லுவேன். உன் முயற்சி கல்லு மேல பெய்த மழையா ஆகக் கூடாது ! உன்னுடைய இதே மனோ நிலையை ஒரு சிங்களவன் காட்டினா – அது கிரேட் !” “என்ட சிந்தனையை நானே நடைமுறைப்படுத்த முடியாமல் போறது வேற விஷயம். ஆனா, எட்லீஸ்ட் ஒரு அப்றாவல் கூடக் கெடைக்காதாடா? நானும் பொழுது போகாததுக்காகச் சிந்திச்சி இந்தத் தீர்மானத்துக்கு வந்தவனில்ல !.... யுத்தத்தில் சாகிறவங்கள் அங்கங்கேயே பொதைச்சிறாம இப்பிடி ஊரூருக்கு அனுப்புறதால வீணா டென்ஷன் உருவாகுது. தனிச்சிங்கள் ஊர இது பாதிக்காது. ஆனா இந்த மாதிரி ஊர ரொம்பப் பாதிக்குது! சமாதானத்த என்னைக்கோ தொலைச்சிட்டு ரோட்டு ரோட்டா அதத் தேடுற இன்னைக்கு இப்பிடி ஒரு பொணம் வந்தொடன அவ்வளவு முயற்சியும் போச்சே ! ஆறு மாசத்துக்கு முன்ன இப்பிடித்தான் ஒரு பொணம் இங்க வந்திச்சி. ஒரு சோல்ஜர். ரெண்டு தமிழ் வீடு தரை மட்டம்; ஏழெட்டுப் பேருக்குச் செமத்தியா அடி! கொஞ்சமா வழிப்பறியும் வேற! நானும் அந்தச் சாவு வீட்டுக்குப் போயிருந்தேன். புலி ஓண்ணு வருதுன்னு என் முகத்துக்கு நேரயே ஒருத்தன் சொன்னான்! இருவது வருஷமா நல்லாப் பழகினவன் ! இதெல்லாத்தயும் பொறுத்துக்கிடுறது நம்ம கடமைன்னு சொல்றியா? எல்லா நேரமும் ஒரே மாதிரி இருக்காது இல்லியா ! அதுனால அன்னைக்கே நெனைச்சிக்கிட்டேன். இனிமே எந்த ராணுவந்தான் செத்தாலும் போறதில்லன்னு !”

“இந்தப் பொணத்துகு அப்பிடியெல்லாம் இல்லியாம் அண்ணேன், என்றது திரைச்சேலை. “தமிழானுகளா இருந்தாலும் முஸ்லிம் ஆளுகளா”

இருந்தாலும் சிங்கள் ஆனுகளா இருந்தாலும் நல்லா மரியாத பண்றாங்களாம். இதக் கேள்விப்பட்டே போகாத ஆனுக கூடப் போறங்களாம் !”

“ஒரு தமிழனோ முஸ்லிமோ ராணுவத்தில் செத்து இப்பிடிக் கொண்டாந்துட்டாங்கன்னு வச்சிக்க குமார். இப்பிடி ஊரே தெரண்டு போகுமா?” என்றேன் நான்.

“பொன்னம்பலம்! ஒன்ட பேச்சில நெறய முரண்பாடு இருக்குடா ! ஏன்டா நீ முரண்பாடான விஷயங்களையே ஒரே விஷயம்னு சிந்திக்கிற! நான் சிங்களம் படிக்காதது சாபக்கேடுன்னு சொல்ற. நான் சிங்களத்தயும் அவன் தமிழும் படிச்சிட்டா இனப்பிரச்சினை தீரும்னு சொல்றது ஒரு தியறியே தவிர சொலாவுஷன் இல்ல ! அடுத்தது - புலிகள் எப்படித் தமிழன், முஸ்லிம், சிங்களவன், இந்தியன், அமெரிக்கன்னு பாக்காம எதிரிகள்னு மாறிட்டா அவங்களக் கொல்லுதோ அப்பிடித்தான் ராணுவமும் அரசும். இது உலக இயங்கு முறை. இத நீ ஒரு இனத்த அழிக்கிற முயற்சீன்னு சொல்றது அதீத வாதம். இன்னொரு விஷயத்தயும் நீ கவனிக்கத் தவறியிருக்கிற. போரத் தொடக்கினதும் ஏரியாக்களைப் பிடிச்சதும் புலிகள் தான். தற்காப்புக்காகவும் இழந்த ஏரியாக்கள் மீளப் பிடிக்கிறதுக்காகவுந்தான் அரசு போர் செய்யுதே தவிர, அரசாக ஒரு போரத் தொடங்கவும் இல்ல; செய்யவும் இல்ல !”

“நீ எப்ப இருந்து அரசு ஆதாவாளனா மாறினே?”

“ஒன்ட இந்தப் பேச்சும் அதீத கற்பனாவாதம்தான்! புலிகள்ட போராட்டம் நியாயமானது தான். அவங்க போராட்டத்த நானும் மதிக்கிறேன். ஆனா அவங்க நடத்துற எல்லாப் போர் முறையையும் அல்ல! தனி நாடு கேட்கிறாங்க. நாடு ரெண்டாப் பிரிஞ்சிட்டாப் பாகிஸ்தான் - இந்தியா மாதிரிப் பகைதான் வளரும் ! தெற்கில உள்ள தமிழர் -

முஸ்லிம்கள் நெலமை என்னாகும்?... ஒன்ட பேச்சில ஒரு நேரம் தனிநாட்டுக்கு ஆதரவு தெரியிது; மறு நேரம் ஐக்கிய பாவத்துக்கு ஆதரவு தெரியிது. நீயும் நானும் முஸ்லிம்களும் ஏதாவது ஒரு முடிவுக்கு வரவேண்டிய கட்டத்தலதான் இப்ப இருக்கிறோம் !”

“அப்ப.. புலிகள்ட போராட்டத்தில அர்த்தமில்லியா?”

“தனிநாட்டுப் போராட்டம் முதல் கட்டம். அது இப்ப முடிஞ்சு கத. அதுனால் பாதிப்புகள் ஏராளம்னு வடக்கு மக்களே ஒத்துக் கொள்றாங்க. ஆகவே இனித் தனி நாட்டுப் போராட்டத்தால் அர்த்தமில்ல.”

“போரைக் கைவிடனுமா?”

“தேவையில்ல! போர்விழும்பிகள் போர நடத்தட்டும். ஆனா கோரிக்கை வேற்யா இருக்கனும். நாங்களும் ஜனாதிபதி ஆகனும்! எந்தக் காரணத்தைக் கொண்டும், பெரும்பான்மை - சிறுபான்மைங்கிற ஜனநாயகத் துரோகம் இருக்கக்கூடாது! - இதுக்காகப் போர் செய்யனும்! இலங்கைதான் நம்மளப் பெத்த தாய். இப்ப அவ கண்ணோர் வடிச்சிப் பொலம்பிக்கிட்டிருக்கா. ‘நான் தான் இவுங்களப் பெத்தேன். ஆனா ஒருத்தன் தன்னயத் தமிழ் பெத்திச்சிங்கிறான்; இன்னொருத்தன் சிங்களம் பெத்திச்சிங்கிறான். ஒருத்தன் தன்ட தாய் இந்துங்கிறான்; இன்னொருத்தன் பொத்தம்ந்கிறான்; வேறொருத்தன் முஸ்லிம்ந்கிறான்; கொஞ்சப் பேரு கிறிஸ்தவம்ந்கிறான்! ஆனா பெத்த தாய் என்னய அனாதையாக்கிட்டானுகளே !’ன்னு அவ கண்ணோர் வடிக்கிறா !”

“நீ நெனைக்கிற மாதிரி அரசோ புலிகளோ நடக்குமா? நீ மட்டும் அதீதமா - முரண்பாடா கற்பனை செய்யல்லியா?”

“சந்தர்ப்ப உணர்ச்சிகளுக்குத் தகுந்த மாதிரி நீ கடைப்பிடிக்க நினைக்கிற ஒன்ட கொள்கய விட என்ட தியறி மோசமானது இல்லடா. நீ

சாவு வீட்டுக்குப் போறதும் போகாததும் ஒன்ட சொந்த விஷயம். ஆனா அத ரெண்டு பெரிய அரசியற் கொள்கைகளோட சம்பந்தப்படுத்தி ஒன்னய நீயே ஏமாத்திக்கிடாத! புலிகள் தற்கொலைப் போராளிகளா இருக்கிறதால தனிநாட்டுப் பிரச்சினையோட ஆழம் தெரியது. அந்தப் புலிகளால தங்களுக்குச் சாவு நிச்சயம்னு தெரிஞ்சும் ராணுவம் போய் மடியிறதால, இந்த நாட்டு ஜக்கியத்துவத்தோட ஆழமும் ஒனக்குத் தெரிஞ்சாகணும்!— சரி, கதய விடு! எனக்கு நேரமாகுது பொன்னம்பலம்!...”

நானும் இவனுமாக அவனுடைய விஷயத்தைக் கவனிக்கத் தொடங்கினோம். எனினும் குமார் இயக்கி விட்ட சில திருப்பங்கள் எனக்குள் ஊசாடிக் கொண்டே இருந்தன. பழைய புலி ஸப்போட்டரான குமாரின் சிந்தனைகள் என்னைக் குழப்பியிருந்தன.

இது யாழ்ப்பாணப் பிரச்சினையா, தமிழ்ப் பிரச்சினையா, தமிழர் பிரச்சினையா, சிறுபான்மையோர் பிரச்சினையா, மண்ணின் பிரச்சினையா, அரசியல்வாதிகளின் பிரச்சினையா, மதங்களின் பிரச்சினையா, காலத்தின் பிரச்சினையா, காலம் கடத்தும் பிரச்சினையா?....

காரணகார்த்தாக்கள் பழைய அரசியல்வாதிகளா, புதிய அரசியல்வாதிகளா, குடிமக்களா அல்லது ஏதாவது வெளிச் சக்தியா?....

அரசியல்வாதிகள் சினிமாக் கதாநாயகர்கள் மாதிரி. சினிமாக் கதாநாயகர்கள் சினிமாச் சண்டையில் வெல்ல வேண்டுமானால், தோற்றுப் போகும் படியாக அவர்களுடன் நடிக்க வேண்டியவர்கள் சண்டை நிபுணர்களாகவே இருக்க வேண்டும் ! தோற்றுப் போகும் நாம் திறமைசாலிகளாகவே இருக்கிறோம் ! ஜயோ, ஜயோ!.....

குமார் புறப்பட்டான்.

“அப்பிடியே நீங்களும் போய் அண்ணன பஸ்சேத்தி விட்டுட்டு பாண் முடிய முந்தி நமக்குப் பாணயும் வாங்கிக்கிட்டு வந்துறுங்களேன் !”

“அப்பிடியே சாவு வீட்டுக்கும் ஒரு எட்டு போயிட்டு வந்துறுங்க !” என்று நான் மிமிக்ரி செய்து எல்லாருமே சிரித்தோம்.

வீட்டிலிருந்து முந்நாறாவது யார் மட்டில் சந்தி; நாற்சந்தி. காலையில் காணப்பட்டதை விட அதிகமாக ‘பெனர்’ கள் காணப்பட்டன. ஒரு மந்திரிக்குக் கிடைப்பதை விட அதிகப்படியான ‘பெனர்’ மரியாதைதான்; எனக்கும் ஆச்சரியமாக இருந்தது.

‘சேனாதிபதி’, ‘நாடு காத்த வீரன்’, மண்ணின் மைந்த’னுக்குச் சொர்க்க லோகம் கேட்டும் சிலரின் துயரத்தை வெளிப்படுத்தியும் கறுப்புச் சிங்கள எழுத்துக்கள் வெள்ளள மேனியில் ஆடிக்கொண்டிருந்தன.

புதிதாக ஏற்றப்பட்டுக்கொண்டிருந்தது ஒரு தமிழ் ‘பெனர்’. வாய் விட்டு வாசித்தேன் :-

“நாடு காத்த மண்ணின் மைந்தனே !
கண்டியத் தலைவனே !
விஜய தேவேந்திரனே ! – வீர அஞ்சலி !”

“பாத்தியாடா குமார், நம்ம தமிழன் புத்திய! ‘விஜயதேவந்திர’ இப்ப தமிழனாகிட்டாரு! விஜயதேவேந்திரன் !”

என் பின்னாலிருந்து தொம்மாய்ப் பிள்ளை பேசின தும் திரும்பினேன் :-

“பொன்னம்பலம் ! விஜய தேவேந்திரன் தான் தமிழி ! நாங்கள் தான் தமிழ் பெனர் போடுறம் ! அவர் தமிழரெண்டு எனக்கும் ராவிலதான் தெரிய வந்தது! மனிசி சிங்களப் பெட்டையானபடியாயும் இவரும் அநேகமா கேம்பிலயே இருந்த படியாலயும் கன பேருக்கு உது தெரிய வாய்ப்பில்ல !... என்ன இருந்தாலும் சிங்களச் சனங்கள் செய்யிற மரியாதயென்டால் மரியாததான் !....”

குமார் என்னைப் பார்த்து விஷமாகச் சிரித்தான். “என்னடா, என்னய பஸ்ஸேத்தி விட்டுட்டு பாக்கப் போறியா – இல்ல, தொண்ணக்கி நானும் வரணுமா?”

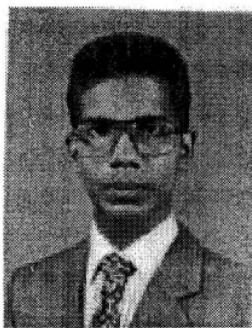
“நான் போறேன், போகாம விடுறேன்; நீ பஸ்ஸப் பாரு! பாண் முடிய முந்தி வாங்கிக்கிட்டாத்தான்” என்று நான் நடந்தேன்.

சாலீட்டுப் பக்கமிருந்து தனக்கே உரிய அவசர உபாதையில் ஏபா ஓட்டமாக நடந்து வந்தாள்.

“கத தெரியுமான்னை? விஜய தேவேந்திரன் தமிழானாம் !”

“தெரியுமே !”

“பாத்தீங்களா, நீங்களுஞ் சொல்லேல்லத்தானே ! அதில்லண்ணை முக்கியம் ! அவற்ற தோப்பனார் இங்க இல்லியாம். காவத்தைல இருக்கிறாரெண்டு தேடிப் போனவை. ஏதோ குடும்பத் தகராறு போலக் கிடக்கு. அங்கயும் ஒரு ஆழிக்காரன்ட பினாம் வந்து ஊருக்குள் பிரச்சினையாம். ஓரஞ்சாறு சிங்களவங்கள் குடிச்சிப் போட்டுத் தமிழாக்கள்ட வீடுகள அடிச்சடைச்சிருக்கினம். உந்தக் கிழவன் தல போட்டுதோ என்னவோ தெரியேல்ல, மண்ணடையில் போட்டிருக்கினம்; கிழவன் முடிஞ்சிதாம்! பினாம் வந்து கொண்டிருக்குதாம் !....”

இ. யனார்த்தன்

யாழ்ப்பாணம் வேலணையின் சரவணையைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர் யனார்த்தன்.

சரவணை நாகேஸ்வரி மகா வித்தியாலயம், யாழ்ப்பாணம் இந்துக் கல்லூரி ஆகியவற்றில் பாடசாலைக் கல்வியை முடித்துக் கொண்ட இவர் தற்போது விஞ்ஞானமாணிக் கற்கை நெறியை கொழும்பு திறந்த பல்கலைக் கழகத்தில் மேற்கொண்டு வருகின்றார்.

‘ஆக்க இலக்கியம் மனிதனைப் பண்படுத்தி அதன் வழியாக உலகை சீர் செய்யும் என்பதில் ஆழ்ந்த நீம்பிக்கையுள்ளவன் நான்’ என்ற கூறும் யனார்த்தன் பள்ளிக்கூட நாட்களிலேயே எழுதத் தொடங்கியவர்.

பாடசாலை மட்டத்திலும், இலக்கிய அமைப்புக்கள் நடத்திய இலக்கியப் போட்டிகளிலும் பரிசுகள் பெற்றவர்களார்.

ச. இ. யனார்த்தன், இ. யனார்த்தன் ஆகிய பெயர்களில் சிறுக்கைகளும், புதுக்கவிதைகளும் படைத்து வருகின்றார்.

இந்தக் ‘கல் கொண்ட வாழ்வு’ இவரை ஒரு வித்தியாசமான எழுத்தாளராக அறிமுகம் செய்கிறது.

ஆறுதல் பரிசுக் கதை - 9

கல்கொண்ட வாழ்வு

இ. யனார்த்தன்

பின்னேரப் பொழுதுகளே இவருக்கு இப்படித்தான். தன்பாட்டில் வந்து உட்கார்ந்திருக்கும். இன்னும் பின்னேரச் சாய்வு வெய்யில் யன்னலுடே விழுந்து கொண்டிருந்தது. அம்மாவும் கண்ணில் படவில்லை. கடைக்கோ வேறெங்கோ காரியமாகப் போயிருப்பாள்.

சாய்ந்தவாக்கில் கதிரையில் இருந்தவளை அவளையாமலே தூக்கம் வாரிக்கொண்டது. இப்போது விழிப்புக் கண்டும் தூவானம் போல் தூக்கக் கலக்கம் மீதியிருந்தது.

காற்று அழுங்கிக் கெட்டித்திருந்தது. யன்னலுடு தெரிந்த மாமரத்தில் இலையோடு இலையாடக் காணோம். சர் என்று வந்து கிளை தாழ உட்கார்ந்த தனிக்காகம் கடுரோமாக எதையோ கிழித்தாற் போல் கத்திவிட்டுப் பறந்தது.

கிணற்றி போய்க் குளிர்நீர் அன்னி முகத்தில் அடித்துக் கழுவினால் என்னவென்றாற் போலிருந்தது. கதிரைவிட்டு எழு முயன்றவனுக்கு சட்டென வேண்டாமென்றிருந்தது.

அவளறியாமலே ஆகி விட்டது. நீரென்றாலே ஒவ்வாமை அவளிற்கு. நினைத்துப் பார்ப்பதே பிரயத்தனம். ஒரு காலத்தில் அம்மா சதா போட்ட கூப்பாடு. இவள் கிணற்றியே சிவனே என்று கிடந்த கிடை இருக்கிறதே. சதா குளிர் பொருமிக்கிடக்கும் நீரை இரு கைகளாலும் வாரியள்ளி முகத்திலிடக்க மனமும் உடலும் காற்றுப்போல் ஐதாகி, நீர் போல் சலசலக்கும். சரம் அவிழ்ந்து பொட்டென நீர் சொட்டத் துவாயில் முகம் ஏந்திக் கண்ணாடி பார்க்கக் கண் நிறையும். பனியில் அலர்ந்த மலரென விம்பம் அவளையே கிறக்கிப் போடும்.

ஆனால் என்னவோ இவள் அறியாள். இப்பொழுதெல்லாம் அவளை அச்சறுத்தித்தான் வருகிறது கண்ணாடி. இவள் முகம் பார்க்க விசுக்கென்று எதிர்த்த கரை போய் நடக்கும் உறவொழித்த சொந்தமாகிப் போயிருந்தது. இல்லையெனில் அவள் குங்குமமிட நினைக்கத்தானே அலை மடிய கடலென சலனமுற்றுத் தெரிகிறது. அதுதான் அறியாமலா? ஆசை ஆசையாய் அவள் பொட்டுத் தீட்டுவது. உப்பென்றால் காற்றள்ளும் பசந்தூள் என்று தேடுத் தேடு அலைவாள். விரல் நூனி பட வண்ணத்துப் பூச்சியாய் பட்டும் படாது உட்காரும் குங்குமமெனில் நிறையப் பிடிக்கும். உடலெங்கும் புலன் வாரி, கண்ணிரண்டும் நடுநெற்றி மேற்குத்தி விரல் நெற்றிப்பொட்டில் பட்டமுத்திப் பார்க்க, யாரோ ‘போடி’ என்று இடுப்புக்கிள்ளி கேலிசெய்வதாய்க் கேட்பாள். ஈற்றாய்த் தலை சாய்த்துக் கண்ணாடிக்கு முறுவலித்தே தலையெடுப்பாள். கண்ணாடிக்கு மீதியாய் எதிர்த்திருக்கும் வெற்றுச் சுவரும் நீயார் நான் யார் என்றாகிப் போக இப்பொழுதெல்லாம் நினைத்துப் பார்க்க முடியாமலேயே பிடி நழுவி ஒவ்வொன்றாய்த் தூர் நீங்குகின்றன. வாசற்படி நின்று பார்க்கத்

தெரிகிறதே ஒழுங்கை முடக்கு இப்பொழுது அதுதான் எல்லாமே இவருக்கு. சிகை சீவியொதுக்க, மஞ்சள் பூச, சாந்திட, மருதோண்டி தீட்ட.....

இன்றுதான் முதற்கண்டதாய் நெடுவுடல் இருவிழிகளாய்ப் போக, பார்வைப் புலனொன்றே எஞ்ச முடக்கின்பால் நிலை குத்தியிருப்பாள்- முடக்கில் சட்டென்று சைக்கிள் வெட்டித் தோன்றிக் கிணற்றி வேலிக்கு மறைந்து பட்டலமுன் சைக்கிள் துள்ளி நிற்க அவன் தலை தெரியுமென்று.

முடக்கிலிருந்து வேலி தாண்டிப் பட்டல பார்க்க எல்லாம் தெரியும். கொழுப்பேறி இலை மினுங்க எதிர்க்கரைப் பூவரக, புழுதி மூடித்தெரு, மேயக் கிட்டாது இனியென்னவென்று கிடக்கும் ஒற்றைப் பக, இவன் தலைதவிர்த்து.

பார்க்கத் தோன்றாதபடி நிற்கிறதே ஒற்றை மாம்பழுக் கொன்றை மாத்திரமே இவள் மனம் ஒத்திக் கொடுக்கும். சோகம் சோகத்தில் கரையும்.

மும்முன்று மாரி, கோடைக்கு முன்னிருக்குமா ? இருக்கும் இவருக்குப் போலே. மஞ்சள் வார்த்த இருப்பெழுந்த தேர் போல் நிற்கும். நிலமெல்லாம் நேற்றைப்பூ உலுக்கிக் கிடக்க மஞ்சள் தோரணங்கள் காற்றாடும். வாசல், வளவு, தெருவெல்லாம் மஞ்சள் தூற வழி போவரெல்லோரும் அம்மாவையழைத்து ஓர் வார்த்தை பேசித்தான் நடப்பர்.

இவள் பார்த்திருக்கக் கண்டவை இன்று போலிருக்க, இவள் வாழ்ந்திருக்கக் கண்டது அம்மாச்சியின் தேவதைக் கதை போலாயிற்றே.

அவன் கைச்சேர முன் எத்தனையோ தடவை பார்த்திருக்கிறாள். அம்மாச்சி படம் பின்னிருந்த கூட்டுச் சிட்டினையை. ஒன்றை ஒன்று ஆற்றாது நோக்குவதும், தூரத்தித் தூரத்திக் கொத்திக் குழைவதும் கூடு திருத்துவதும்... பார்த்துச் சிரித்தே தெரிந்தவள் பின்னாட்களில் புரிந்து சிவப்பதும் சிலிரப்பதும் தான்.

அறிவுக்குக் காக்காய் காட்டி உணர்வின் முட்டத்தில் என்னென்னவோ.

அவள் அவனை அருகி அருகி அவனுள்ளிருந்து வெளிப்பட்டாள். அவனாக அவனோ அவளாகி நின்றான் அவள் முந்தி. சிட்டினையில் ஆண் ஏது பெண் ஏதென்று அறியக் கடினம். இதன் நிமித்தம் போலும். ஒன்று மற்றொன்றாக... நினைத்தால் ஆற்றத்தாளா பிரவகம். ஒற்றைத்தும்புச் சேர்ப்பில் அமுதக்கிண்ணனம். கூட்டிருந்து நுரையும், ஒளிச்சாறுமென அமுதம் வழிய அவள் காணக்கிடைப்பாள். யன்னல் கம்பியிருக்கும் பெண்ணினை நோக்கி ஆணினை தெத்தித்தெத்தி அருகருகாகப் பெண்ணினையும் தெத்தித் தெத்தி நகருவதும், சட்டென்று பெண்ணினை வெளிப்பறந்து டாவென்று வட்டமடித்துள்ளிட்டு கூடு நுழைவதும், அதைப்பின் னொழுகி ஆணினை கூட்டடைவதும், பிற்பால் அவள் நோக்காள். தீக்காயம் காய்ந்து கறுத்துக் கிடந்த புறங்கைத்திட்டும் சிவந்து போயிருக்கும்.

இன்னும் தான் கூடு மீதியிருக்கிறது. இளவேனில் நீங்கி, இலை தூரத்து வெறுங்கொம்பு வானோக்கி ஒழுவென்று குரல் அம்மி ஒலமிட நிற்குமே நெடுந்தனிமரம் வெளியில்..... இருட்டு முன்னிரு கால்களால் பற்றி அழுத்திப் பிடித்திருக்க. அதன் நாலூறி ஒழுகும் எச்சிலில் நடைந்த இரவொன்றில் தான் அக்கைக்கு திரும்ப, கண் மினுங்க இருட்டுத்திட்டாய் நடந்த காட்டுப் பூனை கண்டு புலன் தீர்ந்துறைந்து போனாள்.

பின்னாட்களில் சிட்டினையைக் காணக்கிடைக்கவில்லை. ஆனாலும் ஆற்முடிந்தது. எங்கேனும் ஒன்றாயே அடைந்திருக்கும். இணை தொலைத்து மற்றிணை மறுகும் கொடுமை இல்லை. கீச்கீச்சென்று வால் வலிக்க வலிக்க சமுற்றி எகிறும். பறக்கும் தாளாத்துயர் கிடையா. உள்வரும் சுவர் த்துளை நோக்கியே தனியனாய் ஆவி தீர்க்கவும் வேண்டாம்.

“என்னடி பிள்ளை சாகக் கொடுத்தவள் போல...” நாக்கு மடிந்து தொண்டைக்குள் சிக்கியது போல் நிறுத்திக் கொண்டாள்.. வேண்டாமென்று நினைத்தாலும் வாய்வந்து விடுகிறதே அம்மாவிற்கு.

இவள் இப்படித்தான் குருதி உலர்ந்து மிகுதிக்கூடு கல்லாய்ச் சமைந்தபோதெல்லாம் அம்மாதான் உயிர்ப்பிப்பாள். உயிர் தட்டி விழித்திருந்த விழியுள்ளிமை விழித்துப் பார்க்க இருள் தெரியும். கோழிகள் அறையுலாவும் அல்லது நாய் ஏதேனும் சட்டி ஒன்றை நக்கித் தீர்த்திருக்கும். இப்படி ஏதேனும் ஒன்று.

இப்போது கூட இருள் நன்கு பட்டுவிட்டது. “எழும்பி கைமுகத்தைக் கழுவி விளக்கை வைபிள்ளை” விறைப்பு சுற்றிக்கிடந்த கால் உதறி கிணற்றிடுக்கு நடந்தாள். அம்மா தொலைதூர் நடைக்களைப்பில் சீலைத்தலைப்பில் விரித்துச் சாய்ந்தாள்.

சதா ஏதேனும் நோண்டிக் கொண்டிருக்கும் சலியாத பிறவி அம்மா. “பின்ன அவன் மனிசன் குடியில் பிரண்டு போக ஒன்றுக்கு மூன்று குமரை ஆளாக்கி வாழ வைத்திட்டன் என்றால்....” என்பாள்.

கட்டைதான் கிழு போர்க்கத் தொடங்கினாலும் பழைய குடுகுடுப்புத்தான். அவன் குடற்கிடந்த குஞ்சிரண்டும் கடவுளே

என்று கிளை கொண்டு தூரதேசத்தில் சிறந்திருக்க இந்தப் பாவிமகளுக்குத்தான் இரண்டெழுத்து இப்படி எழுதிக் கிடக்கிறதே.

இப்போதும் கூட புருதி வறுகி, வரம்பு சறுக்கி எங்கேனும் சாத்திரி வீடு கண்டு தான் வந்திருப்பாள்.

“உன்றை அவருக்கு ஏழரைச்சனியாம். பெரும் கண்டமுமாம். அது கழியத்தான் ஏதும்....”

இந்நாட்களில் முனைங்குவது தவிர இவள் முகம் ஏற்றுத்து ஒன்றும் சொல்ல வகை தெரியாது அம்மாவிற்கு. இவருந்தான் எத்தனை ஏழரைச்சனிக் கழிவுகளைக் கண்டு கேட்டுவிட்டாள். இவள் தலை தட்டாத சாத்திரியார் வீட்டு வாசல் நிலை இருக்காது. குடியிருந்து கேட்காத தலைவாசற்படி கிடையாது. “சிதை சிறையிருந்த பலன். தை இருபத்தேழுக்குப் பிறகுதான் கழியும் கண்டியே”

கேட்ட தவணை, கெடு எல்லாம் பொய்த்து இவளே இவளிற்கு பொய்த்துப் போனதெல்லாம் அம்மா அறியாமலா ? கூறுபோட்டு கூட்டெரித்தால் தான் ஆறுமா ? ஏறாப்படியெல்லாம் ஏறியிருக்கிறாள். ஆரம்பத்தில் அம்மா, மாமா கால்களுக்குள் இடக்குண்டு இடக்குண்டு சென்றிருக்கிறாள் குகை நோக்கி, பச்சைவெடுக்கும், தினவு தெறிக்கும் உறுமல்களும், பீறிட்டுப் பட்டுக் காய்ந்த குருதித் திட்டுக்களிடையும் அவ்விடம் சேர முடிந்தது.

அம்மா தான் அவர்கள் வசம் அழுஅழுச் சொன்னாள். என்பில் சாணம் பிடித்த வேட்டைப் பற்களிடை கழுத்துக் கொடுத்து நுரைதள்ளி, கண் முனைக்குள் முழிசொருகி, சர்வமும் மெல்ல ஓய்மே..... இவள் வெற்றென நின்றாள்.

“ஐயா என்றை மகள் புருசன். கலியாணம் முடிச்சு இன்னும் மூன்று மாதம் கூட முடியவில்லை. ஒருக்கா காட்டினால் போதுமையா”.

“கத்தாக்கறண்ட எப்பா யண்ட யண்ட” (கதைக்க வேண்டாம். போங்கள் போங்கள்). விழிவார்த்து முகம் கரைய, உயிர் வடிய மடிச்சேலையேந்தி நின்றார்கள்.

“அபிட்ட தன்னனே, யண்ட யண்ட” (எங்களுக்குத் தெரியாது. போங்கள், போங்கள்) ஏந்திய மடிச்சேலை செருகாமலேயே அம்மா திரும்பி வழி நடக்க மாமாவும், இவளும் பின் நடந்தார்கள். பின்வந்த நாட்களில் தழையத்தழைய சேலைகட்டி மடிச்சேலை விரிக்கத் தெரிந்து கொண்டாள். காற்றிரங்கி மடி நிறைய ஏற, இறங்க கண் வாரச்சோர, கைவிரித்துச் சொல்லியழ இயல்பாக கைகூடிப் போயிருந்தாள். “ஓயா காவ பொம் தெகாக் தியனவா” (நீ இரண்டு பெரிய குண்டு வைத்திருக்கிறாய்.) கழிசடைக்கொச்சை புரியக்கிட்டாமல் வஞ்சம் துளியின்றி சிரித்திருக்கின்றாள்.

இன்று யாரும் மடிச்சேலையில் காறித்துப்பத் தானும் கிடையாது வயிறிறுக சேலை கட்டி குடல் பிழிய...பொழுது பட்டுத்தானும் ஒற்றைச்சல்லிக்காகம் விழாத் துண்டைத் தூக்கி உதறி இருட்டில் நடக்கும் குருட்டுப் பிச்சைக்காரியாக.... நேற்றுக்கூட படலையடியில் கண்டமுகத்திற்கு சைக்கிள் விட்டிறங்கி மாமா சொன்னார். “பொறுத்தனி கொஞ்சம் பொறுத்திரு பிள்ளை. சதயக்காரருக்கு அட்டமத்துச்சனி எட்டில். அதுவும் கழியட்டும். பொறுத்திரு”. இவள் சைக்கிளில் மறையும் மாமாவை ஆகாயம் பார்ப்பது போல் தோன்றாமல் பார்த்துநின்றாள். கண்ணில் பொட்டு வைக்கவும் ஈரமில்லை.

வெள்ளிக்கு வெள்ளி கோயில் போய்வரும் கமலாவைக் கண்டால் உண்டு. கூடப்படித்த சினேகிதத்தைக் காட்டிலும்

மருதோண்டி தேடியலைந்தே மிகுதியாய் சினேகித்துக் கொண்டவர்கள். அம்மா சொல்வாள். அவளில் அம்மனைக் காணலாமென்று, வெளிப்படலை நின்றழழைத்து பிரசாதம் தருவாள். நெற்றி வியர்வை துளிர்க்க குங்குமம், சந்தணம் அதில்கரைய திருநீறு, சந்தணம், பஞ்சாமிர்தம் என்று ஒவ்வென்றாய் நீட்டுவாள். என்னவோ குங்குமத்தை தன்கையாலேயே அள்ளி அப்பிப் பூசிவிடுவாள். இவள் உடைந்து போக வசதி தராமலேயே தலை சாய்த்து முறுவலித்து நடப்பாள். அவள் கண் மட்டத்திற்கு மறைந்த போதும் தோள் மேல் அவள் குழந்தை கையசைப்பது சலனமாய்த் தெரியும். எல்லாமே இவள் வசமிருந்து கையசைத்தசைத்து நீங்குவதாய்ப்பட சேர்வதும், நீங்குவதும் கடந்து உறையத் தோன்றும். அருண்டு அருண்டு அடங்கும் விளிம்பிலும் உயிர் உதறிப் போகுமே விலுக்கென்றாற் போல் விக்கிலைடுத்து அழ ஆற்றும் போலிருக்கும். யாராவது பாவி பாவி என்று கபாலம் பாறிப்பிளக்க போட்டிடுத்தார்களானால் புண்ணியம் கிட்டுமே. முன்தினக் கணவு கூட உச்சந்தலை தொட்டு முதுகு ஸ்பரிசித்து என்னமாய் ஆற்றித்தேற்றியது.

இவள் குந்தி முழங்காலில் முகம் கவிந்திருக்கிறாள். வெள்ளையெனில் அது இதுவென்றில்லாத தும்பைப்பூ வெள்ளை கட்டியிருக்கிறாள். தோடு கழற்றி வெற்றுத் துளைகளில் வேப்பங்குச்சிகள் நமைஞ்சு கடித்தாலும் சொறிந்தாற்போற் தோன்றவில்லை. அம்மாதான் முதலில் ஆரம்பித்தாள். “பாவி மகளே அடி பாவி மகளே” தன்தலையோடு இவள்தலை சேர்த்தடித்து இப்போது கைக்கொண்டு இவள் தலைமேல் வாங்கு வாங்கென்று அடித்தாள். “மகளே அடின்ற பாவி மகளே” அம்மாதான் சின்னமகளை பாவி பாவி என்று தன்னைக்கொண்டு அடிப்பாளா? அடிக்கிறாளே.

அப்புறமாய் மாமிதான் அம்மாவுடன் சேர்ந்துகொண்டாள். பின்பு அண்ணி, தேவியக்கா, அப்பாச்சி என்றெல்லோரும் மொத்து மொத்தென்று.....

விடிய எழும்பி முதலில் படுக்கையிலிருந்தே உச்சந்தலை தடவிப் பார்த்தாள். துளி வீக்கம் துளி இரத்தம் இல்லை.

வெளிவந்து பார்க்க இராத்திரி உண்டு இல்லையென்று பெய்த மழைக்கு முற்றும் கழுவித் துடைத்துக் கிடக்கக் கண்டாள் கொன்றையில் தப்பிப் பூத்த தனிப்பூ ஒற்றை இதழ் மிஞ்சிக் கொஞ்சம் அழகு காட்டியது.

அடிமண் கழுவிப் போய் வேர் நன்றாகத் தெரியக் கொன்றை தன் போக்கில் நின்றது. பாறிப்போகுமென்று பெரிதாக்கிப் பார்க்கவும் இவள் யார்? வேறென்ன?

அம்மாவும் தான் சாமத்தில் பரக்க எழும்பிச் சொல்லி வருகின்றாள் யாரோ கூப்பிட்டாற் போலவென்று. வெளியே கூப்பிட்டால் கேட்காதென்றாலும் காற்று வரும் யன்னலை அடைத்துப் போடுகிறாள். இரவானால் சாப்பிட்டு முடிய சட்டி பானையெல்லாம் வழித்து நாய்க்குக் கொட்டுகிறாள். ஈற்றாய்ப் படலைக்கு வேறு சங்கிலி போட்டுப் பூட்டிப் போடுகிறாள், வெளியே போனவொருவர் இன்னும் திரும்பவில்லை என்றில்லாமல்.

கவி முற்றிக் கிடந்தது. தசை கெட்டித்துப் பருக்கப் பருக்கத் தோல் ஈயமாட்டாமல் விண்ணெனா எடுக்கும் வலி. சாணம் பிடித்தாற் போல் தோலின் மினுப்பு சாம இருளைக் கிழியக்கிழிய விளாசீற்று. பச்சையுயிராய் விழுங்கிய உயிர்ப்பிண்டத்தின் பெருந்திட்டெனப் பருமனும், ஈற்று முச்சிற்காய் அடங்காத் திமிறலும் வேறு விறு

விறுவென்று தீரா எரிச்சல் எடுத்தது. சருகொதுக்கி துளியும் அசையக்கிட்டாது, காய்ச்சி கோடாய் ஒழுகும் ஈயநாக்கு நீட்டிச் சுழற்றிக் கிடந்தது.

கெளதமருக்குக் கலவுதல் காட்டிலும் இருள் தூக்கிப் போகும் பயத்தில் அவளைத் தழுவிக் கிடந்தார். அகவிகைக்கும் அங்ஙனமே மெய்த்தவத்தில் உரைத்துரைத்து வஜ்சிரம் தீற்றிக்கிடந்த முனிக்கு மெதுமெதுவாய் இவ்வண்ணமும் உண்டோ என்று பலதும் அறியக் கிடக்க ஒளிக்குள் ஒளியாய் ஓசை. அசை, உலகு எல்லாம் புறத்து நீங்கி ஒன்றஞ்பால் மேவிக்கிடக்குமே. குடில் இருள் கண்மறைந்து ஒளியக்கிட்டாது நாணிக்கிடந்தது. இளமை, சௌந்தர்யம் ஒரு சேர வார்த்துச் சமைந்திருந்தவள் கெளதம ரிஷி கையில் தவமெனச் சேர்ந்தாள். எப்போதோ ஊண் ஊறைவு என்பனவெல்லாம் முனிபுங்கர் பால் தவமாயிற்றே அவனுக்கு.

புனுதி நீங்கி, நாண் வார்த்திறுக்கி மடிபால் உயர்த்தி, சுருதி கூட்டி நாண் நீவ இருள் விலக்கி வினை விடுத்து காற்றெறமுந்த இசையிழையில், இந்திரன் தூக்கி வாரி பதைப்புற்றெறமுந்தனன். “இந்திர இராய்ச்சியத்தில் இணையும் இணையும் கூடுதல் தகுமோ! அபத்தம் அதர்மம் மகா அதர்மம்” காற்றுப் பாறிக்கிழிய இருளின் நெஞ்சில் எட்டியுதைத்துக் குடிலின் மீது இடித்து மின்னி இறங்கிற்று இந்திரன் சாபம்.

காற்று ஒற்றை ஏற்றில் முனிவனைக் கரைத்து அள்ளிப்போக அகல்யை மெல்ல மெல்ல இறுகிக் கல்லாய் உறைந்து சமைந்தனள். புற்று எழும்பிய இற்ற திட்டும் புதைந்து மண் தின்னாத் தின்ன ஒற்றைக் கல்லும் காலப்பிரவகம் நீந்திக்கிடந்தன.

ஓம்

கீதாசாரம்

எது நடந்ததோ அது நன்றாகவே நடந்தது
எது நடக்கிறதோ அது நன்றாகவே நடக்கிறது
எது நடக்க இருக்கிறதோ அது வும் நன்றாகவே நடக்கும்!

எதை கொண்டு வந்தாய்? அதை நீ இழப்பதற்கு
எதை நீ படைத்திருந்தாய், அது வீணாகுவதற்கு
எதை நீ எடுத்துக் கொண்டாயோ அது
இங்கிருந்தே எடுக்கப்பட்டது.

எதை கொடுத்தாயோ, அது
இங்கேயே கொடுக்கப்பட்டது.

அது இன்று உன்னுடையதோ, அது நாளை
மற்றொருவருடயதாகிறது.

மற்றொருநாள் அது வேற்றொருவருடையதாகும்.
இந்த மாற்றம் உலக நியதியாகும்.

